

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 937

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

ενθάρρυνσι, μιὰ φιλική γνώμη, μιὰ συμβουλή. «Ποιόν δρόμο ν' ακολουθήσω;» Ποιόν άλλον από την αποβολή τών αρρωστημένων σκέψεων, τής φοβίας, τής υπέρμετρης ευαισθησίας. Χαρούμενο αντικρουσμά της ζωής. Στην ηλικία που βρίσκεται δέ γυρίζει και πάλι πρὸς τὰ πίσω, δὲ δένεται μὲ τὸ παρελθόν. Οἱ γονεῖς της, στὰ ἐρείπια τῆς παλαιάς, δημιουργήσαν τὴ νέα ζωὴ τους. Δὲν βλέπω νὰ υπάρχουν συντριπτικὰ στοιχεῖα κατηγορίας ἐναντίον τους. Εὐπαθῆς, καθὼς εἶναι ἡ νέα, ἴσως νὰ ἐνοιωθε χειρότερα, ἂν οἱ γονεῖς της ἔμεναν στὴ ζωτοχρεία τους, μόνο καὶ μόνο γιὰ χάρι δικῆς της.

Μιὰ θυσία πού σφαλῶς θὰ τὴν ἐπλήγωνε περισσότερο. Τὴ νέα ζωὴ τους κάνουν αὐτοί: τὴ δική της ζωὴ ἄς φροντίσῃ νὰ κάνει καὶ ἡ κοπέλλα. Θαρραλέα ἀντιμετώπισι τοῦ σήμερα, αἰσιόδοξη ἐναντίον τοῦ αὔριο. Τὸ φάρμακο τῶχει μέσα της. Ἡ θέλησί της θὰ γίνῃ ὁ γιατρός της.

Ἀσύγκριτα πιὸ δραματικὴ σὲ βάθος καὶ σὲ ἐπιφάνεια εἶναι ἡ δεύτερη περίπτωσις: Ἐνα κορίτσι πού ντρέπεται γιὰ τὴ μητέρα του. Εἰκοσάχρονο κι' αὐτό. Πατέρας δὲν ὑπάρχει. Ὡραία ἡ νέα. Ἐνὰ χάρισμα πού τῆς γίνεται κάποτε ἐνοχλητικό. Λαίμαργα τὴν κυττάζουν οἱ ἄντρες, μὲ φθόνον τὴν κυττάζουν οἱ γυναῖκες. Τὴ σηκώνουν νὰ τὴ χορεύουν, καὶ οἱ καθαλιέροι ἀπὸ χορευτὲς γίνονται ἀναστενάρηδες, παθιασμένοι πού γάνουν τὰ δῆμά τους. Περιζήτητη, καθὼς εἶναι, ἔχασε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς γιὰ τοὺς ἄντρες. «Ὅπως ὅταν πηγαίνης σὲ ἀμπέλι καὶ δὲν ἔξερς ποῖο ἀπὸ τὰ τσαμπιά νὰ διαλέξῃς».

Τὸ δράμα ὅμως δὲν εἶναι αὐτό. Πόσες πού θὰ λαχταρούσαν νὰ βρίσκονταν στὴ θέσι τῆς δικῆς της! Ἀλλοῦ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς δυστυχίας της: στὴ μητέρα. Ὁμορφὴ κι' αὐτὴ, ἦταν πάντα ὁ στόχος «... Καὶ, ντρέπομαι νὰ τὸ πῶ, δὲν ἔχανε τὴν εὐκαιρία. Εἶδα πράγματα... Ριγούσα ἀπὸ θυμὸ ἐμπρὸς σὲ ὅσα ἔβλεπα. Εἶχα ὅμως πάντα σεβασμὸ καὶ ποτὲ δὲν τόλμησα νὰ μιλήσω...».

Ἐνδεῆς ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ της, ἐξαν-

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΜΗΤΕΡΕΣ...

«...Καὶ ντρέπομαι νὰ τὸ πῶ, δὲν ἔχανε τὴν εὐκαιρία...»

Ο κανόνας εἶναι τὰ παιδιά νὰ προκαλοῦν στενοχώριες κι' ἐγνοίης στοὺς γονεῖς. Πόσο συχνὴ ὅμως εἶναι καὶ ἡ ἐξαιρέσις: γονεῖς πού γίνονται δημιουργοὶ τῆς δυστυχίας τῶν παιδιῶν τους. Πολλὲς οἱ περιπτώσεις. Δυὸ περιπτώσεις ἔχουμε σήμερα ὑπ' ὄψιν. Ἡ πρώτη δὲν παρουσιάζει ἐξαιρετικὴ δραματικὴ ἐπιφάνεια. Δραματικὸ ὅμως εἶναι τὸ βάθος. Ἐνα κορίτσι, πού ὡς τὸ ἑβδομο ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔζησε μὲ γονεῖς πού βρίσκονταν σὲ διαρκὴ σύγκρουσι μετὰ τοὺς. Δηλητηριασμένη ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ πράγματα εἶχαν φτάσει στὸ ἀπρόχωρητο. Δὲν ἔμενε ἄλλη λύσι ἀπὸ τὸ διαζύγιο.

Μὰς δόθηκε πολλὲς φορές ἀφορμὴ νὰ πούμε τὴ γνώμη μας πᾶν ὁ αὐτός: ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ μιὰ παγερῆ-ἐστία, ὅπου οἱ γονεῖς συμπλέκονται μετὰ τοὺς, καλύτερος εἶναι ὁ χωρισμός. Δὲ θέλουμε ὅμως μ' αὐτὸ νὰ πούμε, ὅτι τὸ διαζύγιο εἶναι ἡ εὐχάριστη λύσι. Ὅπως δὲν εἶναι εὐχάριστη ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις. Κατάστασι ἀνάγκης. Σὰν ἀναπότρεπτη ἀνάγκη εἶδαμε τὸ διαζύγιο. Τὸ λιγώτερο κακὸ. Πάντως ὅμως τὸ κακὸ. Ψυχικὴ δοκιμασία γιὰ τὰ παιδιά. Συχνότατα δέ, μαζί μὲ τὴν ψυχικὴ καὶ ἡ ὕλικη δοκιμασία.

Ἐφ'ὅσον χρόνιων κοριτσάκι ἦταν ὅταν χάρισαν οἱ γονεῖς καὶ ἀποχάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς μαμῆς της. Δὲν ἔξερα γιὰ ποιοὺς λόγους ἐπιδιάσθηκε στὸν πατέρα. Ἐγχείρησι ὀδυνηρῆ. Εἰκοσι χρόνιων σήμερα. Ἰδία ἡ κατάστασι. Ἡ μόνη μεταβολὴ εἶναι ὅτι παντρεύτηκε ὁ πατέρας. Δὲν ἀπόκτησε ἀπὸ τὸ γάμο του δεύτερο παιδί. Παντρεύτηκε καὶ ἡ μητέρα. Δυὸ ξένα πρόσωπα κοντὰ σ' ἐκείνους, πού θὰ ἦσαν εὐτυχῆς ἂν τοὺς ἔβλεπε, ὅπως τοὺς γνωρίζε ἐννομένους στὴν παλαιὰ τους στέγη.

Τὴ λατρεύουν οἱ γονεῖς της. Τί νὰ τὴν κάνῃ τὴ λατρεία τους, ὅταν αἰσθάνεται δυστυχισμένη; Ἐνα σωρὸ συμπλέγματα δημιουργήθηκαν μέσα της. Ζῇ μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι ἡ παρείσακτη στὸ πατρικὸ σπιτί. Ἐπισκέπεται τὴν μητέρα της καὶ ἡ παρουσία τοῦ δευτέρου συζύγου τὴν κάνει νὰ νοιώθῃ σάν ξένη. Τῆς μπηκὲ ἡ ἰδέα ὅτι φέρνει ἐμπόδια στὴ ζωὴ τῶν γονέων της. Ἰσως—σκέπτεται—ἡ νέα σύζυγος νὰ θέλῃ ν' ἀποκτήσῃ δικὸ της παιδί, καὶ ὁ πατέρας, ἀπὸ στοργὴ στὴν κόρη του, ἀποφεύγει νὰ περιπλέξῃ ἀκόμη χειρότερα τὴν κατάστασί της. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν μητέρα.

Τόσο κατέχεται τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴ σκέψι, ὅτι σκιάζει τὴ χαρὰ τῶν γεννητῶν της, ὥστε, ὅχι μόνο δὲν τοὺς θεωρεῖ υπεύθυνους γιὰ τὸ ψυχικὸ της τραῦμα, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἰδία βασανίζεται ἀπὸ συμπλέγμα ἐνοχῆς. «... Ἄν εἶχα τὸ θάρρος, θὰ προσπαθοῦσα νὰ τοὺς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν παρουσία μου, τερματίζοντας τὴ ζωὴ μου» ἀλλὰ δὲν εἶμαι τόσο δυνατὴ γιὰ νὰ πεθάνω...».

Ὁ γάμος της θὰ ἦταν μιὰ λύσι. Ἄλλο ὅμως συμπλέγμα ἐδῶ: Φοβάται μήπως ὁ γάμος τὴν κάνῃ ἀκόμη πιὸ πολὺ δυστυχισμένη. Μὲ αἰσθημα παντρεύτηκαν οἱ γονεῖς της. Ὅκτὼ χρόνια ἐρωτευμένοι. Ἄλλα τόσα ἐνωμένοι. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ χωρισθῶν. Ἄν τύχη καὶ σ' αὐτὴν τὸ ἴδιο;

Ἡ φοβία ἐμπρὸς στὸ γάμο. Ἡ προβιάθεισι γιὰ ἀπαισιοδοξία. Κατάστασι νοσηρῆ, πού εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν συνθηκῶν μὲ τίς ὁποῖες μεγάλωσε τὸ κορίτσι.

Ὅπως πάντα καὶ ὁ ἐπίλογος. Ἡ ἀπελπισμένη πού ζητᾷ μιὰ

τσίε στὴ κόρη ὅλη τὴν αὐστηρότητά της. Ἡ μητέρα μὲ τοὺς ἀναρμήτους φίλους, δὲν ἀνέχεται οὔτε τὸ πιὸ ἄθωο εἰδύλλιο τῆς κόρης της. Ἐνα ἀγνότατο σύνδεσμο εἶχε μ' ἕνα καλὸ παιδί. Τὸ μαθαίνει ἡ μητέρα. «Ὡ, ἔπρεπε νὰ τὴν βλέπατε. Ἐγινε ὕαινα: Μ' ἔδωκε» ὡς καὶ μαχαίρι ἔριξε ἀπάνω μου».

Καὶ δὲν περιορίστηκε σ' αὐτό. Τὴν ἔστειλε σὲ ἄλλη πόλι γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ νέο πού ἀγαποῦσε. Ἀφορμὴ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν παρουσίαν της καὶ ν' ἀναπτύξῃ ἐλεύθερα τὴν ἐρωτικὴ δραστηριότητά της.

Πόση ντροπὴ αἰσθάνεται γιὰ μιὰ τέτοια μητέρα! Νὰ τῆς μιλοῦν ἐρωτικὰ γι' αὐτὴν οἱ κοινοὶ γνώριμοί της. Μιὰ μητέρα πού τὴν ἔπαιρνε μαζί της—στὶς ἐρωτικὲς συναντήσεις της. Οἱ περισσότεροι δὲ ἀπὸ τοὺς φίλους της, νεαροί. Ἡ νεότης εἶναι ἡ ἀδυναμία της.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς καταλάβαιναν τὴ θέσι της καὶ τὴ λυπόυνταν. Ἐνας, πού ἤξερε ὅτι τὸν εἶχε δὴ νὰ μπαίῃ στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της, κάθησε καὶ τῆς τ' ἀφηγήθηκε ὅλα. Καὶ νὰ μὴ ἔχῃ αὐτὴ τὴ νύχτ' ὅτι πῆ γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ὑπόληψιν ἐκείνης πού τὴν ἔφερε στὴ ζωή...

Μιὰ κατάστασι πού τῆς σκοτάνει τὴν ψυχὴ. Ὑποφέρει, κατάντησε ράκος. Καὶ συνέβη καὶ τὸ ἄλλο: «Κάτι πάγωσε μέσα μου. Νοιώθω ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὴν μητέρα μου ὅπως πρὶν. Τὸ μόνο πού μ' εὐχαριστεῖ εἶναι ὅτι δὲν βρίσκομαι πιὰ κοντὰ της. Τί τρομερὸ νὰ μιλᾷ ἔτσι γιὰ τὴν μητέρα μου! Πόσο θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι περηφανή γι' αὐτὴν!...».

Αὐτὸ εἶναι κι' ἂν εἶναι δυστυχία. Νὰ νοιώσῃς μέσα σου τὸ κενὸ γιὰ τὴ μάνα σου. Ἰσως καὶ τὸ μῖσος. Νὰ κοκκινίξῃς ὅταν ἀναφέρουν τ' ὄνομά της...

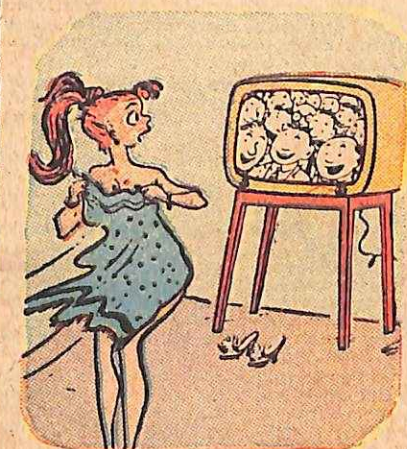
Μιλοῦμε κάποτε γιὰ «φοβερά παιδιά» πού ἀναστατώνουν τὴ ζωὴ τῶν γονέων τους καὶ τοὺς κάνουν δυστυχισμένους. Τί νὰ πούμε ὅμως γιὰ μερικοὺς φοβεροὺς γονεῖς, πού σκοτάνουν τὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν τους; Μητέρες χωρὶς τὸ θάρρος τῆς θυσίας, παραδομένες στὸν ἐρωτικὸ οἶστρο τους, μὲ τὸν ἐρωτισμὸ ἰσχυρότερο ἀπὸ τὴ στοργή· ἐγώιστριες πού ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀγιοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν τους καὶ δὲ θέλουν νὰ ἐπιβληθοῦν στὸν ἑαυτὸ τους γιὰ νὰ περιστείλουν τὸ κύμα τῆς ἀκολασίας πού τίς πλημμυρίζει. Πλάσματα παρωμένα πού δὲν ἔχουν δικαίωμα στὸ ἀγιο ὄνομα τῆς μάνας.

Θὰ ἔπρεπε νὰ βρεθῇ νομικὸς τύπος γιὰ νὰ τοὺς ἀφαιρῇ ὁ τίτλος. Θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν κοινωνικὲς κυρώσεις πού νὰ σιγματοποιήσουν τὴ διαφθορὰ ὅταν φτάνῃ σὲ τέτοια ἀπίθανα ὕψη. Ἐξαιρέσεις, βέβαια. Ἀλλοίμονο ἂν ἀποτελοῦσαν τὸ κανόνα. Σὰν ἐξαιρέσεις τίς παρουσιάζουμε καὶ ὑπογραμμίζουμε τίς πράξεις τους μὲ κόκκινο μολύδι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Αὐτὴ εἶναι ἡ «φωλίτσα» πού θὰ μὲ πῆγαινες;

Ἀδιακρισία!...

— Φαίνεται πὼς θάφαγε πάλι καμὶ μιὰ κατανέφελα ἀπ' τὴ γυναῖκα του!

Εἶναι γνωστὸ ὅτι σχεδὸν κατὰ κανόνα—ὑπάρχουν, βέβαια, κι' ἐξαιρέσεις—ὅταν προκηρύσσονται διαγωνισμοὶ γιὰ τὴν κατάληψιν λιγυρῶν θέσεων, τ' ἀποτέλεσμα τὰ βγαίνουν... πρὶν ἀπὸ τὸν διαγωνισμό. Ἐτοί οἱ ἑκατὸ ἡ καὶ διακόσιοι ὑποψήφιοι, πού προσέρχονται νὰ διαγωνιστοῦν χωρὶς νὰ ἔχουν «μέσα» πληροφοροῦνται ὅτι ἀπέτυχαν.

Ἐνας νέος, λοιπόν, γνώστης τῆς καταστάσεως, παρουσιάστηκε πρὸ ἡμερῶν γιὰ νὰ υποβάλῃ τάχα αἴτησι σ' ἕνα ὄργανισμὸ πού προκήρυξε παρόμοιο διαγωνισμό.

— Καὶ πότε γίνεται ὁ διαγωνισμός; ρώτησε.

— Σὲ δέκα μέρες ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος.

— Καί... ποιοὶ πέτυχαν;

— Ὁ ὑπάλληλος τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Καὶ ὁ φαρὸς μὲ σοβαρότητα:

— «Ἄ, δὲ βγάλατε ἀκόμα τ' ἀποτέλεσμα; Τί περιμένετε; Νὰ γίνῃ ὁ διαγωνισμός καὶ ἐπειτα; Πολὺ ἀργεῖτε! ἔσεσι! Πολὺ ἀργεῖτε!...»

Καὶ ἔφυγε προτοῦ τὸν βγάλουν ἐξω.

★

Μεσημέρι. Τὸ λεωφορεῖο πῆχτρα. Κόσμος πατικωμένος. Καὶ δὲν φτάνει αὐτὸς παρὰ σὲ κάθε στάσι μπαίνει κι' ἄλλος. Ὅπου σὲ μιὰ στιγμὴ ἔλας πανύψηλος κύριος, τεραστίων διαστάσεων σπρώχνει τοὺς στριμωγμένους ἐπιβάτες στὸν διάδρομο καὶ προχωρεῖ νὰ πάῃ πρὸς τὸ ἐμπρός.

Ἀγανακτισμένη μιὰ κοπέλα κυρία μὲ τὸν ὄγκο καὶ τὸ ἀμυλαοῦμπλοκο ὕψος τοῦ ἀνθρώπου— πού τὴν ἐσπρώξε καὶ πέρασε—τοῦ λέει:

— Βουνό!...

Στρέφει ὁ ἀνθρώπος, βλέπει:

Πεῖ ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ τῆ χαμηλὴ κυρία κι' ἀντὶ ἀλλῆς ἀπάντησε τῆς λέει:

— Λόφει!...

Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες παρὰ τὸ στριμωγμένους ξεσηπνὺν σὲ γέλια μὲ τοὺς γεωγραφικοὺς αὐτοὺς διαεισιφισμούς, ἕνας τρίτος παίρνει τὸν λόγόν κι' ἀπευθύνεται στὸν ὀγκώδη κύριον:

— Ἄντε κατὰ γιὰτὶ πάρα λίγο νὰ μὰς μεταθέλῃς ἀπὸ λόφους σὲ πεδιάδες...

Κι' ἐντείνεται ἡ ἰλαρότης.

★

Ἡ σκηνὴ στὴν ὁδὸ Ἐρμού, μπροστὰ σ' ἕνα γουναράδικο. Μιὰ κυρία ἔχει σταμάτησι μὲ τὸν ἀντρα τῆς καὶ περιεργάζεται τίς γου-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΑΙΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΑΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

νες πού βρίσκονται στὴ βίτρινα. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ ἐπιθεωρησις παρατραβᾷ, οἱ συζυγοὶ γιὰ λόγους προνοίας παίρνει τὸ γλυκύτερο ὕψος τοῦ κόσμου καὶ λέει στὴ γυναῖκα του:

— Πάμε, χρυσὴ μου. Ὁ ἀργησοῦμε...

Ἡ κυρία, ὅμως, δὲν ἐννοεῖ νὰ ξεκολλήσῃ:

— Κύπταζε τί ὥραία γούνα!

— Σοῦ ἀρέσει; ρωτᾷ ὁ συζυγός.

— Μὰ εἶναι τρέλλα! Ἐσένα δὲν σ' ἀρέσει;

— Πῶς! Πολὺ μου ἀρέσει. Πάμε νὰ φύγουμε!

— Δὲ μπαίνουμε νὰ ρωτήσομε πόσο κάνει;

— Πῶς, εὐχαρίστως!

Κι' ὁ ἀνθρώπος πού εἶδε τὴ σκηνὴ βεβαιώνει ὅτι καθὼς ἡ σύζυγος προχωροῦ-

— Ἀμ ὦστο μου ντέ! Μὲ ξεγίνωσες!

Ἄλλὰ ἡ κυρία πόρρω ἀ-

πέχε ἀπὸ τοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλὴ τῆς καὶ τὸ ἀλητάκι, σὲ τέλος ἀπογοητεύεται καὶ φεύγει μούρμουρίζοντας:

— Ὅλο λόγια εἰσὰι κυρά μου!

★

Νευρική, παραγμένη καὶ ἀναστατῆ κυρία, ηλικιωμένη ἀλλὰ δυναμική, σταμάτᾷ ἕνα ταξὶ καὶ λέει στὸν ὁδηγό:

— Γρήγορα! Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ κόκκινο αὐτοκίνητο; Πάρτο ἀπὸ πίσω!

Κι' ἐτοιμάζεται νὰ μπη μέσα σὲ τὸ ταξὶ. Ὁ ὁδηγός, ὅμως, — ἕνας τύπος βαρὺς καὶ φιλοσοφικός — δὲ φαίνεται νὰ δείχνῃ οὔτε ἐξαιρετικὴ σπουδὴ οὔτε ἐνδιαφέρον.

— Γιατί νὰ τὸ πάρω ἀπὸ πίσω, μαντά; Ποιὸς εἶναι μέσα;

— Εἶναι ὁ ἀντρας μου, λέει ἡ ἐξαλλὴ κυρία. Εἶναι ὁ ἀντρας μου μὲ τὴ φιλενάδα του!

Καὶ ὁ ὁδηγὸς ἀπαθεύσεται:

— Καὶ τί θέλεις μαντά; Νὰ τὸν κάνω... καλὸστρα;

— Ἄσε τὸν ἀνθρώπον νὰ γλεντήσῃ τὴ ζωὴ του!

— Ὅποτε, ὅμως, δέχεται τοὺς μύθους τῆς δυναμικῆς κυρίας;

— Οὐ νὰ καθεῖς, νὰ καθεῖς. Ἄλλα ἀντρας δὲν εἶσαι;

— Ὅλοι οἱ ἴδιοι εἰσάστε!

Καὶ σπεύδει νὰ βοῇ ἕνα λιγνότερο... φιλάνθρωπο ὁδηγό.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Στὴν κρίσι μας τὴν ἐκδήλῃ καὶ τὴν ἀναδουλειά, εὐρεθῇ ὡς διέξοδος ἡ... τριανταφυλλιά, διότι, ὅπως λέγεται, μὲ τοὺς δικούς της ἀπορούς συντόμως τὸ δημόσιον θ' ἀποκομίσι πόρους!

★

Ἐξαγωγή θὰ κάνωμε τοιοῦτων ἀπορῶν, ἦτοι, σὲ κράτι, σὲ κρατιδία καὶ σ' ὅλο τὸν Πλανήτη...

Ἐτοί σὰ χρόνια μας αὐτὰ τὰ πονηρὰ κι' ἐπώδυνα, πολλὰ θὰ πιάσουμε λεφτὰ καὶ ὅλα θὰ τὰ βλέπουμε, ἐντὸς ὀλίγου «ρόδινα»!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

— Μισέλ, σ' αγαπῶ!
Τρομαγμένος, προσπάθησα να σπρώξω από πάνω μου τὴ Ρενέ, πού με εἶχε αγκαλιάσει καὶ πού τώρα ἐκλαίγε με λυγμούς καὶ με τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο μου.

— Ρενέ! ψιθύρισα, Ρενέ, πῶς μπορεῖς νὰ μὴ λές τέτοια πράγματα; Ἐσύ σαι ἀκόμη ἓνα κοριτσάκι, δὲν ἐκλείσεις τὰ δεκαεφτά σου χρόνια, δὲν μπορεῖς νὰ ξεκαθαρίσεις τὴ αἰσθηματὰ σου. Ἐπειτα, τὸ ξέρεις, ἐγὼ πρέπει νὰ παντρευτῶ τὴ Μαρία...

Ἡ Ρενέ ἦταν ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαρίας, τῆς μνηστῆς μου.

— Δὲ θέλω νὰ παντρευτῆς τὴ Μαρία, φώναξε ἡ Ρενέ, δὲ θέλω!...

— Εἰσαι τρελλή! φώναξε θυμωμένος.

Εἶχα πάει στὸ σπίτι τῆς Μαρίας, ὅπως κάθε βράδυ πρὶν ἀπ' τὸ φαγητό, μὰ δὲν βρήκα ἐκεῖ παρὰ μόνον τὴ Ρενέ. Ἡ Μαρία κι' ἡ μητέρα της εἶχαν βγῆ ἐξω καὶ δὲν εἶχαν γυρίσει ἀκόμη, κι' οὔτε κι' ὁ πατέρας τους. Ἡ Ρενέ καθόταν ἀπέναντί μου σιωπηλὴ καὶ δὲν ἀπάντωνε ὅταν τὴ ρωτοῦσα κά- τι. Σκέφτηκε πῶς ἴσως εἶ- χε τίποτα στενωχώρις στὸ σχολεῖο της καὶ δὲν ἐπέμει- να περισσότερο.

Σηκώθηκα καὶ πῆγα κον- τὰ στὸ παρόθυρο, περι- μένοντας νὰ φανῇ ἡ Μαρία. Ἐξαφνα κατάλαβα πῶς ἡ Ρενέ εἶχε πλησιάσει κι' ὁ- ταν γύρισα νὰ τὴ δῶ, μ' ἀγ-

κάλιασε παράφορα κι' ἀρ- χισε νὰ μὲ ληπ πῶς μ' ἀ- γαποῦσε. Προσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω, λέγοντάς της πῶς ἦσαν πολὺ μεγά- λος γι' αὐτή, —τριάντα χρό- νων, —πῶς ἐκεῖνη ἦταν πολ- λὴ μικρὴ καὶ πῶς τὸ αἰσθη- μά της γιὰ μὲνα ἦταν ἀ- πλῶς ἓνα καπρίτσιο. Ἀπό- τομα, ἡ Ρενέ μ' ἀψισε κι' ἔφυγε.

Σὲ λίγο, ἡ Μαρία κι' ἡ μητέρα της γύρισαν καὶ λησμονῆσα τὸ δυσάρεστο αὐτὸ ἐπίσπδιο...

★

Εἶχα γνωρίσει τὴ Ρενέ καὶ τὴ Μαρία σὲ κάποιους ἀγῶνες σκί. Θυμάμαι πῶς ἐκεῖνο τὸ χειμῶνιό το ἀπό- γεμα τὸ περάσαμε στὸ ξε- νοδοχεῖο. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἡ Μαρία, πού ἦταν ἐπὶ τὰ χρόνια μεγαλύτερη ἀ- πὸ τὴ Ρενέ, μούκανε ἐντύ- πωση μὲ τὴν ὁμορφιά της. Ὅχι πῶς ἡ Ρενέ ἦταν λιγό- τερο ὁμορφὴ, μὰ τὴ θεωροῦ- σα κοριτσάκι. Κι' ὅταν ἓνα χρόνο ἀργότερα τῆς εἶπα πῶς θ' ἀρραβωνιάζοιμου με τὴν ἀδελφὴ της, δὲν εἰδξε τίποτα.

Κι' ὁμως, στὸ βάθος τῆς καρδιάς της, ἔκρυβε ἓνα φλογερὸ αἰσθημα γιὰ μὲνα. Δὲν τὴν πῆρα ὁμως ποτέ μου στὰ σοβαρά καὶ φαντάστηκα πῶς γρήγορα θὰ γιαιτρευόταν ἀπ' τὸν ἀ- νόητο αὐτὸν ἔρωτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πῆ- γα στὸ σπίτι τῆς Μαρίας, εἶχα μαζί μου ἓνα κουτί γλυκὰ γιὰ νὰ τὰ προσφέρω στὴ Ρενέ. «Αὐτὸ θὰ εἶναι,

σκεφτόμουνα, τὸ δῶρο τῆς συμφιλιώσεώς μας, καὶ πρῶ- τὴ ἐκεῖνη θὰ γελᾷ γιὰ ὁ, τι ἔγινε χθές».

Ἄλλ' ἡ Μαρία μὲ εἶπε ἀμέσως πῶς ἡ Ρενέ ἦταν στὸ κρεβάτι μὴ δυνατό πυ- ρετό κι' ὅλοι ἀνησυχούσαν. Τὸ προηγούμενο βράδυ, μὴ βλέποντας τὴ Ρενέ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τὴ γύρεψαν σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ ὕστερα τὴν ἀνακάλυψαν στὸν κήπο, μ' ὅλο τὸ κρῦο ποῦ ἔκανε. Ἡ Ρενέ δὲ θέλησε νὰ πῇ τί- πωδ λόγο εἶχε πάει ἐ- κεί κι' ὅλοι φαντάστηκαν πῶς κάποια στενωχώρια τοῦ σχολεῖο, μὰ δὲ θέλησα νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ πυρετὸς συνεχίστηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ για- τρὸς διέγινε μὴ σοβαρὴ πνευμονία. Τῆς ἔδωσαν χί- λια δύο γιαιτρικά, μὰ κανέ- να δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὴν γιαιτρεψῇ.

Πέντε μέρες ἀργότερα, ἦμου καὶ ἐγὼ ἐκεῖ στὸ σπι- τί τους.

Ὁ γιαιτρὸς εἶπε, κὺττά- ζοντας με στὰ μάτια:

— Μόνο ἓνα θαῦμα μπο- ρεῖ νὰ τὴ σώσῃ.

— Στὸ παραλήρημά της, πρόσθεσε ἡ Μαρία, ἀνέφε- ρε τ' ὄνομά σου.

Καὶ μὲ κὺτταξε σὰν νὰ περίμενε κατὶ ἀπὸ μὲνα.

Μὰ ἐγὼ δὲν κατάλαβα ἡ ἔκανα πῶς δὲν καταλά- βαίνα.

— Ἐνα θαῦμα, ναί, ἓνα θαῦμα... ψιθύρισε ἀπείλη- σμένη καὶ ἡ μητέρα τῆς Ρενέ.

Ὅλοι μὲ κὺτταζαν μὲς' στὰ μάτια. Γύρισα ἀλλοῦ τὸ πρόσωτό μου ντροπι- ασμένος καὶ συνάντησα τὸ βλέμμα τῆς Μαρίας. Μὰ ἦ- ταν λοιπὸν δυνατό; Κι' ἐκεῖ, νη μούλεγε τὸ ἴδιον. Δὲ μ' ἀγαποῦσε γιὰ νὰ θέλῃ νὰ με θυσιάσῃ στὴ Ρενέ; Δὲν ἔξερα τί ἔγινε, μὰ ἔφυγα σὰν μεθυσμένος. Τώρα τὸ σὰν μεθυσμένος. Τώρα τὸ ἔξερα: ἀπὸ μὲνα γύρευαν τὸ θαῦμα! Ἰσως ἔνας γά-μος νὰ ἔσῳε τὴ Ρενέ. Μὰ ὕστερα; Ἡ Μαρία τί θὰ γι- νόταν;

Ὅχι, ὅχι, δὲ μπορού- σα νὰ κάνω τέτοιο πράγ- μα! Δὲν ἀγαποῦσα τὴ Ρενέ, ἀλλὰ τὴ Μαρία.

Ἀλλοίμονο! Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἡ Ρενέ πέθανε, με τ' ὄνομά μου στὰ χεῖλη. Στὴν κηδεῖα τῆς ἡ Μαρίας καὶ οἱ γονεῖς της μὲ κὺττα- ζαν σὰν ἐνοχο. Δὲν τολμοῦ- σα ν' ἀντικρύσω κανένα κι' ἐκείνοια τὴ Ρενέ. Ἀλλὰ τί ἔ- φταιγα ἐγὼ, ἂν ἡ Ρενέ μὲ εἶχε ἐρωτευτῇ;

Φυσικά, δὲν ἔσωνεῖδα πιά ἀπὸ τότε τὴ Μαρία. Κά- τι εἶχε σπάσει ξαφνικά μὲ- σά μου.

Ζῶ τώρα μόνος, μὰ στὴν καρδιά μου ἔχω κλείσει τὴ μορφή τῆς Μαρίας καὶ πολ- λὴ πίκρα. Πότε, πότε σκέ- φτομαι καὶ τὰ λόγια τῆς ἀ- τυχῆς Ρενέ: «Μισέλ, σ' ἀ- γαπῶ!...» Ἰσως, ἂν ἔκανα τὸ θαῦμα, νὰ ζοῦσε τώρα, μὰ δὲν τὸ θέλησα... Καί, ἀ- λήθεια, ἴσως εἶμαι ὁ ἐνοχος γιὰ τὸ θάνατο τῆς ὁμορφῆς καὶ χαριτωμένης Ρενέ.

ΓΚΥ ΡΟΜΠΕΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερταί

★ Ὁ «Ρωμύος», ὁ ὠραία αὐτὴ ἑλλη- νικὴ ἐπιθεώρησι πού παίζεται στὸ θέα- τρο «Κυθελῆς», πραγματοποίησε ρεκόρ παραστάσεων. Γύρισε πρὸς θές τὴν 300ῃ παράστασί της.

—Στὸ μεταξύ τὰ τελευταία γεγονότα γίνονται ἀφορμὴ νὰ ἀλλάξῃ ὁλοκληρο- σκεδὸν τὸ περιεχόμενο, καὶ νὰ παρου- σιοῦνται ἐντελῶς καινούργια, πράγμα- τὰ πού θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ κρατήσῃ ἡ πολ- λὴ ἀκομή τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου ἀπὸ παίζεταί.

★ Ἡ κ. Κυθελῆ θὰ κάμῃ τὴ ἐπανεμφά- νισί της στὸ θέατρο «Ἰντελῶ» μὲ τὸ θέα- σμα τῆς κ. Κατερίνας, στὸ ἔργο «Ἀ- ναστασία». Στὸ ἴδιο ἔργο θὰ κάμῃ τὴν ἐπανεμφάνισί της καὶ ἡ νέα καλλιτέχνης Ἄννα Φόνουσι, πού ἐπείτα ἀπὸ κανονί- κες ἐξετάσεις, πήρε ἀδεία ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος.

★ Στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ «Ἀκροπόλ» «Σὶνα καὶ μὲ τὸ μαλακὸ» ἐμφανίζεται ἐ- πὶ σκηνῆς ἓνας ἄσος τοῦ μουσικοῦ, ὁ Καλοφύλλος, μαζί μὲ τὸ συγκρότημα τοῦ Παπαγιάννου, πού συνοδεύει τὸ και- νουργιο ρεαλιστικὸ τραγούδι τῆς Μπε- λίντας «Ἀποφῶ πὺ χαρῶμεν».

★ Ὁ Κυριάκος Μαυρέας, πού εἶναι τῶ- ρα ἐντελῶς καλὰ, μετὰ τὴν τελευταία ἐγχείρησί, θὰ ἐμφανιστῇ γιὰ πρώτη φο- ρὰ ἐφέτος στὸν Πειραιά.

★ Ὁ Μιχὴς Κοκκίνης, πού ἔχει ἀπο- συρθεῖ ἀπὸ τὴν ἀθηναικὴ σκηνή, ἔχει πρῶτα νὰ μεταβῇ στὸ Βελγικὸ Κον- γκὸ.

★ Ὁ «Ἄλαν Λάντ γιόρτασε τὸ γενε- θλίῳ του σὲ μὴ κομικὴ ταῖερνα τῆς Πλάκας ἐλληνοκίτῳ μὲ ἀφῶνη κεχρί- μπαρένια ρετινά».

—Ἡ Ζωὴ Σαπουντζάκη τραγουδοῦ- σὰν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ «Γαρυφαλλοῦ στ' αὐτὴ» κι' ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, ἀνῶρεσε ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κέν- τρου καὶ ἔδωκε ἐντολή νὰ τὰ ρᾶνουν στὴν πίστα.

—Ὁ Κλήτων Γουέμπ, ἐξ ἄλλου, πού εἶναι ἐξαιρετικὸς μὲ τὰ μουσικὰ, φροντίζει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἓνα συγκρό- τημα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄσους τοῦ εἰ- δους, τοὺς ὁποίους θὰ παραλαβῇ μαζί του στὴν Ἀμερική.

★ Τὰ ψευδώνυμα εἶναι πάντα σκεδὸν ἀπαραίτητα στὴ καλλιτεχνικὴ οἰκογένησι ὅταν τὰ πραγματικὰ ὀνόματα εἶναι πε- ριέργα, ὅπως τῆς Τζέην Καρέν πού λέγεται Καρπούσι.

—Παράξενο ἐπίσης ὄνομα ἔχει κι' ἡ ἀκροβατὶς Ἐμμη, τοῦ «Ντοῦ Μπαμποῦ» πού στὴν πραγματικότητά λέγεται Με- λισσα Φασούλη.

★ Μετὰ τὸ «Γαρυφαλλο στ' αὐτὴ», ἔ- να καινούργιο λαϊκὸ τραγούδι πρόκει- ται νὰ λανσαρισθῇ.

—Τὸ τραγούδι αὐτὸ λέγεται «Κοῦνε- λος» καὶ ἐκτελεῖται ἀπὸ τὴ Μάνια Με- λῶγια στὴν καινούργια ἐλληνικὴ ταῖνια «Δυὸ κορίτσια κι' ἓνας βλάκας».

—Στὴν ταῖνια αὐτὴ ἡ Μελῶγια παίζει τὸ ρόλο μίας υπηρέτριας, ἐνῶ τὸν ρόλο τῆς κυρίας ἔχει ἀναλάβει ἡ Ἰωάννα Ἀλθα.

★ Μετὰ τὸ Μακοῦλη καὶ τὸ Λεάνδρο ἓνας ἄλλος γνωστὸς τραγουδοῦστας, ὁ Γκρεγκὸρ, πού ἀπέκτησε τελευταία τὴν ἐλληνικὴν ὑπηκόη, ἔφυγε γιὰ τὴ Βιέν- νη. Ὁ Γκρεγκὸρ ἔχει συμβόλαιον μὲ ἓνα μεγάλο κέντρο, ταυτοχρόνως δὲ θὰ ἐμ- φανιστῇ καὶ στὴν τηλεόρασι.

★ Ἡ Τούλα Λαμάρ, πού γύρισε ἀπὸ τὸ Κονγκὸ, θὰ ξαναφύγῃ σύντομα μαζί μὲ τὴ Καίτη Παρίση καὶ τὸ μαεστρὸ Μυρογιάννη γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν περιο- δεῖα της.

—Προηγούμενως θὰ θεμελιώσῃ στὸ Λούτρακι τὸ «Παλαί Λαμάρ», ἓνα ἱδι- κητὸ ξενοδοχεῖο, πού θὰ περιλαμβάνῃ καὶ κοσμικὸ κέντρο.

★ Ὁ γνωστὸς Γάλλος χορευτὴς καὶ χορογράφος Λιμπερ, προσέλαβε στὸ μπαλέτο του μίαν Ἑλληνίδα χορεύτρια, τὴν Καίτη Κανακί, πού ἀνεκάλυψε στὴ θεσσαλονικὴ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἑκ- θέσεως.

★ Ὑστερα ἀπὸ τὸ γνωστὸ τραγούδι «Τί εἶν' αὐτὸ πού τὸ λένε ἀγάπη», πρό- κειται νὰ κυκλοφορήσῃ προσεχῶς κι' ἄλ- λο μὲ τὸν τίτλο «Τί εἶν' αὐτὸ πού τὸ λένε γυναῖκα».

Ο ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ

Σ ἡλικία εἰκοσι εἰνὼν ἡ δεσποινὶς Ζωρ- ζέτ (κοινὰς Γεωργίας) κατάρρε νὰ συγ- κλησθῇ δύο φορές ἀπ' τὸν μεγάλο σει- σμὸ πού ἔρωτα καὶ τίς δύο φορές πῆγε νὰ τὰ νινῆς ἐβελουσιῶς. Τὴν πρώτη φορὰ ἐ- πρόκειτο γιὰ ἓναν συμπαθητὴ της καὶ λόγω ἐνός γενναίου σουλτάν μερεμέτ (κοινῶς ἐυ- λοφορῶματος) τοῦ πατέρα της, πῆγε κι' ἔ- πεσε ἀπελπιμένη στὰ γαλιὰ νερὰ τῆς θά- λασσας ἀπ' ὅπου τὴν ἔσῳε ἓνας βαρκάρης. Τὴν δεύτερη φορὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα κύριο γκριζο, ὑπὲρ σαραντάρη, καὶ λόγω τοῦ ὅτι ἔ- μαθε ὅτι ὁ Ρωμῆος της εἶχε κι' ὅλας νόμιμη σύζυγο μὲ τρία συμπαθητικὰ κουτσουβέλα, κα- τάπτε ἐνάμιση σοληνάριο κινίνο, πού παρὰ πέν- τε νὰ τὴ λυτρώσῃ ὀριστικὰ καὶ ριζικά ἀπ' τὸ βάσανο τοῦ μάταιου τούτου κόσμου.

—Παναγιᾶ μου! ἔλεγε ὁ ταλαίπωρος πατέ- ρας τῆς Ζωρζέτ, τί θὰ κάνουμε μὲ τούτο τι κορίτσι; Ἐρωτεύεται σὰν χάνος!

—Παναγιᾶ μου! συμφωνοῦσε ἡ μητέρα της πῶς θὰ προφύλαξομε τὸ καὶμένο τὸ κορί- τας; Ὅποιον βρῇ πέφτει μὲ τὰ μοῦτρα!...

Πατέρας καὶ μητέρα, ὕστερα ἀπὸ δύο ἀπό- πειρες αὐτοκτονίας, ἦσαν ἀναστατωμένοι (καὶ μὲ ὅλο τους τὸ δική) γιὰ τὴν ἐξέλευσιν ὅτι ἡ ἰδιοσυγκρασίᾳ τῆς χαριτωμένης τῆς κορούλας ἦταν πολὺ ἡρασιμωδὴ καὶ ἡ καρδιά της ἐ- ζαφρετικὰ σεισμογενής.

—Αὐτὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ πῇ νὰ ξαναπέσῃ ἐ- πάνω σὲ κανέναν ἀπατεῖνα ἢ ἐυπόλητο. Τί νὲ τὴν κάνουμε;

—Ἀναρωτῶνται κι' ἀναστένανε ὁ πατέρας.

—Τί νὰ τὴν κάνουμε; Ἀπελιδόταν κι' ἀναστένανε ἡ μητέρα. Ἀ- πάνω ἐκεῖ, λοιπὸν, στὴν τραγικὴ ἀμχανία τῆς γονίῳ ἔλασε τὴν θεσσαλονικὴ, σὰν ἀπὸ μὴ- χαλῆς θῆος, ἡ ἀνψία τους κ. Κικίτσα Κα- στανέα. Ἡ κ. Κικίτσα προσεχόταν ἀπ' τὴν Ἀ- θῆνα, ἦταν κόρη τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατέρα τῆς Ζωρζέτ, ἀριθμοῦσε μόλις εἰκοσι ἐπτά δλάντι- στους Μαῖους κι' ἔθεωρετο ἡ αἰσιδα τῆς οἰ- κογενείας. Ἡ φήμῃ αὐτῇ δὲν ἦταν καθόλου ἀδικοιολόγητη, γιὰ τὴ κ. Κικίτσα δὲν ἔπρε- καθόλου σὲ προῶρος αἰσθηματισμοῦ, οὔτε ἀπελπισίας. Περιέμενε, ἔμενε, διάλεξε μὲ ψυ- χραιμία καὶ σὲ ἡλικία εἰκοσι τεσσάρων χρό- νων μαρκάριε τὸν ἄντρα πού τὴν ταίριαζε, ὑπολόγισε καλὰ καὶ τὸν γαντζῶσε σὰν ἐξυπνὴ γατούλα τὸ ποντικί της. Βούττε τὸ συγγε- νοῖ μὲ τὸν γάμο της γιὰ τὴν πραγματικὰ ἐπρό- κειτο γιὰ ἓνα θρίαμβο. Ὁ κ. Ἀλέκος Κα- στανέας ἦταν ἓνας νεαρὸς μηχανικός, κομψός, σεμνὸς κι' ὠραῖος, μὲ μεγάλῃ προσωπικὴ πε- ριοῦσια καὶ μὲ δύο βοηθόλυτους θεοὺς ἐτοι- μοβανότους, τῶν ὁποίων ἦταν ὁ λατρεμένος ἀ- νηψιὸς καὶ μοναδικὸς κληρονόμος.

Δυὸ τελείως ἀντίθετοι τύποι ἦσαν οἱ δύο ἐ- ξαδελφοὺς. Ὅσο χάνος ἦταν ἡ Ζωρζέτ, τό- σο αἰσιδα ἦταν ἡ Κικίτσα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ πα- τέρας τῆς πρώτης χάριξε χαρὰν μεγάλῃ ὅταν τὴν εἶδε τὴν Κικίτσα στὴ θεσσαλονικὴ καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καθόλου καιρὸ τῆς ἐξομολο- γήθηκε τίς ἀγωνίες του.

—Τὸ καὶ τὸ μᾶς συμβαίνει.

—Σοδάρ;

—Ἀστὰ Κικίτσα! Καμμιὰ μέρα θὰ μᾶς

κάμῃ καὶ θὰ καὶ αὐτὸ τὸ τρελλοκόριτσο.

Ἡ κ. Κικίτσα, σὰν μεγάλῃ ἐμπειρογνώμων στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτα, ἄκουσε μὲ προσοχή

ὅλα τὰ δραματικὰ παθήματα καὶ τίς περιπέ-

τειες τῆς ἐξαδέλφης της καὶ στὸ τέλος εἶπε:

—Ἀφιστε τὴ σὲ μὲνα.

—Τί θὰ κάμῃς Κικίτσα;

—Θὰ τῆς δώσω μερικὰ μαθήματα τῆς Ζωρ- ζετούλας. Εἶναι χρυσὸ κορίτσι, εἶναι πολὺ ὁ- μορφὴ, εἶναι, ὁμως, καὶ λίγο χαζούλα στὰ αἰ- σθηματικὰ ζητήματα. Χρειάζεται ἓνα κατὰλλη- λο δάσκαλο γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὰ μάτια.

Ποιὸς πατέρας δὲ θὰ ἐμπιστευόταν τὴν αἰ- σθηματικὴ διαπαιδαγώγησι τῆς κόρης του σὲ μίαν τέτοια δασκάλα; Μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό δέχτηκε τὴν πρότασι τῆς αἰσιδας ἀνηψιάς του καὶ σὲ λίγες μέρες ἡ Κικίτσα ἐρευνε γιὰ τὴν Ἀθῆνα, παίρνοντας μαζί της καὶ τὴν Ζωρζέτ.

Καταγορευμένη ἦσαν ἡ σεισμοπαθὴς ἐξα- δελφοῦλα στὴν Ἀθῆνα, ὅπου θεῖος, γαμπρός καὶ ἐξαδελφὸς τὴν εἶχαν μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέ- ξῃ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ γαμπρός — ὁ κ. Ἀ- λέκος Καστανέας — γκρινιάζε λίγο στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴ γυναικα πού εἶχε ἀναλάβει τέτοια ἐν- θὺνη ἀπέναντί, μάλιστα, ἐνός κοριτσοῦ τόσο υπεκαλιδικοῦ. Ὅμως ἡ αἰσιδα κ. Κικίτσα κα- τάρρε μὲ τίς μαλαγανιές της νὰ ἐξουδε- τερῇ τίς ἀντιρροῖες του κι' εἶται τὰ μαθή-ματα ἀρχίσαν μεθοδικὰ καὶ συστηματικά.

Πηγαίναν, ἔξωφιν, σὲ κέντρα. Ἐλέπε ἡ Ζωρζετούλα τοὺς νεαροὺς καὶ λιγώνονταν.

—Βλάκα! τῆς σφύριζε ἡ Κική.

—Τί εἶναι;

—Ἀπέντροι! Μιὰ ἐξυπνὴ κοπέλλα δὲν ξε- λυγόνετα ποτὲ μὲ τοὺς ἀπέντροους.

Μαζεύονταν ἡ Ζωρζέτ, Πηγαίνανε σὲ πάρτυ.

Χόρευε λίγο ἡ Ζωρζετούλα καὶ τρελαινόταν.

—Βλάκα! τῆς μουρμουρίζε ἡ Κική.

—Τί εἶναι;

—Προκοθῆρες! Μιὰ ἐξυπνὴ κοπέλλα ποτὲ δὲν ξεγελιέται ἀπὸ προκοθῆρες...

Σ' ἄμμεδ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ.ΨΑΘΑ

Ἐρωτικά μαθήματα

Συνερχόταν ἡ Ζωρζέτ. Πηγαίνανε σὲ σπῆ- ρα. Ἐλέπε τὴν ἐξαδελφοῦλα τῆς ἡ Κική νὰ αὐῶν μὲ τὰ κομπλιμέντα τῶν ἀνδρῶν.

—Βλάκα! τῆς εἶλεγε στὸ τέλος.

—Τί εἶναι παλι;

—Κορτάκηδες! Μιὰ ἐξυπνὴ κοπέλλα ποτὲ δὲν πιστεύει τὰ κομπλιμέντα τῶν ἀνδρῶν.

Κοντὰ σ' αὐτὰ ἡ ἐξυπνὸτατη κ. Κική δὲν ἄφινε ποτὲ εὐκαιρία πού νὰ μιλά στὴν ἐξαδε- λφοῦλα της γιὰ τὸ καταχθόνιο γένος τῶν ἀν- δρῶν, πού βάπτε νὰ προσέχῃ.

—Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα καὶ μὲν μου!

Εἶσαι νεαρή καὶ ὁμορφῇ. Ἐχεις καὶ ἀρκετὴ πε- ριοῦσια. Ὅλοι αὐτοὶ πού σὲ τριγυρίζουν ἔ- χουν καθέναν τὸ σκοπό του. Νάχῃς, ὁμως, κι' ἐσύ τὸ σκοπό σου. Γιατί, ἂν ἀφήσῃς τὴν καρ- δια σου νὰ χτυπᾷ γιὰ τὸν πρῶτον ὁμορφονιὸ πού θὰ βρεθῇ μπροστά σου, πᾶς χαμένη.

Ἡ νεαρὴ αἰσθηματικὴ ἐξαδελφοῦλα ἄκουγε μὲ μεγάλη προσοχή ὅλες αὐτὲς τίς πολῦτιμες συμβουλὰς καὶ τίς ἔδενε κόμπο σὲ φιλό μαν- ῆλι. Δὲν ἤθελε καθόλου νάνα κοροῖδο καὶ

ἴ' αὐτὸ πρόσχε νὰ ὠφελήθῃ ἀπ' τὰ μαθή-ματα τῆς ἀπείραξης ἐξαδέλφης της, πού ἦταν ἀ- σγνωρισμένη αὐθεντία σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ ζη-ήματα. Καμμιὰ φορὰ, ὁμως, ξεχνιόταν:

—Κικίτσα!...

—Τί εἶναι Ζωρζετούλα;

—Ἀχ, ὁ κ. Μπουμπουλάκης! Τί

θαῦμα!

Ἀλλὰ ἡ Κικίτσα τὴν ἔλκυε ἀ- μέσως μὲ νερό παγωμένο:

—Μιὰ ἐξυπνὴ κοπέλλα ποτὲ δὲν ξεγελιέται ἀπὸ προκοθῆρες... τῆς μουρ-μουρίζε ἡ Κική.

—Βλάκα!

Η Μαριάννε Κόχ

ΜΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΔΑ ΣΤΑΡ ΘΑ ΓΙΝΗ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ!

Η Μαριάννε Κόχ, που έγκατε-
λειψε μια λαμπρή κινηματογρα-
φική σταδιοδρομία, για ν' αφο-
σιωθεί στην επιστήμη

Αρκετές φορές, τα μεταπολεμικά
χρόνια, παρουσιάστηκε το φαινόμενο, νε-
αρές επιστήμονες, φοιτήτριες και πτυ-
χιούχοι ακόμη ανωτέρων σχολών, να
έγκαταλείπουν ξαφνικά τις επιστημο-
νικές φιλοδοξίες τους, για να παίξουν
στον κινηματογράφο.

Το πράγμα δεν έχει τίποτε το έκ-
πληκτικό. Οι περισσότερες της εβδόμης τέ-
χνης είναι αναμφισβήτητα πολύ πιο έλ-
κυστικές — προπαντός, μάλιστα, για
μια γυναίκα — από την προσωπική μι-
ας επιστημονικής καριέρας.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, χαρακτη-
ρίστηκε ως σχεδόν άπιστο το γεγο-
νός πως βρέθηκε μια γυναίκα, που ά-
ποφάσισε να πάρει τον έντελώς αντί-
θετο δρόμο: Να εγκαταλείψει τον κινη-
ματογράφο για να αφοσιωθεί στην επι-
στήμη! Πολύ περισσότερο, που η γυ-
ναίκα αυτή δεν είναι μια ασήμαντη
«αστράλη», αλλά μια ήθοσιμα πρώτου
μεγέθους, περιζήτητη απ' όλους τους
παραγωγούς, νεώτερη ακόμη και μ'
ευρύτατο μέλλον μπροστά της.

Πρόκειται για την Μαριάννε Κόχ,
μια από τις δημοφιλέστερες στάρ της
σημερινής Γερμανίας, που άγγιξε τε-
λευταία την απόφαση της να διακόψει
δραστήρια την κινηματογραφική σταδιο-
δρομία της για να γίνει παιδίατρος!

Η είδηση αυτή, εκ πρώτης όψεως,
μπορεί να προκαλέσει, ασφαλώς, το χα-
μόγελο. «Κάπως άργα το συλλογιστή-
κε ν' αλλάξει επάγγελμα!» είναι δύνα-
τον να σκεφτεί ο καθένας.

Στην πραγματικότητα, όμως, η Μα-
ριάννε Κόχ δεν τό συλλογίστηκε καθό-
λου άργα. Η Ιατρική ήταν το πάθος
της από τα παιδικά της χρόνια. Και,
αν άργότερα παράτησε το όνειρό της,
αυτό έγινε χωρίς κι' η ίδια καλώς-καλά
να το καταλάβει πώς!

«Άλλες αγωνίζονται σ' ολόκληρη τη
ζωή τους για να γίνουν στάρ. Εγώ,
έγινα... χωρίς να το θελώ!» αμολούγη-
σε όταν ανακοίνωσε πως θα εγκατα-
λείψει τον κινηματογράφο.

Μικρό κοριτσάκι, η φιλοδοξία της
ήταν να γίνει νοσοκόμα. Η επιθυμία
αυτή της γεννήθηκε μια εποχή, που άρ-
ρώστησε βαρύνει η μητέρα της και πη-
γαίνει και την έλεγε στο νοσοκομείο.

Σ' άλλα παιδιά, η παγερή διαπίκ-
των νοσοκομείων δημιουργεί μια έν-
στικτική αντίπαυση. Στην Μαριάννε,
όμως, γεννήσε διαφορετικά συναισθήμα-
τα. Βλέποντας τις αδελφές με τις κα-
τάλευκες μπλούζες τους, επεδίωξε να
ήταν μια από εκείνες, για να βοηθήσει
και να παραστήκεται τους άρρώστους.

Αργότερα, οι φιλοδοξίες της πη-
ραν διαφορετική κάπως μορφή, χωρίς
να πάφουν ναύαι στο βάθος οι ίδιες.
Τελειώνοντας το σχολείο, η Μαριάννε
είχε καταλήξει πια στην απόφαση να
σπουδάσει γιατρός.

Το φθινόπωρο του 1949, γράφτη-
κε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστη-
μίου του Μονάχου, με την σκέψη, από
τότε, να ειδικευθεί κατόπιν στην παιδι-
ατρική. Άλλα τα πράγματα πήραν έ-
ναν δρόμο, που η ίδια ούτε το φαντα-
ζόταν.

Για να μπορεί να βγάλει τα έξοδα των
σπουδών της, χωρίς να επιβαρύνει τους
δικούς της, η Μαριάννε Κόχ έπαισε
δουλειά, ως υπάλληλος, στα γραφεία
μιας κινηματογραφικής επιχείρησης.
Και εκεί, ενώ ήταν ένα πρωί σκυμμέ-
νη στην γραφομηχανή της, άκουσε μια
φίλη της να την ρωτά αν θα ήθελε
να παίξει σε φίλμ!

Ο σκηνοθέτης Βίκτωρ Τουργιάνσκι
— της έζησε — ζητούσε μια νεαρή
κοπέλλα, που να εκφράζει τον τέλειο
τύπο της «νέανυς» για έναν δευτερεύ-
οντα ρόλο στην ταινία «Ο άνθρωπος
που ήθελε να ζήσει δυο φορές». Εκεί-
νη σκέφτηκε τότε την Μαριάννε, που
εκπροσώπωνε αυτόν τον τύπο στην έν-
τέλεια.

Κάθε άλλη, στη θέση της Μαριάννε,
θα ζετρελλανόταν με μια τέτοια πρό-
ταση. Άλλα η πρωτοετής φοιτήτρια της
Ιατρικής την δέχτηκε άπλω — με την
σκέψη μόνο πως η αμοιβή δάταν καλύ-
πτει από εκείνη, που έπαιρνε ως υ-
πάλληλος.

Πραγματικά, ο Τουργιάνσκι, εξαιρε-
τικά ικανοποιημένος από το «εύρημα»
που του φέρανε, της έδωσε, για τις
ελάχιστες σκηνές που γύρισε, 800 μάρ-
κα — δηλαδή, 3.000 δραχμές. Με την
διαφορά πως δεν έδειξε καμιά διά-
θεση να παρατήσει μια τέτοια ανακά-
λυψη, που όλα φανέρωναν, ότι ήταν
προικισμένη με ασυνήθιστο ταλέντο!

Όταν η Μαριάννε ψιθύρισε κάποιες
αντιρρήσεις στην άρχη, επικαλούμενη
τις σπουδές της, δε δυσκολεύτηκε να
την καταφέρει ανεξάντλητος και ξανα-
νεβάζοντας το ποσό που της υποσχέ-
θηκε για τη δεύτερη ταινία της. Και
η Μαριάννε λύγισε, λογαριάζοντας πως
θα έκανε έτσι ένα χρόνο από το πανε-
πιστήμιο, αλλά με τα κέρδη της θα έ-
ξασφάλιζε άνετα την εξακολούθηση των
σπουδών της.

Όπως, όμως, πάντα συμβαίνει, κάτι
τέτοιοι λογαριασμοί είναι εύκολοι μόνο
στη θεωρία! Μετά τη δεύτερη ταινία,
επακολούθησε και τρίτη, έπειτα και τέ-
ταρτη, και η Μαριάννε αναγκάστηκε
να παρατήσει έντελώς σχεδόν τις πα-
ραδόσεις και τα φροντιστήρια!

Η αλήθεια είναι πως επιχερούσε
πάντα, στα ελάχιστα περιθώρια χρόνου
που της απομένανε από τη δουλειά της
στο στούντιο, να μην χάνει την επαφή
με τα Ιατρικά της βιβλία και τις πα-
νεπιστημιακές αλυσίδες της διδασκαλίας.
Άλλα οι επαφές αυτές γίνονταν ά-
νυσταχτικά στο καλοκαίρι.

Ο ρόλος της στην ταινία «Λουδοβί-
κος Β'» την επέβαλε δριςτική στην πα-
ρίδα της. Και με το παλιό της στόν
— γνωστό και στους Αθηναίους — «τρα-
πηλό διάβολο», όπου στάθηκε μια ά-
ξια παρτενάρ του περίφημου Κούρτ
Γύργκενς, είδε να της ανοίγεται οι
πόρτες του Χόλλυγουντ.

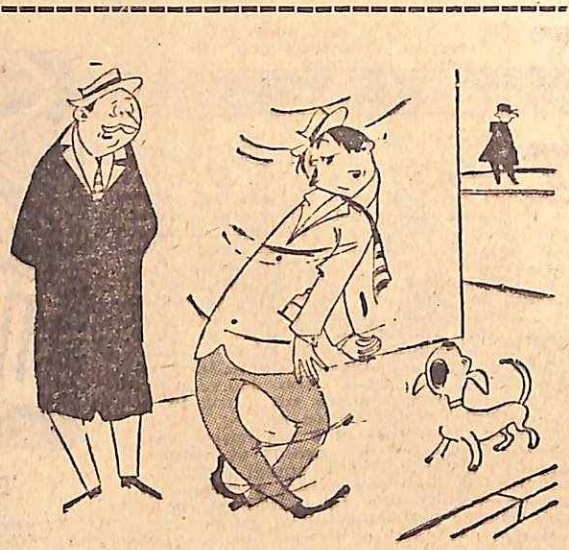
Το συμβέβηκε, που της προσέφερε
οι παραγωγοί της κινηματογραφουπό-
λεως, περιείχε όρους εξαιρετικά ενού-
κους. Η Μαριάννε Κόχ δεν ήταν υπο-
χρεωμένη να γυρίσει παρά δυο ταινίες
τον χρόνο, με πλήρη ελευθερία να παί-
ζει και στον γεωμετρικό κινηματογράφο
όσο καιρό δεν ήταν απασχολημένη στα
αμερικανικά στούντιο, και η αμοιβή της
ώριστηκε σε 35.000 δολάρια για κά-
θε ταινία.

Άλλα η Μαριάννε Κόχ, ενώ μετά
την Γερμανία, είχε αρχίσει να γίνε-
ται διάσημη και στο Χόλλυγουντ, τα
παράτησε όλα μονομιάς, για να ξανα-
γυρίσει στο παλιό της έρωτα: την παι-
διατρική!

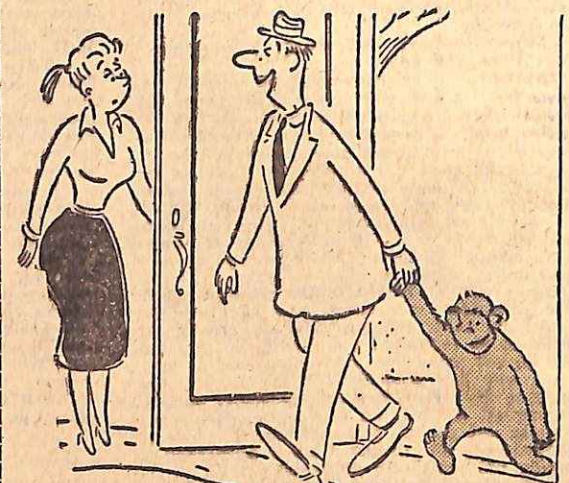
Σ' αυτό δε συντέλεσαν μόνο η έμ-
ψυχη κλίση της, που δεν είχε πάψει να
υπάρχει — και να την βασανίζει μ' ένα
άτακτο δίλημμα στα έξη χρόνια
της κινηματογραφικής της καριέρας —
και η νοσταλγία της ξενόσπστης πατη-
κής ζωής στο πανεπιστήμιο του Μο-
νάχου. Συντέλεσε ακόμη κι' ο γάμος
της μ' έναν νεαρό γιατρό, κι' αυτόν έ-
παισε από το Μονάχο.

Ανένδοτο στις εκκλήσεις των παρα-
γωγών, που της προσέφεραν ακόμη και
μια δνειρώδη βίλλα στις όχθες μιας λι-
μνής, η Μαριάννε έρχτηκε τώρα με και-
νουργιο πάθος στην μελέτη της Ιατρι-
κής και προσετοιμάζεται για τις πτυ-
χιακές εξετάσεις της.

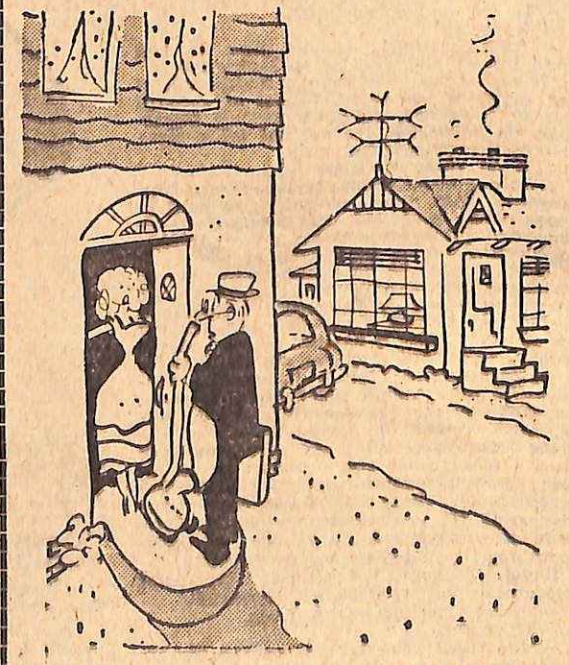
«Όταν πάρω το πτυχίο μου — λέει —
ανοίγω με τον άντρα μου μια κλινι-
κή. Κι' εγώ θα περιπολεύω στα άρρω-
στα παιδιά, όπως ήταν πάντα το όνειρό
μου. Η σταδιοδρομία μου στον κινη-
ματογράφο έχει τελειώσει για πάντα».

— Αυτό είναι το ρόκ εντ ρόλ;
— Όχι αυτό είναι γιοματάρι!

— Ο Γιαννάκης μας ήταν φρόνιμος! Πήγαμε
στο ζωολογικό κήπο κι' επισκεφθήκαμε όλα τα ζώα!

— Πηγαίνετε στη γειτόνισσα πλάι. 'Απ' αυτήν
δανείζομαι πάντα την ηλεκτρική της σκούπα κι' ε-
σως να χρειάζεται καινούργια!...

ΣΤΙΣ 8 Νοεμβρίου, ημέρα των
Ταξιδάρκων, γιορτάζει στα Δω-
δεκάνησα το μικρό νησί της
Σύμης. Υπάρχει εκεί το μονα-
στήρι του Ταξιάρχου Μιχαήλ, που
είναι γνωστότατο στους ανθρώπους
της θάλασσας ως Πανορμίτης. Το
όνομα αυτό είναι παρμένο από το
λίμανι του Πανορμίτη ή Πανορμι-
ώτη. Στο μυκό του ωραίου και θυ-
σικού αυτού λιμανιού, κάτω από ψη-
λούς απόκρημνους βράχους, χωρίς
να φαίνεται από κανένα σημείο
του πελάγους, είναι χτισμένο το
μοναστήρι, με την ολόσωμη εικόνα
του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, κατάφορ-
τη από αφιερώματα των ναυτικών.
Σ' αυτό κάθε χρόνο την ημέρα του
πανηγυριού του, έρχονται από την
Σύμη και τα άλλα νησιά πάμπολλοι,
που θέλουν να προσκυνήσουν τον
άγιο και να φέρουν το τάξιμό τους.

Το μοναστήρι του Πανορμίτη εί-
ναι πολύ παλιό. Οι αρχές του χάν-
ονται στους αιώνες, μα φαίνεται
ότι στην θέση που είχε κτιστή ύ-
παστη κατά καιρούς πολλές επιδρο-
μές κουρσάρων από τις οποίες και
κατεστράφη. Αργότερα, τον 18ο αι-
ώνα το μοναστήρι ανανεώθηκε κι'
από τότε με τα χρήματα των πιστών
έγιναν σ' αυτό και άλλες προσθή-
κες.

Κάθε μοναστήρι έχει στα θεμέ-
λια του τον θρύλο του, την παράδο-
σι που ανάγεται στην ίδρυσή του.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τον κτητορικό θρύλο του, έρημια βασι-
λεψε κάποτε εκεί στην ακρογιαλία του Πανορμίτη. Οι γυναίκες
πήγαιναν κάπου-κάπου στα χωράφια τους για να σπείρουν κρι-
θάρη και λιγοστό στάρι. Υπήρχαν μερικά φτωχοκάλυθα για να
περάσουν την νύχτα τους μέχρι να τελειώσουν τις δουλειές
τους και να γυρίσουν πάλι στο χωριό τους. Μια μέρα, λοιπόν,
κάποια από τις γυναίκες αυτές, που έσκαβε το χωράφι της,
βρήκε κάτω από ένα σκίνο μια εικόνα του Ταξιάρχου Μιχαήλ.

Ο αρχάγγελος της Σύμης

Η γιορτή του ταξιάρχου Μιχαήλ, του προστάτη
Αγίου των Δωδεκανήσων

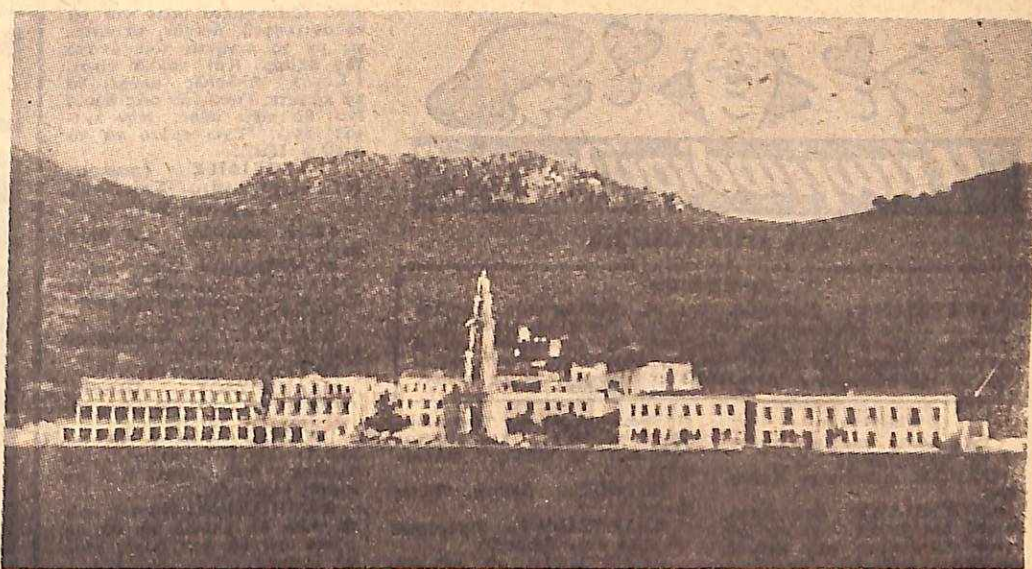
Η γυναίκα σταυροκοπήθηκε και με εὐλάβεια πήρε το εικόνισμα
για το σπίτι της. Στο σημείο αυτό ο θρύλος του Πανορμίτη μοι-
άζει με όλους εκείνους που αναφέρονται στην ίδρυσή μοναστη-
ριών. Το εικόνισμα όμως δεν έμεινε στο σπίτι της φτωχής νη-
σιώτισσας, αλλά πήγε πάλι κάτω από το σκίνο. Μία, δυο φορές
γίνιπε το ίδιο, όπου μια νύχτα η θεοσεβούμενη γυναίκα της
Σύμης είδε στον ύπνο της ολόλαμπρο τον Αρχάγγελο, που
της είπε ότι επιθυμούσε να μείνει στο λιμάνι του Πανορμίου.
«Ετσι, χτιστική εκεί το πρώτο εκκλησάκι και απλώς με τον
καιρό, για να γίνει πιο έπειτα το μεγάλο μοναστήρι με τα 200
πεντακάθαρα κελιά. Οι κάτοικοι της Σύμης, εξ' άλλου, αγα-
πούν ιδιαίτερα το σκίνο, που έκρυβε κάτω από το πράσινο φυλ-
λωμά του τον προστάτη τους και του τραγουδάνε τα εξής:
«Καλήμέρα στον άσκινο που 'χεν τον Πανορμιώτη
που 'χει τα χρυσά φτερά και άσμενη νιότη».

Η νησιώτικη φαντασία, με το πέρασμα του καιρού, έχει έ-
ξοικειωθεί τόσο με τον «αστραφτερό» Αρχάγγελο που παίζει
μαζί του και γι' αυτό οι αγαθοί νησιώτες αποκαλούν σ' αστεία
τον άγιο τους ο «Κλέφτης» μας ή ο «Κλέφταρας» μας. Θέλουν
να πουν μ' αυτό ότι κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει ένα τάξιμο
στον Πανορμίτη. Ο άγιος, όπως πιστεύουν οι νησιώτες, μπαίνει
στα σπίτια που του έταξαν και τον έχουν σαν μόνος του, δι-
καιωματικά, παίρνει το τάξιμό του. Άλλα και οι ναυτικοί θέ-
λουν να τάχουν καλά με τον άγιο της Σύμης, τον άγιο Ζωρπά
(δηλ. παλληκαρά), όπως τον έχουν ονομάσει. Γι' αυτό όσες
φορές τύχη να παραπλέουν το νησί, ρίχνουν σ' ένα σφραγι-
σμένο μπουκάλι το τάμα τους για να φτάσει στο μοναστήρι του
Ταξιάρχη.

Το μοναστήρι με τον καιρό απέκτησε φήμη σ' ολόκληρη την
Μεσόγειο. Τάματα έφεραν όχι μόνον χριστιανοί, αλλά και πι-
στοί άλλων θρησκειών. Μα και θαύματα του αγίου, άπειρα, α-
ναφέρονται από τα πολύ παλιά χρόνια. Το πιο περίεργο είναι
αυτό που έγινε το 1924.

Μια μέρα, ένα τρεχαντηράκι, (δεν ήταν μεγαλύτερο από δε-
κα μέτρα), γλυστρούσε στα νερά του Πανορμίτη κι' όλο πλη-
σιάζε στην ακροθαλασσιά. Στο τιμόνι του καθόταν, σαν παλ-
μείρας καπετάνιος, όχι άνθρωπος, αλλά ένας γάτος. Περιέργοι
και εκπληκτικοί οι άνθρωποι υπεδέχθησαν το τρεχαντηράκι με τον
παράξενο καπετάνιο. Στο αμπάρι του υπήρχε άφθονο θυμιάμα,
καθώς και λίγο νερό και ψωμί, που τα είχαν βάλει εκεί για τρι-
φή του καπετάνιου. Υπήρχε επίσης κερλί για την εικόνα του
Ταξιάρχη. Όπως φάνηκε από τα τάξιματα, το καραβάκι ήταν
δωρο από Καλυμνίους ναυτικούς. Κρεμάστηκε, λοιπόν, το κα-
ραβάκι κοντά στην εικόνα του Αρχαγγέλου και ο «γάτος κα-
πετάνιος» έζησε στο μοναστήρι, έχοντας φυσικά κάποια ξεχω-
ριστή θέσι ανάμεσα στα άλλα ζώα.

Υπήρχουν επίσης στο μοναστήρι πολλά δώρα Ρώσων ναυτι-
κών, από τον καιρό που ο ρωσικός στόλος βρισκόταν στο Αι-
γαίο και άγκυροβολούσε συχνά στο λιμάνι του Πανορμίτη. Πε-
ρισσότερα ακόμη είναι τα δώρα που προσέφεραν κατά καιρούς
τα ναυτικά νησιά και κυρίως η Ύδρα. Ένας πλούσιος Ύδραίος,
ο Πάνος Τρέκας, δώρισε στον Πανορμίτη μια καμπάνια, που είχε

Το μοναστήρι του Αρχαγγέλου Μιχαήλ του Πανορμίτη

βάρος 1.000 οκάδες. Ειδικά η Ύδρα είχε από τα προεπαναστα-
τικά χρόνια στενούς δεσμούς με τον Πανορμίτη. Υπάρχει έ-
πίσης και μια παράδοση που αναφέρει ότι εκεί έγινε καλόγερος
ο παππούς του Άνδρεά Μιαούλη, ο Δημήτρης Βάκος. Στην Σύ-
μη τέλος πήγαιναν ύδρεϊκα καρδιά «προς προμήθειαν ναυπη-
γισμού» ζυλείας.

Όπως είναι φυσικό, ένα μοναστήρι κοντά στην θάλασσα προ-
σεύκε πάντα επισκέπτες. Το λιμάνι του, εξ' άλλου, ήταν το
καταφύγιο των ναυτικών στις ώρες της με-
γάλης θαλασσοταραχής. Έμεναν εκεί καμ-
μιά φορά ολόκληρες εβδομάδες μέχρι να η-
συχάσει πάλι η θάλασσα και να κάμουν πανιά.
Οι επισκέπτες του Πανορμίτη ήταν καλοί και
κακοί. Εκείνα τα χρόνια η θάλασσα είχε γε-
μίσει από καράδια κουρσάρικα κι' οι κουρ-
σάροι αφού έτρωγαν κι' έπιναν, λεπλάτω-
σαν το μοναστήρι και φόρτωναν στα καρά-
βια τους τα αφιερώματά του.

Για τους πραγματικούς όμως θαλασσίους,
που έμπαιναν στο λιμάνι του, ο Πανορμίτης
προσέφερε κάθε φιλοξενία. Το κελλάρι του
μοναστηριού άνοιγε για τους θαλασσοδαρ-
μένους, που όσο καιρό έμεναν εκεί, καλά-
τρωγαν κι' έφευγαν φορτωμένοι με δώρα.
Το καλό φαγητό και το νόστιμο μαγειρέμα
των καλογέρων φαίνεται άνοιξε την όρεξη,

γιατί κάποιο τραγούδι λέει:

«Ο Πανορμιώτη μ' Άγγελε, που κάθεται στο θρόνο,
κάνει μπουνατσές ν' αρχίσει να τρώει κάθε χρόνο...»

Το κελλάρι του μοναστηριού ωστόσο δεν άνοιγε μόνον στους
ναυτικούς, που κατέφευγαν στο λιμάνι του. Άνοιγε επίσης και
για τους κατοίκους και προσέφερε σ' αυτούς πολλά τρόφιμα.
Επίσης έδωσε καταφύγιο στο διάστημα του τελευταίου πολέ-
μου σε διαφορές υπηρεσίες των συμμάχων.

Είχε μάλιστα και θύματα, όπως τον ηγούμενο της μονής Χρύ-
σανθο Μαρουλάκη και δύο συνεργάτες του.

Για όλα αυτά, η γιορτή των Ταξιδάρκων στις 8 Νοεμβρίου ει-
ναι από τις μεγαλύτερες όχι μόνον της Σύμης, αλλά και ολό-
κληρης της Δωδεκανήσου.

Το ευρύχωρο λιμάνι γεμίζει από κάθε λογής σκάφη μικρά
και μεγάλα κι' η εκκλησία γεμίζει από κόσμο. Μα κι' η αστρα-
φτερή εικόνα του αγίου, σκεπάζεται από τα τάξιματα που φέρ-
νουν οι ναυτικοί.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι που ζουν την βασανισμένη ζωή της
θάλασσας, καθώς και όλοι εκείνοι που καρπερούν τους δικούς
τους να γυρίσουν στο νησί, έχουν μια ιδιαίτερη λατρεία για
τον άγιο της Σύμης.

Τα κορίτσια της Σύμης που περιμένουν τον καλό τους, πα-
ρακαλούν στο τραγούδι τους:

«Πανορμιώτικι μου χρυσό, που κάθεται στο θρόνο,
θλεις μου την αγάπη μου ν' αρχίσει κάθε χρόνο...»

Η Σύμη έχει επίσης και άλλες εκκλησίες αφιερωμένες στον
Ταξιάρχη Μιχαήλ.

Κάθε τόπος έχει τον άγιο του, μα τα Δωδεκάνησα όλα έ-
χουν τον Πανορμίτη, που τον λατρεύουν όλοι οι ναυτικοί.

Ν. Κ.

Ο πολύς ύπνος κάνει κακό

Ένας Αμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Χέρμαν Βέμπερ, που
μελετάει τον οργανισμό των όντων και τα μυστήρια του, βε-
βαιώνει ότι όσοι κοιμούνται πάνω από 8 ώρες την ημέρα, κιν-
δυνεύουν από μια πρόωγη φθορά του εγκεφάλου. Κι' ένας συ-
νάλογός του, ο δόκτωρ Χολινγκγουορντ, ελπίζει ότι θα δημιουργη-
θεί μια μέρα μια ανθρώπινη φυλή που δεν θα χρειάζεται
καθόλου ύπνο!

Είναι γνωστό ότι πολλοί μεγάλοι άνδρες κοιμούνται ελάχιστα.
Ο Γκράχαμ Μπέλ, ο εφευρέτης του τηλεφώνου, σπάνια κοιμό-
ταν περισσότερο από 4 ώρες στο 24ωρο.

Συντομός ήταν επίσης ο ύπνος του Ναπολέοντος και του Γερ-
μανού φιλοσόφου Καντ.

Μάλιστα ο δεύτερος έλεγε ότι «ο πολύς ύπνος εξαντλεί τη
ζωική ενέργεια και συντομεύει τη ζωή».

Ημερομηνία μας

ΤΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Σοβαρός, τυπικός, σχολαστικός υπάλληλος μεγάλου οργανισμού. **ΠΕΤΡΟΣ:** Παιδικός φίλος. 'Αριστέλης. Τσάντα υπό μάλης, «δουλείες του ποδαριού» και τα τσιούτσια. Φηνηνόληπος, επιπόλαιος, και με συνείδηση φτιαγμένη από λάστιχο. **ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ:** Ένας άγνωστος κύριος.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο μπάρ που συναντώνται τα μεσημέρια).

ΠΕΤΡΟΣ (μπάνει): Καλημέρα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (συννεφιασμένος και βαρύς, σαν να του έχουν αναγγείλει πρό όλιγου την καταστροφή των άτμοπλοίων του): Καλημέρα.

ΠΕΤΡΟΣ: Τι φάσμα είν' αυτή;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Κάτι μου συμβαίνει. Θά σου πω.

ΠΕΤΡΟΣ: "Ε, λέγε μου!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ανάγει τσιγάρο): Ξέρεις τη ζωή που κάνω. Μετρημένη, προσεκτική, χωρίς έξοδα περιττά, χωρίς καμμία πολυτέλεια.

ΠΕΤΡΟΣ: Τι πολυτέλεια;

Εσύ στερείς τον εαυτό σου από τα πάντα. Ζής ασκητικά.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: 'Ακριβώς. Μ' ένα μικρό πακέτο τσιγάρα, περνάω δυο μήνες...

Ένα καφέ πίνω το πρωί στο γραφείο κι' ένα ούζακι το μεσημέρι.

Αυτές είναι όλες οι «ψυχολογίες» κι' οι «διασεκέδες» σου, που προσφέρω στον εαυτό μου. Σε λεωφορείο δέμπαινω. Ποδαρόδρομο! Θέωτρα, κινηματογράφους, εκδρομές, δεν τα ξέρω.

ΠΕΤΡΟΣ: Μά γιατί μου τα λές; Μήπως δεν τα ξέρω;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Στάθουμίζω για να καταλήξω. Λοιπόν, αγαπητέ Πέτρο, γιατί τα κάνω όλα αυτά; Δεν ήθελα κι' εγώ να ζω ανετάτερα; Μά μην ταυτιζόμουν στο τηγάνι των στερήσεων;

ΠΕΤΡΟΣ: 'Αναμφιβόλως. 'Αλλά κάνεις οικονομίες. 'Οπως μούχεις πη θέλεις ν' αποκτήσης αύριο ένα κεφάλαιο, να είσαι άνθρωπος ανεξάρτητος. Νά πάρης και τη σύνταξη σου, να δημιουργήσης μια δουλειά...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: 'Ακριβώς. (Με σπαραγμό). "Ε, λοιπόν, αδερφέ μου Πέτρο, αυτό το κεφάλαιο... ελπίς, συγκέντρωση αρκετά... δεν υπάρχει πλέον. "Η τουλάχιστον φοβάμαι πολύ πως δεν υπάρχει...

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί, σε κλέψανε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Καί ναι και όχι.

ΠΕΤΡΟΣ: Τι θά πη αυτό;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τώρα θά δής. 'Επαιρνα λίρες. Θυμάσαι. 'Οτι και να μου λέγανε δεν άκουγα τίποτε. "Η λίρα είναι σιγουριά. Χρυσός. Ούτε τόκο ήθελα, ούτε «ασφαλείς τοποθετήσεις». 'Αλλά μπήκαν στη μέση κείνες οι αναθεωρησιμένες οι Ιταλικές! Δάνεισα τον προϋπολογισμό μου μια μέρα και τ' απόγευμα μου λείει «ευχαριστώ θερμά», αλλά ξέρεις ήταν Ιταλικές. "Εκανα δυο-τρεις δοκίμες στα σαράφια... άλλος δεν τις χάζανε, άλλος μούλεγε «δεν ξέρω τι είναι»... Περιπέτεια!... Βρίσκω κατά τύχη έναν παλιό φίλο που ήξερε απ' αυτά, τις βλέπει τις λίρες και μου λείει «όλες είν' εγγλέζικες». «Τις χαλάς;» του λέω. «Ευχαριστώ» μου λείει. Τις χαλάς και μου δίνει δολάρια. Καί τι διαβάσω σήμερα στην έφημερίδα; «Χιλιάδες πλαστά δολάρια κυκλοφορούν

εις όλην την Μέσην 'Ανατολήν. 'Ανεκαλύφθησαν και εις τας 'Αθήνας. 'Ο κάτοχος συνελήφθη».

ΠΕΤΡΟΣ: Δράμα. "Εχεις δίκιο.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Σκέφτηκα να πάω στην Τρόπεζα.

ΠΕΤΡΟΣ: "Α, πά, πά! Θά σε τσακώσουν, θά σε στείλουν στην 'Ασφάλεια κι' από εκεί στην 'Εντερπόλ. Καί θ' αρχίσω η ανάκρισις, «πού τα βρήκες», «ποιός σου τάδωσε», «πώς έού ένας υπάλληλος, έχεις τόσες οικονομίες» — δεν θά πιστέψουνε πως έδωσα το σάλλιο σου παξιμάδι και θάχης μεγάλες φασαρίες.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Αυτό είπα κι' εγώ.

ΠΕΤΡΟΣ: Δέ μου λές, αυτός που σου τάδωσε πού είναι;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: 'Αστα. Είχε γραφείο σε μια στοά. 'Εννοείται 'Επιχειρήσεις. Πήγα και τον ζήτησα. Τον έχουνε μέσα!

Ένας εκεί δίπλα μου λείει συννέβη κάποια παρεξήγησης.

ΠΕΤΡΟΣ: Ωχ!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: "Εφουγα τρογάδην...

ΠΕΤΡΟΣ: Βεβαίως (σιγνή). 'Ακου να σου πω. Κάποιος γνωστός μου μπορεί να π' «περάσθης». Συναλλάσσεται πολύ με δολάρια. 'Αλλά δέ θα τον γελάσουμε, γιατί κι' αυτός ασφαλώς θά εξετάσθη...

Θά του πούμε το μυστικό... καί θά τα δώσουμε με σκόνη.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Κι' αν είναι γνήσια;

ΠΕΤΡΟΣ: Πώς θά είναι γνήσια, μωρέ 'Αριστέδη; 'Αφού ο άνθρωπος που σου τάδωσε είναι στη φυλακή!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα καφενείο).

ΠΕΤΡΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): 'Εσύ θά κερδίσης αρκετά. Τα δολάρια είναι γνήσια. 'Αλλά αυτός είναι βλάξ κι' έχει παρκοβλήθη...

Νά, πάρε ένα να π'ας να το δείξης.

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ (το παίρνει): Σε πέντε λεπτά είμ' εδώ. (Φεύγει).

ΠΕΤΡΟΣ (τηλεφωνεί από την «καμπίνα» στη φιλενάδα του): Ναι, εγώ είμαι. Μην ανησυχείς, που λές. 'Εγώ τού δώσα ένα δολάριο γνήσιο δικό μου. 'Αν είναι και του 'Αριστέδη γνήσιο, την έπαθε ο 'Αριστέδης. 'Αν είναι πλαστά, την έπαθε ο Δεληπαύλου. 'Εγώ μια φορά κερδισμένος θά βγώ. Θά πάρω την προμήθεια... σε δροχμές. Είναι η μόνη φορά που έχω στη δροχή μια μεγάλη έμπιστοσύνη!...

"Α, νά, μπάνει αυτός. 'Ωρεβούρα! (Βγαίνει απ' την «καμπίνα»).

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ: 'Εν τάξει!...

ΠΕΤΡΟΣ: Δέ σου είπα γώ;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο δωμάτιο του 'Αριστέδη).

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ (ξετάζοντας με φρεν, στο φως, τα δολάρια): Θά μπορούσε κανένας να γελασθί. 'Η παραχάραξη είναι άφιστη. Κάτι ελάχιστο λείπει.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Αηδισθή!

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ: Νά, εδω, κάτι «ενερά» κανέ... Τα γνήσια δολάρια στο φως, αυτά δεν τα έχουν. Ποέπει να έχη κανείς

πολύ εξασκημένο μάτι για να τον αντίληψη. Λοιπόν, τα παίρνω με το πηνήτα τοίς εκατό της αξίας. Καί πολλά είναι. (Σιγή). 'Αλλοίως, πρέπει να τα κάψετε. Γιατί, αν σ'ας βρούν ένα, θά πάτε μέσα. Μην κυττάτε! Εγώ, "Εχω τρόπο να τα στείλω έξω...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μαραμένος): Τι νά γίνει;... Συμφωνώ. ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο καφενείο, την άλλη μέρα).

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ (σκουπίζει την κούβερτ χλωμάδα του): Ξέρεις γιατί σου τηλεφώνησα;

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί;

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ: Πλαστά είναι τα δολάρια!

ΠΕΤΡΟΣ: Πλαστά;

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ: Πλαστά, πλαστότατα!... Τι θά γίνει τώρα; Πάμε να τον βρούμε;

ΠΕΤΡΟΣ: Καί τι νά του πούμε; Πώς είναι πλαστά; Για πλαστά τ' αγοράσαμε! Καί μά-λιστα, μισοτιμής.

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ: Νά του πούμε πως δέ μπορώ να τα περάσω και νά μάς δώση πίσω τα λεπτά.

ΠΕΤΡΟΣ: Καί θά τα δώση; Τρελλός είναι; (Πάνει το κεφάλι του απεγνωσμένα). Καί σ'υ τι νά κάνης; Νά π'ας στην 'Αστυνομία; Καί να π'ες πως αγοράσες εν γνώσει σου πλαστά δολάρια μισοτιμής;

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ: Τουλάχιστον, νά μου δώσης τις δεκαπέντε χιλιάδες που σούδωσα για προμήθεια.

ΠΕΤΡΟΣ: Μπα! Δέν έχω. Πήγα χτες τ' απόγευμα και πλήρωσα όλα μου τα χρέη. 'Εκατον τριάντα δροχμές έχω.

ΔΕΛΗΠΑΥΛΟΥ: Θά μούρθη συμφορά!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο μπάρ).

ΠΕΤΡΟΣ: 'Ασχημα νέα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Δικά σου;

ΠΕΤΡΟΣ: Καί δικά μου και δικά σου. Αυτός ο Δεληπαύλου, δέν μπορεί να τα περάση τα δολάρια. Καί θέλει πίσω τα λεπτά του, γιατί αλλιώς, λείει, θά πάη στην 'Αστυνομία.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Μή μου το λές, γιατί θά τρελλαθώ! Δέν τ'άχω τα λεφτά! Πρωί-πρωί πήγα κι' αγοράσα οικόπεδο! Καί πώς να το πουλήσω τώρα;

ΠΕΤΡΟΣ: Στάσου. Συμβιβάζεται λείει, να τα κρατήση με το εκκοιπέντε τοίς εκατό της αξίας τους και νά «περνή» αραία και πού ένα-ένα στα πακέττα. 'Εχουμε το άλλο εκκοιπέντε τοίς εκατό νά του το δώσουμε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (στέκεται): Νά πάρω δάνειο απ' τον 'Οργανισμό. Δέν έχω υπέρ ποτέ. Θά μου δώσουνε.

ΠΕΤΡΟΣ: Δόξα σοι ο Θεός. **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ:** «Δόξα σοι ο Θεός» το λές αυτό;

ΠΕΤΡΟΣ: Παρά νά πάμε μέσα κι' οι δυο μας;

ΣΚΗΝΗ 6η

(Τηλεφωνικός).

ΠΕΤΡΟΣ: Περιφρα! Αύριο πού θά πάρη το δάνειο, θάρθη να μου σκάση το πασαδάκι. Λούλα μου, θά σου πάρω γούδι! Τη φάγαμε κι' οι δυο! Είδες τι αίσια-μνηστήρα έχεις;

ΣΚΗΝΗ 7η

(Την επομένη στο μπάρ).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (πρώμα): "Αστα. Πήρα πηνήτα χιλιάδες έναντι του έφ' απ'αξ. Πάρτες. Προεβόλφισα και το μισό τριών μηνών. "Άλλες δεκαπέντε.

ΠΕΤΡΟΣ: Αυτές τί τις θέλεις; Νά τις κάνης δολάρια;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (έξαλλα): "Οχι! Νά τις φάω! 'Η μόνη λύσις νά τα λεφτά είναι να τα τρώς!... Το βράδυ θά πάω σε κομμάδι κέντρο, θά φωνάξω και μια μικροκή άρτίστα και θ' α-νοίξω σαμπάνια. 'Εκατόν!

ΓΚΑΡΣΟΝ: Ούδο;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: "Οχι! Ούδ-σκυ! «Σκάστε!»

(Αύλαιο).

ΕΥΛΟΓΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

Τί είναι άραγε ο ύπνος; Προκαλείται από τον εγκέφαλο ή από κάποια «ύλη», που αναπτύσσεται μέσα στο αίμα και προκαλεί την κόπωση; Για την έπιστημονική διαλεύκανση του αίνιγματος αυτού Ιδρυθηκε το πανεπιστήμιον του Βύρτσμπουργκ της Γερμανίας, το Ινστιτούτο ύπνου, όπου, όπως βλέπετε, οι κοιμώμενοι με τους όποιους πειραματίζονται οι έπιστήμονες συνδέονται με διάφορα καλώδια, που καταλήγουν σε όργανα, τα όποια μετρούν αυτόματα την πίεση του αίματός τους, τη λειτουργία της καρδιάς, την ηλεκτρική ενεργεια του εγκεφάλου κλπ. Με τη λύσι του αίνιγματος του ύπνου, θά βρεθόν έπίσης και οι άφορμες που προκαλούν τις άπνιες και θά δοκιμασθί η ισχύς των διαφόρων ύπνωτικών.

Η ΜΑΡΙΝΑ ΒΛΑΝΤΥ ΜΕ ΤΟ ΓΥΙΟ ΤΗΣ Αυτή είναι η πρώτη φωτογραφία της νεαρής στή του γαλλικού κινηματογράφου Μαρίνας Βλαντύ με το γυιό της 'Ιγκορ. 'Η Μαρίνα πού δέν είναι ακόμα 19 χρόνων παντρεύτηκε στις άρχές του 1956 το γνωστό σκηνοθέτη Ρομπερτ 'Οσέν και όπως βλέπετε δέν άργησε ν' ακολουθήση το παράδειγμα πολλών συναδέλφων της και νά γίνει μητέρα. Πάντως όπως εδήλωσε η ίδια η Μαρίνα λατρεύει το παιδί της αλλά δέ πρόκειται νά εγκαταλείψη η νά παραμελήση προς χάριν του την καλλιτεχνική της καριέρα.

ΟΙ ΖΩΝΤΟΧΗΡΕΣ ΕΙΝΕ ΔΥΣΚΟΛΗ «ΕΡΩΤΙΚΗ ΛΕΙΑ»

Και εκδικούνται με παράδοξους τρόπους

«Άλλος έχει τ' όνομα, κι' άλλος έχει τη χάρη». 'Η παροιμία αυτή είναι ό,τι χρειάζεται για να χαρακτηρίση κανείς τις ζωντοχήρες — τουλάχιστον του μεγαλύτερου ποσοστού από αυτές.

Ο τίτλος της ζωντοχήρας, είναι συνήθως υπερσάρκετος για να συγκεντρώση γύρω σε μία γυναίκα έναν μεγάλο κύκλο θερμών και απαιτητικών θαυμαστών. Όλοι θεωρούν τις γυναίκες αυτές σαν την πιο εύκολη έρωτική λεία, πού δέ χρειάζεται παρά να κινή κανείς την πρότασή του, γιά να δρέψη τους καρπούς της εύκολης νίκης του.

Όμως, η αντίληψη αυτή είναι άπο τις πιο εσφαλμένες — και πιο άδικες για τις ζωντοχήρες — πού επικρατούν.

Ευκολότερα, λένε οι ειδικοί και αποδεικνύει η πείρα, μπορείτε να κατακτήσετε ολοκληρωτικά μια ανύπαντρη γυναίκα, παρά να μπλέξετε στα έρωτικά δίχτυα σας μια ζωντοχήρα. Καί οι ειδικοί έχουν ένα σωρό στοιχεία στη διάθεσή τους, για να το αποδείξουν.

Είναι βέβαια γεγονός, ότι μόλις μια γυναίκα χωρίσει με τον άντρα της, η σκέψη πού περνάει από το μυαλό ακόμη και των πιο δειλών ανδρών, είναι η έξής:

«'Η γυναίκα αυτή γνώρισε τον έρωτα και δέ μπορεί πιά να τον στερηθί. Καί κανείς, ούτε και ο έπόμενος άντρας της, δέ θά σκεφθί να εξετάση αν είχε έρωτικούς δεσμούς στο μεταξύ. Το σπουδαιότερο είναι ότι δέ θά υπάρχουν αποδείξεις για τις έρωτικές σχέσεις της, γεγονός πού συχνά επηρεάζει τους υποψήφιους συζύγους, όταν η μέλλουσα γυναίκα τους είναι ανύπαντρη».

Όρθος ο συλλογισμός, αλλά μόνο σαν συλλογισμός. 'Η πραγματικότητα, δείχνει το έντελως αντίθετο. Οι ζωντοχήρες είναι από τις πιο δύσκολες γυναίκες πού θά επιχειρήση να κατακτήση ένας άντρας.

Μιά απόδειξη μάς προσφέρει ο 'Αμερικανός Τζον Μπόκωλ, με την έρευνα πού έκανε ανάμεσα σε ζωντοχήρες. Διαπιστώσε, λοιπόν, ότι 55% από τις γυναίκες αυτές, είχαν δημιουργήσει έρωτικούς δεσμούς μετά το διαζύγιο τους, ενώ οι υπόλοιπες 45% δέν είχαν υποκύψει στον πειρασμό.

Αν, τώρα, συγκρίνουμε τα στοιχεία αυτά, με εκείνα πού μάς έω ο δόκτωρ Λούις Τέρμαν από 800 ανύπαντρες 'Αμερικανίδες, βλέπουμε άμέσως πόσο συγκρατημένες είναι συγκριτικά οι ζωντοχήρες στο έρωτι-

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 10) τη συναρπαστική αισθηματική νουβέλλα του έκλεκτου συνεργά του μας

ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

Ο έρμητης ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Πρόκειται για τη συγκινητική και πνευμένη ιστορία μιας φλογερής αγάπης, που βρήκε στο δρόμο της ανυπερόβλητα έμπόδια και πού πέρασε απ' όλες τις αγωνίες κι' όλα τα βάσανα πού μπορούν να δοκιμάσουν δυο έρωτευμένες καρδιές.

κό ζήτημα. Τα 68% των γυναικών αυτών, είχαν ολοκληρώσει την έρωτική πείρα τους, πριν παντρευτούν.

Το ποσοστό αυτό, μέλιστα, ανεβαίνει από χρόνο σε χρόνο σε τέτοιο σημείο, ώστε ο δόκτωρ Τέρμαν υπέλογισε ότι αν διατηρηθί αυτός ο ρυθμός, πολύ γρήγορα — τα 1960 — όλες οι 'Αμερικανίδες θά δημιουργούν έρωτικές σχέσεις, πριν από το γάμο τους. 'Ενώ, αν τηρηθί ο ίδιος ρυθμός και στις ζωντοχήρες, ένα μεγάλο ποσοστό από αυτές, δέ θά έχουν έρωτικούς δεσμούς.

Πάντως, είναι εύκολο να καταλάβη κανείς τους λόγους πού κάνουν τις ζωντοχήρες να είναι «δύσκολο κυνήγι». Πρώτα-πρώτα, τις ένοχλεί η αντίληψη πού επικρατεί γενικά, ότι επίδιώκουν έρωτικές περιπέτειες.

Ύστερα, αν θέλουν να ξαναπαντρευτούν, ξέρουν ότι είναι προτιμότερο να έχουν τον κύκλο των θαυμαστών τους, αλλά να μην κάνουν παραχωρήσεις. Γιατί, άναμεσα σ' αυτούς που προσπαθούν να τις κατακτήσουν, υπάρχουν αρκετοί πού συγκεντρώνουν τα προσόντα να πάρουν τη θέση του πρώτου συζύγου. Με το να δείχνουν, λοιπόν, σταθερότητα και να μην υποκύπτουν, κερδίζουν συνεχώς το σεβασμό τους.

Οι ζωντοχήρες, άλλωστε, λογαριάζουν και φοβούνται την γνώμη του κόσμου και ειδικότερα τη γνώμη των άλλων γυναικών, πού με το παραμικρό είναι έτοιμες να τους δώσουν το χαρακτηρισμό της «ελαφρομυαλής».

Επί πλέον, η πείρα από τον πρώτο γάμο τις έχει διδάξει πολλά πράγματα γύρω από την τακτική των ανδρών στις έρωτικές πολιορκίες τους και μπορούν να ξεχωρίσουν εύκολότερα από τις άλλες γυναίκες τις παγίδες, και ό,τι άλλο κρύβεται κάτω από την επιφάνεια.

Οι υποψήφιοι κατακτητά, επίσης, πού είναι βέβαιοι ότι δέ θά δυσκολευτούν να κερδίσουν μία ζωντοχήρα, γιάτι βασίζονται στο ότι θά βάλη κι' εκείνη τις έρωτικές σχέσεις, δέν λαμβάνουν υπ' όψη τους ότι είναι πολύ πιθανό ο γάμος της να διαλυθίκε εξ αιτίας έρωτικών διαφορών. Καί τότε, η γυναίκα διατάζει να επαναλάβη το ίδιο πείραμα.

Οι έπιμονες έπιθέσεις των ανδρών, τέλος, αναγκάζουν συχνά τις γυναίκες αυτές να γίνονται σκληρές και εκδικητικές.

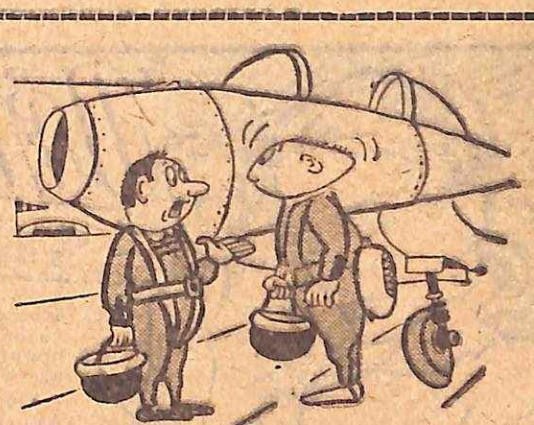
Κουρασμένη και άηδιασμένη από τις αλλεπάλληλες και πολυήμες έπιθέσεις των υποψηφίων «εφίλων» της, μία 'Αμερικανίδα ζωντοχήρα αποφάσισε να τους δώση ένα καλό μάθημα.

Προσποίησε ότι ήταιν διατεθειμένη να υποκύψει στον πειρασμό και προσκάλεσε τους υποψηφίους, τον καθένα χωριστά, να την επισκεφθούν στο διαμέρισμά ενός ξενοδοχείου.

Τον πρώτον από αυτούς, τον έβαλε να φορέση πυτζάμες, τον παρακάλεσε να βγί στην βεράντα με κάποιο πρόσχημα και τον έκλεισε έξω, κωνώντας τον κυριολεκτικά ρεζάλι. 'Εναν άλλον, τον έβαλε να περιμένει στο δωμάτιο, του ξενοδοχείου και αντί να πάη κι' εκείνη στο ραντεβού, έστειλε μία δασοκαμένη γεροντοκόρη, πού πριν αυτός προλάβη να της μιλήση, του άρχισε μιά... διάλεξι περί αρετής.

Πιο εκδικητική, ήταιν μία άλλη ζωντοχήρα, πού έκρυψε ένα μαγνητόφωνο στο διαμέρισμά της και προσκάλεσε, διαδοχικά, όλους τους παντρεμένους πού είχαν γίνει ανυπόφοροι με τις έρωτικές αξιώσεις τους.

Κι' έπειτα, τους έδωσε άρκετο θάρρος, για να κάνουν θερμές και πολυήμες εξομολογήσεις, πού τις κατέγραφε το μαγνητόφωνο. Ύστερα έστειλε τις εξομολογήσεις αυτές στη γυναίκα του καθένος και γλύτωσε έτσι όριστικά από την πολιορκία τους!

— Σου είπα, βρέ παιδί μου, να μην ντυτάς έξω απ' το παράθυρο, όταν πετάμε με υπερηχητική ταχύτητα!...

Επίκαιροι στίχοι

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Μπορεί να είναι η χώρα μας παντού έντεθειμένη, αλλά χωρίς μιαν ένθεσι ούτε στιγμή δέ μένει και στο σημείον έφτασε το θέμα των ένθεσεων, να είναι, πιά, το απαντον πασών των υποθέσεων!

* Έκθεσεις βλέπεις από δω, εκθέσεις από κεί, αίσίως, δέ, σκαρώνουμε και... κτηνοτροφική και λείει ο 'Έλληνας ο φτωχός, δ διαρκώς και συνεχώς, στερηθείς δοκιμάσας:

* Κατόπιν τούτων έλυστο το πρόβλημα της... μάσας!

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Μία νέα φρενιστήρια, έ, εν δέκα δχτώ, εκεί πού ήταν, πού τινός, κορίτσι μουλωχτό, αντίκρια ρούχα φόρεσε κι' άμέσως, από Βούλα, βαρύς Θανάσης έγινε και μάγκας με τα ούλα!

* Ραντεβουδάκια έδινε με νέες έπι πλέον, και και' εδθείαν πήγαινε για γόνη των θηλέων, όσόντου άποκαλύφθηκε, άδύτως, πως η Βούλα δέν ήταν μάγκας γνήσιος και άντρας με τη... (Βούλα!)

ΣΥΡΕ ΚΙ' ΕΛΑ

'Επερωτήσεις γίνονται με θέμα και μ' αίτια, της εύκλεους Παρίδας μας την γουφειοκρατία, πού δυστυχώς γι' άσημαντα κι' άστεία μικροπράματα, σου αλλάζει, άταρνώστα μου, την πίστι και τα (ράματα!)

* Από τον έρωτα — στέλνεται — στον άλλον ειδικόν, κολλάς άράδα ένσημα, τραβείσαι, πλάτυνσαι και αποκτάς «γεννησιμους πιστοποιημένους», μετά παρέλευσιν έτών η δταν πιά... στρατεύεται!

ΝΕΑ... ΚΡΕΑΣΙΟΝ

Κατόπιν αποφάσεως κωνοδότης, συμπλητείται, εκτός διατιμήσεως το κρέας θα πωλήται κι' ο κρεοπωλής την τιμή στο μέλλον θά ρυθμίζει, όπως αυτός επιθυμεί! κι' όπως αυτός νομίζει!

Θά κανονίξη δηλαδή, την διατίμησιν του, κατά την... βούλησιν του και κατά βούλησιν του και δέ χωρεί αντίρρησης, πως το κοινόν εν γένει, γι' άνηλές του... εφάξιμο στο μέλλον θά πηγαίνη!

ΑΔΙΚΟΣ ΚΟΠΟΣ

Την γραφίδα τους έπήραν άνα χείρας ιδιοσμένοι βουλευτά κι' απισταλμένοι και γεμίζουν, κάθε μέρα, των έντύπων τις σε- (λίδες) με... Κινέζικες καμπάνιες και κινεζοεπιφυλλίδες!

* Τών Κινέζων περιγράφουν τις συνήθειες κι' (άνακα) την λιτότατη τροφή τους και το κίτρινό τους (χρώμα...)

Πράγμα πού δέν άνηχει στην ρωμική ψυχή, επειδή κι' ο 'Έλληνας, άδη, έχει πάθει τέτοια νίλα, πού κι' αυτές τους Τσαντισούληδες ξεπερνά στην (νιτρονία!)

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ναί ανάγκη να βγῇ στὴ στεριά, ὅταν πᾶν πῶς τῶς φουρτοῦνες, μπαίνει στὸ βαρκάκι ἀμολαί τὰ σκοινιά, πᾶν κρατᾷ τὸ βαρκάκι κρεμασμένο, πᾶν τὰ κουτιά κι' ἀγωνίζεται νὰ φτάσῃ ὡς τὸ ἀπόγειο.

Γιατὶ αὐτὸ τὸ ἀπάγγειο ὑπάρχει λίγο πρὶν πέρα. Ἡ θάλασσα μπαίνει βαθειά στὴ στεριά, ἀπὸ μιὰ χαμηλὴ μπουκά κι' ἀνοίγει ὑστερα σὺν βεντάλια καὶ σχηματίζει ἕνα κόρφο ἀπᾶνεμο, μ' ὁλοστρωτὴ ἀμμουδιά, μὲ κᾶτι καλὺδες φωτῶν παρῶν, τριγυρισμένες μὲ μυδαλιές καὶ ψαρόβαρκες τραβηγμένες ἐξω, πότε γιὰ παλάμισμα καὶ πότε γι' ἄλλα μερεμέτια. Στὴν ἀκρὴ ἀπ' τὴς καλὺδες εἶναι καὶ μιὰ ταβέρνα, πού τὴ λένε «τοῦ καπετάνιου» — γιὰ τὴν εἶχε ὁ μπάρμπα Μάνθος, παλιὸς καραβοκύρης, πού βαρέθηκε καὶ καταράστηκε τὴ θάλασσα, ἀπὸ τότε πούχασε τὸ λόβερ πού εἶχε καὶ, παρὰ λίγο νὰ χάσῃ καὶ τὴ ζωὴ του στὰ νερά τῆς Βισκατίας.

Τὸ μέρος, ὅταν βγῇ κανένας ἀπὸ τοῦτη τὴν πλευρὰ (πρᾶμα σπάνιο) μοιάζει ἔρημο. Ὅμως, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ λόφου, σὲ μεγάλη πλαγιά, ἀπλώνονται τ' ἄσπρα σπιτικάκια «τῶν ἁγίων», πού εἶναι πρωτεύουσα τοῦ νησιού καὶ ἡ μοναχικὴ πολιτεία του, γιὰ τὴν ἄλλα κατοικοῦμενα μέρη του εἶναι μικρὰ καὶ φτωχὰ χωριά, πού ζοῦνε ἀπὸ τὰ λίγα λεπτὰ, πού στέλνουν τὰ παιδιὰ τους, πού παιδεύονται μέσα στὰ καράβια...

Ὁ φάρος, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε σ' αὐτόν, σὲ βάσι ἀπὸ μπετόν, τοῦ μοντέρνου τύπου «Ἀγκά», δουλεύει μοναχὸς του, μ' ἀσετυλίνη «ἐν ἀπορροφῇ» — ἀέριο κλεισμένο σὲ μεγάλες, ἀτσάλινες μπουκάλες, πού, βιδωμένες στὴ μηχανή του, εἶναι ἱκανὲς νὰ τροφοδοτοῦν τὸ φῶς, ἐπὶ μῆνες, χωρὶς νὰ βάλῃ κανεὶς τὸ χέρι του. Ὁ ἄκερος μῆνης, κάθε βράδυ, μονάχου του ζωντανεύει κι' ἀγρυπνεῖ, αὐτὸ τὸ μάτι, μὲ σβύση τὸ φῶς τῆς μέρας. Μονάχου του ἀνοίγεται, ὅλη νύχτα, στριφογυρίζοντας τὴν τεράστια ματιὰ του μακρύτερα κι' ἀπὸ δεκαπέντε μίλια. Καὶ μονάχου του κλείνει τὸ πρῶν, ὅταν σκάσῃ ὁ ἥλιος. Βάλανε, σ' αὐ-

τὸ τὸ μέρος, ἕναν τέτοιο αὐτόματο φάρο, γιὰ τὸν θά σκεκόταν ἀνθρώπος σὲ τέτοιαν ἐρημίᾳ, πού δύσκολα μπορούσαν νὰ τὴ ζυγώσουν, ἅμα πρὸ πάντων σκύλιζαν οἱ ἄνθρωποι, πού τὴ δένουν.

Ὡστόσο χρειάστηκε νὰ βρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος, πού θὰ δεχόταν νὰ κατοικήσῃ στὸ ἄσπρο σπιτάκι, πού ἦταν, πλᾶϊ στὸ φάρο, μὲ μιὰ ταρταρούλα, μὲ πράσινα σιδερένια καγκελάκια. Γιατὶ τότε, πότε, εἶτε κακὰ βαλμένη, εἶτε ἀπὸ τὴν κατασκευὴ τῆς ἐλαττωματικῆς, ἡ μηχανὴ σταματοῦσε. Καὶ σφαλοῦσε τὸ φῶς ἐνὶ μάτι, πού ἀδύνατος γὰρ τοὺς ναυτικούς, τὶς ἀγριές καὶ σκοτεινὲς νύχτες τοῦ χειμῶνα, γιὰ τὴν πορεία τους. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ βρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος, πού νὰ μᾶθῃ τὸν μηχανισμό, νὰ ἐξερε νὰ τὸ διορθῶν, κάθε φορὰ πού χαλοῦσε, καὶ νὰ τὸ βάλῃ μπροστά. Ἐνας ἄνθρωπος τέλος, πού θ' ἀποφάσιζε νὰ ζῇ σ' αὐτὴ τὴν ἐρημίᾳ, στενὰ πολιορκημένος ἀπὸ τὰ κύματα, ὁ ἄκερος καὶ ἀνθρώπινα μερόνυχτα. Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲ βρισκόταν. Ὅσοις εἶχε στείλει, τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἡ ὑπηρεσία, ἔμεναν λίγες βδομάδες — καμμιὰ φορὰ οὐτε δύο — κι' ἐφευγαν, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἀρρωστημένοι κι' ἀγριεμένοι. Ἐκοβαν τὴν ἀνυπόφερτη μονοτονία τῆς μοναξιάς, δραπέτευοντας ἀπὸ τὴ θέσι τους, στὴν ταβέρνα τοῦ «καπετάνιου» ἀλλὰ τὶς ἄλλες μέρες, τὶς ἀτέλειωτες, δὲν εἶχαν ἄλλη συντροφιά ἀπὸ τοὺς γλάρους, πού ἦταν τόσο πολλοί, ὥστε σκέπαζαν σχεδὸν τὸ βράχο καὶ τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται ὡς ψιλοχιονισμένος. Καί, στὸ τέλος, ὁ φάρος εἶχε μείνει χωρὶς ἄνθρωπο. Κι' ἀναγκαζόταν ἡ ὑπηρεσία νὰ στέλνῃ κάθε τόσο πλοῖο μὲ μαστόρους νὰ διορθῶν τὸν μηχανισμό. Καὶ μάταια δημοσίευε στὶς ἐφημερίδες, ὅτι ζητᾷ ἄνθρωπο (μὲ ἱκανοποιητικὸ μισθὸ) γιὰ ἀναπαυτικὴ δουλειὰ χωρὶς νὰ λήγῃ γιὰ πού. Ὅσοι πῆγαιναν καὶ βλέπαν τὸ φάρο, δὲ δέχονταν τὴ θέσι. Τὸ ὑσάκι, κοντὰ σ' αὐτὸ, δὲν εἶχε συγκοινωνία. Τὸ καλοκαίρι ἕνα μικρὸ ἀκτοπλοϊκὸ πῆγαινε στὶς δέκα μέρες μιὰ φορὰ. Κι' ὅταν χειμῶνιζε, οἱ δέκα μέρες γίνονταν δεκαπέντε. Ποίος θὰ καταδικάζε τὸν αὐτὸν τοῦ σὲ τέτοια ἐξορία;

Γι' αὐτό, τὸ ἐξάνισμα τοῦ μπάρμπα-Μάνθου ἦταν πολὺ μεγάλο, ἕνα βράδυ, ὅταν, ἀπὸ τὴ χώρα, ἔφτασε στὸ ταβερνάκι του, κρατώντας ἀπὸ μιὰ θαλιτζούλα στὸ κάθε χέρι, ἕνας λεβέντης ὁμορφόμορφος, ψηλὸς καὶ λυγρὸς, καλοφορεμένος κι' εὐγενικός, χλωμὸς ὅμως καὶ σὰν ταλαιπωρημένος καὶ θλιμμένος, γιὰ ν' ἀφήσῃ κάτω τὶς θαλιτζούλες του, νὰ σωριαστῇ σ' ἕνα σκαμνί, τσακισμένος ἀπ' τὸν κόπο καὶ νὰ προστάξῃ:

— Ἐνα ποτήρι κρασί γερό!...

Κι' ὅταν ὁ μπάρμπα-Μάνθος τὸν ρώτησε:

— Ἀπὸ τὴ χώρα ἔρχεσαι;

Ὁ νέος ἀποκρίθηκε «ναί» καὶ τότε τὸν ξαναρώτησε:

— Γιατὶ δὲν πῆρες ἕνα ζωντανό, ἕνα βασταγούρι, νὰ ρηθῇ καβάλλα καὶ νὰ φορτώσῃς καὶ τὰ πράματά σου;

Ὁ νέος δὲν ἀποκρίθηκε, παρὰ κατέβασε τὰ μούτρα του. Ὁ μπάρμπα-Μάνθος ἔπιασε κρασί ἀπὸ ἕνα βαρέλι (τέσσερα εἶχε ὅλα-ὅλα) καὶ σ' ἕνα πιάτο τοῦβαλε ἕνα πρᾶμα στρογγυλὸ, πατικωμένο.

— Αὐτὸ σοῦ τὸ φιλέω ἐγώ... εἶναι μεζὲς πρῶτης... αὐγὸ τοῦ χταποδιοῦ λιαστό, βγαλμένο ἀπ' τὸν ὅλο του!...

Ὁ νέος ἔκανε, μὲ τὸ κεφάλι, ἕνα βαριεστημένο «εὐχαριστῶ», ἀλλὰ δὲν ἀγγίξε τὸ μεζέ. Κατέβασε τὸ κρασί ξεροσφύρι κι' ἔκανε νόημα νὰ τοῦ φέρῃ ἄλλο ἕνα. Ὁ

μπάρμπα-Μάνθος τὸν σερβίρισε.

— Φάε τὸ μεζέ σου... εἶναι λουκουμί... ἀκούς ἐκεῖ νάρθη ἀπὸ τὴ χώρα μὲ τὰ πόδια, μιὰ ὥρα δρόμο καὶ νὰ τὸν πάρῃ ἡ νύχτα. Καλὰ πού δὲ χάθηκες... γιὰ τὸν αὐτὸς δὲν εἶναι δρόμος... καὶ τοῦ λόγου σου φαίνεται ξένος... Ἐγὼ κανένα ψωρὰ γνωστὸ ἢ συγγενὴ στὸ χωριό μας...

Ὁ νέος καὶ πάλι δὲν ἀποκρίθηκε· δούλωσε τὸ στόμα του μὲ τὸ μεζέ.

— Δὲ μὴν λές... ἔκαμε ὁ μπάρμπα-Μάνθος σὰν νευριασμένος κάπως — σοῦ πῆραν οἱ νεράιδες τὴ μιλιὰ... Σὲ ρώτησα ποιὸν γυροῦεις ἐδῶ, γιὰ τὴν ἥρως...

Τὸ παλληκάρι κατέβασε καὶ τὸ δεύτερο κρασί, σκουπίστηκε καὶ εἶπε:

— Γιὰ τὸ φάρο...

Ὁ μπάρμπα-Μάνθος γούρλωσε τὰ μάτια σατισμένος.

— Γιὰ τὸ φάρο; — ρώτησε, παραξενημένος καὶ βουβάθηκε...

Κεῖνὴν τὴν στιγμήν ἡ μεγάλη φωτεινὴ δέσμη τοῦ φάρου (ἦταν περιστροφικὸς) μπῆκε, γιὰ μιὰ φευγαλέα στιγμή ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴν πόρτα τῆς ταβέρνας καὶ τὴν καταύγασε· κι' ἔκαμε ν' ἀστράψουν τὰ ποτήρια στὸ τεζάκι, ἔδειξε δύο μικρὲς χύτρες, πλᾶϊ, στὸ μικρὸ φουρνέλο, τὰ ξεροτάπητα κρεμασμένα στὸν τοῖχο κι' ἀνοιχτά, τεντωμένα μὲ καλαμάκια, καὶ τὴ μορφὴ τοῦ μπάρμπα-Μάνθου, κορινθιασμένη μὲ δασύ, σγουρόμαλλο γενάκι. Κι' ὑστερα τ' ἀφῆσε ὅλα πρὶν σκετεῖν ἀπὸ πρὶν, μὲ μοναχὸ φῶς τὸ φανῆρι τοῦ λαδιού, πού κρεμότανε πάνω ἀπ' τὸ τεζάκι καὶ ἦταν πάντα μὲ τὸ φυτὶλὶ ταμπλασμένο. Μὰ καὶ ὁ μπάρμπα-Μάνθος εἶχε προλάβει νὰ ἰδῇ καλὰ, μὲ τὸ δυνατό φῶς τοῦ φάρου, τὸ πρόσωπο τοῦ νέου, μὲ τὰ λεπτὰ κι' ὁμορφα χαρακτηριστικά. Καὶ τὸ σάστιμά του μεγάλωσε, ἀκόμη περισσότερο, μετὰ τέσσερα λεπτὰ — τὸ φῶς τοῦ φάρου ἔμπαινε, στὸ ταβερνάκι, κάθε τέσσερα λεπτὰ, καθὼς γυρίζε — ὅταν τὸν εἶδε καλλιτέρα.

— Μὰ ἐσύ φαίνεσαι — εἶπε μ' ἀπορία — παιδί ἀπὸ σπιτί... Πῶς θ' ἀντέξεις, πού λέει ὁ λόγος, ἐδῶ στὴν ἐξορία... κλεισμένος σ' αὐτὸ τὸ βράχο... σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι, τὸ χειμῶνα, πρὸ πάντων, πού χαλαίει ὁ Θεὸς τὸν κόσμο: Ἀπ' δόσου στείλανε γιὰ φαροφύλακες ἐδῶ κανένας δὲ φτούρησε... ὅλοι φύγανε... Καὶ εἶναι μῆνες τώρα πού μὲναι χωρὶς ἄνθρωπο.

Ὁ νέος ὅμως δὲν ἀποκρίθηκε· πρόσταξε μὲ νόημα νὰ τοῦ σερβίρῃ κι' ἄλλο κρασί.

— Δὲν ἔχεις βλέμμα κέφι γιὰ κουνέντα... Πές μου κάνε πού θὰ μείνῃς ἀπόψε... Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Ὁ ἕλεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα ἐδῶ; Κάτι μπορῶ νὰ σοῦ ετοιμάσω νὰ δειπνήσῃς... Κι' ἐγώ μιὰ δελνίτσα νὰ σοῦ στρώσω νὰ γείρῃς...

— Πῶς... Εἶναι νωρὶς ἀκόμα... δὲ χουνε κοιμηθῇ... Ὁ Θανάσης ὁ Τσιτσελίκης θὰ σὲ πῆγαινε στὸ πῖ καὶ στὸ φῶς... μὲ τὴν ψαροπούλα του... Ἄν δὲν περάσῃς ἀπὸ δῶ — περνάει κάθε βράδυ κι' εἶναι ἡ ὥρα του — θέλεις νὰ πάω νὰ τὸν φωνάξω;

Ὁ νέος κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά. Ὁ γέρος ἐξασκολούθησε:

— Θέλεις νὰ σοῦ ετοιμάσω τίποτα γιὰ τὸ δείπνο; Ἐγώ κατὶ ψαρόκια πού μου φέσανε τὸ μεσημέρι... Εἶναι κατὶ γοπίτσες, νὰ πετάξω λίγες στὸ τηγάνι;

Τὸ παλληκάρι ἀποκρίθηκε καὶ πάλι μὲ καταφατικὸ νόημα. Ὁ μπάρμπα-Μάνθος πρόσταξε μ' ἕνα κομμάτι ἐφημερίδα τὸ τηγάνι, τῶβαλε πάνω στὸ φουρνέλο, ἔσπριξε ἀπὸ μιὰ μουσκάλα λίγο λαδί κι' ἄρχισε νὰ κᾶν ἄερα μ' ἕνα βέντουλο ἀπὸ φερὰ γάλλου γιλιουμδηνένο, νὰ ζωντανεύῃ τὴ θράκα. Ὑστερα ἔφερε τὴ γαδάρη μὲ τὶς γοπες, μιὰ σασκουλίτσα μ' ἄλευρον, ἔδωκε δύο κουφτες κι' ἄρχισε ν' ἄλευρων τὰ ψάρια, περιμένοντας νὰ κᾶψῃ τὸ λαδί. γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ τηγάνισμα.

Πάνω σ' αὐτὰ μιὰ δυνατὴ «καλησπέρα» γνωστοποίησε τὸν ἐρχομὸ τοῦ καινούργιου πελάτη.

— Βρὲ καλὸς τὸ Θάνο!... — ἔκαμε ὁ γέρος μὲ φωνὴν χαρούμενη.

Καί, γυρῶντας κατὰ τὸ νέο, πούπιπε τώρα, γουλιὰ - γουλιὰ, τὸ κρασί του, πρόσταξε:

— Εἶναι ὁ καπετάν Τσιτσελίκης, πού σοῦ λέγα... Ὁ νέος ἀπὸ δῶ — εἶπε στὸ θεωρημένο — εἶναι ὁ καινούργιος φαροφύλακας...

Ὁ καινούργιος φαροφύλακας: — ρώτησε, παραξενημένος ὁ Τσιτσελίκης.

Καί περίμενε νὰ μπῇ τὸ φῶς τοῦ φάρου στὸ ταβερνάκι γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ καλλιτέρα.

— Μεγάλου κουράγιου ἔχεις παλληκάρι μου — τοῦ εἶπε ἅμα εἶδε τὴν τελακίτη μορφὴν του — νὰ χαθῇς ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ νάρθῃς νὰ κλειστῇς ἐδῶ στὴν ἐρημίᾳ... Ὁ ἕλεις νὰ μὴν ἔχῃς κανένα δικό σου... νὰ μὴν ἀγαπᾷς κανένα... καὶ νὰ μὴν ἐλπίζῃς πού λέει ὁ λόγος ἀπὸ τίποτα, γιὰ ν' ἀποφασίσῃς νὰ μείνῃς ἐδῶ...

Προχώρησε μέσα, ζύγωσε στὸ τραπέζι τοῦ παλληκαρίου καὶ κάθισε ἀπρόσκλητος σ' ἕνα σκαμνὶ κοντὰ του, γιὰ νὰ συνεχίσῃ:

— Εγώ, πού μὲ βλέπεις, ἔχω ὑπηρετήσει ὅλους τοὺς φαροφύλακες πού περάσανε...

— Εγώ τοὺς κουβάλαγα τὰ πράματα, πού χρειάζονταν, κάθε φορὰ ἀπὸ τὴ χώρα... καὶ τὸν χειμῶνα, ὅταν μόνιασαν οἱ καιροί, καὶ φοβόντουσαν νὰ κατεβάσουν τὸ βαρκάκι τοῦ φάρου ἀπὸ τὰ καπνὰ νὰ βγοῦν στὸ νησί ἐγὼ κιντύνευα καὶ ἴδρωνα γιὰ νὰ τοὺς πᾶρω... Μὰ δὲν ἦταν ζῶη αὐτή... Ἦταν

ἕνας ζωντανὸς θάνατος... καὶ ὅλοι φεύγανε... τσακισμένοι...

— Κι' ἔφτασες στὴν ὥρα, Τσιτσελίκη... ἔκαμε, μέσα στὰ τσιτσιρίσματα τοῦ τηγανίσματος, ὁ γέρος - Μάνθος — γιὰ τὸν κύριο θέλει νὰ πᾶ, ἀπόψε κίολα, νὰ κοιμηθῇ στὸ φάρο...

— Ἀπόψε; — ρώτησε ὁ Τσιτσελίκης μ' ἀπορία.

— Ἔτσι θέλει... Βιάζεται νὰ φυλακισθῇ... Ἀπὸ τὸ λιμάνι πεζὸς ἦρθε μὲ τὶς θαλιτζές του, μολὶς βγήκε ἀπὸ τὴ βαττορία...

— Κανένας ἀπὸ τοὺς φαροφύλακες πού ἦρθαν ὡς τὰ τώρα δὲν πῆγε νύχτα νὰ μπῇ στὸ φάρο... Ὅλοι πῆγαν μέρα... καὶ ἦταν ὅλοι ἄντρες σκληροί, ἀπὸ τὸ λῶ... ἐνῶ τὸ παλληκάρι ἀπὸ δῶ εἶναι... κύριος... καλομαθημένος...

Καί γυρίζοντας πρὸς τὸ νέο συνέχισε:

— Στὸ σπιτάκι ἔχει ἕνα κρεβάτι... μιὰ λάμπα καὶ μιὰ γκασιέρα τοῦ πετρολάου... Καὶ τοῖς ντενεκέδες πετρέλαιου πού ἀφῆσε ὁ τελευταῖος φαροφύλακας... ἔχεις σπῖρτα ν' ἀνάψουμε τὴ λάμπα, ἅμα πάμε;...

— Ἐγὼ ἀναπτήρῃ!...

— Δὲν κάνει... Ἐδῶ δὲ δρίσκειται μπενζίνη... Ἄν εἶναι νὰ πάμε ἀπόψε, δὲν σοῦ μπάρμπα-Μάνθος τὰ σπῖρτα σου... καὶ σοῦ φέρω αὐριο μιὰ κάσα ἀπὸ τὴ χώρα. Γιατὶ δὲ ξέρω ἂν ἀφῆσε κανένας κουτὶ ὁ φαροφύλακας...

Τὸ παλληκάρι προσκάλεσε τὸν Τσιτσελίκη νὰ πᾶρῃ μεζὲ ἀπὸ τὶς γοπες, πού σέρβιζε ὁ γέρος «καπετάνιος». Ἦταν ἕνας σαραντάρης, γεροδεμένος, λιψωμένος, μὲ ψηλὸ κούτελο, γεμάτο ζαρούκλες, μὲ παχειὰ φρυδιὰ καὶ μιὰ ἐκφρασιὰ καλωσύνης στὸ πρόσωπο. Κι' ὁ νέος θὰ τὸν συμπαθούσε, ὅπως ὅλοι, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμήν, ἂν μπορούσε νὰ συμπαθῇ ἄνθρωπο, ἂν ἡ καρδιά του δὲν εἶχε κλείσει γιὰ πάντα. Ὁ γέρος - Μάνθος ἔπιασε μισὴ ὀκτὶ καὶ τὴν ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι, λέγοντας εὐθυμῶς:

— Αὐτὴ τὴν κερνάει τὸ κατὰστημα!...

— Δὲ δέχομαι! — εἶπε τὸ παλληκάρι, ἀπότομα — θὰ τὴν πληρώσω...

— Θέλεις, δηλαδή, νὰ μὲ προσβάλῃς; ρώτησε, σκουνοφύλος, ὁ γέρος - Μάνθος — ἀπ' τὴν ταβέρνα μου δὲν ἔχει περάσει ἕνας, πού νὰ μὴν τὸν φιλέω... Κι' ἔπειτα εἰν' ἐδῶ κι' ὁ μακαντῆς μου, ὁ Τσιτσελίκης...

— Μὴ τὸν προσβάλῃς, τὸν καπετάνιο — εἶπε, παρακαλετὰ, ὁ Τσιτσελίκης — αὐτὸς ἔχει μιὰ καρδιά γιὰ ὅλους... εἶναι κομμάτι τοῦ Θεοῦ...

Κι' οἱ δύο, μπάρμπα-Μάνθος καὶ Τσιτσελίκης, κυττάζαν τώρα τὸ χλωμὸ νέο μὲ συμπόνια, μαντεύοντας, ὅτι κάποιο μυστὶ

— Ἦρθε νὰ τὸ φάρο; ρώτησε παραξενημένος τὸ νέο ὁ μπάρμπα Μάνθος.

ριο, κάποιος μεγάλος πόνος τόν είχε ξεκολλήσει απ' τη ζωή και τόν είχε στείλει στην ερημία, στο ζωντανό θάνατο.

— Πρέπει νάσαι πολύ πικραμένος εσύ — έκαμε ο Τσιτσελίκης, με την έλπίδα να του βγάλει καμιά διαφωτιστική φρασούλα.

— Ο νέος απόφυγε την απάντησι, λέγοντας:

— Καιρός να ηγαλιώσω... Τί θα σου δώσω;... Οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους...

— Ό,τι θέλεις δώσε... μη δώσης και τίποτα... — έκαμε περήφανος ο Τσιτσελίκης — τί σημασία έχουν τα λεφτά;

— Ο νέος κοκκίνισε.

— Έχουν και παραέχουν! — είπε πολύ έντονα — για λεπτά είναι άξιοι να πουλήσουν οι άνθρωποι, δτι πιο ιερό έχουν...

— Αύτα μπορεί να γίνονται στις πολιτείες — έκαμε ήσυχος ο Τσιτσελίκης — έμεις, οι φτωχοί ψαράδες, δεν τα λογαριάζουμε... Είμαστε ψοκαράδες, αλλά έχουμε ταμιά πλούσια: τη θάλασσα... Λίγη τύχη νάχουμε μονάχα... και τη βγάλαμε το μεροκάματο...

— Σηκώθηκε και πρόσθεσε:

— Θά περιμένεις λίγο, να πάω να φέρω τη βάρκα...

Όταν ο Τσιτσελίκης βγήκε από το ταβερνάκι, τ' παλληκάρι ζήτησε το λογαριασμό, απόρησε για τη φτήνεια κι' έτοιμάστηκε για το ταξιδάκι ως το φάρο. Ο γέρο-Μάνθος κάθισε πλάι του, να του κρατήσει συντροφιά ώσπου νάρθη ο ψαράς.

— Εσένα — του είπε — σίγουρα σου χει πεθάνει πρόσωπο, που άγαπούσες... Μά πάλι δε βλέπω να φοράς πένθος...

— Μπορεί να τόχω βαθεία στην ψυχή μου — είπε το παλληκάρι, αναστενάζοντας.

— Είναι από άντρα ή από γυναίκα; — ρώτησε ο άλλος.

— Μη ζητάς περισσότερα — έκαμε ο νέος. — Ένα πράμα θά σε παρακαλέσω...

— Λέγε, λευτέρα!

— Αν έρθη ποτέ κανένας, όποιος και νάσαι — ή ξένος ή ντόπιος και θέλει να προχωρήσει στο φάρο... μη τόν άφήσεις... Συμβούλεψέ τον να μην έρθη... Γιατί δε θ' αφήσω ποτέ κανένα να με πλησιάσει...

— Ο — ποιος τολμήση, θά πάθη κακό από μένα... — Νά ιδούμε — είπε ο γέρος — αν θά μπορούμε να κάμω εδώ πέρα τ'ν άστυνόμο...

Ο Τσιτσελίκης έφατσε, καμιά φορά. Είχε τραβήξει την ψαροπούλα του έξω, γιατί δεν υπήρχε κοντά στο ταβερνάκι, κανένα μέρος για να μπαρκάρει τόν νέο.

Είχε ξυποληθή. Πήρε τις βαλίτσες πρώτα και τις έβαλε στη βάρκα, ύστερα σήκωσε τ'ν νέο στην άγκυρά του και τόν απόθεσε στο καμπούνι.

— Στο καλό... ο Θεός μαζί σας — φώναξε ο καπετάν-Μάνθος.

Κι' ο Τσιτσελίκης μ' ένα σάλτο πήδησε στην ψαροπούλα και κάθισε γοργά στα κουπιά. Ήτανε νύχτα σκοτεινή, συγνεφιασμένη. Όμως ή θάλασσα ήσυχη, γιατί δε φύσαγε καθόλου. Ούτε το π'ν άπαλό κυματάκι δε φλοίσδιζε στην άμμουδιά. Και τη σιγαλιά δεν έκοβε άλλο από το ρυθμικό πλάφ, πλάφ, τών κουπιών. Όταν βγήκαν από τόν κόρφο κι' άνοιχτηκαν για τ'ν φάρο, ή λουρίδα φώς, που στριφογύριζε κάτω από τ'ν σκουφι του, σάν νάφανε στα μακρυνά σκοτάδια ν' ανακαλύψη κάτι.

— Νά μη με παρεξηγήσης, κύριε — είπε κάποια στιγμή, ο Τσιτσελίκης — που θά σου πω κάτι...

— Λέγε! — έκαμε ο νέος, κοφτά.

— Ούτε να τρομάξεις, άς πούμε...

— Λέγε! — είπε προσταχτικά τώρα, τ'ν παλληκάρι.

— Ολο αυτό το πέλαγο, από δω και πέρα...

Κι' έκεϊ δά ο ψαράς κόμπιασε...

— Όλο αυτό το πέλαγο... τί... — ρώτησε ο νέος μ' άπορία.

— Από δω... κι' όσο κόβει το μάτι σου... είναι στοιχειωμένο...

— Παραμύθια! — είπε το παλληκάρι περιφρονητικά.

— Δεν είναι παραμύθια... όχι!... — έκαμε με πεποίθησι ο Τσιτσελίκης — άμα φανή ή σκούνα και φέξη μέσα στο σκοτάδι...

— Η σκούνα; Ποιά σκούνα;

— Είναι μιά σκούνα — φάντασμα, κύριε... Κι' άμα παρουσιαστή αυτή... γίνεται κακό μεγάλο... φουρτούνες... και βουλιάγματα καρδιών... από πινέματα... ό,τι κακό βάλης με τ'ν σου...

— Και τ'ν πιστεύεις εσύ αυτά; ρώτησε ο νέος, σ' ένα τόνο σά να τόν μάλωνε.

— Πώς να μην τ'ν πιστεύω, που τ'ν είδα με τ'ν μάτια μου...

— Είδες αυτή τη σκούνα — φάντασμα, όπως τ'ν λές;...

— Με τ'ν μάτια μου, σου λέω!... — Ήτανε προ έξη χρόνια... και ζυγάνανε τ'ν Νικολοδάρβαρο... Πριν τ'ν δω κι' έγω δεν πίστευα... Μά τ'ν είδα, σου λέω!... Ξεμπουκάρεϊ από πέρα... από τ'ν Νοτιά... με πλώρη κατά τ'ν Βοριά... Μά σάν να μην είναι από ξύλο... σάν νάσαι σκαρωμένη από κάτι άλαφρό... πιο άλαφρό κι' από τ'ν πού-

πουλο... και πλέει σά σαίτα, μ' όλα τ'ν πανιά της άνοιχτά... και φουσκάμενα... κι' έχει φώτα πολλά και παράξενα όλουθε... στην κουβέρτα, σ'τα μπουάρια, στο καμπούνι, σ'τα κατάρτια, σ'τα ξάρτια... Καί φεύγει σά δαίμονας... Δε προκάνεις, που λείει ο λόγος, να τ'ν ξεχωρίσης μακριά... και να σου την... μπροστά σου... και σε ξεπερνάει ως πού να τ'ν κίμωι και χάνεται γοργά, σάν άστρατη... Και δεν άκούγεται φωνή... ούτε φαίνεται ψυχή μέσα... ούτε μαθε το πώς ή πλεούσα σκίζει τη θάλασσα, σάν να μην έχη διόλου βάρος... Άμα παρουσιάζεται αυτή ή σκούνα, τ'ν άλλη μέρα σηκώνονται φουρτούνες άγριες με κύματα θεόρατα... Αυτή τη χρονιά, που τ'ν είδα, οι άρροι του κυματού τινάζονταν ως τ'ν σκουφι του φάρου... Και τ'ν δεύτερη μέρα ή φουρτούνα έφωριζε σ'τις έξρες ένα μπάρκι Γαλαξειδιώτικο και τ' άνοιξε σάν καρπούζι... Έρχότανε από τη Μαυρή Θάλασσα με έυλεια για τ'ν Μισίρι... Κι' από τούς έννιά νομάτους μονάχα τρεις γλυτώσανε... κι' αυτοί καταπληγισμένοι και καταματωμένοι από τόν παροδισμό, που τούς έκανε τ'ν κύμα πάνω σ'τα βράχια, ώσπου να μπερέσουν να γαντζωθούν και νάδουν μισοπεθαμένοι...

— Σύμπτωσι — είπε ο νέος, σκεπτικώς — θά πέρασε κάποια σκούνα... τ'ν πήρες για φάντασμα... Σ'τα Νικολοδάρβαρο έχουμε πάντα κακοκαρίες... έτυχε αυτό το ναυάγιο... όλα ξεηγούνται.

— Μά πώς εξηγείται αυτό πούγινε, πέρισι, τ'ν Μάη, μ' ένα λατινιάδικο σ' άνοιχτά;... Η σκούνα — φάντασμα είχε φανή κατά τις δυο ή ώρα, που είχα βγή να ρίξω τ'ν παραγάδια... Κι' ήτανε μ' ένα παράξενο κόκκινο φως στο τσιμπούκι... Τ'ν πρηνί, που σήκωνα τ' άγκιστρια, ο καιρός κολλάσε... τ'ν σύννεφα, με κάτι μαύρες κολιές, χαμηλώναν, χαμηλώναν λές και θέλανε να καθίσουνε σ'τα κύματα... Τ'ν λατινιάδικο δογάριζε κάτω από τ'ν μαυρίλα... Ξαφνικά μιά χοντρή τρμπάση σηκώθηκε από τη θάλασσα σ' ένα σύννεφο, που ρουφούσε τ'ν νερό με νταμάχι σά να δίψαγε γι' άρμυρα... Τ'ν λατινιάδικο πάσχιζε να ξεφύγη απ' αυτό τ'ν μέρος... Μά, σ'τ'ν μιά στιγμή, ή κλώνα του νερού, σάν νάτανε γυάλινη και σά να τ'ν χτυπήσανε με σφυρί, έσπασε και τ'ν νερά πέσανε με πάταγο στην κουβέρτα του λατινιάδικο, τ'ν άνοιξαν, πλημμύρισαν τ'ν άμπάρι του και τ'ν είδα να πηγαίνει σ'τόν πάτο, μέσα σε δυο λεπτά τ'ν ώρας... Κι' ούτε νούτης, ούτε καπετάνιος φάνηκε πουθενά σά να τούς πήρε ρούφουλας, που χόχλαζε κάτω από τ'ν κάρβια του πλεούμενου... Άμα οι ψαράδες μαζεύονταν στην ταβέρνα του μπάρμπα-Μάνθου, μ' απ' άκούσης τις Ιστορίες, που λένε για τ'ν σκούνα — φάντασμα, και είναι όλες άληθινές...

Τ'ν παλληκάρι απόμεινε τώρα σκεπτικώ. Δε μίλουσε γιατί π'ν είχαμε φτάσει κάτω από τ'ν βράχο τού φάρου.

— Τ'ν σπιτάκι — είπε ο ψαράς, άμα ζύγωσαν καλά — έχει, όπως βλέπεις, δυο πορτάκια σιδερένια... Τ'ν ένα είν' αυτό εδ'ν άνάμεσα σ'τα καπόνια, που κρέμεται από τ'ν βαρκάκι... Έχει αυτή τη μεγάλη σκάλα, σκαμμένη μέσα στο βράχο και περασμένη με μπετόν... Όταν θαλασσώνη και τ'ν νερά σκεπάζουν αυτό τ'ν μονοπάτι, που είναι πάνω σ'τα βράχια κι' ένώνει τ'ν φάρο με τ'ν στεριά και δε μπορείς να κατεβής από τ'ν άλλο σιδερένιο πορτάκι και τ'ν μικρή σκαλίτσα — τη βλέπεις — σ'τ'ν μονοπάτι γιατί είναι κομκωμένο από τη θάλασσα... τότε άμολάς τ'ν βαρκάκι από τ'ν καπόνια, τ'ν άφήνεις να κάσση σ'τη θάλασσα, κατεβαίνεις από τούτη τη μεγάλη σκάλα, μπαίνεις στο βαρκάκι και βγαίνεις σ'τόν κόρφο με τ'ν κουπιά... Μά θέλει μπράτσα γερά και κουράγιο... Οι άλλοι ψαροφύλακες δεν κατεβαίνουν απ' αυτή τη σκάλα, μπαίνουν από πάνω, από τ'ν καπόνια, μέσα στο βαρκάκι και τ'ν κατεβαίνουν άμολώντας τα σκαλιά από μέσα από τ'ν βαρκάκι...

Ο Τσιτσελίκης έπαψε να τραβή κουπί. Έπεσε δίπλα στο βράχο, σ' ένα μεγάλο πελούρι, που ήταν ή αρχή τ'ν σκάλας.

— Έχεις τ'ν κλειδί τ'ν μικρής πόρτας; — ρώτησε.

Ο άλλος ψάχτηκε, τ'ν βρήκε, κι' άρχισε ν' ανεβαίνει. Ο ψαράς άκολουθήσε μ' τη μιά βαλίτσα

— Τ'ν άλλη — είπε — θά τ'ν ανεβάσω ύστερα...

Ο νέος άνοιξε δύσκολα ή κλειδαριά είχε σκουριάσει. Ένας άέρας μούχλας ώρμησε από τ'ν σκοτάδι και χτύπησε τ'ν ρουθούνα του. Άναψε ένα σπύρτο, έσβυσε άναψε τόν άναπτήρα: Μιά χαμηλοτάβανη κάμερη φωτίστηκε. Ένα τραπέζι κολλημένο σ'τόν τοίχο, με μιά λάμπα πετρελαίου κι' ένα χάρτη τών φάρων και φανών τ'ν Έλλάδας κορφωμένο από πάνω, τρία σκαμνιά, ένα κρεβάτι με στρωσίδια και σανίδες, ένα στρώμα και μερικά σκεπάσματα, ήταν ή επίπλωσι. Όμως, δεξιά και λίγο πιο μέσα, υπήρχε ένα κουζινάκι, με ντεπόζιτο για νερό. Ένα κανάτι πλύνιο και δυο τρία ποτήρια, μιά γκαζιέρα, δυο κασαρόλες, ένα τηγάνι και λίγα πιάτα, συμπληρώναν τ'ν νοικοκυριά. Ύπηρχαν σ'τόν τοίχο και δ'ν τρεις κρεμαστές για ρούχα. Άριστερά ήτανε μιά θολωτή μικρή στοά που έφερνε σε μιά στριφογυριστή σκάλα, σάν αυτές που έχουν οι μινιαρές και τα καμναναρία. Άπ' αυτήν ανεβαίνει κανένας στο μικρό διαμέρισμα, όπου δούλευε ή μηχανή τού φάρου.

Ο νέος μέσα σε λίγο λεπτά είχε εξερευνήσει τ'ν κατοικία του. Στο μεταξύ ο Τσιτσελίκης είχε ανεβάσει τις δυο βαλίτσες τού παλληκαριού, πήρε τ'ν πληρωμή του — ήτανε γενναία — καληνύχτησε και π'νιν κατεβή από τη σκάλα, είπε:

— Άυριο, γυρίζοντας από τ'ν φάρο θά περάσω, να δώ μήπως θέλεις τίποτα...

— Ευχαριστώ — είπε ο νέος — μη κάνεις όμως τόν κόπο... Θά κινάξω να βολεψτώ μοναχός μου...

Είχε άναψει τη λάμπα. Άνοιξε τις βαλίτσες του, έβγαλε τα βιβλία του, τ'ν τοποθέτησε στο τραπέζι, έβγαλε τρεις άλλες ρούχα και μιά φόρμα χοντρή, μάλλινη, τα κρέμασε: έβγαλε τις πυτζάμες του, τις παντούφλες του, τις βούρτσες τών δοντιών, τις οδοντόπαστες, τ'ν σαπουνάκια, μιά μεγάλη μπουκάλα κολώνια, τ'ν άράδιασε σ' ένα μικρό νιπτήρα που ήτανε στο κουζινάκι, έβγαλε τις πετσέτες του, ένα αδιάδροχο, ένα κλεφτοφάνερο και δυο ανταλλακτικές σπ'λτες, ένα ζευγάρι ψηλές μπότες, ένα μπερέ, δυο μάλλινες μικρές κουβέρτες, τρία σετονάκια, έστρωσε τ'ν κρεβάτι, έβαλε τα έφεδρικά μπουκαλάκια μελάνι για τ'ν στυλό του και τ'ν χαρτιά του σ' ένα συρτάρι τού τραπέζιου, κάθισε σ' ένα σκαμνί και άρχισε να γράφει, στην πρώτη σελίδα ενός μεγάλου σημειωματαρίου: «2 Σεπτεμβρίου 195... Έφθασα βράδυ. Γνωριμία με δυο άπλοικούς τύπους... ή παρουσία τους αύξησε τ'ν έρημια... Ο πόνος μου είναι τεράστιος, όμως πρέπει να ευγνωμονώ τ'ν Θεό, που μοι τόν έδωσε... Ήταν ο μόνος τρόπος να μάθω κάτι για τ'ν ζωή...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

Όταν ήμουν μαζί της στο μαγεμένο κόσμο τ'ν αγάπης, πίστευα, ό,τι όλα τα άραία πράγματα είναι φτιαγμένα για δυό... Τί πλάνη!... Όλα τα πράγματα, που κάνουν τ'ν ζωή ωραία, είναι μονάχα για έναν... Η σκότη μου είναι ζωμένη από δυο μεγαλύτερες: Τ'ν μοναξιά και τη θάλασσα. Τ'ν κύμα έχει άρχισει να φλυαρή, κάτω από τ'ν σιδερένιο πορτάκι του φάρου. Δεν ξέρω τί λείει... μά και δε θέλω να μάθω...

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

12^{ον} "Όταν ή είδησι δημοσιεύτηκε, ότι για λόγους υγείας δ'θεν άπεσώτο από τ'ν έκλογική πάλη ο Σταύρος και ό,τι, κατόπιν διαφωνιών, μεταξύ τών άλλων υποψηφίων ο συνδυασμός διελύετο, ή έκπληξι ήτανε γενική. Όλοι τ'ν έβλεπαν τ'ν μάτια τους και κανένας δεν ήθελε να πιστέψη. Τ'ν πίστεψαν μονάχα, όταν στο πολιτικό γραφείο του Σταύρου, τ'ν άλλο βράδυ είδανε σδυμένα τα φώτα και τ'ν πόρτα του σαραγιού κατάκλειστη.

Τ'ν ρεύμα φούντασε τόσο, για τ'ν συνδυασμό του γιαιτρού, ώστε ο Σταύρος, που συνιστούσε στους φίλους του να τ'ν ψηφίσουν, άρχισε να κερδίζει δημοτικότητα. Όλοι, σχολιάζοντας τη σύστασι του, λέγανε:

— Αυτή τη φορά φέρεται τίμια!...

Η ημέρα τ'ν εκλογής έπ'νρη ό,τι πανηγυρική. Μετά τα μεσάνυχτα ήτανε πια γνωστή ή θριαμβευτική νίκη. Τ'ν αποτελέσματα τών όρεινών κοινοτήτων καθυστέρουσαν ακόμη. Δε μπορούσαν όμως, όποια και ή ήτανε, να μεταβάλουν τ'ν άποτέλεσμα.

Τ'ν «Σπίτι τ'ν Αγάπης» είχε κυκλωθή από τ'ν πλήτη, που γιόρταζε τ'ν επινίκεια. Άρνια σπουδιστά και κατσίκια, που τ'ν ψαίναν από βροδούς, σίγουροι για τ'ν νίκη, σε μιά γειτονική μάντρα, έφταναν τ'ν ένα κοντά σ'τ'ν άλλο, άπανωτά, σ'τη μεγάλη κουζίνα του γιαιτρού και μοιράζονταν από τη γρηά μητέρα του, τη Βιβή, τις υπηρέτριες και μερικους έθελοντες βοηθούς, στους ψηφοφόρους, που είχανε πιάσει όλες τις κάμαρες και ξεχνούνταν στην ευρύχωρη αΐλη, όπου είχανε βάλει μεγάλα τραπέζια. Τ'ν κρασί έφ'νρε άφθονο ως τις πρώινες άρες...

Είχανε π'ν σ'τόν κόσμο να συγκεντρωθή τ'ν άλλη μέρα τ'ν άπόγεμα για τ'ν δημόσια επινίκεια, που θάβγαζε λόγο και ο άρχηγός.

Τ'ν πλήτη, άφου συγκεντρώθηκαν σ'τη μεγάλη πλατεία τ'ν πολιτείας, κίνησαν για τ'ν «Σπίτι τ'ν Αγάπης» έχοντας επικεφαλής, μαζί με τις σημαίες τών εργατικών σωματείων και μιά μεγάλη εικόνα τ'ν Βιβής με χρυσή κορνίζα, που τ'ν είχανε σκεπάσει με άλικα τριαντάφυλλα. Τ'ν κρατούσαν ή Έρασμιά και ή Άγγελικά και τ'ν περιστοιχίζαν πολλά από τα κορίτσια τ'ν μικρής πολιτείας, σάν σύμβολο τού θριάμβου, τραγουδώντας ένα θούριο, που είχανε άυτοσχεδιάσει:

«Η αγάπη, ή αγάπη νίκησε τ'ν σατράπη και τ'ν ναυαγιά, άγρια μαυρίζοντας και τούς δυο μαζί. Ο λαός ψηφίζοντας τέτοια συντριβή φώναζε σ'τα τμήματα: Ζήτω ή Βιβή!...

Ο γιαιτρος βγήκε κι' αυτή τη φορά σ'τ'ν μπαλκόνι με τη Βιβή, μέσα σ'τ'ν άτέλειωτα χειροκροτήματα και ζητωκραυγές:

— Η νίκη σου λαι — είπε άνάμεσα σ'τ'ν άλλα — είναι μεγάλη. Άλλά δεν πρέπει να γίνη άρχή διαιρέσεως! πρέπει, άπεναντίας, να συντελέση σε μιά πλατύτερη ένωσι που θά συνδύει όλες τις δυνάμεις τ'ν πολιτείας σ' ένα πρόγραμμα δημιουργίας. Η άνωτερής που έδειξε, τις παραμονές τών εκλογών, ο άρχηγος τών Καπναναίων ν' άποχωρήση από τόν άγώνα και να συστήση στους φίλους του να μ'ν ψηφίσουν, τόν κάνει άξιο πραγματικά τ'ν έμπιστοσύνης του λαού...

Εκείνη τη στιγμή, σύμφωνα με μιά καταστρωμένη από π'νιν σκηνοθεσία παρουσίαστηκε στο μπαλκόνι ο Σταύρος Καπλάνης. Τ'ν υποδέχτηκε τ'ν πλήτη με θέλλα χειροκροτημάτων. Ο Σταύρος έγειρε τ'ν κεφάλι ευχαριστώντας.

— Ύστερα από τ'ν ευγενική του πράξι, που άπόδειξε, ό,τι πονεί άληθινά τ'ν πατρίδα μας και θέλει τ'ν καλό τ'ν, όπως ό-

λοι έμεις, έγω συμφιλιώθηκα μαζί του, ένώ ξέρετε πόσο βαθιές διαφορές μ'ν χωρίζαν...

Μιά άτέλειωτη βουή έκοψε τ'ν λόγο του σ' αυτό τ'ν σημείο:

— Ζήτω ή Βιβή!...

Η Βιβή χαιρέτησε, γέρνοντας κι' αυτή τ'ν κεφάλι. Ο γιαιτρος έδωσε τ'ν χέρι σ'τη Βιβή και σ'τ'ν Σταύρο... τούς τραβήξε κοντά του και τούς άγκάλιασε. Τ'ν πλήτη ξεσπασαν σ'τ'ν άτέλειωτη βουή και παλαμίκια, Άμα κατακάθισε ο θόρυβος, ο γιαιτρος πρόσθεσε:

— Και σ'ας καλώ κι' έσ'ας όλους να φιλιωθήτε με τόν ευγενικό άρχηγό τών Καπναναίων, που, με μιά χειρονομία γενναία, εξαγόρασε όλα τ'ν τ'ν περασμένα λάθη...

Νέες άπέραντες ζητωκραυγές σκέπασαν τ'ν τελευταία λόγια του γιαιτρού. Και τότε ο Σταύρος πήρε τ'ν λόγο:

— Λαι, πού πάντα ψήφισες δίκαια και μυαλωμένα, έκαμες κι' αυτή τη φορά τ'ν χρέος σου, τόσο καλά, ώστε να μ'ν φέρης σ'τη χαρισμένη στιγμή τ'ν γενικής συμφιλίωσης. Είμαι ήττημένος, αλλά νοιώθω τ'ν ήττα μου σάν τη μεγαλύτερη νίκη, γιατί μ'ν δείχνει τ'ν λάθη μας και μ'ν άνοίγει διάπλατα τ'ν δρόμο για τ'ν άναγέννησι...

Πρέπει εδ'ν, μπροστά σε όλους να ξεμολογήσω άντρίκια τ'ν λάθη μου και να χαράξω τ'ν καινούργια πορεία. Η πολυχρόνια εξουσία μ'ν είχε χαλάσει, μ'ν είχε συνήθισει να θεωρούμε τόν έαυτό μας άνώτερο απ' όλους και να είμαστε φουσκωμένα κεφάλια, περηφάνοι, άκατάδεκτοι και περιφωρηται τ'ν κοινής γνώμης... Για να μη τ'ν άκούμε διαπραξάμε λάθη άσυγχώρητα, όχι μόνο στην πολιτική μας, αλλά και σ' αυτή τ'ν οικογενειακή μας πορεία!...

Μιά κραυγή μισοδουρανή διέκοψε τ'ν ρήτορα, σ' αυτό τ'ν σημείο.

— Ζήτω ή Βιβή!...

Δίκαια τ'ν ζητωκραυγάς, συμπολίται... Γιατί αυτή τ'ν όλμησε να βγή από τ'ν δρόμο τ'ν τιμής για να μ'ν δώση να καταλάβουμε σε ποιά κατάντημα μ'ν φέρουν τ'ν τυφλά πειράματα!... Από τ'ν Κυριακή που μ'ν έρχεται όμως, θά παύση να είναι αντίστροφα: Παντομύεται. με τις ευλογίες μας τ'ν γιαιτρο...

Άτέλειωτες ζητωκραυγές και χειροκροτήματα σκέπασαν τ'ν τελευταία λόγια:

— Η ώρα ή καλή! Η ώρα ή καλή!

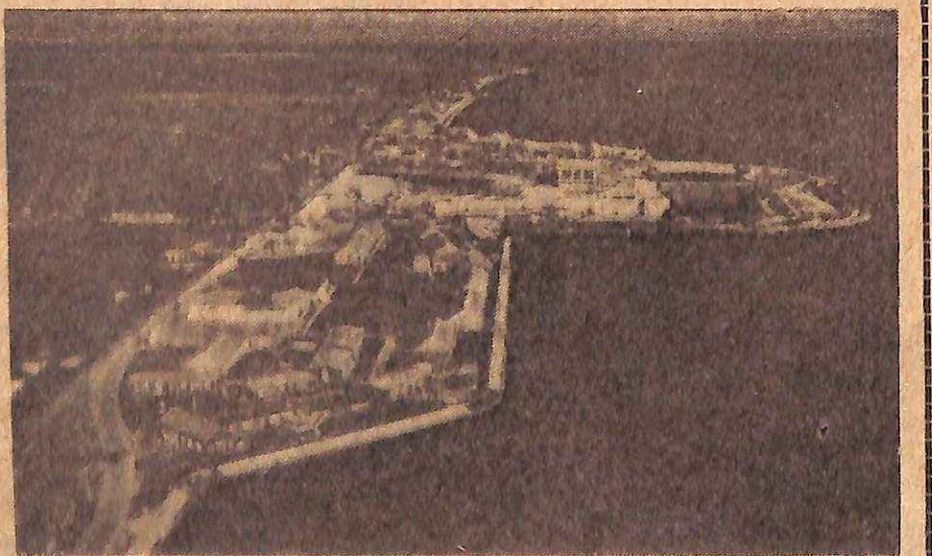
Η έκκλησις θά τη δεχτή νύφη στους κόλπους τ'νς... Και σ'ας προσκαλώ όλους σ' αυτό τ'ν γάμο!... Άλλά τώρα θέλω να σας δώσω και μιά υπόσχεσι: Ό,τι από δω και πέρα θ' αλλάξω πορεία και ό,τι θα είμαι στο έδ'ν, αν με ξανατιμήσετε ποτέ με τ'ν ψηφο σας, πιστός υπηρέτης σας...

Τ'ν πλήτη διαλύθηκαν πανηγυρίζοντας, για να μαζευτούν, τ'ν Κυριακή σ'τη Μητροπολι με λουλούδια και τραγούδια. Άνοιξαν τόπο για να περάση ή νύφη με τη μακρυνά ούρα τού κάτασπρου νυφικού τ'νς, που τ'ν κρατούσαν δυο παιδία, ντυμένα σ'τα κατάλευκα κι' αυτά — στο μπράτσο τού κατάλευκου — τ'ν έπ'νρησαν σ'τ'ν πλάτη τ'ν Σταύρου. Ο γιαιτρος τ'ν πήρε από τόν τ'νσκόλο τ'νς έκκλησις, τ'ν φίλησε τόν άδελφό τ'νς, τ'ν άγκάλιασε. Τ'ν φίλησε και τ'ν ώδηγησε άντρίκω σ'την ωραία πύλη. Ο θεοπότης, άφου εύλόγησε τ'ν μυστήριο, είπε:

— Η έκκλησις συχώρεσε τ'ν προσωρινή άπομάκρυνσι σας από τούς θεούς τ'νς κανόνες, γιατί κι' έγω απ' αυτούς κρατήσατε ψηλά τ'ν σημαία τ'ν αγάπης, τ'νς ευσέβειας και τ'ν σεμνότητος... Σ'ας ευχαίω κάθε ευτυχία και θά τ'ν έχετε άσφαλώς άφου ή αγάπη σας σμιθεί — ή αγάπη που ύπ'νρξε τ'ν μέγα κήρυγμα τού Έσταυρωμένου...

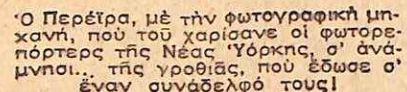
Σ'τη μεγάλη πλατεία τ'ν πολιτείας, άμα νύχτωσε, έστησαν όλοι χορό με τ'ν λαϊκά όργανα ως τ'ν μεσάνυχτα, σάν να πανηγυρίζαν καμιά μεγάλη νίκη.

ΤΕΛΟΣ

Η ΟΛΛΑΝΔΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Συνεχίζοντας τόν άγώνα τ'νς έναντιον τ'νς θάλασσας για τ'ν κατάκτησι νέων έδαφών, ή Ολλανδία άπέκτησε μιά νέα πόλι, τ'ν Λέλυστατ, που θά γίνη ή πρωτεύουσα

Ἡ παράξενη συνταγὴ τοῦ Κο-
λομβιανοῦ Περέϊρα, τοῦ «γρηαι-
ότερου ἀνθρώπου τῆς Γῆς»

«Η αποκάλυψη του Κορρέρα πώς στάβουνά της Κολομβίας ήλ' ένας τέτοιος εκπληκτικός Μαθουσάλας, προκάλεσε, όπως ήταν έπομένο, πάταγο σ' όλες τις χώρες. Καί οι 'Αμερικανοί ειδικοί της γεροντολογίας αποφάσισαν να ζητήσουν την μεταφορά του στη Νέα Υόρκη για να τον εξετάσουν από κοντά».

«Έτσι, με χίλιες προφυλάξεις — για-
τί υπήρχε ο κίνδυνος, η κούραση του
ταξιδιού, μαζί με την αλλαγή του κλί-
ματος και της ατμοσφαιρικής πίεσης,
νά προκαλέσουν τον... πρόωπο θάνατο
του Περίερα — ο Κολομβιανός υπέρμα-
χος της μεταφρόνης στη Νέα Υόρκη».

Εὐτυχῶς, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὁ
Περέρας διέφυγε τοὺς φόβους γιὰ τὴν
ἐνδεχόμενην συνέπεια τοῦ ἀεροπορικοῦ
ταξιδίου στὴν υγεία του. Ἐνῶλην ὁ
νὸς ἀπὸ τὰ φλάς τὸν φωτορεπτοῦτε-
ρὸν πού τὸν στραβώσανε — δὲν εἶχε, ὡ-
λωστε, ποτὲ τὸν ξαναχρὶ τέτοιο πράγ-
μα — ὥρμησε ἐναντίον τους κ' ἐξώ-
μα γροθιά σ' ἕνα φωτογράφο ποὺ θύ-
την θυμῶσαι σ' ἄλλη του τ' ὤφη!

Η ιστορική αυτή γραμμή - ένα τέ-
λειο αόπηρεστο, όπως την χαρακτηρί-
σαν την επομένη οι αμερικανικές εφη-
μερίδες - έκανε, όπως ήταν επόμενο
ακόμη πιο ένδοξο τον διάσημο Περίε-
ρ. Γς ημέρες εκείνες, ο ύσμορφος αυτό
και ξεβουτιάριζαν νάνος, που το άνστη-
μά του μόλις φάνει το 1,40 και τ
βάρος του τις... 28 όκάδες έπαισκι-
αλες γς πολιτικές και καλλιτεχνικές
προσωπικότητες.

— Ποιοί είναι τὸ πῶς παλὴν γεγονός
ποὺ θυμόσαστε; τὸν ρωτήσανε.

— Ἡ πολιορκία τῆς Καρτογκένας τ

Ὁ Περέραι χαμογέλασε τότε καὶ τοὺς ἀποκάλυψε τὸ μυστικὸν του.

—Ο αδελφός του πατέρα μου—του
έζηγνε— ήταν ο γιαντρός της φυλής
του. Ήταν ένας σφόδρα άνθρωπος, που
πομπήθηκε πώς τα μέλη της φυλής του
της ήταν οι αρχαιότεροι κάτοικοι της
«Αμερικής» — οι μόνοι που είχαν απο-
μείνει από τους αδιάκοπους εξολοθρε-
μούς. «Ο ίδιος πέθανε σε βαθεία γερά-
ματα και, επειδή ήθελε να κάνει τον ά-
νημφο του διαδόχο του στην επτάμημη
του, του εξωμολόγηθηκε το μεγάλο μυσ-
τικό, που θά τον βοηθούσε να διατη-
ρή αγκυρώσει πάντα τις δυνάμεις του κα-
νέ ληψη πολλά χρόνια. Το μυστικό α-
πό τήν αν τρώη, δύο φορές το χρόνο
σώα φιδιών κατά την διάρκεια της
εποχής!

« Ζητή φυλή μου, πρόσθεσε ο Περέρ-
ρα—θεωρούνται πια φιδία, για ιερά ζωάκια.
'Αλλά ο θεός μου δεν πίστευε στην ιε-
ροτότητα τους. Γι' αυτό μου έδωσε πώς
αν δεν εύρισκα φιδία, θα μπορούσα ε-
πίσης να κατασκευάσω στα αυτιά της σού-
ρα, ή, στη γάναγκη, των πουλιών—δεν
ήταν—ήτοι—από—αυτά—αυτά—δεν έδει-
ξαν αντίθετα ό,τι θα μπορούσαμε
να φανταστούμε, κανένα ξφασμάσια
ήταν παράξενη αυτή αποκάλυψη του Περ-
έρρα. Το μόνο, που τους προκάλεσε η
πορσία και θαυμασμό, ήταν πως οι πρω-
τόγονοι σχεδόν 'Ινδιάνοι τών βουνών της
Κολομβίας ήξεραν από τόσα χρόνια
πριν αυτό, που αποτελεί μία από τις πιο
πρόσφατες διαπιστώσεις της σμηνιερής
επιστήμης: "Ότι οι περιεχόμενες στο
έμβρυο ουσίες συντελούν πραγματικά
στην παράταση της ζωής."

Την άποψη αυτή, την ύπεστήριξε γιά πρώτη φορά ο Γερμανός καθηγητής Ντίτριμαρ τού 1952.

Την θεωρία τού καθηγητή Ντίτριμαρ ύπεστήριξαν άργότερα άρκετοι άκούσιοι καί, ανάμεσά τους, ο προσωπικός γιάτρός τού Πάπα δόκτωρ Ρικάρδο ντε Γκαλέατο-Άλιζι, πού άνακοίνωσε τή άκόλουθη στή 2ο Διεθνές Συνέδριο Διαιτητικής, στη Ρώμη:

«Είνα αποδεδειγμένο πώς τα αγνά έπειτα από έπώσιον ένένα ημερών, ανά μετρίμενα μέ βασιλικό ποτό, ένσχυρ έναν ξαπρετικά έναν ανθρώπινο όργανο μακρόνυον τώ λήρας. Έκτός αυτού άπό ποτελόν ένα άπό τα άποτελεσματικά τέρα μέσα έναντίον τής παχυσαρκίας και τών διαταραχών τώ ήπατος.

Ο άμερικανικός τύπος, όπνεθυμίζον τας τής άνακωνάσεις αυτές τώ δόκτορος Γκαλέατι—Αίσι ά συνδυασμό μέ τής άποκαλήσης τώ Περίτρη, δέν παρά ρέλειψε ά έκφραση τήν όνόνασι πώς ό «Άγιος Πατέρας» τής Ρώμης, πού, καθώς έναι γνωστό, έκτελεί κατά γράμμα τας τής συμβόλους τώ γιστρού τώ έφαρμολέ τήν ίδια διαίτα μέ τόν Κο-

φορέαση την του
λομέισαγο υπερανωόσιο! «Οπότε-προσ-
θέτει, κάπως... άνευλαθώς, μιά εφη-
μερίδα της Νέας Ύορκης — άλλοιμον-
στούς κανονισμούς, που άνυπομονού-
νά τον διαδεχτούν!»

Γιά να ξεαναγυρίσωμε τώρα στον «η-
ρασιότερο άνθρωπο της Γης», ο Περέι-
ρσόνι προσάγει ένα καινούργιο φωτό

στέφανο αϊγάλη στην καίμουνδισία μορφή του με τις δηλώσεις που αναφέραμε — προσθέτοντας ως ακροτελεύτιο πώς παντρεύτηκε ως τώρα πέντε γυναίκες και... τις έβαψε και τις πέντε! — υποδείχνει κατ' σύστηματική εξέταση από τους Άμερικανούς γεροντολόγους.

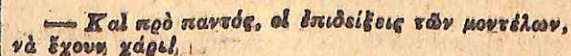
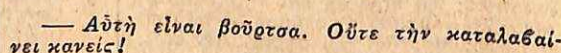
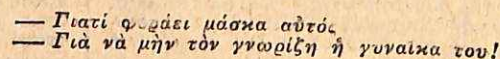
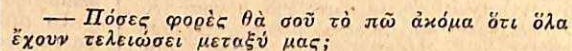
Τὸ πόρισμα τῶν «γεροντολόγων» ὑπὲρ πῶς ὁ Περσὶς ἦταν κάπως ὑπερβολικός στοὺς λογιζισμούς του. Σύμφωνα μὲ τὸν δικό του τρόπο ὑπολογισμῶν, ὁ Κολομβιανὸς εἶναι ἀρκετὰ «νεώτερος» ἀπ' ὅσο διακηρύσσει ὁ Ἰνδιός - δηλαδή, 120 ὥς 130 ἔτην τοῦ πολὺ. Ἐπ' αὐτὸ καὶ πάλι - παρατηροῦνται

οι Άμερικανοί επιτήμονες — δεν παύει να αποτελεί ένα μοναδικό φαινόμενο, γιατί είναι ο μόνος άνθρωπος της επιτήχης μας, για τον οποίο εξακριβώνεται πως έφτασε σ' αυτή την ηλικία.

Στο μεταξύ, ενώ ο μαθουσιανός Ίνδιανός έχει εξαγορεύσει στα βούλα του με την απόφαση να μην εναποφύνη, στους επιτήμονες κύκλους, τόσο της Άμερικικής όσο και της Εύρώπης, εξακολουθεί να σκαλίζει

μασία των περιεχομένων στο έμβρυο σύμφωνα για την παράτασι της ζωής και να εξετάζεται η δυνατότητα συστήματικής αξιοποίησής τους, ώστε η μέση διάρκεια της ανθρώπινης ζωής να αυξηθεί.

Θη σὺν 100 ὡς 120 χρόνιαι.

 I ξένοι, που ήρθαν στην 'Αθήνα πριν από έναν αιώνα και μάς άφησαν τις εντυπώσεις τους, δεν έκφραζονται ευνοϊκά για την τότε πρωτεύουσα της 'Ελλάδος. Δέν συμφωνεί όμως το ίδιο και οι δάους την έπισκεφθήκαν 20 ή 25 χρόνια αργότερα. 'Αθήνα του 1875—1880 άρχισε να παίρνει τη μορφή μιας σύγχρονης πόλεως, αλλά και να δίνει στον ξένο τις στοιχειώδεις ανέσεις των άλλων ευρωπαϊκών πόλεων. 'Ο πληθυσμός της από 41 χιλιάδες, που ήταν το 1861, έφτασε το 1879 τις 61 χιλιάδες, σύμφωνα με τα αποτελέσματα των απογραφών που γίνονταν, και για τις οποίες δεν έχουμε καμιά βεβαίωση ότι ήσαν και ακριβείς.

Μία γενναίωσηση αφηγήριβα — «Η Εφημερίς τής Κολωνίας» — Έγγραφε σά 1878, σέ μία άόλογοη άντιπόληση γιά τά έλληνικά πράγματα καί τά έξής: «Η σημερινή Έλλάς δέν είναι η Έλλάς τό 1852, όταν ο Άμφο Έγράφε τή σατύρα τών «ΟΙ βασιλείς τών όρέων». Η σημερινή Άθήνα είναι ή ώραιότερη πόλις τής Ανατολής καί ο Περίαιεύς φέρει τά γνωρίσματα τού πλούτου καί τής ευδαιμόνιας. Πριν από 30 χρόνια η γενναίωσηση έγραφε: «Αυτή η Έλλάς, η οποία κάποτε καί τό φαύλατό της ζήμαρ ο Βουδαπέστης περιμέλει την ένσφρή τής Βουλζής, ταράσσεται στό λαμπρό, εύδοκονόη τών ξένων».

πράξη ανάλογα, γράφουμε: οι περιηγητές και οι χρονικογράφοι, δικαίωμα μας και ξένοι, που ασχολήθηκαν με την «Αθήνα του 1875-1880». Παρουσίαζε όμως ακόμα η ελληνική πρωτεύουσα πολλές ελλείψεις και χτυπήσει αντίθετους, που έβρισαν την ευκαιρία στους χουμπούστες να κάνουν πνεύμα και στους απαιτητικούς να τα επέλθουν από την καλή». «Ας δώσουμε όμως το λόγο σ' έναν περιηγητή που ήρθε στην Αθήνα πριν από 80 περίπου χρόνια και που αφήνει αρκετές έντυπες και γραπτές πνευματικές σημειώσεις για την Αθήνα της ελληνικής πρωτεύουσας από πολλή καλή, τις βασιλείας της Γεωργίου Α'.

στα πρώτα χρόνια της βασιλείας του γερμανού Α. Ε. βόρ-
 στο άμπολντο που μάς μετέφερε, γράφει, μπήκε στο λιμάνι του
 Πειραιώς στις 4 το απόγευμα. Όλοι οι επίδοξοι ήμασταν στο κατά-
 στρωμα για να ιδούμε την άρπια πόλη του Πειραιώς. Πρωτό ακόμα
 άγκυροβολήση το πλοίο ώρμησαν επάνω οι βαρκάρηδες... Μετά ένα
 τέταρτο το βαπόρι έρριξε την
 άγκυρα και οι εξεταμίσεις που
 έκανε ή μηχανή του πλοίου συμ-
 πλέρωσαν τη χάερα που δημι-
 ουρήθηκε από τις φωνές των
 θαρκάρηδων και τις διαμαρτυρί-
 ες των δυστροπούντων έπιστών
 γιατί τους άρπαζαν τά μπαούλα
 τους και τά έρριχναν στίς πέτρα-
 ς. Αυτή είναι ή εσθήχος και
 άρμονική συναυλία, που επικρα-
 τεί σέ κάθε βαπόρι, όταν άγκυ-
 ρώνεται ή μηχανή του Πειραιώς.

ροβολή στο λιμάνι του Πειραιώς.
»Δεν ξέρω πώς βρέθηκαν μέ-
σα σε μία βάρκα με το μπαούλο
μου. Και για ν' αποφυγώ τον ά-
κατάσχετο έκλεινο θύρο έβγα-
σα το βαρκάκι ν' απομακρυνθώ με
το συντομότερο, αφήνοντας τους
άλλους επιβάτες. Πρέπει όμως
να σημειώσω ότι αν και επικρά-
τη τήσχη άκατάστασία στην απο-
βίβαση, ωστόσο κανένας επιβά-
της δε χάνει ποτέ τις αποσκευ-
ές του, λόγω της τιμιότητος που
χαρακτηρίζει τους βαρκηρίδες
του Πειραιώς, οι οποίοι είναι ά-
κόμα αξιοπείνιοι και για το φι-
λόκαλλο πνεύμα και την καθαρι-
ότητα που παρουσιάζουν οι βαρ-
κές τους.

«Ναι, τότε, «όχι», από απηλπισία λίγης ώρας έβδασαμε στην όραση προκύβια — την καλουμένη Βασιλική — που είναι στρωμένη με άσπρα μάρμαρα και φωτισμένη με μεγάλα πολύφωτα του γκαζιού. Υπερχειριστήθηκε ο εύγενέστατος στους τρόπους βαρκάρης, όταν του έδωσα δύο φράγκα. «Αν τού έβινα και ένα θά ήταν επίσης ευχαριστήσιμο, χωρίς δωρε την πρόθεσι «όπερ».

«Επειδή η βροδυά ήταν δροσερή και ο ήλιος μόλις είχε δύσει, αποφάσισα ν' ανέβω στην 'Αθήνα με αμάξι, αντί με το σιδηρόδρομο. Έπιτρα, λοιπόν, ένα ώρατο αμάξι, αντί 4 φράγκα, που με ανέφερε στην 'Αθήνα. Η διαδρομή (από την όδo Πειραιώς) ήταν μαγευτική, μέσα από τη δενδροστοιχία, με τ' αμυγδαλιά και τις ελίες που πλασίσαιναν το δρόμο. Το μόνο ενοχλητικό ήταν η πέχνη... έπασχ' μου με τη σκόνη, που μεταβάλλει τον περιηγητή σε... μωλάκι. Αλλά παρηγορήθηκα, όταν σκέφθηκα ότι η σκόνη αυτή είναι πολύ προτιμώτερη από την άλλη, τη λευκή, που επικαθεται μόμνια στον άνθρωπο με την ηλικία...

» Αφού πέρασε «άστρατηδόν» την Πειραική οδό και τον οδό Σταδίου, σταμάτησαμε μπροστά στην πόρτα του μεγαλοπρεπούς ξενοδοχείου της «Μεγάλης Βρετανίας», που βρίσκεται στην πλατεία του Συντάγματος, άμεσως από το βασιλικό παλάτι.

Συντάγματα, απεινάντι από το βασικό της πρωτεύουσας και το διευθενό ε ξεαιρετικά ελπορπρόφορος και περιποτικόν κ. Σάββα. Ή πολυτέλεια πο έπικρατεί στα έπιπλα όλων των βασηικών και τής τραπεζαρίας είναι αξία ιδιαίτερης περιγραφής. Τέτοια ξενοδοχεία τιμούν μια πόλι και είναι ένδειξι του πολιτισμού της και τής κοινωνικής της αναπτύξεως.

«Ποιός θά μπορούσε νά φαντασθῇ ὅτι ἡ Ἀθήνα, πού περνáει τὸ πρῶτο στάδιο τῆς ζωῆς τῆς ὕστερ' ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς σκληράς, θά εἶχε τόσο προδεδῶκεν στὸν πολιτισμό, ὥστε μέσα σὲ λίγα χρόνια νά ἔνυ σταθιστῇ μὲ μεγάλα ξενοδοχεῖα, πού νά μποροῦν νά δεχτοῦν βα-

«Είπε: αλήθεια πώς έχει και πολλές έλλειψεις, ιδίως την έλλειψη νερού, γιατί δεν έχει κανένα ποτάμι που να περνάει κοντά, όπως οι άλλες με-

γαλουπούλεις. Γι' αυτό βλέπει κανείς τη σκόνη στους δρόμους και διαπιστώνει την έλλειψη δένδρων. Καί ίσως πολλοί από τους ξένους να δυσανασχετούν για τις έλλειψεις αυτές. "Ας έχουν όμως υπομονή και ας υποφέρουν λιγάκι οι τρυφερούς τους υπάρξεις. Κάποτε θ' απαλλαγεί η Άθινα από αυτές τις ενοχλήσεις...

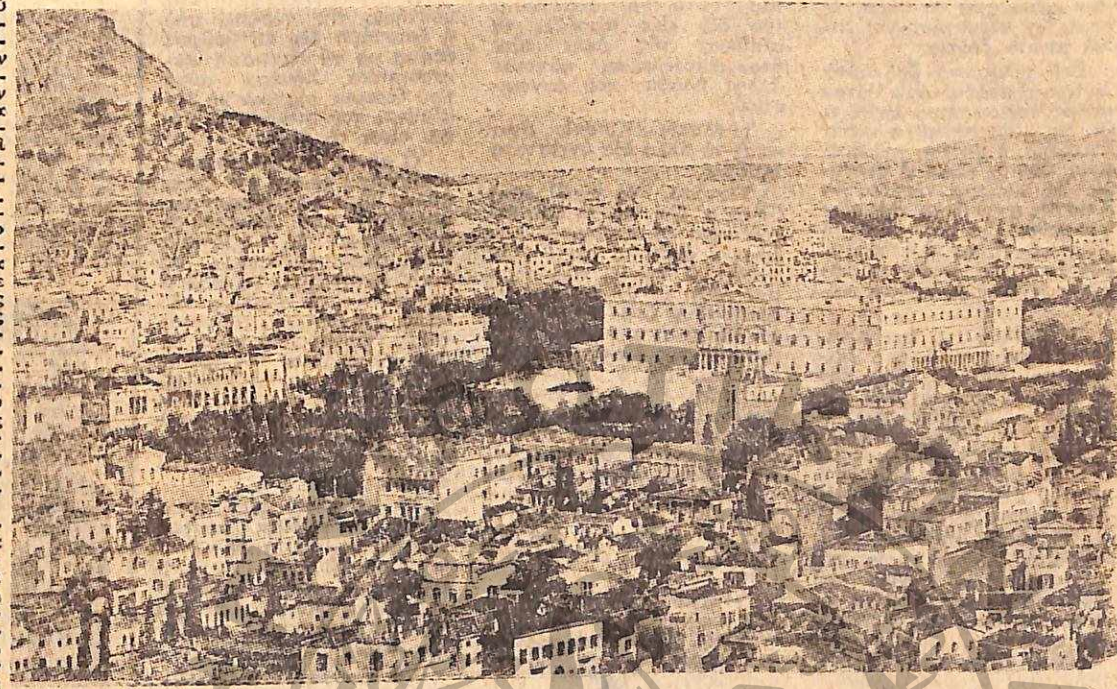
» Στις 8 το βράδυ βγήκα από το ξενοδοχείο κ' έκαμα μερικά βήματα στην όδο Σταδίου, που φωτίζεται με γκαές, σέ άραιά όμως διαστήματα. Μερικοί θα βρουν ίσως, συγκρινόντας την Άθήνα με το Παρίσι, άσυγκρίπτη την έλλειψη ζωηρού φωτισμού. Άς μου επιτραπεί όμως να παρατηρήσω ότι ο άρατος φωτισμός της Άθήνας δίνει έναν ενάρετο και άπρόσβαστο χαρακτήρα, ενώ ο φωτισμός της Παριζιανής πόλεως, που τρέφει σ' ένα παράπονο, σ' ένα μίσος, Σ. η. μ. Έδώ πρόκειται περί λαοσυχνότητας και όχι περί πραγματικότητας. Ο φωτισμός της Άθήνας την εποχή εκείνη ήταν μάλλον έλλιπής).

Αὐτές ἦταν οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις τοῦ φίλου μας περιηγητοῦ, ὅταν ἔφτασε στὴν Ἀθήνα ἕνα καλοκαιρινὸ βράδυ, πρὶν ἀπὸ 80 περίπου χρόνια. Ἀλλ' ἄς ἀκούσουμε καὶ τὴ συνέχεια:

«Επειδή το πρώτιστο συστατικό μιας πόλεως, γράφει, είναι οι δρόμοι και η καθιέρωσή τους, γι' αυτό πολύ πρωί βγήκα και στο ξενοδοχείο για να τους ιδώ. Οι αθηναϊκοί δρόμοι είναι αρκετά καλοί. Μερικοί μάλιστα είναι άριστοι με άρκετο πλατόσ, και μαρμαρίνα πεζοδρόμια. Αυτούτσες, όμως, είναι οι προντίετες για τους ξένους, γιατί είναι πολύ στενοί. Σε όλο το πεδίο του οδού Σαββιδίου συνήλθαν ένα μοναχά κάρρο της καθαριότητος, που το συνώδευσ ένας κλητήρας της αστυνομίας. Και καθώς πληροφόρηθακα από τών ίδιο, σ' αυτούς έχουν ανατεθεί τα καθήκοντα του καθαρισμού τών οδών.

»Το κάρρο της καθαρσιότητας ήταν σπασμένο σε πολλές μεριές και έτοιμορροπο. Το άλογο που το έσερνε ήταν κουτό, στραβό από το ένα μάτι και τόσο αδύνατο, ώστε τα καπούλια του παρίσταναν από τη μία μεριά το Λυκαβητό και από την άλλη το όρος Αρραδί.

»Το έσερνε από τα χαλινάρια ένας γέρος, που ήταν όμως ντυμένος με νέα καπνούρια στολή. Τις αρχαιότητες αυτές κάρρο, άλογο και

Ἡ Ἀθήνα μετὸ Λυκαβητὸ στὰ 1880

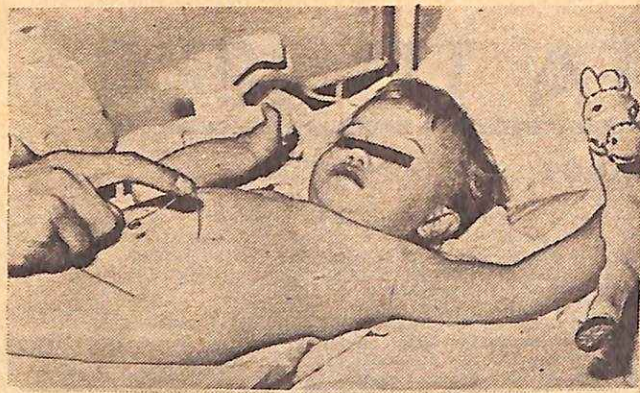
ὁδηγὸν — ἀκολουθοῦσαν ἕνας ἀστυνομικὸς κλητῆρας καὶ ἕνας ἄλλος μετ' αὐτοῦ ποῦ εἶχε στὸ πηλίκι του γραμμένη τὴ λέξι: «Ὁδοκαθαριστής». Καὶ ὁ κλητῆρας καὶ ὁ «κατ' εὐφημισμὸν» ὁδοκαθαριστὴς εἶχαν πρὶν ἰδῆν ἡλικία καὶ τὸν προπορευόμενον ὁδηγὸν τοῦ κόκκου. Ἰδοὺ, τώρα, πᾶν ἔκανε τὸν καθαρισμὸ τοῦ δρόμου τῆς γερουσίας αὐτῆς.

...Κάθε πρωί οι επιτήριτες αφήνουν τους σκουπιδοτενεκές έξω από τις πόρτες των σπιτιών. Οι άσποστοι σκύλοι εφορμούν, ανατρέπουν τους τενεκές και ακορβίζουν τα σκουπίδια στο δρόμο, για να συλλεγιστούν από τον φορτωτή τους. Μετά τις... 10 το πρωί περνάει το γερο-ασιατικό σύμπλεγμα της καθαριότητας από τους δρόμους και παρασκάδοντάς από τα χυμένεα σκουπίδια στα... έγκρινει το φάσμα. Τα ρίχνει μέσα στο κόμμο και το έργο του προχωρεί ραγίζοντας πλέον το δρόμο με τα ελάττωμα που έφτιαξε από τις άπειρες τρύπες του... Απλή πληγή των ασφαικτών δρόμων που τις άπειρες τρύπες του... μικροί μικροπλάστες. Η πόλη των λαχανικών τα σκουπίδια είναι οι μικροί, για να μην τους πουν φούστα, κινάλα, κινάλα, των φρούτων κλπ.

«...αυτά τα πρώιμα, λοιπόν, περιπάτους στους δρόμους της Αθήνας δεν είναι «χαλαριστός, έστω κι' αν κάνει κανείς τις βόλτες του στην πρωαυτοκρατοική πλατεία Λεωφόρου Πανεπιστημίου. Γιατί υπάρχει και άλλη ενόχληση που δεν περνάει πλέον την οραση και την ακοή, αλλά και την συστολή. Είναι τα «ανακουσιστρίδια» που έχουν στήσει σε όλους τους «εστιακούς» δρόμους και τις πλατείες της Αθήνας. Και όπου δεν έ-
χουν στήσει οι τοπ αρχές, οι «αμερικανοί» οι Αθηναίοι να τα έ-
χουν στήσει οι ίδιοι».

Καί ο φίλος μας περιηγητής συνεχίζει τον περίπατό του σ' ελα-
τά «ἀεριοθέατο» τῆς Ἀθήνας τοῦ 1875-1880 καί μάς δίνει διάφορες
πληροφορίες. Ἀλλά γι' αὐτά θά γράψουμε ἄλλη φορά.

ΕΠΑΜΕΙΝ Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Η Μαρί Κριστίν δεν αισθάνεται καθόλου πόνο από το τομήμα με μία παραμύθη...»

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΟΙΩΘΕΙ ΠΟΝΟ!...

«Ένα περίεργο φαινόμενο, που η επιστήμη αδυνατεί να εξηγήσει»

«Η μικρούλα Γαλλίδα Μαρί - Κριστίν, ηλικίας τεσσάρων μηνών, επρόκειτο να βγάλει τα πρώτα της δοντάκια. Η μητέρα της, υπερήφανη κι ευτυχισμένη γι' αυτό το γεγονός, της χαμογέλυσε καθώς την κρατούσε στην αγκαλιά της. Της άνοιξε το στοματάκι και διάκρινε καθαρά να φουσκώνουν κάτω από τα ούλα, έτοιμα να «ξεμυτίσουν», τα δυο πρώτα δόντια.

Στο τέλος, τα δυο αυτά δοντάκια προέβησαν. Ήταν κάπως περισσότερο από ό,τι έπρεπε κοφτερά κι η κυρία Ζουανβίλ, η μητέρα του Βρόφους, άρχισε τώρα ν' ανησυχεί. Η γλώσσα της Μαρί - Κριστίν, στην άκρη της, είχε πληγωθεί. Η μικρούλα τη δάγκωνε με τα δυο πρώτα δοντάκια της, χωρίς να δείχνει πώς ένοιωθε κανένα πόνο.

«Η μητέρα» της κατέφυγε, όπως ήταν φυσικό, στο γάλα του σπυτιού, που της έδωσε μια αλοιφή για την πληγή της γλώσσας της κορούλας της. Αλλά δεν έγινε τίποτα. Η πληγή, αντί να κλείσει, μεγάλωνε και στο μεταξύ στη Μαρί - Κριστίν είχε παρουσιαστεί πυρετός.

Οι γονείς της τότε αποφάσισαν να την πάνε στη στοματολογική κλινική του πανεπιστημίου. Εκεί οι ειδικοί γιατροί, που εξέτασαν το κοριτσάκι, διαπίστωσαν αμέσως, αυτό που οι γονείς του άπλως υποπτευόνταν. Δεν δοκίμασε το αίσθημα του πόνου. Δάγκωνε τη γλώσσα της χωρίς να νοιώθει καμιά ενόχληση και η μεγάλη πληγή που είχε σχηματίσει εκεί, το άφινε αδιάφορο!...

Η Μαρί - Κριστίν υποβλήθηκε τότε σε μία σειρά από ειδικά «τέστ», για να διαπιστωθεί η έκταση της παρόξενης αναισθησίας της. Αποδείχτηκε, λοιπόν, ότι η «αναισθησία» — όπως είναι ο ιατρικός όρος της παθήσεως αυτής — που παρουσίαζε το νήπιο αυτό, δε περιοριζόταν μονάχα στο δέρμα και στη σάρκα του, αλλά ακόμα και στους μύς του στο περιφερειακό νευρικό σύστημα στους βολβούς των μυών, στο βλεννογόνο του στομάχου και στον βλεννογόνο του αλμοειδικού

συστήματος. Η αναισθησία είναι ένα είδος αορώσεως και μάλιστα αρκετά σοβαρής. Αλλά στην περίπτωση της μικρούλας Μαρί - Κριστίν Ζουανβίλ δεν ήταν παρά ένα περιορισμένης σημασίας φαινόμενο. Όπως απόδειξαν οι εξετάσεις, το νήπιο αυτό, η αναισθησία του δεν είχε πειράξει το αίσθημα της άφης ούτε ήταν αποτέλεσμα κάποιας άλλης βλάβης του οργανισμού.

Η Μαρίν - Κριστίν είναι κατά τα άλλα ένα υγιέστατο παιδάκι.

Όστόσο, το παιδί αυτό θάνατο σ' όλη του τη ζωή εκπέμπει σε σοβαρούς κινδύνους, ακριβώς γιατί δεν πονά. Ο πόνος, που τόσο μάς κάνει κι υποφέρουμε κι εύχόμαστε όλοι να μην υπάρχει, είναι μια μεγάλη υπέρβαση της φύσεως. Αυτός ειδοποιεί ότι ο οργανισμός μας κάτι έπαθε σ' ένα του σημείο, μάς καθοδηγεί και μάς προφυλάει. Ο άνθρωπος βρωπος που δε νοιώθει πόνο, είναι εκτεθειμένος σ' όλων των ειδών τα δυστυχήματα και μένει απροειδοποίητος για την εμφάνιση κάποιας κρυφής βλάβης του οργανισμού.

Η αναισθησία είναι αρκετά σπάνιο φαινόμενο. Ως σήμερα, τα ιατρικά χρονικά αναφέρουν τριάντα δυο περιπτώσεις αναισθησίας, μαζί μ' εκείνη της μικρούλας Γαλλίδας, για την οποία μιλήσαμε.

Οι περισσότερες από αυτές τις περιπτώσεις ήταν πολύ σοβαρές κι ωφείλονταν σε παθήσεις του νευρικού συστήματος ή των αδένων έσω έκκρισης.

Η πρώτη αναισθησία, που σημειώθηκε από την επιστήμη, χρονολογείται από το 1896 και αναφέρεται από ένα γιατρό της Βιέννης, τον δόκτορα Χόλτσερ.

Όλες αυτές οι γνωστές περιπτώσεις συνοδεύονταν από καταπληκτικά γεγονότα. Οι άρρωστοι παρουσιάζονταν στο γάλα με μεγάλες πληγές ή κι ακρωτηριασμένοι, χωρίς να θυμούνται πως τους συνέβηκε αυτό.

Ένας αναλγητικός έκοψε τη γλώσσα του στα δυο, χω-

ρίς να το πάρει είδηση. Ένας άλλος έπεσε από τη σκάλα του σπυτιού του, έσπασε το πόδι του και συνέχισε κατόπιν... το δρόμο του χωρίς να καταλάβει καθόλου το κάταγμα, που είχε πάθει.

Κάποιο παιδάκι — ανάμεσα σ' αυτές τις περιπτώσεις — είχε βρά τον εξής τρόπο να εκδιώξει τους γονείς του για να του κάνουν τα χατήρια: Στην παραμικρή τους άνοιξη, τους απειλούσε πως θα δουτούσε το κεράκι του ή το δουτούσε κιόλας σε καυτό νερό!

Ο πιο γνωστός, όμως αναλγητικός, υπήρξε ο «Αγγλος Ντέρμπορν», που εξετασθηκε το 1932. Ο Ντέρμπορν είχε αποφασίσει να εκμεταλλευτεί τη πάθησή του κι έκανε... φακιοκίες επιδείξεις στα λαϊκά πανηγύρια. Αναμέσα στα άλλα «νούμερά» του, ήταν να κώνει στο κορμί του εξήντα μακριές βελόνες. Φυσικά το θέαμα που παρουσίαζε, τραβούσε πολύ κόσμο κι ο Ντέρμπορν έκανε χρυσές δουλειές. Στο τέλος, όμως, οι άοχες του απαγορεύσαν να ασκή αυτό το επάγγελμα, γιατί έκριναν πως ήταν πολύ ανατριχιαστικό!...

Η αναισθησία είναι ένα μυστήριο της φύσεως, που η επιστήμη δεν κατάρθωσε ακόμα να το εξηγήσει. Σήμερα αυτά που ξέρουμε σχετικά με την αίσθηση του σωματικού πόνου είναι τα εξής:

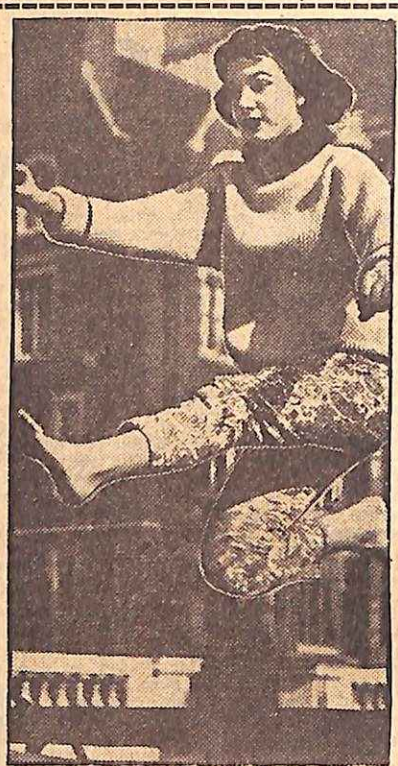
Ο πόνος μεταδίδεται στα αντίστοιχα κέντρα του εγκεφάλου μέσω ώρισμένων «σωματιδίων», που βρίσκονται στα νεύρα. Τα σωματίδια αυτά είναι χωρισμένα σε τρεις κατηγορίες. Τα πρώτα μεταδίδουν το αίσθημα της αφής. Τα δεύτερα, τις μεταβολές της θερμοκρασίας. Τα σωματίδια τέλος της τρίτης κατηγορίας μεταδίδουν το αίσθημα της πίεσης. Φαίνεται πως και τα τρία αυτά είδη σωματιδίων χρησιμεύουν και για τη μετάδοσι του πόνου.

Ο μεγάλος, όμως, Γερμανός νευρολόγος δόκτωρ Βέντελ, που μελέτησε ειδικά το θέμα τώρα τελευταία, ισχυρίζεται πως η μετάδοσι του πόνου γίνεται από μια τετάρτη κατηγορία τέτοιων σωματιδίων.

Τα νευρικά αυτά σωματίδια της μεταδόσεως του πόνου φτάνουν από το δέρμα ως το ραχιαίο γάγγλιον κι από εκεί, μέσα από το νωτιαίο μυελό, το αίσθημα του πόνου φτάνει στη βάση του εγκεφάλου, το θάλαμο. Απ' το θάλαμο, με μία σειρά νευρικών κυττάρων, που ακόμη η επιστήμη δεν τα έχει μελετήσει εξονυχιστικά, χει μελετάται στα σχετικά κέντρα του εγκεφάλου, τα οποία τὸν κάνουν αντίληπτο στον άνθρωπο.

Αν, όμως, η επιστήμη εξηγήσει πώς μεταδίδεται ο πόνος, έχει κυριολεκτικά μεσάνυχτα για το πως διακρίνεται αυτή η μετάδοσι, δηλαδή για το φαινόμενο της αναισθησίας.

Γι' αυτό κι η αναισθησία θεωρείται σαν μία ανίατη άρρώστια.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΙΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η Γερμανίδα Πάτρα Σούρμαν η οποία εξέλεξε πρό ημερών στο Λονδίνο «Μίς Κόσμος», δεν ενδιαφέρεται, όπως εδόχασε για τον κινηματογράφο, λατρεύει όμως τα σπορ και είναι μια εξαιρετική αθλήτρια. Η Σούρμαν κέρδισε, εκτός από τον τίτλο, 500 αγγλικές λίρες τις οποίες όπως εδόχασε θα χρησιμοποίησε για να τελειοποιηθεί και να γίνει μια καλή καθγήτρια της φιλοσοφίας. Αυτό είναι το μεγάλο όνειρό της μίς, στην οποία όπως βλέπετε η όμορφη και η επιτυχία δεν... γύρισε το κεφάλι. Στη φωτογραφία μας η Πάτρα Σούρμαν στο σπίτι της, ενώ κάνει την πρωινή της γυμναστική.

Ο ΥΒ ΜΟΝΤΑΝ ΓΕΝΕΙΟΦΟΡΟΣ

Ο διάσημος Γάλλος τραγουδιστής και ηθοποιός του κινηματογράφου «Υβ Μονταν», εκλήθη μαζί με άλλους συναδέλφους του να επισκεφθεί τη Μόσχα. Ο συμπάσης «Υβ» που έχει αφήσει τα γένεια του να μεγαλώσουν για ν' ανταποκριθεί στις ανάγκες της νέας του ταινίας, διαρωπτάται τώρα αν θ' άρσει στους Ρώσους με γένεια ή χωρίς γένεια για να πράξει ανάλογως. Η σύζυγός του Σιμόν Σινιορέ πάντως του δήλωσε πως δεν θα τον εναφίληση, παρά μονάχο όταν θ' αρχίσει και πάλι να ξυρίζεται.

«Ίχαρος και Πάιρ, «τὰ τέρατα τῆς ἀντοχής»

Γκόρντον Πάιρ ο «Αγγλος. Σάντορ Ίχαρος ο Ούγγρος. Βλάντιμιρ Κούτς ο Ρώσος. Κρίστοφερ Τσαταγουαίη ο «Αγγλος. Λάσλο Τάμπορι ο Ούγγρος. Τζέρον Χρόμικ ο Πολωνός. Ίδου οι μεγάλοι δρομείς των 5.000 μ.! Ο καθένας τους και μια αθλητική δόξα. Ένα όνομα και ένα ρεκόρ. Ο Πάιρ 13'36''8, ρεκόρντμαν του κόσμου. Ο Κούτς, κάτοχος παλαιότερου παγκόσμιου ρεκόρ με 13'46''8. Ο Τσαταγουαίη, νικητής του Κούτς, με παγκόσμιο ρεκόρ 13'51''6. Ο Τάμπορι 13'53''2. Ο Χρόμικ, παλιός κάτοχος του παγκόσμιου ρεκόρ στα 3.000 μ. με 1'39''2 και δρομέας των 5.000 μ. με 13'55''2. Στην Ολυμπιακή εξέδρα δεν αποκλείεται να φιγουράρουν και άλλα ένδοξα ονόματα. Ο Ούγγρος Γιόζεφ Κόβατς και οι συμπατριώτες του Μίκλος Σάμπο ο ΙΙ ή Έρνο Βέρες ή Χούμπερτ Μπέτα με επιδόσεις 13'57''—14'01''. Ο Ρώσος Ίβαν Τσερνυάσκου. Ο Αγγλος Κένεθ Νόρρις. Ο Αυστραλός Τζόν Λάντυ. Ο Αγγλος Φράνκ Σάντο. Ο Αυστραλός Ντάβιντ Στέφενς. Ο Αγγλος Φρέντ Γκρήν. Ο Γιουγκοσλάβος Μουγκότς. Ο Αγγλος Ίμπότσεν. Ο Πολωνός Κρίσκοβακ. Ο Τσέχος Γκράφ. Ο Γερμανός Χέρμαν...

Αν κρίνουμε απ' όσα στοιχεία υπάρχουν μέχρι σήμερα για τα 10.000 μ. θα πρέπει να προσέξουμε και αστέρια όπως του Τσέχου Έμυλ Ζάτοπεκ, του Ρώσου Αλεξάντερ Άνουφρίγιεφ, του Σουηδού Βάλτερ Νύστρεμ, του Γερμανού Χέρμπερτ Σάντε, του Τσέχου Ίβαν Ουλσπέργκερ, του Γάλλου Αλαιν Μιουόν.

Ποιόν να πρωτοδιαλέξης για ολυμπιονίκη των 5.000 μ. και ποιόν για τα 10.000 μ.; Τα τελευταία παγκόσμια ρεκόρ του Πάιρ στα 5.000 μ. και του Ίχαρος στα 10.000 μ. τους δίνουν την προτεραιότητα στα αγωνίσματα που διακρίθηκαν. Είναι όμως και η ειδικότης των τ' αγωνίσματα αυτά; Όχι! Ο Ίχαρος είναι καλύτερος στα 1.500 μ. και ο Πάιρ καταλλήλότερος στα 10.000 μ. Και όμως εδμιούργησαν αντίστοιχα προς την ειδικότητά τους τα παγκόσμια ρεκόρ, ο Ίχαρος στα... 10.000 μ. και ο Πάιρ στα 5.000 μ.

«Ο ναύτης του Λένινγκραντ» Βλαδίσλεβ Κούτς δε θα παύσει το ρόλο του για μια πρώτη θέση; «Η ανθρώπινη ατμομηχανή», ο Τσέχος Έμυλ Ζάτοπεκ θα συνέλθει απ' την έγχειρησι κήλης και θα κατορθώσει να νικήσει στα 10.000 μ.; Ο Ντάβιντ Στέφενς, «ο ιπτάμενος γαλατάς» δε θα επηρεαστεί απ' τους ένθουςιασμούς των συμπατριωτών του για να νικήσει τον Ίχαρος, όπως έκανε στο ολυμπιακό στάδιο της Μελβούρνης τον περασμένο χρόνο; «Ο παγκόσμιος ρεκόρντμαν» των 1609 μ. με 3'57''9 Αυστραλός Τζόν Λάντυ θα τρέξει 5.000 μ. ή θα προτιμήσει τα 1.500 μ.;

Με τόσα ολυμπιακά αστέρια και τόσα ερωτηματικά η πρόγνωση είναι δύσκολη, αν όχι αδύνατη.

Αθλητικοί εμπειρογνώμονες προτιμούν τον Πάιρ ως ολυμπιονίκη των 5.000 μ. εξ αιτίας της μαχητικότητάς του και της σταθερότητάς του σε σκληρούς αγώνες. Προπονημένος συστηματικά από τον περίφημο Γερμανό προπονητή Γκέρσλερ πραγματοποίησε εκπληκτικές προόδους τα τελευταία χρόνια.

Έχει πετύχει στα 2.000 μ. 5'09''8 το 1955 στο Μάντσεστερ. Στα 2 μίλλια (3218,69 μ.) 8'47''4 το 1953 στο Λονδίνο. Στα 3 μίλλια (4828,04 μ.) 13'29''8 το 1955 στο Μάντσεστερ. Στα 5.000 μ. 13'36''8 το 1956 στο Μπέρκεν. Στα 6 μίλλια

(9656,07 μ.) 28'19''4 το 1953 στο Λονδίνο. Στα 10.000 μ. 29'17''2 το 1953 στη Στοκχόλμη. Απ' τις μικρότερες αποστάσεις έχει τρέξει τα 800 μ. 1'55'', τα 1.500 μ. 3'50''2, τα 1609 μ. 4'06''8.

Ψηλόλιγνος, πεισματάρης, στωικός, «τέρας αντοχής» ο Πάιρ φιλοδοξεί να στεφθεί φέτος ολυμπιονίκης σε ηλικία 25 ετών. Στους Ολυμπιακούς του Έλσίνκι είχε έλθει τέταρτος με 14'18''.

Ο Ζάτοπεκ είπε πως «ο Πάιρ είναι αντίδοτος διάδοχος του στα παγκόσμια ρεκόρ των δρόμων αντοχής». Δεν είναι αυτό αρκετό;

Η φυσιογνωμία του λεπτοκαμωμένου αλλά φοβερού Ούγγρου άσσο Σάντορ Ίχαρος κυριαρχεί με τα 3'40''8 (παγκόσμιο ρεκόρ) το 1955 στο Έλσίνκι. Τα 7'55''6 (παγκόσμιο ρεκόρ) το 1955 στη Βουδαπέστη. Τα 8'33''4 (παγκόσμιο ρεκόρ) το 1955 στο Λονδίνο. Τα 13'14''2 (παγκόσμιο ρεκόρ) το 1955 στη Βουδαπέστη για τα 3 μίλλια. Τα 13'40''6 (παλιό παγκόσμιο ρεκόρ) στα 5.000 μ. το 1955 στη Βουδαπέστη. Τα 28'42''8 (παγκόσμιο ρεκόρ) στα 10.000 μ. το 1956.

Ο Ίχαρος είναι ταχύτερος απ' τον Πάιρ. Απεδείχθη όμως πως έχει τεράστια αντοχή, αν κρίνει κανείς πως πρώτη φορά έτρεξε επίσημα σε αγώνες 10.000 μ. και κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ.

Έχει όμως άραγε ο «λεπτοφύης» αυτός Ούγγρος άσος και το ανάλογο ψυχικό σθένος ν' ανταποκριθεί στις σκληρές δοκιμασίες, τα έντονα χτυποκάρδι, τον σκληρό στίβο, τον μεγάλο ανταγωνισμό των Ολυμπιακών Αγώνων της Μελβούρνης; Αυτό είναι το ερώτημα.

Οι άτυχίες του τον περασμένο χρόνο στο ίδιο Ολυμπιακό Στάδιο της Μελβούρνης, όπου ο Νταβίντ Στέφενς τον νίκησε δυο φορές έμπρός στους καταπληκτικούς Αυστραλούς, αβίζουν αναπάντητα μερικά ερωτηματικά και δημιουργούν ώριμμένες αμφιβολίες για το αποτέλεσμα.

Ούγγροι εμπειρογνώμονες του αθλητισμού έχουν πολλές φορές παραπονεθεί ότι ο Σάντορ Ίχαρος δημιουργεί παγκόσμια ρεκόρ όταν τρέχει... μόνος του. Θέλουν δουλιά να πουν μ' αυτό πως δεν τον ευνόει καθόλου ο σκληρός ανταγωνισμός.

Τι θα γίνει, λοιπόν, στη Μελβούρνη, όπου το μακρινό ταξίδι, το περιβάλλον, το κλίμα, ο στίβος, όλοι αυτοί οι παράγοντες δεν ευνοούν λεπτοκαμωμένους αθλητές σαν τον Ίχαρος;

Ο Πίτερ Μπάτσαλμας, παλιός συμμαθητής μου στη Βασιλική Ακαδημία Σωματικής Αγωγής της Βουδαπέστης και σήμερα προπονητής της εθνικής ομάδας της Ουγγαρίας αν και δε προπονει ο ίδιος τον Ίχαρος, έχει όμως τη γνώμη πως ο ένδοξος συμπατριώτης του θα άντεπεξέει νικηφόρα όχι μονάχα στα 10.000 μ. αλλά και στα 5.000 μ. νικώντας τον Πάιρ, τον Ζάτοπεκ, τον Κούτς, τον Στέφενς και όλους τους άσσους.

Τέτοια είναι η αυτοπεποίθησις του Ίχαρος αλλά και η εμπιστοσύνη των Ούγγρων σ' αυτόν, ώστε σκέπτονται να τον βάλουν να... βοηθήσει στα 1.500 μ. τον Λάσλο Τάμπορι και τον Ίσταν Ροζαδόλγκου.

Όποιος κυνηγά πολλούς λαγούς χάνει και τους λίγους, είπε χαρακτηριστικά ένας σχολιαστής, όταν άκουσε την τελευταία επίδοσι...

Ο Γκόρντον Πάιρ καταρρίπτει το παγκόσμιο ρεκόρ των 5000 μ. με 13'36''8.

Τ. Γ. Σ.

ΤΟ ΒΡΑΣΙΜΟ τῶν λαχανικῶν

Τί πρέπει νά ξέρη ἡ νοικοκυρά

Ἐπισπόμενες μικρές γνώσεις ἐπι-
τρέπουν στή νοικοκυρά νά μαγειρεύη
εὐκολώτερα καί καλύτερα τὰ λαχανι-
κά κάθε εἴδους.

Γιά νά διατηρηθῇ π.χ. τὸ ὠραῖο
πράσινο χρώμα πού ἔχουν τὰ σπανά-
κια καί ἄλλα χορταρικά, ξέρετε τί
πρέπει νά κάνετε; Ρίχτε τα μέσα σέ
νερό πολύ ἀλατισμένο, πού κοχλάζει
ῥῆθ καλὰ πάνω σέ δυνατὴ φωτιά, κι'
ἀφίστε τα νά βράσουν ἐντελῶς ξε-
σκέπαστα.

Γιά νά μὴ μαυρίζουν οἱ ἀγκινάρες
στὸ μαγεύρεμα, μεταχειριστῆτε κα-
τασρόλα ἐμαγέ. Προσθέστε δὲ στὸ
χλιαρὸ νερό πού θὰ μεταχειριστῆτε
μιά πρέζα σόδα.

Ὅσο γιά τίς φρέσκες πατάτες,
θὰ τίς ἐμποδίσετε νά μαυρίσουν, ἂν
προσθέσετε στὸ νερό πού βράζουνε,
μιά κουταλιά ζυδι. Μ' αὐτὸ τὸν τρό-
πο, οἱ βραστές πατάτες σας θὰ γί-
νουν ὄχι μονάχα ὠραίες στὴν ὄψη, ἀλ-
λὰ καί ἐξαιρετικὰ νόστιμες στὴ
γεύσι.

Τὰ ἀντίδια εἶναι πικρά. Μπορεῖ ὡ-
στόσο νά χάσουν τὴν πικράδα τους
αὐτῇ, ἂν τὰ πλύνετε καλὰ. Προσοχὴ
ὅμως! Μὴ τ' ἀφίστετε νά μουσκεύουν
πολλὰ ὥρα μέσα στὸ νερό, γιατί τό-
τε θὰ συμβῇ τὸ ἀντίθετο, δηλαδή θὰ
γίνουν ἀπεναντίας πιο πικρά ἀκόμη
ἀντὶ νά ξεπικρανοῦν.

Ἐνας ἄλλος τρόπος γιά νά λείψῃ
ἡ πικράδα τῶν ἀντιδίων, εἶναι ὁ ἔξης:
Τὰ βάζετε νά βράσουν μερικὰ λεπτά.
Ἐπὶ τὰ κατεβάζετε ἀπ' τὴ φω-
τιά, χύνετε τὸ πρῶτο νερό καί τὰ ρί-
χνετε μέσα σέ ἄλλο, καθαρό, πού
βράζει ῥῆθ, γιά νά συνεχιστῇ μ' αὐ-
τὸ τὸ βράσιμο.

Θέλετε τώρα νά κόψετε καί νά ξε-
φλουδίσετε τὰ κρεμμύδια, χωρίς... νά
κλάψετε τοὺς πεσμένους σας; Ὑ-
πάρχει ἕνας τρόπος ἀπλούστατος.

Τὰ κόβετε, κρατώντας τὰ βουτη-
γμένα συνεχῶς μέσα στὸ νερό, εἴτε
κάτω ἀπ' τὴ βράση πού τρέχει. Τὸ
νερό διαλύει καί συγκεντρώνει τὴν
«σπιρτοδά» τους. Εἶναι μιά μέθοδος
πού μπορεῖ νά συγκριθῇ σὲ ἀπλότη-
τα μὲ... τὸ περίφημο αὐτὸ τὸ Κο-
λόμβου!

Ποτέ μὴ ἀνακατεύετε στὸ βράσι-
μο τὰ ὀσπρία, τὸ ρύζι καί τὰ ἄλλα
ξερὰ λαχανικά ἢ δημητριακά. Δια-
φορετικά, μπορεῖ νά «πιάνουν», νά
κολλήσουν στὸ τσουκάλι ἢ στὴν κα-
τασρόλα καί νά καοῦν.

Γιά νά δῆτε ἂν τὸ νερό τους εἶναι
ἀρκετὸ, δὲν ἔχετε παρά νά γείρετε
ἀπλῶς τὸ μαγειρικὸ σκεῦος, μέσα στὸ
ὁποῖο βράζουνε.

Ὅταν μαγειρεύετε φρέσκα πασο-
λάκια, μὴ σκεπάζετε ἐντελῶς τὴν κα-
τασρόλα. Γιατί χάνουν ἔτσι τὸ πρῶ-
σινο χρώμα τους καί συγχρόνως
παίρνουν μιά ἀνοστή γεύσι, σὰν σα-
νός...

Ἄν τὰ ραδικία εἶναι υφασμένα,
μπορεῖτε εὐκόλα νά τὰ φρεσκάρετε,
πρὶν τὰ βράσετε: Τ' ἀφίστετε ἀπλῶς
νὰ μουσκεύουν μιά ὥρα μέσα σέ
κρύο νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέ-
σει καί ζυδι.

Ὅταν μινιζέτε μελιτζάνες, διαλέ-
γετε τίς σφιχτές καί μὲ λεπτὴ φλού-
δα. Ἀποφεύγετε ὅσες ἀπ' αὐτές ἔ-
χουν μαυρίσει, καθὼς καί τίς παρα-
γινωμένες πού περιέχουν πολλοὺς
σπόρους.

Ἄν βράζετε πατάτες γιά νά τίς
κάνετε πουρέ, βάλτε τίς στὴ φωτιά μὲ
κρύο νερό. Ἄν ὅμως θέλετε νά μεί-
νουν δρόκλες, τὸ νερό πού θὰ τίς
βράζετε ἔξ ἀρχῆς πρέπει νά εἶναι ῥῆθ
ζεστό.

—'Ελπίζω πὼς θὰ κλείνουν ἄλλη φορὰ τὰ πα-
ράθυρά τους, ὅταν χορεύουν «ρόκ ἐντ ρόκ»!

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ "ΡΑΝΤΕΒΟΥ,"

Στὸ ραντεβού μας, πάλι χτές ἦρθες ἀργά
κι' ἐγὼ βαρέθηκα σχεδόν, νά περιμένω
βρήκα ἕνα φίλο μου, κοντὸ, πολυλογά
καὶ σουλατσάριζα μὲ βήμα λυπημένο...

Αὐτὸς μιλοῦσε κι' ἐγὼ εἶχ' ἄλλο τὸ νοῦ
στὸ «πού νά εἰσαι», «ἂν θὰ ξανάρθης»...
(τέτοια,)
κι' εἶπα στὴ σκέψι τοῦ μυαλοῦ μου τοῦ κοινοῦ:
«Πρέπει νά κάνω στίς ρυτίδες μερμερία»...

Ἐννοιωθα γέρος! Ἐνας γέρος φουκαρὰς
πούφαγε ἀδικα καὶ ὀσπρία τὰ νειάτα
νὰ περιμένῃ στὴν «πλατφόρμα» τῆς Χαρὰς
καὶ νὰ περνᾷ ὅλα τὰ τράινα τῆς γεμάτα...

Ἐννοιωθα γέρος!... Ἐνας γέρος, δυστυχῆς,
ἴσως πὺρ γέρος ἀπ' ὅτι εἶμαι στὴν ἀλήθεια,
κι' ἀκούγα χτύπους τῆς καρδιάς μου τῆς φτωχῆς
πού χρόνια μένει φυλακὴ στὰ κούρα στήθεια...

Καὶ περπατοῦσα καὶ σκεφτόμουνα πολὺ...
«Γιατί ν' ἀργήσῃς;...» κι' αἰσθανόμουν ἕνα μῖσος
γιά κάποιον ἀγνωστο πού σοῦπαιρνε φιλι
κι' ἀπ' τὸ κεφάλι μου περνοῦσαν χίλια «ἴσως»...

Ἀξάφνα ἔκανα τὸ βήμα μου γοργό
μὰ... μὲ «ἀρθρῆτη» πὼς μποροῦσα ν' ἀγριέψω;...
Καὶ συλλογίστηκα μὲ πίκρα πὼς ἐγὼ,
δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζηλεύω!...

Γιατ' εἶμαι γέρος... Κι' εἶναι νέα ἡ Χαρά.
Κι' ἐγὼ μονάχα μιά «γεῖνα» στοργὴ προσφέρω.
Εἴμ' ἕνας γέρος καὶ τὰ νειάτα εἶναι σκληρά,
καὶ γιὰ πατέρα δὲν σὲ θέλουν τόσο γέρο...

Πάντα σου ἀγοῖς... μὰ εἰς' ἀπάνταστα γλυκεῖά!
Μόλις σὲ βλέπω ἀπ' τὴν καρδιά πηδᾷ στίχοι
κι' ἐνὶ ἀγωνίζεσαι, μικρὴ μου εὐγενεῖά,
νὰ βῇς τὸ ψεύτικο «ἀξιντὰν» πού σοῦχει τύχη!

Κι' ὅμως γιατί... Γιατί, μικρούλα μου ἐσύ,
τὴν τραγικὴ αὐτὴ νὰ παίξῃς κωμωδία,
καὶ νὰ μὲ λὲς «μοῖρὸ» κι' «ἀγάτη μου χρυσή»
κι' ἐγὼ νὰ νοιώθω κάποιες τὶν ἡμερῶν, ἔτοι-
μοι νὰ σὰς ἐπικρίνω!

Εἰσαι λουλοῦδι πού φτωχὰ σουλοροεῖς
καὶ μπρὸς στὸν ἔρωτα ἕνα βράδυ θὰ λυγίσῃς!...
Ἦρθες ἀργά στὸ ραντεβού μας τῆς ζωῆς
καὶ μιά εἶν' ἡ πίκρα μου ἡ βαθεῖά:
«Γιατί ν' ἀργήσῃς;...»
ΕΥ.

Η ΤΕΧΝΗ νὰ δέχεστε

Συμβουλὲς γιὰ τὴν οἰκοδόμοινα καὶ τοὺς καλεσμένους

Ξέρετε νὰ δέχεστε στὸ σπίτι σας,
κυρία;

Εἶναι μιά τέχνη πού χάνεται σιγά-
σιγά. Οἱ σημερινὲς οἰκοδόμοινες δὲν
κάνουν πιά τὸν κόπο νὰ ἐνδιαφεροῦν
γιὰ καθένα προσκεκλημένο τους ἰδιαί-
τέρως.

Τοὺς μαζεῖουν ἀπλῶς γύρω ἀπὸ ἕνα
τραπέζι τοῦ σαλониῦ ἢ τοῦ φαγητοῦ, δι-
χῶς νὰ σκεφτοῦν κἂν ἂν γνωρίζονται ἢ
ὄχι μετὰ τοὺς. Ἀναθέτουν σὲ μιά κο-
πέλλα νὰ τοὺς περιποιηθῇ, κι' αὐτὲς κυ-
τᾶνε μονάχα πὼς νὰ φλυαροῦν μὲ τίς
φιλενάδες τους.

Ἄν θέλετε νὰ δεχθῆτε τοὺς καλεσμέ-
νους σας ὁπως πρέπει, χρειάζεται νὰ
κοπιᾶστε. Θὰ σὰς ἀναμείψῃ ὅμως γι'
αὐτὸ ἡ χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας.
Πρὶν ἀπ' ὅλα, μὴν προσκαλεῖτε ὅλους
τοὺς γνωστούς σας, ἀνάκατα, ἀπλῶς καί
μόνο γιά νὰ σχηματίσετε ἕνα μεγάλο ὀ-
ρισμὸ. Ἐταί δὲν θάχετε ποτὲ ἕνα εὐχά-
ριστο σαλόνι.

Κάνετε λοιπὸν ἐπιλογὴ! Μαζέψετε στὸ
σπίτι σας ὅσο τὸ δυνατόν ἀνθρώπους μὲ
κοινὰ γούστα στὴν τέχνη, στίς ὑποθέ-
σεις, στὴν πολιτικὴ.

Βοηθήστε τὸν ἔξυπνο ἀλλὰ ντροπαλό
νεαρό νὰ νικήσῃ τὴ δειλία του. Ἀκού-
στε μὲ προθυμία τὸ γέρο κύριο πού θέ-
λει νὰ διηγηθῇ ἱστορία — ἔστω κι' ἂν
τὴν ἔχετε ἀνακούσει δέκα φορές...

Ἀποφεύγετε τὸ αἰώνιο θέμα γιὰ τοὺς
μελεῶδες τοῦ σπιτιοῦ, τὸ ὑπερηκό προ-
σωπικὸ, κλπ... Δὲν εἶναι, ἀσφαλῶς, κα-
θόλου εὐχάριστο καὶ διασκεδαστικὸ.

Νὰ εἰσαπτε πάντα ἔτοιμοι ν' ἀσχολη-
θῆτε μ' ὅποιον ἢ ὁποῖον ἔχει ἀπομονωθῇ
ἀπ' τοὺς ὑπόλοιπους καλεσμένους.
Ἀποφεύγετε τὰ πολὺ προσωπικά θέ-
ματα συζητήσεως μπροστὰ στους ἄλλους.
Μὴν κάνετε ὑπαντιγμούς γιὰ αἰσθηματι-
κά ζητήματα. Δείχνετε τάκτ καὶ διακρι-
τικότητα.

Διευθύνετε τὴ συζήτηση κατὰ θέλειον
τρόπο, ὥστε νὰ διακρίνονται οἱ ἄλλοι σ'
αὐτῇ, κι' ὄχι ἐσεῖς. Ἄν ὡστόσο ἔχετε
πολὺ πνεῦμα, μπορεῖτε νὰ πετύχετε κά-
που — κάπου μιά ἐπιτυχμενὴ λέξι.

Μόνον ἂν ἀντιληφθῇτε πὼς εἶναι κου-
ρασμένος κι' ὄχι κατὰ φύρην, τὸν ὁ
λαίψηρος συζητητῆς, ἀνὰ ὅποιον βασι-
στήκατε, μπορεῖτε τότε ν' ἀναπτύξετε ὀ-
λη τὴ δική σας ἱκανότητα, γιὰ νὰ τὸν
ἀντικαταστήσετε.

Ἀποφεύγετε τὰ «σκαμπρόζικα» θέ-
ματα.

Δίνετε σὲ κάθε καλεσμένο σας τὴν
εὐκαιρία νὰ πηκτί. Καὶ ἀναλάβετε νὰ
κάνετε ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ κατ' — ἂν
δὲν εἶναι ῥῆθ.

Αὐτὲς εἶναι οἱ συμβουλὲς μας γιὰ τὴν
οἰκοδόμοινα, πού θέλει νὰ μᾶς τὴν λε-
πτὴ τέχνη τῆς δεξιότητος. Ἀς ποῦμε ὅ-
μως μερικὰ πράγματα καὶ γιὰ τοὺς κα-
λεσμένους, ἀντρες καὶ γυναῖκες.

Ὅταν ἔχετε προσκαλεθῇ σ' ἕνα κύκλο
πού δὲν τὸν ξέρετε καλὰ, μὴν ἐκφράζε-
τε κατηγορηματικὲς ἰδέες, βηρικοτικὲς
ἢ πολιτικὲς, προτοῦ βολιδοσκοπήσετε μὲ
τρόπο τὸν περιβάλλον καὶ βεβαιωθῆτε
πὼς δὲν πορεύεται νὰ θέτετε κανένα.

Μὴ μνέετε πολὺ στὸ μπουφέ.

Μὴν ἀσπασχολεῖτε ἀποκλειστικὰ τὴν οἰ-
κοδόμοινα. Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι στὸ
σαλόνι, ἐκτός ἀπὸ σᾶς.

Μὴ χαμερτάτε κανένα πρὶν ἀπὸ τὴν οἰ-
κοδόμοινα.

Μὴ μιλάτε δυνατὰ. Δὲν εἶναι κουφοὶ
οἱ ἄλλοι πού σὰς ἀκούουν...

Ἄν ξέρετε πολὺν κόσμον στὸ σαλόνι
καὶ συναντήσετε κάποιον πού δὲν ξέρετε
κανένα, ἀναλάβετε νὰ τὸν συστήσετε
στὸς ἄλλους.

Ἄν εἰσαπτε στενὴ φίλη τῆς οἰκοδό-
μοινας, μπορεῖτε νὰ τὴ βοηθήσετε στὸ
σέρβιρισμα.

Σ' ἕνα περιβάλλον μέτριο, ὄχι πολὺ
μορφωμένο, μὴν κάνετε ἐπιδείξει γνώ-
σεων. Ἐλάτε στὸ ἐπίπεδο τῶν ἄλλων.

Σὲ περιβάλλον διανοούμενων, προσέ-
χετε πολὺ καὶ μιλάτε μὲ προφύλαξι,
γιατί σὰς παρακολουθοῦν συνεχῶς, ἔτοι-
μοι νὰ σὰς ἐπικρίνουν.

Μὴν παίρνετε μέρος στὰ κουτσομπο-
λιά. Ὑπάρχει πάντα ἕνα ἐχθρικό αὐτὶ
ἐτοιμο νὰ μαζέψῃ κακὰ λόγια, καὶ μιά
μονήρη γλώσσα ποδοῦν νὰ τὰ ἐπανα-
λάβῃ τὴν ἐνδοσπέρμενη: «Ξέρετε, ἡ
Τδε εἶπε γιὰ σᾶς ὅτι...»

Ὅσο γιὰ τὴν οἰκοδόμοινα. ἔχει χρέος
νὰ μὴ ἀνέχετα νὰ γίνονται στὸ σπίτι
τῆς, μπροστὰ τῆς, ἀσχημα σχόλια γιὰ
φίλους ἢ γνωριμίες τῆς, ἔστω καὶ μα-
κρινούς.

Εἰς τὴν οἰκονομικὴν τῆς ζωῆς

ΜΕΣΑ στοὺς ἐλάχιστους συγγενεῖς
πού εἶχα, ἐξορίζα πάντα τὴ θεῖα
Ἀναστασία. Μπαρὼ νὰ πῶ πὼς ἦ-
ταν ἡ μόνη μου συγγενὴς πού τῆς
εἶχα καί μου εἶχε ἀγάπη. Πάντα χαίροταν
ὅταν μ' ἔβλεπε καί ἡ ἴδια χαρὰ πλημμύριζε
καὶ μένα. Καὶ πάντα, ὅταν ἐφευγα ἀπὸ τὸ
σπίτι τῆς, ἐπαίρνα μαζί μου καὶ μερικὰ ζα-
χαροκουλούρα, πού τᾶρτιαν ἡ ἴδια. Ἦταν
νόστιμα, ἐκτός ἀπὸ κείνα πού μοῦδωσε τὴν
τελευταία φορὰ. Δοκίμασα ἕνα μπροστὰ τῆς.
Λύσσα ἀπὸ τὴν ἀμύρα. Τῆς τὸ εἶπα:

— Πολὺ ἀμύρα, εἶναι, σέβαστή μου θεῖα.

— Ἐδᾶλε κι' ἐκείνη ἕνα στὸ στόμα τῆς.

— Γεράματα, εἶπε, τί περιμένεις. Ἀντὶ νὰ
πάρω τὸ κουτί μὲ τὴ ζάχαρη, πήρα τὸ κουτί
μὲ τ' ἄλτι. Βλέπεις, δὲ βλέπω καί καλὰ.

Ποῦ νὰ ἴδῃ, πῶς ἀπὸ τοὺς χοντροὺς φα-
κούς τῶν γυαλίων τῆς. ἕνα δάκτυλο πάχος.
Ἦταν κι' ὀδόντα χρονῶν γυναῖκα — ἂν
κι' αὐτὴ παραδεχόταν μονάχα ἐξομῶντα
ὀχτῶ.

— Μιά φορὰ, τὴν παρηγόρησα, ἂν τὰ πού-
με ἀμυροκουλούρα, εἶναι πολὺ πετυχημένα!

— Ἐμεῖς λίγο συλλογιώμενη:

— Πόσο θὰ ζήσω ἀκόμα, Θεοφάνη; Ἐχω
τὸ προαίσθημα πὼς γρήγορα θὰ σ' ἀφήσω
χρόνους.

Συγκινηθῆκα. Τῆς πήρα τὸ χέρι.

— Ὅχι θεῖα μου, μὴν τὸ λέτε αὐτὸ. Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω; Εἰστε ἡ
μόνη μου θεῖα... Ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἔμεινα ὀρφανή, μόνο ἐσὰς ἔχω...

— Ὅχι, Θεοφάνη. Σοῦ τὰχ πῆ καί ἄλλοτε. Εἴμαστε μεγάλη οἰ-
γένεια. Ὁ παππᾶς σου ἔκανε 12 παιδιά. Ὁ παππούς σου ἔφτα.

— Naί, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ παπποῦ, δὲν ζῇ κανένα πιά, ἐκτός ἀ-
πὸ σᾶς.

— Μιά φορὰ τὰ παρακλάδια τῆς οἰκογενείας μας εἶναι πολλὰ, σκορ-
πισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἐχει πολλοὺς συγγενεῖς, Θεοφάνη καὶ μάλιστα
καλὰ ἀποκαταστημένους. Πόσες φορὲς σοῦχα πῆ ὅτι ὁ χρηματιστὴς ὁ
Ξεχοντροῦλης εἶναι συγγενὴς μας. Ἐχει πάρει ἀνηψία τῆς γιαγιάς σου,
τὸ γένος Σκαντζοχοιρίδου. Τέλος πάντων, πάρε χαρτί καὶ σημείωσε
αὐτοὺς πού θὰ σὸ πῶ.

Θάμωσα τὸ μνημονικὸ τῆς θεῖας Ἀνα-
στασίας. Θυμῶταν ὀνόματα, ἡμερομηνί-
ες, βαθμούς συγγενείας μὲ ὅλες τίς λεπτομέ-
ρειες, διευθύνσεις. Τὰ σημείωσα.

— Ἀμα θὰ σοῦ τύχῃ εὐκαιρία, νὰ πᾶς νὰ
τοὺς γνωρίσῃς, Θεοφάνη, μού εἶπε. Ὁ ἄν-
θρωπος πάντα πρέπει νὰ γνωρίζῃ τοὺς συγ-
γενεῖς του, νὰ σχετίζεται, νὰ ἐναδένῃ τοὺς
συγγενικοὺς δεσμούς μαζί τους. Θὰ χαροῦν
πολὺ νὰ σὲ ἴδουν... Ὅλοι ἀπὸ τὸν προπάπο
μας τὸ Λεωνίδα τὸ Σουσουράμπα κρατᾶμε.

Κλαρία ἀπὸ τὴν ἴδια ρίζα...

Ποιὸς θὰ μού τῶλεγε πὼς αὐτὰ θὰ ἦταν
τὰ τελευταῖα τῆς λόγια. Δυὸ μέρες ἀργό-
τερα ἡ θεῖα Ἀναστασία ἔκλεισε τὰ μάτια
τῆς πῶς ἀπὸ τὴν χοντρά γυαλιά τῆς.

★

Μοῦ στοίχισε πολὺ πού ἔχασα τὴ θεῖα Ἀ-
ναστασία. Σὰν νᾶφνε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια
μου ἕνα σάνιδι πού ποτοῦσα καὶ βρέθηκε
στὸ κενό. Naί, εἶχα δυὸ — τρεῖς θεῖους, δὲν
ἀντιλέγω. Ἀλλὰ δὲν εἶχαμε στενὲς σχέσεις
μαζί. Ἦταν ὁ θεῖος μου ὁ Ἀλέξης, πού δὲν
τόν θυμάμαι μὰ φορὰ ξεμέθυτο. Ἦταν ὁ
θεῖος ὁ Νικόλαος, ἕνας μαλακὸς ἄνθρωπος
πού ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶχε ἀπαγορεύει νὰ
λέη καὶ καλημέρα σὲ δικὸν συγγενὴ καί

τοῦ ἔπρεπε μόνο στοὺς δικούς τῆς. Καὶ ἦταν καί ἡ θεῖα ἡ Εὐτέρπη,
πού εἶχε τέτοια μανία μὲ τὴν καθαρὴ τὸ σπῆτι.

Νὰ πᾶς τὴν σκαλοπατῖα τῆς, μὴν τῆς λερῶσθαι τὸ σπῆτι.

Ὅμως ἔρριξα μιά ματιά στὸν κατάλογο πού μου εἶχε ὑπαγορεύσει
ἡ θεῖα Ἀναστασία καὶ παρηγορήθηκα. Δέκα ἑπτὰ ὀνόματα! Ὅχι, δὲν
εἶμαι μόνος ἢ αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἐχω πολλοὺς καὶ διαλεχτούς συγγε-
νικοὺς ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἀπὸ τὸν προπάπο καὶ τὸν πατέρα μου, νὰ
λέω. Ἐπὶ χρέος ἔχω νὰ πᾶς νὰ γνωρίσω τοὺς συγγενεῖς μου, νὰ
δέσω τοὺς συγγενικοὺς δεσμούς μαζί τους — νὰ χαροῦν καί νὰ χαρῶ.

Μόνο πού εἶναι σκορπισμένοι σὲ διάφορα μέρη. Ἐκτός ἀπὸ τὸν
χοντροῦλη τὸν χρηματιστῆ, πού μένει στὴν Κηφισιά. Μάλιστα αὐτὸ τὸ
σοῦδαρο χρηματιστικὸ πρόσωπο, εἶναι συγγενὴς μου!

Φορᾶ τὸ καλὸ μου μπλε κοστούμι καὶ πηγαίνω στὴν Κηφισιά. Συγ-
κινώμαι πού βλέπω τὸ σπῆτι τοῦ. Μιά βίλλα, μέσα σ' ἕναν κήπο γεμάτο
ὄμορφα λουλούδια.

— Τὸν κύριο Ξεχοντροῦλη, λέω στὴν ὑπηρε-
σία.

— Ὁ κύριος;

— Σουσουράμπα.

— Ὁ ὑπηρεσιᾶς ξανάρχεται.

— Ὁ κύριος ρωτᾷ τί τὸν θέλετε.

— Πρόκειται γιὰ οἰκογενειακὴ ὑπόθεση.

— Ἐπιστρέφει.

— Περᾶστε.

Ἐνας παχὺς ἄνθρωπος, κεφάλας, σθερ-
κᾶς, χεῖλας — εἶναι ὀρθὸς μασσάει κι' ἕνα
πούρο.

— Καλημέρα σας, τοῦ λέω. Θεοφάνης
Σουσουράμπα.

Χαῖρά μου, μού λέει ψυχρά καὶ ξε-
χνάει νὰ μού πῇ νὰ καθῆται, σὲ μιά ἀπὸ τίς
ἐξαισεις πολυθρόνης του.

Δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ μὴν στὸ νόημα καί
τοῦ ἐπαναλαμβάνω:

— Σουσουράμπα!

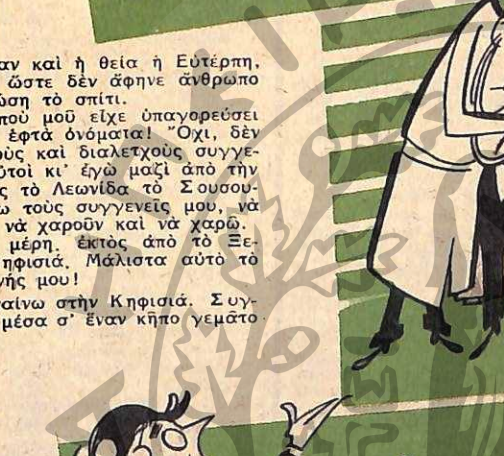
— Τὸ ἀκούσα. Λέγε. Ποιὸ εἶναι τὸ οἰ-
κογενειακὸ ζήτημα πού θές νὰ μού μιλήσῃς;

— Ἦθελα νὰ σὰς πῶ, κύριε Ξεχοντροῦλη,
ὅτι ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ εἴμαστε συγγε-
νεῖς. Εἰστε ὀλίγον θεῖος μου!

— Σῶπα! Ἀπὸ πού κι' ὡς ποῦ;

— Ἡ κύρια σας δὲν εἶναι τὸ γένος Σκαν-
τζοχοιρίδου;

— Μάλιστα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τυχχάει ἀνηψία τῆς γιαγιάς μου, κορη
τῆς μικρῆς τῆς ἀδελφῆς Εὐθαλίας, τὸ γένος
Περδικοκλάρη. Ἐγὼ εἶμαι ἐγγόνιος τῆς για-
γιάς μου.

— Καὶ γιὸς τοῦ πατέρα σου.

— Ἀκριβῶς!...

— Καὶ τί θέλεις τώρα;

Κάθε γυναίκα μπορεί τώρα να είναι όμορφη, με μία μικρή προσπάθεια

Α είναι, βέβαια, υπερβολή αν πούμε πως μπορεί μία γυναίκα να αποκτήσει το πρόσωπο... της Μαίριλιν Μονρόε, με τα νέα καλλυντικά προϊόντα που της προσφέρει η τελευταία λέξη της Επιστήμης. Έξ άλλου όμως, είναι γεγονός ότι οι πρόοδοι της χημείας, της φυσιολογίας και της βιολογίας να αποκτήση γρήγορα και να διατηρήσει για περισσότερο καιρό ένα ωραιότερο, σφιχτότερο και καθαρότερο δέρμα, μαλλιά στιλπνά και κατσαρά, μαλακά και απαλά χέρια που αψηφούν τα νερά του νεροχύτη, δόντια που διατηρούν τη στερεότητα και τη λευκότητά τους, μακιγιάζ που δεν ξεφτάει στα χείλη και δεν σβawλιάζει στο πρόσωπο...

Όρισμένα απ' τα προϊόντα αυτά βρίσκονται ήδη στο εμπόριο, ενώ άλλα δοκιμάζονται ακόμη στα εργαστήρια έρευνών. "Ας δούμε όμως μερικές απ' τις εντυπωσιακότερες ανακαλύψεις, που αφορούν την περιποίηση της καλλονής.

ΟΙΝΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ: Τα χέρια της γυναίκας υποβάλλονται καθημερινά σε περισσότερες δοκιμασίες από κάθε άλλο μέρος του σώματός της.

Η δακτυλογράφος είναι η πωλήτρια, νοικοκυρά ή φοιτήτρια, τα χέρια της απειλούνται από ένα σωρό εχθρούς: μικρόβια, σκόνη, ακαθαρσία, μικρογραφίζουσιν και χτυπήματα, τραχύτητα και σκασίμο...

Τώρα λοιπόν, μπορούν να προφυλαχθούν αποτελεσματικά με τον λεγόμενο «οξινό μανδύα».

Κανονικά, το δέρμα των χεριών έχει μία ελαφρά οξύτητα, που το προστατεύει και το διατηρεί. Τη χάνει όμως με το επανειλημμένο πλύσιμο ή με το βούτηγμα στο νερό. Υπάρχουν ωστόσο τώρα ειδικές κρέμες και λοσιόν για τα χέρια, που δεν αφίνουν να ελαττωθεί αυτή η φυσική οξύτητα, και συνεπώς συντελούν στην καλή διατήρησή της επιδερμίδος των χεριών.

ΣΙΛΙΚΟΝΕΣ: Είναι η τελευταία λέξη της επιστήμης για την προστασία των χεριών. Σχηματίζουν ένα «άορτο γάντι» απάνω τους, χωρίς στο οποίο μένουν λεία και μαλακά, όσο κι' αν μουσκεύουν συνεχώς στα νερά. Τις προσθέτουν επίσης στα κραγιόνια των χειλιών, για να τα προφυλάσσουν απ' τα σκασίματα και να συντελούν στην επούλωση των μικροσκοπικών πληγών τους. Υπάρχουν, τέλος, και λοσιόν με σιλίκονες, με τις οποίες αλείφεται ολόκληρο το σώμα, το καλοκαίρι στην πλάξ, κι' έτσι προστατεύεται τόσο απ' το ηλιακό όσο κι' από το αλάτι της θάλασσας (γιατί οι λοσιόν αυτές δεν φεύγουν με το κολύμπι).

ΑΛΛΑΝΤΟΙΝΗ: Είναι μία ουσία που βρίσκεται στο βλαστημένο σιτάρι, στο ρύζι και σ' άλλα φυτικά και ζωικά προϊόντα. Επίσης παράγεται από τους γαιοσκώληκες, τους αφανείς αυτούς εργάτες που αυξάνουν τη γονιμότητα του εδάφους του κήπου.

Χρησιμοποιήθηκε στην αρχή για την επούλωση των πληγών του δέρματος. Αργότερα όμως αποδείχθηκε πολύ ωφέλιμη για το ηλιακό, το τραχύ, το έκζεμα και άλλες δερματικές ανωμαλίες. Την προσθέτουν λοιπόν τώρα σε κρέμες της νυκτός, σε λοσιόν κατά το ηλιοκάματος, σε προϊόντα για τον ιδρώτα, σε κραγιόνια και πομάδες για τα χείλη.

ΤΡΟΦΕΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ: Η ξερή και θερμή ατμόσφαιρα των κλειστών χώρων, η απώλεια λιπαρότητας και υγρασίας του δέρματος που έρχεται με την ηλικία, καθώς και ώριμοι άλλοι παράγοντες, δημιουργούν ένα πρόβλημα που μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με κατάλληλες κρέμες που αποτελούν προφύλαξη του δέρματος.

Πρώ έτών, όταν οι περισσότερες κρέμες περιείχαν στη βάση τους όρυκτα λάδια ή κερί, είχαν μόνο επιφανειακή επίδραση.

Αριστερά: Οι περισσότερες κρέμες, προ έτών, είχαν επιφανειακή μόνο επίδραση. Δεξιά: Τα καινούργια σαμπουάν διατηρούν τις τρίχες κατσαρές.

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Σήμερα όμως υπάρχουν καλλυντικά που εισχωρούν μέσα στο δέρμα και το διατρέφουν.

Οι καινούργιες αυτές κρέμες οφείλουν τη δράση τους ιδίως στα εξής συστατικά:

Πολυακόρεστα: Πρόκειται για ένα στοιχείο των φυτικών λιπαρών ουσιών, που αποδείχθηκε προσφάτως ότι είναι πολύ θρεπτικό για τους ιστούς του δέρματος. Στόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, που σπάνιζαν τα λίπη, τα γυναικεία πρόσωπα υπέφεραν απ' αυτή την έλλειψη. Έγιναν λοιπόν τότε πειράσματα στην Αγγλία, που απέδειξαν ότι το δέρμα του προσώπου μπορούσε να τραφή με λιπαρές κρέμες, παίρνοντας απ' αυτές εξωτερικώς το λίπος που δεν του παρείχε πιά εσωτερικώς ο οργανισμός. Γυναίκες που είχε στεγνώσει και ζαρώσει το πρόσωπό τους απ' αυτή την αιτία είδαν το δέρμα τους να φρεσκάρεται και να ξανανιώνει, όταν μεταχειρίστηκαν για την καθημερινή περιποίησή του θρεπτικές κρέμες με πολυακόρεστα.

Ορμόνες: Έδω και 15 χρόνια, κανείς δεν πίστευε πως ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθεί εξωτερικά, σε κρέμες, η γυναικεία γεννητική ορμόνη «οιστρογόνο» για την καλλονή του δέρματος.

Σήμερα όμως, έπειτα από χρόνια εργαστηριακών πειραμάτων και δοκιμαστικής χρήσεως αποδείχθηκε ότι οι κρέμες μ' αυτή την ορμόνη μαλακώνουν το δέρμα, του επιτρέπουν να συγκρατεί περισσότερη υγρασία μέσα στους ιστούς του, ζωηρεύουν την κυκλοφορία του αίματος και αυξάνουν την ελαστικότητα της επιδερμίδος.

Οι κρέμες αυτές προορίζονται μόνο για τις ώριμες γυναίκες. Γιατί οι νέες έχουν μέσα στον οργανισμό τους «οιστρογόνο», σε αρκετή ποσότητα. Με την πάροδο όμως της ηλικίας, λιγοστεύει αυτή η ορμόνη, και τότε μπορούμε να την αναπληρώσουμε με τις κρέμες που την περιέχουν, πάντοτε όμως σε αυστηρά καθωρισμένη δόση.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα αποτελέσματα απ' αυτές τις κρέμες εμφανίζονται μετά τη χρησιμοποίησή τους επί 6-8 βδομάδων, διαρκούν δε μόνον έφσον συνεχίζεται αδιάκοπα η χρήση της ορμονούχου κρέμας.

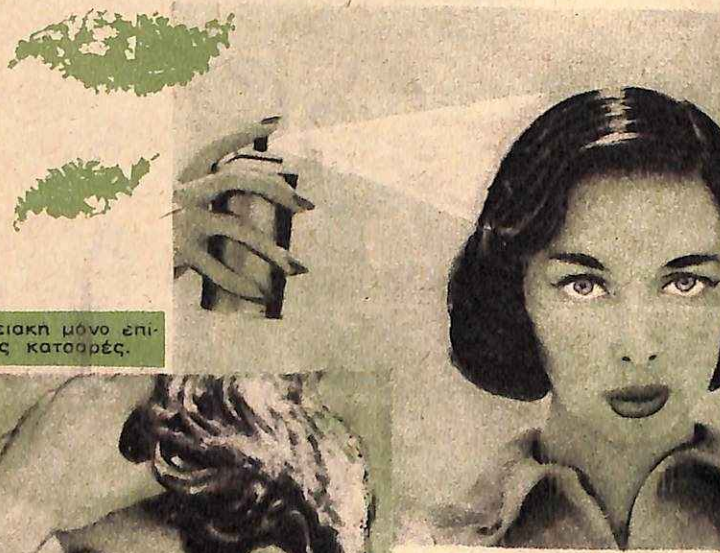
Υγραντικά: Το νεανικό δέρμα έχει φυσικά την υγρασία που του χρειάζεται. Τη χάνει όμως, όσο προχωρούν τα χρόνια. Τώρα λοιπόν υπάρχουν κρέμες και λοσιόν που του την ξαναδίνουν.

Οι κρέμες αυτές μαλακώνουν το δέρμα, χωρίς να είναι καθόλου λιπαρές. Δεν σχηματίζουν δε ένα στρώμα στην επιφάνειά του, αλλ' απορροφώνται από τους ιστούς του και φτάνουν έτσι σε μεγάλο βάθος.

Βιταμίνες: Η βιταμίνη Α, που έχει ονομαστή επίσης και «βιταμίνη του δέρματος», χρησιμοποιείται ολοένα περισσότερο για τις κρέμες του προσώπου.

Έχει αποδειχτεί πράγματι με δοκιμές ότι, όταν υπάρχει σ' αρκετή ποσότητα, εισχωρεί μέσα στο δέρμα και καλλιεργεί την ποιότητά του.

Ένα μίγμα βιταμινών προστίθεται στα κραγιόνια των χειλιών, για να μη προκαλούν ένα τοπικό στέγνωμα της λεπτής επιδερμίδος τους. Το κραγιόνι αυτό δεν πρέπει να σκουπίζεται, μετά το βάψιμο των χειλιών, για να μη χάνονται οι πολύτιμες βιταμίνες του.

Με τα αεροζόλ τα υγρά καλλυντικά ψεκάζονται, σε λεπτότατα σταγονίδια.

ΤΟΥ ΑΛΕΤΑ

ΜΑΓΝΗΤΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Μία νέα λοσιόν για τον καθαρισμό του δέρματος φαίνεται ότι επιδρά σε μεγάλο βάθος, με μία κατάλληλη εκμετάλλευση της ηλεκτρικής και μαγνητικής έλξης. Η θεωρία στην οποία βασίζεται, είναι η εξής: Οι σκόνες, τα υπελείματα του μακιγιάζ κ.λ.π. έχουν αρνητικό ηλεκτρικό φορτίο. Η λοσιόν καθαρισμού λοιπόν είναι έτσι φτιαγμένη, ώστε να έχει θετικό φορτίο, και, με την έλξη του, να ανεβάσει όλες τις ακαθαρσίες μέσα από τους πόρους προς την επιφάνεια του δέρματος απ' όπου αφαιρούνται έπειτα μ' ένα απλό σκούπισμα με μία πετσέτα.

ΔΙΑΘΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ: Μία όμως νέων καλλυντικών περιέχουν ένα συστατικό που αυξάνει τη διάθλαση του φωτός στην επιφάνεια της επιδερμίδος, κι' έτσι δείχνει το δέρμα φωτεινότερο, λεπτότερο και χωρίς σκιές.

ΑΛΛΕΡΓΙΕΣ: Η μελέτη των αλλεργικών εκδηλώσεων ώδηγισε στην παρασκευή καλλυντικών (κρέμες, πούντρες, βερνίκι νυχιών) που δεν προκαλούν αλλεργία. Έξ άλλου, για τα δερματικά που παρουσιάζουν αλλεργική ευαισθησία στον ήλιο υπάρχει σήμερα μία κρέμα, που σχηματίζει ένα άορτο στρώμα πάνω στο δέρμα και το προφυλάσσει έτσι από τις υπερβολικές λιακές ακτίνες.

Είναι άορμη και δίχως λίπη. Προορίζεται δε να βρή μεγάλη χρήση στις καλοκαιρινές πλάξ.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ: Ενώ τα παλαιότερα σαμπουάν αφαιρούσαν τη φυσική τάση των μαλλιών προς το κατάρωμα, τα καινούργια διατηρούν τις τρίχες κατσαρές.

Συγχρόνως υπάρχουν «ξεπλύματα» που κάνουν στιλπνότερα τα μαλλιά.

ΠΒΠ: Έχουμε γράψει κι' άλλοτε γι' αυτή την ουσία, που έχει ένα μακρύ και πολύπλοκο χημικό όνομα, χρησιμοποιείται δε ως κύριο συστατικό των νέων «βερνικιών» για τη διατήρησή του κατσαρώματος των μαλλιών.

Μετά το λούσιμο, ψεκάζονται τα μαλλιά μ' ένα τέτοιο «βερνίκι» και διατηρούν έτσι τις «σκάλες» που τους δίνουμε. Συγχρόνως μένουν μαλακά και φυσικά.

ΝΕΟ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΤΙΚΟ: Στην ψυχρή περμανάντ, που μπορεί να κάνει μόνη της κάθε γυναίκα, στο σπίτι της, χρησιμοποιείται τώρα ένα υγρό κατσαρώματος που περιέχει μαζί και το εξουδετερωτικό του, έχει δε σύσταση κρέμας, ώστε να κολλάει πάνω στα μαλλιά και να μη σταλάζει. Έξ άλλου, ο χρόνος που απαιτείται γι' αυτήν την περμανάντ περιορίστηκε σημαντικά, με τη χρησιμοποίηση υγρών που εμποτίζουν γρηγορότερα τις τρίχες των μαλλιών.

Τέλος, τα χαρτάκια που τυλίγονται στις άκρες των τριχών, είναι ποτισμένα με λαυολίνη, για να μη γίνονται οι τρίχες πολύ στεγνές και εύθραυστες.

ΒΑΨΙΜΟ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ: Οι γυναίκες με τα γκριζα μαλλιά δεν έχουν πιά ανάγκη να κατασβύουν στο βάψιμο, που δίνει πολλές φορές στα μαλλιά τους αφύσικες και αντιαισθητικές αποχρώσεις. Μπορούν να μεταχειριστούν ένα νερό προϊόν, που χρησιμοποιείται άμεσως μετά το λούσιμο και δίνει σ' όλες μαζί τις τρίχες, άσπρες και μαύρες, ένα ένιο χρώμα σαν του καπνού, μαζί με μία ωραία στιλπνότητα. Δίχως να είναι πραγματική βαφή το προϊόν αυτό, διατηρείται ωστόσο στα μαλλιά ως το επόμενο λούσιμο.

ΦΘΟΡΙΟΝ: Έπειτα από πολλών ετών έρευνες, εξακριβώθηκε ότι το χημικό αυτό στοιχείο περιορίζει σημαντικά την τερηδόνα των δοντιών. Πράγματι, ενώνεται με το σμάλτο τους και τα καθιστά ανθεκτικότερα στα όξεία του στόματος που δημιουργούν την τερηδόνα.

Κυκλοφορούν λοιπόν τώρα στο εμπόριο οδοντόπαστες με φθόριο, που κάνουν τα δόντια ωραιότερα και πιο γερά.

ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ:

Έχουν εμφανιστεί διάφορα προϊόντα από έμβριο κόττας, όρρο αλόγου, γάλα κασίκας, πλαγκτόν, κ.λπ. που διαφημίζονται ως θαυματουργά για το ξανάνωμα του προσώπου και ολόκληρου του οργανισμού.

Περισσότερο ενδιαφέρον απ' όλα αυτά τα προϊόντα παρουσιάζει ο «βασίλικος πολτός», υγρό από τον οποίο έχει γίνει τόσος θόρυβος και στην Ελλάδα.

Οι οδοντόπαστες με φθόριο κάνουν τα δόντια ωραιότερα και πιο γερά.

Οι κρέμες με «οιστρογόνο» αυξάνουν την ελαστικότητα της επιδερμίδος.

Οι επιστήμονες τον θεωρούσαν πάντα σαν ένα βιολογικό θαύμα. Μ' αυτόν διατρέφονται οι βασίλισσες των μελισσών κι' έτσι ζουν χρόνια ολόκληρα, ενώ οι απλές μέλισσες δεν μένουν στη ζωή περισσότερο από μερικούς μήνες. Επίσης γίνονται ωραιότερες και αποκτούν μία άπιστευτη γονιμότητα.

Η επίδραση του βασίλικου πολτού στον ανθρώπινο οργανισμό δεν έχει αποδειχτεί θετικά.

Πάντως, είναι γεγονός ότι περιέχει πολύτιμες πρωτεΐνες, αζωτον και βιταμίνες Β. Έχουν παρασκευαστεί δε κρέμες για το πρόσωπο, με βασίλικό πολτό, που λέγεται ότι κάνουν θαύματα στα γερασμένα και κουρασμένα δέρματα.

ΑΕΡΟΖΟΛ: Αποτελούν μία νέα και πρακτική μέθοδο, με την οποία τα διάφορα υγρά καλλυντικά ψεκάζονται, σε λεπτότατα σταγονίδια, σαν σύννεφο. Έτσι επιτυγχάνεται η τελειότερη και πιο ομοιόμορφη κατανομή τους, συγχρόνως δε και σημαντική οικονομία, γιατί καταναλώνεται μ' ελάχιστο τον τρόπο μικρότερη ποσότητα καλλυντικών.

Τα αεροζόλ αποτελούνται από ένα δοχείο με ένα υγρό πολύ πτητικό, κι' ένα άλλο που περιέχει το καλλυντικό.

Με το άνοιγμα μίας βαλβίδας, βγαίνουν με όρη οι ατμοί του πτητικού υγρού, παρασύρουν μαζί τους και μία μικρή ποσότητα του καλλυντικού, σε λεπτά σταγονίδια, και τη διασκορπίζουν σε μεγάλη επιφάνεια.

Ένας ειδικός τύπος αεροζόλ ψεκάζει μόνο μία ωρισμένη από πριν ποσότητα του καλλυντικού που περιέχει.

Ένας άλλος διασκορπίζει μία σκόνη για τα πόδια, με ιδιότητες αποσμητικές, μυκητοκτόνους και στυπτικές.

ΣΙΑ ΚΑΤΕΡΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΓΙΑΝΝΗΣ Β, ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η όμορφη στάρ, που όταν χορεύει τα πόδια της «πετούν σπίνες»!...

ΟΙ φίλοι του κινηματογράφου έτυχε να ιδούν πέρυσι το Ιταλο-γερμανικό μουσικό φιλμ «Αντίς Τσικίτα», θα πρόσεξαν ιδιαίτερα μια όμορφη σιλουέτα, μια θαυμαστή χορεύτρια, που καθώς στροβιλιζόταν με άφθαστο μπρίο στους ήχους του «Μαλαγκένια» ή του «Μπαμπαλού», χωρίς υπερβολή τα δυο καλλίγραμμα πόδια της πετούσαν... σπίνες!... Ήταν η Μαρία Φράου, η πιεϊκάνη χορεύτρια που ανέκαυσε ο ευρωπαϊκός κινηματογράφος μετά την αλυσμένη Λά Γιάννα. «Ας σημειωθεί ότι, ενώ η Μαρία για πολλούς ήταν καινούργια «άποκάλυψη» της όθνης, ωστόσο το φιλμ «Τσικίτα» ήταν το... δέκατο τρίτο κατά σειρά που γυρίζε από τότε που έγινε στάρ! Ίσως να ερωτήσετε πώς δεν είχε... προδώσει την παρουσία της ενωρίτερα. Αλλά πρέπει να λάβετε υπ όψιν σας ότι το «Τσικίτα» ήταν το πρώτο της μουσικοχορευτικό, που της έδινε την ευκαιρία «να σκλαδώσει καρδιές» με τον «δυναμικό» χορό της! Από τότε, από το 1953 και μετά, το άστρο της Μαρίας Φράου μεσουρανεί και σήμερα στα τρία μεγάλα κινηματογραφικά κέντρα της Ευρώπης, στη Ρώμη, στο Παρίσι και στο Βερολίνο, είναι περριζήτητη και δεν προφταίνει να παίρνει προτά-

Μαρία Φράου

Η Μαρία Φράου περιποιείται πάντα με ιδιαίτερη φροντίδα τα πόδια της.

σεις για καινούργιες ταινίες! — Ποτέ δεν είχα όνειρευτη, ομολογεί η ίδια, ότι η καλή μου μοίρα με προώριζε για στάρ του κινηματογράφου. Ήταν ένα καπρίτσιο της τύχης το γεγονός ότι με πήγαν δια της βίας στα στούντιο της Ρώμης για να με δοκιμάσουν, ενώ εγώ έκανα σαν τρελλή για να ξεφύγω και να γυρίσω πάλι στο φτωχόσπιτό μου όπου δὲ χόρταινα ούτε ψωμί!...

Κι' αλήθεια η ιστορία της Μαρίας Φράου είναι από τις πιο απίστευτες που αναφέρονται τα χρονικά των στούντιο. Γεννήθηκε στις 6 Αυγούστου του 1930 στη Σαρδηνία, από γονείς φτωχούς που είχαν ακόμη... οκτώ παιδιά να αναθρέψουν. Φυσικά, μεγάλωσε μέσα στη μιζέρια και στις στερήσεις. Παρ' όλα αυτά, καθώς τα χρόνια περνούσαν, η μικρή Μαρία έδειχνε καθαρά ότι μια μέρα θα γινόταν ωραιότατη. Σε ηλικία 16 ετών ήταν σωστή καλλονή, με αρμονικό σώμα, γοητευτικό πρόσωπο και δυο κατάμαυρα ματία γεμάτα ήδυπάθεια.

Θα ήταν κρίμα αν αυτή η κοπέλλα δεν παίξει στον κινηματογράφο και δεν γίνη ηθοποιός!... είπε μια μέρα ο Ιταλός σκηνοθέτης Μάριο Μπονάρ, καθώς την κυττούσε να βαδίζει άμεριμη. Έξωτερικώς, τουλάχιστον, έχει όλα τα προσόντα για να διακριθί!

Κι' επειδή ήθελε να είναι αυτός που θα την έδειχνε πρώτος στην Ιταλία, φρόντισε να μάθη ποια ήταν και που έμενε και έστειλε άμεσως να τη φανέρουν.

Δὲ φεύγω από τη Σαρδηνία και δὲ θέλω να παίξω στὸν κινηματογράφο! Το μόνο που επιθυμώ είναι να παντρευτώ!... απάντησε η Μαρία στο Μπονάρ, όταν αυτός της πρότεινε να την πάρει στη Ρώμη για να τη δοκιμάσει στὸν κινηματογράφο.

Και τότε, σὲ συνεργασία με τούς γονείς της, οί οποίοι κατά βάθος ἐπέδωκαν νά... ἐλαφρῶθουν ἀπὸ τὰ βάρη τῆς διατροφῆς της, ἔγινε μιά μικρὴ συνωμοσία. Τῆς εἶπαν, δηλαδή, ὅτι ἔπρεπε νὰ πάη στὴ Ρώμη γιὰ νὰ γνωρίσῃ ἕνα πλούσιον νέον, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ μιά φωτογραφία της, τὴν εἶχε ἐρωτευτῇ καὶ τὴ ζητούσε σὲ γάμον. Πράγματι, ἡ Μαρία πείστηκε καὶ δέχτηκε νὰ ταξιδέψῃ με τὸν πατέρα της ὡς τὴν ἰταλικὴ πρωτεύουσα ὅπου, ἀντὶ γιὰ τὸ γαμπρό, τὴν περίμενε ὁ Μπονάρ. Μὲ ἄλλο πάλι τέχνασμα τὴν πήγαν στὰ στούντιο κι' ἐκεῖ τῆς ἀπεκάλυψαν τὴν ἀλήθεια. Οὐτὲ υποψήφιος γαμπρός ὑπῆρχε, οὐτὲ γάμος ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ!

Δὲ θὰ σὲ κρατήσουμε ἐδὲ διὰ τῆς βίας, τὴ διαβεβαίωσε ὁ Μπονάρ. Πρέπει νὰ πειστής ὅτι θέλουμε τὸ καλὸ σου, μικρὴ ξεροκέφαλη! Θὰ σὲ δοκιμάσουμε μερικὲς φορὲς μπροστὰ στὸν κινηματογραφικὸ φακόν. Ἄν διαπιστώσουμε ὅτι δὲν κάνεις, θὰ σὲ στείλουμε πίσω στὸ

σπίτι σου. Ἄν, ὅμως, οἱ δοκιμὲς ἐπιτύχουν, τότε θὰ κάνης κυριολεκτικὰ τὴν τύχη σου. Θὰ υπογράψῃς ἕνα συμβόλαιο καὶ ἀμέσως θ' ἀρχίσῃς νὰ παίρῃς κάθε βδομάδα ὡς μισθὸ τόσα, ὅσα δὲν κερδίζει ὁ πατέρας σου ὡς ράφτης σ' ἕνα ὁλόκληρον χρόνον!...

Υστερα ἀπὸ πολλὰς πιέσεις ἡ Μαρία ἔχασε τὸ γάμον καὶ δέχτηκε νὰ κάνῃ, ὅ,τι θὰ τῆς ἔλεγον. Καὶ ὑστερα ἀπὸ λίγες βδομάδες τὴ ἀποτέλεσμα ἦρθε νὰ δικαιώσῃ πανηγυρικὰ τὴ γνώμη τοῦ Μπονάρ ὅτι «ἡ κοπέλλα αὐτὴ πρέπει νὰ γίνῃ ἡθοποιός». Ἀλλὰ πρὶν τῆς ἐμπιστεψτῇ τὸν πρώτον ρόλον σὲ φιλμ, τὴν ἔστειλε γιὰ λίγους μῆνες στὸ «σχολεῖο» ὅπου ἔμαθε ὅλα τὰ ἀπαραίτητα γιὰ μιά ὑποψήφια στάρ. Λίγον ἀργότερα τῆς ἐμπιστεύτηκε τὸν πρώτον γυναικεῖον ρόλον στὴν ταινία τοῦ «Ἀγνὴ καὶ ἀτίμασμένη», ἕνα αἰσθηματικὸ-κοινωνικὸ δράμα, στὸ ὁποῖον σημείωσε καὶ τὴν πρώτη καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία της. Κατόπιν ἐπαιξε στίς ταινίες «Τὸ κόκκινο φεγγάρι», «Ὁ Λύκος τῶν συνόρων», «Κάτω ἀπ' τὴ Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν», «Συγχώρεσέ με, Ἄνω», «Τρικυμία ψυχῆς», «Ἡ Σουλτάνα Σαφινιέ», «Ὁ Καπετὰν Φαρσάρ», με τὸν περίφημον Ἐντυ Κωνσταντίν, καὶ ἀρκετὲς ἄλλες, οἱ ὁποῖες μέσα σὲ διάστημα 8 ἐτῶν τῆς χάρισαν φήμην, δόξα καὶ μεγάλῃ περιουσίᾳ.

Καὶ νὰ σκεφτῇ κανεὶς λέει καὶ μιά φορά μόνη της γελῶντας, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ ἡθοποιός! Ἄν δὲν ἐπέμενε ὁ Μπονάρ, σήμερον θὰ ἦμουν ἴσως μιά ἀπλή χορεύτρια καὶ τραγουδίστρια ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ἄλλες!...

Ὅπως ἀναφέρουμε καὶ στὴν ἀρχή, τὸ ἄστρο τῆς Φράου εἶναι τόσο λαμπερὸ σήμερον ὥστε ἔχει ἀποκτήσῃ τὸν τίτλον τῆς «διεθνούς ἡθοποιού». Ἰσως αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ λόγος τοῦ δὲν ἔχει καὶ μόνιμην κατοικίαν. Θὰ τὴ βρῇτε παντοῦ καὶ πουθενά. Ὑπέροκμην, γοητευτικὴ, μπορεῖτε νὰ τὴ συναντήσετε σ' ὅλες τῆς εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσες συνοδευμένη ὅπως πάντα, ἀπὸ δυὸ καμαριέρες, ἀρκετὲς βαλίτσες καὶ δυὸ μεγαλόσωμα λυκόσκυλα, πού χρησιμεύουν γιὰ ἀγρυπνίον φρουροὶ τῆς!...

Παρ' ὅλο πού εἶναι μόλις 27 ἐτῶν, εἶναι παντρεμένη δυὸ φορὲς, πρώτῃ μ' ἕνα Ἰταλὸ κι' ὑστερα μ' ἕνα Γάλλον, ἀπὸ τούς ὁποῖους χωρίσε, γιατί, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ ἴδια, ἦσαν «παθολογικὰ ζηλιάρηδες» καὶ ἤθελαν νὰ τὴ συνοδεύουν διαρκῶς!

Τὸ ὄνειρό μου, λέει ἡ ἴδια, εἶναι νὰ διακριθῶ στὸ γερμανικὸν κινηματογράφον καὶ ἰδιαίτερα στίς μουσικοχορευτικὲς ταινίες τοῦ εἶδους «Ἀντίς Τσικίτα», με τὴν ὁποία γνωρίσα καὶ τὴν πρώτη μου διεθνή κινηματογραφικὴ ἐπιτυχία.

Λ. ΜΕΡΣΙΕ

Ὁ Χορχέ Μιστράλ.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

• Ὁ Χορχέ Μιστράλ καὶ ἡ Ἑμμά Πενέλλα εἶναι δυὸ ἀπὸ τὰ ἀστέρια τοῦ ἰσπανικοῦ κινηματογραφικοῦ στερεώματος, πού ἀναμένονται στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ πάρουν μέρος στίς πρεμιέρες πολλῶν φιλμ κατὰ τὴν ἐβδομάδα τοῦ ἰσπανικοῦ κινηματογράφου (12 — 18 Νοεμβρίου). Ὁ Χορχέ Μιστράλ βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ στὴν Ἑλλάδα καὶ συγκεκριμένως στὴν Ὑδρα, δεδομένου ὅτι παίζει ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ ρόλον στὸ φιλμ «Τὸ παιδί με τὸ δελφίνι» πού γυρίζεται ἐκεῖ.

• Ὁ Λῶρενς Ὀλίβιε, τὸν ὁποῖο τὸ Χόλλυγουντ χρόνια τώρα προσπαθεῖ με κάθε τρόπο νὰ τραβήξῃ κοντὰ του, ἀποφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ δεχτῇ μιά πρόταση καὶ θὰ φύγῃ τὸν προσεχὴ Μάρτιον γιὰ τὴ Μέκκα τοῦ κινηματογράφου προκειμένου νὰ πρωταγωνιστήσῃ σ' ἕνα φιλμ πού θὰ γυριστῇ βάσει τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ Μπέρναρ Σῶ «Μαθητὴς τοῦ Διαβόλου». Ἐπιπλέον, κατόπιν τὴν πατρὶδα του, ὁ σὲρ Ὀλίβιε θὰ ἀρχίσῃ τὸ γύριμα τοῦ φιλμ «Μακθέβ» τοῦ ὁποῖου θὰ εἶναι ὁ σκηνοθέτης καὶ πρωταγωνιστὴς με πρωταγωνιστὴ τὴ γυναικὰ του Βίβιαν Λή.

• Ἡ οἰα Ἀθηναῖοι ἔχουν τὴν ευκαιρία νὰ δοῦν ἕνα νέον φιλμ τοῦ Ντίσνεϋ με θέμα τὸ περίφημον μυθιστόρημα τοῦ Γουλιέλμου Βέρν «20.000 λεῦγες ὑπὸ τὴν θάλασσαν» μιά ἄλλη ταινία, ἐμπνευσμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ ἔργο τοῦ Βέρν, «Ὁ γυρὸς τοῦ κόσμου σὲ 80 μέρες» θριαμβεῖ τώρα στὸ Μπρόντγουεϋ. Ἡ ταινία αὐτή, πού ὁ σκηνοθέτης Μικαὲλ Τόντ γύρισε κάνοντας πραγματικὰ τὸ γύρον τοῦ κόσμου, δεδομένου ὅτι γύρισε ἀπὸ μιά σκηνὴ σὲ κάθε μεγάλη πρωτεύουσα διαλέγοντας ἐπὶ τόπου τοὺς πρωταγωνιστὰς, παρουσίασε στοὺς θεατὰς ἕνα νέον σύστημα φωτογραφίσεως καὶ προβολῆς, τὸ «Τόντ ΑΟ», τὸ σύστημα αὐτό, πού ἐπιτρέπει τὴν προβολὴ μίας καθαρῆς εἰκόνας πάνω σὲ ὀθόνη τεραστίων διαστάσεων καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἐλαφρῶς ἀνάγλυφου, ἔγινε εὐμενῶς δεκτὸ ἀπὸ τοὺς θεατὰς τῶν πρώτων παραστάσεων.

• Μιλώντας γιὰ τὸν ἔρωτα στίς Ἡν. Πολιτείες, ὁ Λουὶ Ζουρντάν εἶπε: Εἶναι τὸ μόνο πράγμα πού δὲν προσφέρεται με εὐκολίαν πληρωμῆς.

• Τὸ καμρινὶ τῆς Ὑδρῶνς Κάρλο στὸ στούντιο τῆς «Ὀνίν-βέρσαλ» χρησιμοποιεῖται τώρα πού ἀπουσιάζει ἡ γόησσα, γιὰ τὴ φύλαξιν ἑνὸς προϊστορικοῦ τέρατος πού πρωταγωνιστεῖ στὸ φιλμ «Ἡ ἀγνωστὴ χώρα».

• Τὴν ἀνοίξιν ἐπισκεφτοῦν τὴν Ἑλλάδα δυὸ μεγάλες προσωπικότητες: ὁ Τσάρλς Τσα-

Ὁ ἀστὴρ τοῦ ξεωφύλλου μας:

ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ

πλιν καὶ ὁ μεγάλος συγγραφεὺς Ἔρνεστ Χέμινγουεϋ.

• Ἡ Ἑλίζαμπετ Τσιηλσὸρ ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Νεβάδα. Θὰ ὑποβάλῃ ἐκεῖ αἱτησίαν διαζυγίου καὶ θὰ παραμείνῃ μέχρις ὅτου χωρίσῃ ὀριστικὰ ἀπὸ τὸ Μίκαελ Γουάιλντινγκ.

• Ἡ Ἑλίζαμπετ βιάζεται πολὺ νὰ βγῇ τὸ διαζύγιον γιὰτὶ ὁ ἐπόμενος σύζυγος περιμένει κιόλας τὴ σειράν της. Ὁ τρίτος αὐτὸς σύζυγος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ μεγάλο παραγωγὸν Μικαὲλ Τόντ πού ἔχει γίνῃ τελευταία ἡ σκία τῆς ἑρμῆς.

• Ὁ Μικαὲλ Τόντ δήλωσε πρὸ ἡμερῶν κατηγορηματικὰ πὺς ἡ Ἑλίζαμπετ Τσιηλσὸρ εἶναι ἡ μόνη γυναίκα πού ἀγάπησε στὴ ζωὴν του. Κάποιος παρατήρησε τότε πὺς ὁ δεσμός του με τὴν Ἑλζαμπετ Κηλς κράτησε πέντε ὁλόκληρα χρόνια καὶ ὁ Τόντ ἀπάντησε:

— Ἐκεῖνο ἦταν ἄλλο πράγμα! Τὸ ὥραϊον στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ εἶναι ὅτι ὁ Μικαὲλ Τόντ ἔχει ἕνα γυῖο τῆς ἰδίας ἡλικίας με τὴν μέλ- λουσα σύζυγόν του.

• Ἀντὶ 100.000 δολλαρίων, ἡ «Φόξ» ἐξασφάλισε τὸ δικαιώμα νὰ γυρίσῃ φιλμ βάσει τοῦ ἔργου τῆς Γκρέης Μετάλλιους «Πλατεία Ρέ- ὄν» πού σημειώνει τώρα νέον ρεκόρ κυκλοφορίας, ὡς βέβλιον, στὴν Ἀμερικὴ. Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι τόσο τολμηρὸ, ὥστε ὅταν πρωτοκυκλοφορήσῃ, ὁ σύζυγος τῆς συγγραφέως πού ἦταν καθηγητὴς σὲ μιά σχολή, ὑποχρεώθηκε νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησιν του.

• Ὁ παραγωγὸς τοῦ φιλμ «Μανιακὸς ἔρωτας» εἶναι προκαταβολικὰ βέβαιος γιὰ τὸν θρίαμβόν της ταινίας του. Κατάρθωσε νὰ ἐνέ- σῃ στὴν ταινία αὐτὴ τὴν πιὸ ἐκρηκτικὴ βόμβα τῆς Ἀμερικῆς, τὴν Τζέην Μάινσφιλντ, με τὴν ἀρσενικὴ ἀτομικὴ βόμβα τοῦ τραγουδιοῦ, τὸν «Βασίλειον τῶν Ρὸκ ἐντ Ρόλ» «Ἐλβετ Πρίσλεϊ».

• Ὁ «Ἐλβετ Πρίσλεϊ» πού εἶναι σήμερα μόλις 21 χρόνων, θεωρεῖται ὁ νεώτερος αὐτοδημιούργητος ἐκταμωριούχος (σὲ δολλάρια) τοῦ κόσμου.

• Ἡ κόρη τοῦ Γουόλτ Ντίσνεϋ Σάρουν, θὰ ντεμπούτησιν στὸν κινηματογράφον με τὸ φιλμ «Τζόνιν Τρεμπαίν» πού θὰ γυριστῇ πάλις ἄλλος, ὁ πατέρας της.

• Ὁ Ρόσοι ἐτοιμάζει ἕνα ἔργο πού θὰ ἔχῃ γιὰ θέμα τὴν ζωὴ καὶ τίς συνήθειες τοῦ «Ξενοδοχείου Ἑξέλι- σιν» τοῦ μεγαλύτερου τῆς Ρώ- μης. Θὰ πρωταγωνιστήσῃ ὁ Βίττοριο ντὲ Σίκα, ὁ Τότ καὶ ὁ Ἀλμπέρτο Σόρ- ντι.

• Ἐνας ἄλλος σκηνοθέτης, ὁ Ἀλ- λεάνδρος Μπλαζέντι, κατάρθωσε κι' αὐτὸς νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συνεργασίαν τοῦ Βίττοριο ντὲ Σίκα γιὰ τὸ φιλμ «Ἐρως καὶ φλουρί», τὸ σενάριον τοῦ ὁποῖου θὰ γυρίσῃ ὁ Τσέζαρε Ζαβαττίνι. Ὁ ντὲ Σίκα εἶναι ὁ πιὸ περιζήτητος ἡθοποιὸς καὶ δὲν ξέρει ποιά πρότασιν νὰ πρῶ- ταδεχθῇ.

• Ὁ Μπόμπ Χάπ ἀνῆγγελε στὸ Χόλλυγουντ ὅτι τὴν ἀνοίξιν θὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία τὸ φιλμ «Δια- κοπὲς ἀπὸ Παρίσι» με σκηνοθέτη τὸν Σασά Γκιτρὸ καὶ βάσει ἑνὸς σενάριου τοῦ ἰδίου.

• Ἀφοῦ τὴν ἀπαγόρευσε δυὸ φορὲς, ἡ γαλλικὴ λογοκρισία ἐπέ- τρεψε ἐπὶ τέλους τὴν προβολὴ τοῦ νέου φιλμ τῆς Μπριζίτ Μπαρ- ντὸ «Καὶ ὁ Θεὸς ἔπλεσε τὴν γυναικὰ». Προηγουμένως ὅμως περι- ἔκοψε ἀγρίως μερικὲς υπερβολικὰ τολμηρὲς σκηνές. Τὸ φιλμ ἐκρίθη «ἀσθητικῶς ἀκατάλληλον» γιὰ ἀνη- λίκους καὶ ἀπηγορεύθη ἡ ἐξαγω- γὴ τοῦ στίς ἐξῆς χώρες: Καναδὰ, Ἰσπανία, Κίνα καὶ Ρωσία.

• Στὸ Παρίσι πέθανε σὲ ἡλικίᾳ 92 χρόνων ἡ κυρία Φανί Με- λιέ, σύζυγος τοῦ εφευρέτοῦ τοῦ κινηματογράφου, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἡ πρώτη στάρ τῆς ὀ- θνῆς, δεδομένου ὅτι ἀπὸ τὸ 1895 καὶ μετὰ τὸ ὄνομα Ζάν Νταλὰ γύ- ρισε πολλὰ φιλμ μεταξὺ τῶν ὁ- ποιῶν καὶ τίς μεγάλες ἐπιτυχίες τῶν πρώτων χρόνων τοῦ βωδού: «Ταξίδι στὴ Σελήνη», «Ροβινσὼν Κροσσος», «Ζάν ντ' Ἀρκ», κ. ἄ., ταινίες πού δὲν ξεπερνοῦσαν στὸ μῆκος τὰ 300 μέτρα.

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ κάτι καὶ τὸ πᾶν...

(Ἐκεῖνος κι' Ἐκεῖνη ἔ- χουνε μπλέξει ἐλεεινὰ σὲ μιά συζήτηση, πού ἔχει ξε- κινήσει με γκρίνια δική του καὶ ἀμυνα δική της).

ΕΚΕΙΝΟΣ (με δραματικὴ βε- θαιότητα): Δὲ μ' ἀγαπᾷ!

ΕΚΕΙΝΗ: Πού τὸ κατάλαβες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶναι τόσο δύ- σκολον νὰ τὸ καταλάβω... Ἐνῶ ἐ- γὼ σοὺ τὰ δίω ὅλα, ἐσὺ μοὺ δι- νεις μόνο κάτι.

ΕΚΕΙΝΗ: Κάτι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ἀρνείσαι; Ἐ- γὼ εἶμαι ὁλοκληρωτικὸς καὶ ἀπό- λυτος στὴν ἀγάπην μου. Δὲν παύω νὰ σὲ συλλογιέμαι ἀπὸ τὸ πρῶ- ὡς τὸ βράδυ, κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρῶτον — ὅταν συμῆναι νὰ τα- ράξῃ τὸν ὕπνον μου ἡ βασιανιστικὴ ἀνάμνησιν σου καὶ νὰ με κᾶνῃ ἡ ἐπιμονὴ ἀδύνατον νὰ γυρίσω ὅλη νύ- χτα στὸ κρεβάτι μου σὺν κοκκο- ρέται στὴ φωτιά!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Πολὺ ρεα- λιστικὴ ἡ ἔκφρασί σου! Σὲ φαν- τάζομαι κοκκορέτα καὶ τρελλὰι- νομαί στα γέλια!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τραγικὰ): Ἐνα κοκκορέτα πού σιγοφύνηται στὴ φωτιά τοῦ ἔρωτος πού γιὰ σένα!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐγὼ τί κάνω, δηλαδή; Μένω ἀψηλη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπολύτως! Ἀψη- τη καὶ ὡή...

ΕΚΕΙΝΗ: Εὐχαριστῶ πολὺ... Μὲ σκλαδύωσες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ νομίζω ὅτι μπο- ρεῖ νὰ σὲ πετράξῃ αὐτὸ πού σοὺ λέω... Εἶσαι ἕνα πλάσμα γεμάτον ἀπάθεια καὶ ψυχραιμία... Ἀντιμε- τωπίζεις τὰ πάντα — ἀκόμα καὶ τὸν ἔρωτά μου — με ἐκνευριστικὴ εὐδυσκρία καὶ τετράγωνη λογική.

Ὑπολογίζεις, μετράς, προσβάσεις, ἀφαίρεις, καὶ θάβεις συμπερα- σματα... ἀδρόσιμα, γινόμενα, πηλικά... Ἐσὺ δὲν εἶσαι γυναίκα, εἶσαι πυθαγόρειος πινᾶξ!

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνικά, πειραγμέ- νη): Ἐνῶ ἐσὺ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγὼ εἶμαι αὐθόρ- ητος καὶ πηγάσις... Σ' ἀγαπᾶω καὶ δὲ φοβοῦμαι νὰ τὸ ὁμολογῶ! Σ' ἀγαπᾶω, καὶ ψηνομαί, τοσουροφλίζομαι, καίγομαι! Ἐνῶ ἐσὺ μένεις μπροστὰ μου στήλῃ ἁ- λυτος, παγώδουλον, προτομή!

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ νομίζεις ὅτι τὰ παραλές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. Πάντως ὅμως, σὲ βεβαίως, πρῶτος μου δὲν εἶναι νὰ σὲ κάνω νὰ θυμώσῃς, εἶναι νὰ σὲ πείσω ὅτι ἔχω δικιο- κι' ἂν εἶναι δυνατόν, ἀκόμα, νὰ σὲ παρασύρω...

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ με παρασύρῃς νὰ κάνω ἀδείες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (θυγμένος): Ἀηδὶ- ἐς κάνω ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως προτιμᾷς νὰ μετρίσῃς τὴν ἔκφρασί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ με ὑποχρεώ- σης.

ΕΚΕΙΝΗ: Εὐχαριστῶς. Κάνεις λοιπόν, ἐπιπολιότητες καὶ παδια- ρισματα... Ἐνα μαρὸ στὴν κό- νινά του θὰ φερότανε χωρὶς ἄλλο πιὸ σοδάρᾳ ἀπὸ σένα. Ἡ ζωὴ ὁ- μως, πιστέψτε με, δὲν εἶναι παιγι- δι... Γιατί, παίζοντας κανεὶς, μπο- ρεῖ νὰ βγάλῃ τὰ μάτια του!

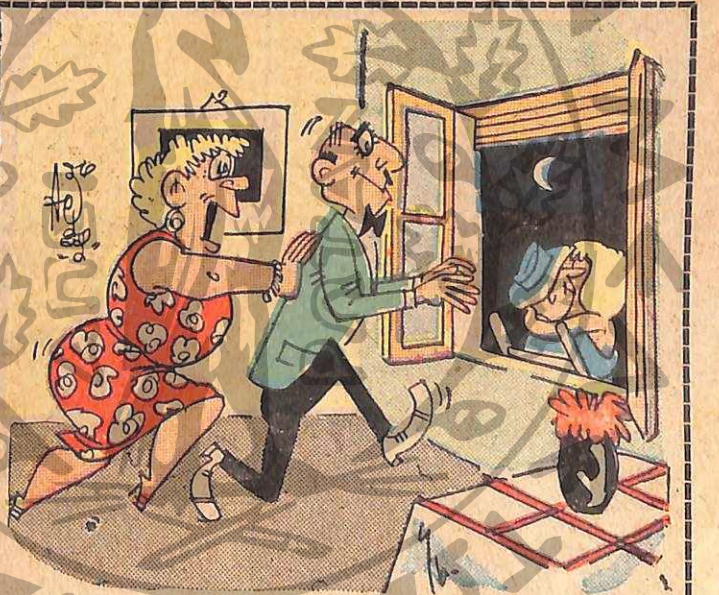
ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντρομος): Θὰ ἦ- τανε κρίμα αὐτό, κυρίως γιὰ τὰ δικὰ σου τὰ ματάκια, πού ἔχουνε διπλὴν δικαιολογίαν νὰ εἶναι γλυ- κά: Πρῶτον, διότι εἶναι ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τους, καὶ δεύτερον δι- ὅτι τοὺς ἐπιβάλλει τὴ γλύκα τὸ χρώμα τους — τὸ χρώμα τοῦ με- λιοῦ!

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ σημαίνει ὅμως ὅ- τι ἐπειδὴ ἔχω — ἄς ποῦμε — γλυ- κά μάτια, πρέπει καὶ νὰ τὰ βγάλω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θεὸς φυλάξοι!...

Ἐλῆγχε μου ὅμως, σὲ παρακα- λῶ, πού ἔγκειται ὁ κίνδυνος τῶν ματιῶν σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τῶν δικῶν σου. Στὸ ὅτι εἶσαι ὁλοκληρωτικὸς, ὁ- πως εἶπες, καὶ αὐθόρμητος! Στὸ ὅτι δὲ φυλάς, ὅχι τὰ προσχήματα,

— Γρήγορα, Κωστάκη!... Κλείσε τὸ παράθυρον... Τὴν ἀπαγαγε!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

25

τον άνθρωπο που μου δρκιζόταν πώς δε θα με άφηνε ποτέ... "Α, κοκκινίζετε... Τό φοδόμενα... Πώς να κάμω;
— Όχι, όχι, φώναζε ζωηρά η Ζιλέτ. "Ηταν μια στιγμή μια συγκίνηση... Μή δίνετε προσοχή σ'ε μένα...

— Κάποτε, λοιπόν, έγινε μητέρα, συνέχισε η Μαργαρίτα. "Απόκτησα ένα παιδί... μια κόρη... Καί την ίδια ημέρα έμαθα την προδοσία του ανθρώπου που λάτρευα. Κόντεψα να πεθώω από τη λύπη μου... Γλύττωσα, όμως, απ' αυτή τη δοκιμασία κι' η ζωή μου θα ήταν και πάλι εύτυχισμένη, αν είχα αυτό το παιδί...

— Αυτό το παιδί πέθανε: ρώτησε η Ζιλέτ.

"Η Μαργαρίτα δεν απάντησε. "Ισως δεν άκουσε αυτή την ερώτηση. "Επειτα από μια στιγμή, ξαναείπε:

— Ξέρετε πώς λεγόταν αυτός ο άνθρωπος;... Λεγόταν Φραγκίσκος κι' έγινε άργότερα βασιλιάς της Γαλλίας...

— Ο πατέρας μου! είπε με πνιγμένη φωνή η Ζιλέτ.

— Το παιδί μου... σ'ας είπα πώς το παιδί μου ήταν κορίτσι: συνέχισε η τρελλή. Αυτό το κορίτσι το λάτρευα... "Η ιστορία που σ'ας αφηγήθηκα ξετυλίχτηκε στο Μπλουά...

— Στο Μπλουά: είπε με υπόκωφη φωνή η νέα.

— Μια μέρα, λοιπόν, το κοριτσάκι μου χάθηκε... Με ποιο τρόπο; Δεν το ξέρω... "Αργότερα έμαθα πώς το είχαν δει στη Νάντη.

— Στη Νάντη! Ξαναείπε η Ζιλέτ που είχε γίνει κατακτινική σαν νεκρή.
— Ναί... μου είπαν ότι το είχε πάρει μαζί του ένας καιπούρης... ένας σημαδεμένος... "Επειτα, δε θυμάμαι τίποτα πιά...

"Η Ζιλέτ ξεφώνισε από χαρά. "Ήθελε να φωνάξει: «Μητέρα! Μητέρα! "Εγώ είμαι η κόρη σου!» "Αλλά κανένας ήχος δε βγήκε από το στόμα της. "Ήθελε ν' απλώσει τα χέρια της... "Αλλά, ένοιωσε ένα ξαφνικό οδύσμο και το κεφάλι της έγειρε πάνω στο κρεβάτι... Δεν είχε λιποθυμήσει. "Αλλά, ήταν ανίκανη να πη μια λέξη ή να κάμει την παραμικρή κίνηση.

"Η Μαργαρίτα έπιασε τ' κεφάλι της Ζιλέτ με τα χέρια της κι' άρχισε να την χαϊδεύει. Τα δάχτυλά της έτρωμαν από τη συγκίνηση.

— Μητέρα μου! κατάφερε τέλος να πη η Ζιλέτ με αδύνατη φωνή.

— "Εσύ είσαι, λοιπόν, η κόρη μου! Έλεγε η Μαργαρίτα ενώ έκλαιγε από τη χαρά της. Πώς δεν το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή; Πρέπει να είμαι κακή μητέρα... Καί πόσο είσαι όμορφη!... Καί πόσο μεγάλωση! "Θα πρέπει να πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που σ' έχασα... "Ανότητα που ήμουν! Ζητούσα να βρω ένα μικρό κοριτσάκι, όπως ήσουν την εποχή που σ' έχασα. Καί συ είσαι τώρα μια χαριτωμένη νέα...

Οι άμοιβαίες διαχύσεις συνεχίστηκαν κάμψηση ώρα.

"Η Μαργαρίτα θέλησε, τέλος, να μάθει με ποιο τρόπο η Ζιλέτ είχε γνωρίσει τον

πατέρα της και πώς γινόταν να βρίσκεται στο πύργο του Φονταίνεμπλώ.

— Ο πατέρας σου σ' αγαπάει, τούλάχιστον: τη ρώτησε.

"Η Ζιλέτ ανατρίχισε.

— "Ω, μητέρα, είπε, παρακάλεσε, ως μ'ην μιλάμε γι' αυτό τον άνθρωπο... Τρέμω και μόνο που τον σκέφτομαι...

— Δε του φάνει, λοιπόν, το κακό που έκαμε στη μητέρα; είπε η Μαργαρίτα με βραχυνή φωνή. Καί θέλει να καταστρέψει και την κόρη;

"Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε με όρμη και πολλοί άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, εμφανίστηκαν στο ανοίγμα. "Ενας απ' αυτούς πλησίασε στο κρεβάτι και φώναζε:

— Τί σημαίνει αυτή η κωμωδία;... Τί ζητάει εδώ αυτή η ζητιάνα;... "Θ' αξίζει μια σκληρή τιμωρία... "Αλλά, επειδή βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση, τη συγχωρώ... Πάρτε την όμως και πετάχτε την έξω από το ανάκτορο!... Δεν έχει θέση εδώ!... "Οσο γιά σένα, Ζιλέτ...

"Ο βασιλιάς Φραγκίσκος—γιατί αυτός ήταν— άπλωσε ταυτόχρονα το χέρι του σαν να θέλε να την πιάσει.

"Αλλά, την ίδια στιγμή, η Μαργαρίτα άνασκηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, τράβηξε τη Ζιλέτ κοντά της και είπε με άγρια φωνή:

— "Αν τολμάς άγγιξέ την! Καί θα ίδης τότε τί έχει να γίνει!

"Η μητέρα! τραύλισε ο Φραγκίσκος που είχε χάσει το χρώμα του.

Κι' αυτή η λέξη εσήμαινε: «"Η τιμωρία!» Μερικοί από τους ευγενείς που τον συνόδευαν θέλησαν να όρμησουν πάνω στη Μαργαρίτα γιά να εκτελέσουν τη βασιλική διαταγή.

"Αλλά, ο Φραγκίσκος τους σταμάτησε με μια απότομη κίνηση.

— Φύγετε, κύριοι τους είπε. Δεν πρέπει... δε θέλω να πειράξετε αυτή τη γυναίκα... Φύγετε...

"Εκπληκτοι γι' αυτή την αλλαγή, οι αούλικοί απομακρύνθηκαν. "Ο βασιλιάς κοντοστάθηκε μερικές στιγμές σαν να θέλε να πη κάτι. "Επειτα έφυγε κι' αυτός κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Στο πανδοχείο του Καρλομάγνου

Τό προηγούμενο βράδυ είχε ξετυλιχτή στο πανδοχείο του Καρλομάγνου μια σκηνή, που η φυσική της θέσι είναι εδώ.

Όπως είδαμε, το πρωί, προτού έπισκεφτή τη Ζιλέτ γιά να την παραστήσει στο κυνήγι, ο βασιλιάς Φραγκίσκος είχε δώσει ώρισιμένες διαταγές στον άρχηγό των σωματοφυλάκων του Μογκομερύ.

Οι διαταγές αυτές ήταν να συλλάβη τη Μαγδαληνή Φερρόν, τον Μανφρέδο και τον Λαντεναί.

"Ο Μογκομερύ κατάλαβε άμέσως τη σοβαρότητά τους κι' η πρώτη του φροντίδα ήταν να στείλη μικρά απόσπασματα από καβαλλάρηδες προς όλες τις διευθύνσεις. "Εστειλε ταυτόχρονα κατασκόπους σ' όλα τα πανδοχεία του Φονταίνεμπλώ.

"Αλλά τα απόσπασματα γύρισαν άπρα-

κτα. Κι' ο Μογκομερύ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Μαγδαληνή Φερρόν βρίσκεται μακριά από το Φονταίνεμπλώ.

"Η επιχείρησι, λοιπόν, είχε άποτύχει απ' αυτή την πλευρά. Οι έρευνες, όμως, στα πανδοχεία έδωσαν μερικά αξιόλογα άποτελέσματα. "Ενας από τους κατασκόπους γύρισε κατά το βράδυ και άνέφερε στον Μογκομερύ ότι κάμποσοι ξένοι έμεναν στο πανδοχείο του Καρλομάγνου. Δυό απ' αυτούς έμοιαζαν με τους καταζητούμενους.

"Ο βασιλιάς μου ζήτησε τρεις ανθρώπους, σκέφτηκε ο Μογκομερύ. "Απ' αυτούς τους τρεις θα τού προσφέρω τους δυό κι' είμαι βέβαιος ότι η σύλληψη του Μανφρέδου και του Λαντεναί θα τον κάμει να ξεχάση τη φυγή της Μαγδαληνής Φερρόν.

Στη σκέψη αυτή, ο Μογκομερύ έτριψε τα χέρια του από χαρά.

Κατά τις έννιά, περίπολοι άρχισαν να βγαίνουν από τον πύργο και να γλιστράνε άθόρυβα στους δρόμους της μικρής πολιτείας.

Τό πανδοχείο του Καρλομάγνου βρισκόταν στην όδω Φαγκό. Παρά τόν πομπώδη τίτλο του, οι ταξιδιώτες που πηγαίνουν σ' αυτό ήταν έλάχιστοι. Την πελατεία του την άποτελούσαν κυρίως οι στρατιώτες της φρουράς του πύργου του Φονταίνεμπλώ. Βρισκόταν, άλλωστε, πολύ κοντά σ' αυτόν.

Στο πανδοχείο του Καρλομάγνου θα πήγαινε ο ίδιος ο Μογκομερύ. Συγκέντρωσε γι' αυτό το σκοπό καμιά σαρανταριά στρατιώτες, που πήραν μαζί τους λουστάρια, σκάλες κι' όλα τα άπαραίτητα σ'ένεργα, γιά μια κανονική πολιορκία.

"Όταν τó μικρό απόσπασμα έφτασε στην όδω Φαγκό, ο Μογκομερύ ξεχώρισε είκοσι τυφεκιοφόρους και τους έβαλε στις δυό άκρες τού μικρού δρόμου, δίνοντάς τους τη διαταγή να συλλάβουν ή να σκοτώσουν κάθε άνθρωπο που θα προσπαθούσε να φτάση στο πανδοχείο ή θα έφευγε απ' αυτό.

"Επειτα, με τους άλλους είκοσι στρατιώτες προχώρησαν προς το πανδοχείο.

"Ο Μογκομερύ, αφού έβαλε τους στρατιώτες του στις κατάλληλες θέσεις, χτύπησε την πόρτα.

Περίμενε πώς δε θα τού άνοιγαν κι' ήταν έτοιμος να διατάξη τους στρατιώτες του να την σπάσουν. Γι' αυτό δοκίμασε μια ζωηρή έκκλησι, όταν είδε αυτή την πόρτα ν' ανοίγη με τó πρώτο χτύπημα.

«Διάβολε! σκέφτηκε. Αυτό δε μου άρέσει καθόλου. Γιά ν' ανοίγουν τόσο εύκολα, αυτό σημαίνει πώς δεν έχουν λόγους να φοβούνται!».

"Ο ιδιοκτήτης τού πανδοχείου στεκόταν στην πόρτα.

— Καλέ μου άνθρωπε, τού είπε ο Μογκομερύ, μένουν ταξιδιώτες στο πανδοχείο σου;

— Μάλιστα, αθένετα, απάντησε με προθυμία που ήταν ανάμικτη με φόβο ο συνομιλητής του.

— Πόσοι... Κύτταξε να πής την αλήθειά, γιά τί θα σου στοιχίση άκριδά αν προσπαθήσης να ξεγελάσης τη δικαιοσύνη τού βασιλιά.

— Δε θα τó κάμω ποτέ, αθένετα, απάντησε ο ξενοδόχος. "Εχω αυτή τη στιγμή πέντε πελάτες στο πανδοχείο μου.

— Βλέπω ότι είσαι καλός άνθρωπος, τού είπε ο Μογκομερύ. "Ηρθα εδώ γιά να συλλάβω αυτούς τους ξένους έν ονόματι τού βασιλιά. "Επιθυμώ ή δουλειά να γίνει χωρίς θόρυβο... Τό μόνο που ζητώ από σένα είναι να μάς δείξης τις πόρτες των δωματίων όπου μένουν. Τα υπόλοιπα θα τά κανονίσουν οι στρατιώτες μου.

— Είμαι πιστός υπήκοος τής αυτού μεγαλειότητος, απάντησε τρομαγμένος ο ξενοδόχος. Θα κάμω ό,τι μου πής.

— Μιά στιγμή! "Ανάμεσα σ' αυτούς τους πελάτες υπάρχουν δυό που έφτασαν πριν από μερικές ημέρες. Δεν είν' έτσι;

— Ναί. Είναι οι πύρ νέοι από όλους.

— Μήπως έμαθες τα ονόματά τους;

— Μάλιστα, αθένετα.

— Πές μου αυτά τα ονόματα.

— Τους άκουσα να μιλάνε ο ένας στον άλλον. "Ο ένας, λοιπόν, λέγεται Μανφρέδος κι' ο άλλος Λαντεναί.

Τό πρόσωπο τού Μογκομερύ έλαμψε από άγρια χαρά.

— Ξενοδόχε, είπε, σου υπόσχομαι πε-

νήντα σκούδα κι' ο "Αδης να με καταπιή αν δεν σου τά φέρω αύριο τó πρωί... Δείξε μου τα δωμάτια αυτών των δυό. Οι άλλοι δε μ' ενδιαφέρουν...

Γύρισε ταυτόχρονα γιά να φωνάξη τους στρατιώτες του να πλησιάσουν. "Αλλά, τη στιγμή εκείνη, μια τζαμωτή πόρτα που βρισκόταν στο βάθος τής μεγάλης αιθούσης τού πανδοχείου άνοιξε ξαφνικά. "Ο άνθρωπος που μπήκε απ' αυτή την πόρτα είπε με περιγελαστική φωνή:

— Είναι περιττό να κάμετε τόν κόπο να καλέσετε τους στρατιώτες σας, κύριε ντε Μογκομερύ. Παραδινόμαστε στο βασιλιά.

— "Ο Τριβουλέτος! είπε βραχυνά ο Μογκομερύ.

— Βγήκα από τη Βαστίλλη γιά να σ'ας βοηθήσω να εκτελέσετε τις διαταγές τού βασιλιά, άκούστηκε και πάλι ή περιγελαστική φωνή τού Τριβουλέτου.

"Ο Τριβουλέτος! Ξαναείπε με στυμμένη φωνή ο άρχηγός των βασιλικών σωματοφυλάκων.

— "Ετοιμος ν' αναφέρη στην αυτού μεγαλειότητα με ποιο τρόπο τόν ώδηγήσατε άλλοτε στη Βαστίλλη! συνέχισε ο γελωτοποιός.

— Μιλήστε σιγά, παρακάλεσε ο Μογκομερύ, ριχνοντας ένα τρομαγμένο βλέμμα προς τó μέρος των στρατιωτών του.

— Θα έχετε τότε την καλωσύνη να κλείσετε την πόρτα, αν δε θέλετε ν' άκούσουν οι στρατιώτες σας ότι είπατε ψέμματα στο βασιλιά, βεβαιώνοντάς τον ότι με πιάσατε και με ώδηγήσατε στη Βαστίλλη, είπε ο Τριβουλέτος.

"Ο Μογκομερύ συμμορφώθηκε πρόθυμα με την έπιθυμία του. Ξαναγύρισε έπειτα στον Τριβουλέτο.

— Νομίζω ότι έχομε να συζητήσουμε γιά πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, αγαπητέ μου λοχαγέ, είπε ο γελωτοποιός. Πρόσεξα, λοιπόν, ότι οι στρατιώτες έχουν πολύ λεπτά αυτιά. Ιδίως όταν πρόκειται γιά την τιμή των άνωτέρων τους... Γι' αυτό νομίζω πως είναι προτιμώτερο να διώξετε αυτούς τους στρατιώτες, που πιάσαν άδικα τó δρόμο... Σ'ας παρακαλώ να σημειώσετε ότι μιλάω έχοντας ύπ' όψη μόνο τó συμφέρον σας...

— Είπατε ότι πιάσαν άδικα τó δρόμο; ρώτησε σαστισμένος ο Μογκομερύ.

— Καί βέβαια, αφού οι φίλοι μου κι' εγώ παραδινόμαστε με τη θέλησί μας, απάντησε ο Τριβουλέτος.

— Οι φίλοι σας;

— Ναί, έχω δυό πολύ αγαπητούς φίλους, δυό νέους που ζέρουν καλύτερα από τόν καθένα να υπακούουν στις διαταγές τού καλού βασιλιά μας Φραγκίσκου. Γι'ατί μπορώ να σ'ας βεβαιώσω ότι ο Μανφρέδος κι' ο Λαντεναί έχουν συκοφαντηθή άδικα. Τό μόνο που έπιθυμούν είναι να πάνε στη φυλακή... με τόν όρο, όμως, ότι θα πάω κι' εγώ μαζί τους κι' ότι μαζί τους επίσης θα έμφανιστώ μπροστά στο βασιλιά, που είμαι βέβαιος ότι θα χαρή πολύ ξαναδλεπόντάς με. Θέλω να τούς κάμω να παραιτηθούν απ' αυτό τó σχέδιο, άλλά, είναι κι' οι δυό πεισματάρηδες και δεν τó κατάφερα... Θέλετε, αγαπητέ μου λοχαγέ, να τούς φωνάξω και να κάμε μόνοι μας να παραδοθούν στους στρατιώτες σας; «Να ο Τριβουλέτος! θα φωνάξουν οι καλοί μου φίλοι. Να ο περίφημος Τριβουλέτος, που ο κύριος ντε Μογκομερύ ίσχυρίστηκε ότι τόν ώδηγησε στη Βαστίλλη!».

"Ο Μογκομερύ τ' είχε χαμένα. Καί δε δυσκολεύτηκε να πάρη την άποφασί του. Βγήκε άμέσως κι' είπε τó λοχία που διόικουσε τó μικρό απόσπασμα να πάρη τούς άνδρες του και να έσαναγυρίσουν μαζί του στον πύργο.

— Δεν υπάρχει κανένας σ' αυτό τó πανδοχείο, πρόσθεσε. Τά πουλιά πέταξαν... "Αλλά θέλω ναχώ μια μικρή κουβέντα με τόν ξενοδόχο, που πιστεύω ότι θα μάς δώση χρήσιμες ένδείξεις... Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πώς δε θ' άνοιξη τó στόμα του όσο βλέπει πώς τó πανδοχείο του είναι ζωσμένο από παντού. Πρέπει να κερδίσω την έμπιστοσύνη του...

"Ο λοχίας, κολακευμένος γιάτί ο άρχηγός του καταδεχόταν να τού δώση εξηγήσεις, συγκέντρωσε άμέσως τούς άνδρες

του, μπήκε μπροστά τους και άρχισε να προχωρή προς τó μέρος τού πύργου.

Η συμφωνία

— Φέρε κρασί κάπελλα! είπε ο Τριβουλέτος μόλις είδε τó Μογκομερύ να ξαναγυρίζη στη μεγάλη αίθουσα.

"Ο ξενοδόχος εκτέλεσε άμέσως αυτή τη διαταγή. "Επειτα βγήκε από την αίθουσα.

"Ο Τριβουλέτος γέμισε τ'α δυό κύπελλα.

— "Αν συνεχίσουν τη συζήτησί μας από τó σημείο που την άφήσαμε, είπε.

— Που την άφησαμε; ρώτησε ο Μογκομερύ.

— Νομίζω πως δεν έχετε καλή μνήμη, λοχαγέ, απάντησε ο Τριβουλέτος. Θα προσπαθήσω, λοιπόν, να σ'ας βοηθήσω... "Αν δεν με βγάλη ή μνήμη μου, με πιάσατε από τó χέρι, με βγάλατε από τó Λουβρο και μου ζητήσατε να σ'ας ύποστηρίξω, νομίζοντας πως είχα ξανακερδίσει την εύνοια τού βασιλιά.

— Αυτό είναι σωστό, συμφώνησε ο Μογκομερύ. Που θέλετε να καταλήξετε;

— Σε τούτο: ότι κατάφερα να ξεφύγω από τ'α χέρια σας και σ'ας παρακαλώ να με συγχωρέσετε γι' αυτό. "Όταν γυρίσατε στο Λουβρο, ο βασιλιάς σ'ας διέταξε να με ώδηγήσετε στη Βαστίλλη.

— Πώς τó ξέρετε; ρώτησε ζωηρά ο Μογκομερύ.

— Είναι άρεκτο τó ότι τó ξέρω, απάντησε ο Τριβουλέτος. Τό πώς τó ξέρω δεν έχει σημασία. Τό άλλο πρωί αναγγείλατε στο βασιλιά ότι με ώδηγήσατε στη Βαστίλλη. Είπατε ψέμματα, αγαπητέ μου λοχαγέ, άλλά με τόν τρόπο αυτό έκάματε την τύχη σας που άρχισε από εκείνη τη στιγμή.

— "Εστω... Τί άλλο έχετε να μου πής;

— Τί άλλο;... "Αν συλλάβετε τούς δυό νεαρούς φίλους μου, θα τρέξω άμέσως να παρουσιαστώ στο βασιλιά και θα τού πώ: «Μεγαλειότητα, στο μέλλον πρέπει να διαλέγετε καλύτερα έκείνους που θα με ώδηγήσουν στη Βαστίλλη». Τά υπόλοιπα σ'ας αφήνω να τά μαντέψετε.

"Ο Μογκομερύ ανατρίχισε από τó κεφάλι ως τά πόδια. Καταλάβαινε πολύ καλά ότι, αν γινόταν τέτοιο πράγμα, τó λιγώτερο που θα μπορούσε να πάθη θα ήταν να χάση τó βαθμό και τη θέσι του, αν δεν έκανε ταυτόχρονα και τη ζωή του.

— Νομίζω πως έχετε δίκιο, απάντησε προσπαθώντας να κρύψη τη λύσσα του. Καί γιά τó λόγο αυτό δε βιάστηκα να συλλάβω τούς δυό ληστές, που άποκαλείτε φίλους σας.

— Απόψε ναί. "Αλλά μια άλλη φορά;

— Σ'ας δίνω τó λόγο μου.

— Δεν άμφισβητώ την αξία τού λόγου σας. "Αλλά κείνο που δε θα κάμετε σείς μπορεί να τó κάμει ένας άλλος αξιωματούχος, είτε από αιδφνία έμπνευσι, είτε γιάτί κάποιος θα τού μιλήσει...

— Σ'ας όρκίζομαι ότι δε θα πώ τίποτα σ'ε κανένα.

— Δεν άμφιβάλω, είπε ο Τριβουλέτος. "Αλλά, οι Λατίνοι, πού, όπως δε ξέρετε, ή-

ταν ένας λαός πολύ έξυπνος, είχαν έπινοήσεί μια παροιμία: «Τά λόγια πετούν, άνω τ'α γραπτά μένουν».

— Καί θέλετε ή συμφωνία μας να είναι έγγραφη; ρώτησε ο Μογκομερύ.

— Θα λάβω τó θάρρος να σ'ας τó ζητήσω ταπεινά, απάντησε ο Τριβουλέτος.

— Κι' αν άρνηθώ;

— "Ακούστε με και προσπαθήστε να με καταλάβετε, είπε ο Τριβουλέτος. Είμαι γέρος, κι' η ζωή μου δε μ' ενδιαφέρει κι' ούτε με νοιάζει αν θα τελειώσω τις ημέρες μου στο βάθος κάποιας φυλακής. "Από τ' άλλο μέρος, είμαι πρόθυμος να κάμω τ'α πάντα γιά να εξασφαλίσω την έλευθερία των δυό φίλων μου. "Αν, λοιπόν, άρνηθώ, θα τρέξω άμέσως στον πύργο και θα πώ στον πρώτο αξιωματούχο που θα βρεθή μπροστά μου: «Είμαι ο Τριβουλέτος. "Αναγγείλατέ με στο βασιλιά κι' ο κόπος σας δε θα πάη χαμένος».

— Με τόν τρόπο αυτό, όμως, οι φίλοι σας δε θα γλύτωναν τη σύλληψη, παρατήρησε ο Μογκομερύ.

— Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο Τριβουλέτος. "Αλλά, γιά να συλληφθούν ο Μανφρέδος και ο Λαντεναί, πρέπει να συγκατατεθούν και οι ίδιοι. Κι' έχω μερικές σοβαρές άμφιβολίες σχετικά μ' αυτό τó ζήτημα... Στό μεταξύ, όμως, θα συλλαμβανόταν κι' ο άρχηγός των βασιλικών σωματοφυλάκων και, με την αλήθεια, δε θα ήθελα να βρισκόμουν στη θέσι του.

"Ο Μογκομερύ βυρίστηκε σ'ε σκέψεις, που ήταν κάθε άλλο παρά ευχάριστες.

— Τό καλύτερο που έχετε να κάμετε είναι να γράψετε αυτά που θα σ'ας υπαγορεύσω, είπε ο Τριβουλέτος σπρώχνοντας μπροστά του χαρτί και μια πένα, που τ'α είχε έτοιμάσει από πριν.

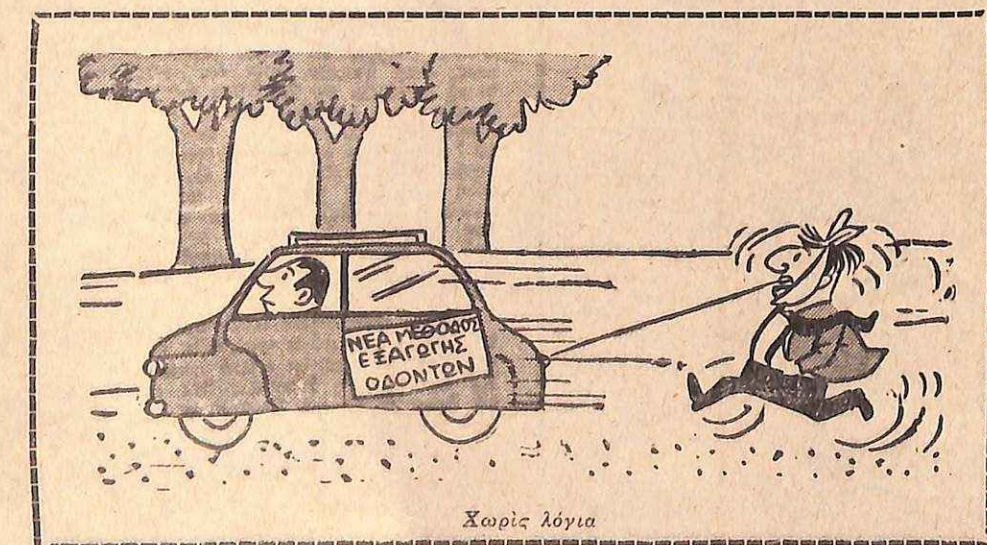
— Κι' αν σ'ε σκοτώσω; φώναξε ο Μογκομερύ.

"Αναποδογύρισε ταυτόχρονα με μια κλωτσιά τó τραπέζι, έβγαλε τó έγχειρίδιό του κι' όρμησε πάνω στον Τριβουλέτο.

"Ο γελωτοποιός έκαμε ένα βήμα προς τ'α πλάγια και προτού ο Μογκομερύ προφτάση να τόν πλησιάσει, τράβηξε τó ξίφος του και πήρε στάσι άμύνης.

"Ο Μογκομερύ ήξερε ότι ο Τριβουλέτος ήταν δεινός στο χειρισμό τού ξίφους. Δε θα δισταζε, ωστόσο, να τού έπιτεθί, αν την ίδια στιγμή δεν άνοιγε ή πόρτα που βρισκόταν στο βάθος τής αιθούσης. Μερικοί άνθρωποι μπήκαν απ' αυτή κι' ο λοχαγός των βασιλικών σωματοφυλάκων άναγνώρισε άνάμεσα σ' αυτούς τó Μανφρέδο και τó Λαντεναί.

Κανείς από κείνους που μπήκαν δεν έδειξε έπιθετικές διαθέσεις. Θάλεγες πώς τó μόνο που ήθελαν ήταν να παρακολουθήσουν σαν θεατές τόν άγώνα. "Αλλά, ο Μογκομερύ κατάλαβε πώς, αν έκανε κακό στον Τριβουλέτο, δε θάδωναι ζωντανός απ' αυτό τó πανδοχείο. Ξανάβαλε, λοιπόν, τó έγχειρίδιό στη θήκη του, άνασκηκώσε τó τραπέζι και δανακώθηκε στη θέσι του.

— Τί πρέπει να γράψω; ρώτησε παίρνοντας την πένα στα χέρια του.
Οι άνθρωποι που μπήκαν ήταν οι Μανφρέδος, ο Λαντεναι, ο πρίγκιπας ντε Μοντεμπέλλο κι' ο Λορέντζο. Μόλις είδαν τον Μογκομερ νά ηρέμη, κάθισαν γύρω σ' ένα τραπέζι στο βάθος της αίθουσας, σαν τα υπόλοιπα να μη τους ενδιέφεραν.

Ο Τριβουλέτος άρχισε τότε να υπαγορεύει:
«Διαταγή προς τους αρχηγούς των φυλακίων του πύργου του Φονταίνεμπλώ να επιτρέψουν την είσοδο σε οποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας στο φίλο μου Φλεριάλ, που είναι επίσης γνωστός ως Τριβουλέτος».

— Υπογράψετε! είπε ο Τριβουλέτος όταν τελείωσε την υπαγόρευση.

Ο Μογκομερ υπάκουσε.
— Η διαταγή αυτή θα μου επιτρέψει να μτώ άφοβα στον πύργο, είπε ο γελωτοποιός.

— Έστω! απάντησε ο Μογκομερ. Άλλ' ο θρίαμβός σας θα κρατήσει ελάχιστα... Θά σάς καταδιώξω παντού!

Ο Τριβουλέτος γέλασε.

— Και νομίζετε πως θα περιμένουμε για ναρθήτε να μάς πιάσετε; είπε. Σε οκτώ ημέρες θα βρισκόμαστε πολύ μακριά από το Φονταίνεμπλώ.

«Μακάρι!» σκέφτηκε ο Τριβουλέτος.
Έφυγε κατόπιν. Ο Μογκομερ τον συνώδεψε ως την πόρτα και τον αποχαιρέτησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Η άποτυχία

Το πρωί της άλλης ημέρας, ο Μογκομερ περίμενε στον προθάλαμο του βασιλικού γραφείου με την ελπίδα ότι ο βασιλιάς θα τον καλούσε για να του αναφέρει τα αποτελέσματα της αποστολής του. Και είχε σκεφτεί από πριν τι θα έλεγε.

Άλλ' ο Φραγκίσκος ο 1ος ήταν απασχολημένος με την κυνηγετική τουαλέττα του κι' έφυγε για το δάσος χωρίς να καλέσει τον αρχηγό των σωματοφυλάκων του. Όπως είδαμε, το κυνήγι ήταν ένα πρόσχημα για το βασιλιά Φραγκίσκο. Έπαιξε ότι με τον τρόπο αυτό θα καταφέρνει να παρασύρει τη Ζιλέτ ως τη σπηλιά του Έρμη και να βρή έτσι την ευκαιρία να πραγματοποιήσει τους βδελυρούς σκοπούς του.

Άλλ' η απόρροπη παρέμβασις της δουκίσσης ντ' Ετάμπ έματαιωσε τα σχέδιά του.

Επικοινωνήθηκε κατόπιν η συνομιλία του με τη δούκισσα ντ' Ετάμπ. Η συνομιλία αυτή, δραματική στην αρχή, είχε ένα τέλος τουφερό... Ο Μογκομερ βρήκε τότε την ευκαιρία να παίξει ένα ρόλο που ευχαρίστησε το βασιλιά και ταυτόχρονα τη δούκισσα.

Ο βασιλιάς πήγε κατόπιν στο δωμάτιο της Ζιλέτ, όπου αντίκρυσε τη ζωντανή εικόνα του παλιού εγκληματίου του. Η Μαργαρίτα ή τρελή ωρθώθηκε σαν νέμεσις μπροστά του.

Μόνο τη στιγμή εκείνη ο Φραγκίσκος θυμήθηκε τις διαταγές που είχε δώσει στον Μογκομερ κι' όταν γύρισε στο γραφείο του τον φώναξε κοντά του.

Το ύφος του ήταν σκυθρωπό κι' ο αρχηγός των σωματοφυλάκων άρχισε να τρέμη, προτού ακόμη ο βασιλιάς ανοίξει το στόμα του.

— Σας είχα αναθέσει μια έντολή, του είπε ο Φραγκίσκος. Γιατί δεν ήρθατε να μου αναγγείλετε ότι την εκτέλεσατε;

— Συμμορφώθηκα με τη διαταγή σας, μεγαλειότατε, απάντησε ο Μογκομερ με φωνή που έτρεμε.

— Και λοιπόν;... Συλλάβατε τη γυναίκα και τους δυο ληστές που σας υπόδειξε;

Ο Μογκομερ είχε σχεδιάσει μια ολοκληρωμένη ιστορία για να δικαιολογήσει την άποτυχία του. Άλλω, την τελευταία στιγμή, σκέφτηκε πως ήταν περιττή. Κι' αποφάσισε να μιλήσει καθαρά και χωρίς περιστροφές.

— Μεγαλειότατε, δεν μπορέσαμε να συλλάβουμε ούτε τη Μαγδαληνή Φερρόν, ούτε τους δυο ληστές, απάντησε.

— Κι' ο λόγος; ρώτησε ο βασιλιάς σουφρώνοντας τα φρύδια.

— Ο λόγος είναι ότι και οι τρεις αυτοί άνθρωποι δε βρίσκονται πιά στο Φονταίνεμπλώ.

Ανέφερε κατόπιν με θριαμβευτικό ύφος το ιστορικό της άποτυχίας του. Είχε προβλέψει τα πάντα κι' είχε στείλει τους ανθρώπους του σε όλα τα πανδοχεία και σε όλα τα σπίτια, είπε. Είχε εξερευνηήσει, εξ άλλου, όλους τους δρόμους κι' είχε βάλει φρουρούς σ' όλα τα περάσματα.

— Ποτέ έρευνα δεν έγινε με τόσο μεθοδικό τρόπο, καυχήθηκε. Πιάσαμε εξήντα ξένους, που βρίσκονταν στον πύργο. Άλλω, δυστυχώς, εκείνοι που ζητούσαμε δεν βρίσκονταν ανάμεσα σ' αυτούς. Για τον απλούστατο λόγο ότι είχαν προφτάσει να φύγουν...

— Αν η μεγαλειότης σας μου είχε δώσει λίγο πρωτότυπη τη διαταγή, η Μαγδαληνή Φερρόν κι' οι δυο ληστές θα βρίσκονταν ίσως αυτή τη στιγμή στη διάθεσή μας.

— Έφυγαν! είπε ο Φραγκίσκος σφίγγοντας τις γροθιές του.

— Άλλω δεν έκαμε την παραμικρή παρατήρηση στον αρχηγό των σωματοφυλάκων του.

— Εκείνη την ημέρα, όλα του είχαν πάει άσχημα. Ήταν ολόφανερο ότι η τύχη δεν τον ευνόουσε.

— Δεν έχωμε λόγο να κρατήσουμε περισσότερο αυτούς τους εξήντα ανθρώπους, είπε ο Μογκομερ παίρνοντας θάρρος. Άν η

μεγαλειότης σας μου επιτρέψει, θα διατάξω ν' απολυθούν.

— Και βέβαια πρέπει να τους απολύσετε, απάντησε ο Φραγκίσκος. Αυτοί οι δυστυχισμένοι δεν έφταιξαν σε τίποτα.

Σκέφτηκε μερικές στιγμές κι' έπειτα ρώτησε:

— Είσατε βέβαιος ότι οι τρεις αυτοί άνθρωποι δε βρίσκονται πιά στο Φονταίνεμπλώ;

— Απόλυτα βέβαιος, μεγαλειότατε.

— Τόσο το καλύτερο, είπε ο Φραγκίσκος. Άς μη μιλάμε πιά γι' αυτή την υπόθεση.

Μια άφωσιωμένη φίλη

Ο Φραγκίσκος έμεινε δυο ολόκληρες ώρες κλεισμένος στα διαμερίσματά του.

Έκανε τη σκέψη ότι η Μαργαρίτα ύψωνόταν σαν ανυπερβλήτος φραγμός ανάμεσα στη Ζιλέτ και σ' αυτόν. Η γυναίκα αυτή έκανε όλα του τα σχέδια να ναυαγήσουν. Πώς, λοιπόν, θα μπορούσε να την παραμερίσει;

Στο τέλος βγήκε από το γραφείο του και διευθύνθηκε στο διαμέρισμα της δουκίσσης ντ' Ετάμπ.

Τι πήγαινε να κάνει εκεί; Μήπως για να βρή κοντά της τη λημονία και την παρηγοριά;

Η δούκισσα περίμενε ίσως αυτή την επίσκεψη, γιατί, μόλις γύρισε στο διαμέρισμά της, πέταξε τα ρούχα που φορούσε στο κυνήγι κι' άρχισε να κάνει την τουαλέττα της. Ντύθηκε κατόπιν η καλύτερη γδυθήκε όσο πιο πολύ μπορούσε, σκόρπισε πάνω της τα πιο μεθυστικά άρώματα και περίμενε.

Ο βασιλιάς, μπαίνοντας στο διαμέρισμά της, έπεσε σε μια πολυθρόνα και είπε, όπως μετά τη μάχη του Μαρινιάν:

— Όλα χάθηκαν!

— Άλλ' αυτή τη φορά δεν πρόσθεσε: — Εκτός από την τιμή!

Ο βασιλιάς δεν πρόσθεσε ούτε την προκλητική τουαλέττα της Άνας, ούτε το χαμόγελό της που ήταν γεμάτο από υποσχέσεις, ούτε ότι είχε προχωρήσει προς το μέρος του προτείνοντας τα χείλη της.

Κι' ωστόσο, η απογοητευτική «έπιτυχία» της την είχε κάνει ν' αναπαρηγόρη κι' είχε ξαναζωντανέψει τις ελπίδες της ότι θα μπορούσε ίσως να κατακτήσει το στέμμα, που ήταν ο μεγάλος πόθος της ζωής της.

— Άλλω το ύφος κι' η αδιαφορία του βασιλιά την απέγοητευσαν.

«Φαίνεται πως υποφέρει πολύ», σκέφτηκε. Νά, λοιπόν, που ο τρομερός αυτός γυναικοκατακτητής είχε δαμάσει από τέλους από την έρωτα. Ής τότε δεν είχε άλλον οδηγό από το καπρίτσιο του. Κι' είχε θυσιάσει σ' αυτά τα πάντα: την τιμή των άφωσιωμένων φίλων του κι' αυτά ακόμη τα συμφέροντα της πατρίδος του. Και να που τώρα, μια μικρή κοπελίτσα τον είχε υποδουλώσει. Μια μικρή κοπελίτσα, που όχι μόνο δεν τον συμπαθούσε, αλλά τουναντιόν τον αποστρέφονταν και τον εκθρούνονταν, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της.

Κι' ο έρωτευμένος βασιλιάς έτρεμε, άναστενάζε, έκλαιγε. Γιατί αγαπούσε! Αυτή ήταν η τιμωρία και το μαρτύριό του.

Η Άνα κυττάζε συλλογισμένη το βασιλιά που έκλαιγε. Κι' έρευνα ένα σφίξιμα στην καρδιά. Γιατί κατάλαβε πως η σταδιοδρομία της ως γυναίκας είχε τερματιστεί. Τα θέληγά της δεν έκαναν πιά καμιά έντύπωση στο βασιλιά.

— Άλλ' η Άνα ήταν θαρραλέα. «Ήξερε, άλλωστε, ότι ούτε οι άναστεναγμοί της, ούτε τα δακρύα της, ούτε οι ικεσίες της θα είχαν κανένα αποτέλεσμα. Ο βασιλιάς δεν την αγαπούσε. Έπρεπε, λοιπόν, να το πάρη απόφασι. Άλλ' αν δεν μπορούσε πιά να συγκινήσει το βασιλιά με τα θέληγά της, έπρεπε, όμως, να εξακολουθήσει να τον εξουσιάζει με την εξυπνάδα και τη θέλησή της. Θά προσπαθούσε τώρα να γίνει απαραίτητη κοντά του. Στο μέλλον, θα ήταν η πιστή συντροφός του, εκείνη στην οποία θ' άνοιγε άφοβα την καρδιά του, για να της φανερώσει όλα του τα μυστικά και να ζητήσει τις συμβουλές της.

Οι σκέψεις αυτές πέρασαν με τη γρηγοράδα της αστραπής από το μυαλό της. Και της ξανάδωσαν την ήρεμια. Η Άνα πήγε τότε κοντά στο βασιλιά και τον φί-

λησε στο μέτωπο. Δεν ήταν ένα έρωτιάδικο φιλή. Άλλ' ένα φιλή μητέρας ή αδελφής.

— Υποφέρεis, λοιπόν, τόσο πολύ, φώναξε μου Φραγκίσκο; ψιθύρισε.

Ο βασιλιάς άκούμπησε το κεφάλι πάνω στο στήθος της και ξέσπασε σε λυγμούς.

Η Άνα άρχισε να του χαϊδεύει το πρόσωπο, τα μαλλιά, τη γενειάδα... Ήταν υπέροχη εκείνη τη στιγμή.

Ο βασιλιάς ήρεψε σιγά-σιγά.

— Τι έγινε; τον ρώτησε τότε η Άνα.

Ο Φραγκίσκος της άφηγήθηκε την επίσκεψή του στο δωμάτιο της Ζιλέτ και το θέαμα που αντίκρυσε εκεί.

— Κι' η γυναίκα αυτή είναι μητέρα της; ρώτησε η Άνα.

— Ναι.

— Κι' αυτή τη νέα την αγαπάς, Φραγκίσκο;

— Ναι, απάντησε και πάλι ο βασιλιάς. Η δούκισσα ανατρίχισε. Αυτό το αιμομικτικό πάθος του βασιλιά της έκανε έντοπωσι. Άλλα προσπάθησε να κρύψει την έκπληξή της. Κάθισε πλάι στο βασιλιά, έβαλε το χέρι της πάνω στο δικό του και είπε με φωνή που έτρεμε ελαφρά:

— Είναι ένα καπρίτσιο της καρδιάς σας, μεγαλειότατε;

Ο Φραγκίσκος πιάστηκε από αυτή τη σανίδα.

— Ναι, ένα καπρίτσιο... Ένα απλό καπρίτσιο, απάντησε. Στο βάθος, η καρδιά μου είναι δική σου για πάντα.

Η δούκισσα χαμογέλασε ευχαριστημένη. Τα λόγια του βασιλιά δεν ανταποκρίνονταν, βέβαια, στην αλήθεια. Άλλ' έδειχναν ταυτόχρονα ότι η επιτροπή της ήταν το ίδιο μεγάλη όπως και στο παρελθόν.

— Άς μιλήσουμε καθαρά κι' άς δούμε πως μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε την κατάσταση, είπε. Μήπως δεν είμαστε φίλοι όχι μόνον σήμερα αλλά και για πάντα; Άγαπάτε τη Ζιλέτ και... πιστεύω ότι αγαπάτε επίσης και μένα... Μου είναι θλιβερό, βέβαια, το ότι ταυτόχρονα με μένα αγαπάτε και μια άλλη. Άλλα θέλω να σας δώσω μια ακόμη απόδειξη για την άφοσίωσή μου...

Τι μπορώ να κάνω για να σας ευχαριστήσω;

— Αγαπημένη μου Άνα! είπε ο βασιλιάς που είχε συγκινήσει από τα λόγια της.

— Θα σας βοηθήσω, βασιλιά μου, συνέχισε η Άνα. Και θα κάνω τα πάντα για ν' απομακρύνω τα εμπόδια από το δρόμο σας... Άλλα τι θα γίνει τότε; Θα ξεχαστώ σίγουρα κι' όλοι θα γελάσουν μαζί μου γιατί δε θα μπορέσουν να καταλάβουν την άφοσίωσή και την αφοσίωσή μου. Έτσι, το μόνο που θα μου μένει να κάνω θα είναι ν' αποτραβηχτώ στον πύργο μου και να περιμένω εκεί το θάνατο, αν δε σκεφτώ να τον επιταχύνω, για να γλυτώσω από το μαρτύριό μου...

— Άνα, σάς όρκίζομαι ότι θα έχετε πάντα την πρώτη θέση στην αλή μου! φώναξε ο βασιλιάς.

Και πρόσθεσε σιγά:

— Θα είσαι η πιο αγαπημένη ανάμεσα σ' όλες...

Η Άνα έκαμε πως σκεφτόταν.

— Το έμποδίο είναι, λοιπόν, αυτή η Μαργαρίτα; ρώτησε έπειτα από μερικές στιγμές. Στην περίπτωση αυτή, το καλύτερο που έχωμε να κάνουμε είναι να παραμερίσουμε το έμποδο.

— Αυτή είναι κι' η δική μου γνώμη, είπε ο βασιλιάς με φωνή που έκαμε τη συνομιλητριά του ν' ανατριχιάσει.

— Υπάρχει ένα μέσον... αλλά φοβάμαι πως δεν είναι καλό, ψιθύρισε η Άνα ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Άρραβώνες

Στις οικογένειες Σταμνά και Χατζή για τους άρραβώνες των παιδιών των θερμά συγγενικών, στους δε μελών του γένου και βέβαια την ευχή μου.

— Όλγα Ρωνέ

Αφίξεις

Επ'αφ'όσον εκ του καλλιτεχνικού της ταξιδίου εις Εύρωπην η κ. Κούλα Λιανέρη—Μπουρλότο, ειδικευθείσα ιδιαίτερώς εις τας βαφάς και ήρχισε τας άργασιές της εις το κομωτηριόν της επί της οδού Ροδόπης 2 και Παλαιού 31α, Άγια Σοφία, Πειραιεύς.

Μια νεαρή Γερμανίδα ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πώς περιγράφει εκείνα που της άρεσαν και εκείνα που την τρέμαξαν!

Μια Γερμανίδα ταξίδεψε στην Ελλάδα. Και, όταν γύρισε, έγραψε τις εντυπώσεις της, χωρίς σοφία, χωρίς την επιδεικτική πρόθεσι να αποκαλύψει στους συμπατριώτες της καινούργια και άγνωστα πράγματα, αλλά με δροσιά, με χιούμορ και με άσπλη για τον τόπο που είδε.

Θά μπορούσαμε να πούμε πως η Ελλάδα την άφησε γοητευμένη πέρα για πέρα, αν δεν υπήρχαν και μερικά πράγματα, που την... τρέμασαν κάπως!

Το πρώτο από αυτά ήταν η λεγόμενη «τουριστική θέσι» των ελληνικών πλοίων. Συνηθισμένη από τα ξένα καράβια, όπου και η τρίτη θέσι παρέχει όλες τις ανέσεις, η ταξιδιώτισσα προτίμησε, για λόγους οικονομίας, να κόψη εισιτήριο «τουριστικής» στο ελληνικό πλοίο, που την έφερε από το Μπρίντζι στην Ελλάδα. Άλλα το μετάνιωσε άσχημα!

«Έβλεπε—γράφει—δύο 140 μάρκα παραπάνω και κόψε εισιτήριο πρώτης θέσεως! Γιατί διαφορετικά δα βρεθείς σε μια καμπίνα πέντε μέτρα κάτω από την επιφάνεια του νερού και θα νομίσες πως είσαι η Περσεφόνη, που την πήρε ο Πλούτων στο σκοτεινό του βασίλειο!»

Στην... υποδούλη καμπίνα τους, η νεαρή Γερμανίδα και οι τρεις ακόμη κοπέλλες, που την συντρόφευαν στο ταξίδι της, με δυσκολία μπορούσαν άκουη και ν' αναπνεύσουν. Γιατί και ο ανεμιοτήρας έτρεχε να είναι χαλασμένος!

Η δυσάρεστη, όμως, αυτή προεισγωγή ξεχάστηκε τελείως μόλις το πλοίο έφτασε στην Κέρκυρα. Όταν την αντίκρυσαν, ολόφωτην μέσ' στην θαυμάσια θάλασσα του Ιονίου, οι τέσσερες Γερμανίδες έμειναν έκθαμβες.

«Αγαπημένη Κέρκυρα! Αέχαστη Κέρκυρα! Ποτέ δε φανταζόμουν πως είναι δυνατόν να υπάρχει στον κόσμο μια τέτοια όμορφια...»

Γράφει η νεαρή τουριστριά.

Ερωτευμένες από την στιγμή εκείνη με το ελληνικό τοπίο, οι τέσσερις ταξιδιώτισσες έχασαν την διάθεσι να ξαναγκρινιάσουν για τις ταλαιπωρίες τους στο πλοίο κατά τις εικοσιτέσσερες ώρες που έμειναν στον Πειραιά.

Η Άθηνά δεν τις ένοιασε λιγώτερο από την Κέρκυρα. Και, αντίθετα από τους κοσμιογυρισμένους Έλληνες, που θεωρούν ως υποχρέωσι τους, έπειτα από κάθε ταξίδι τους στην Εύρωπη, να διαβεβαιώσουν πως η ελληνική πρωτεύουσα «είναι άπαρξια», η Γερμανίδα επισκέπτριά μας δεν διστάζει να γράψη:

«Εκείνο, που δεν ήξερα όταν έφτασα, ήταν πως θα συναντούσα μια από τις όμορφότερες πόλεις του κόσμου».

Μη νομίζετε πως η «φιλοφρόνησι» αυτή προέρχεται από τον στερεότυπο θαυμασμό, που προέχουν σ' όλους τους ξένους η Ακρόπολις και τα αρχαία μνημεία. Η Γερμανίδα μας κάθε άλλο παρά «αρχαιολάτρη» φαίνεται οτις εντυπώσεις της—και, μάλιστα, οι ιστορικές της γνώσεις δείχνουν να συμβαδίζουν με τα αρχαιολογικά της ενδιαφέροντα, δηλαδή, να είναι τόσο ανυπαρκτές όσο και εκείνα! Σ' ένα σημείο, που θεωρεί απαραίτητο να παραθέσει και κάποιες ιστορικές πληροφορίες για την Άθηνά, αναφέρει πως Ιερόθυκε από τον Κέρκυρα τον... 2ο π. Χ. αιώνα! Μ' άλλα λόγια, τρεις αιώνες μετά την εν Μαραθών μάχη!

Άλλα η νεαρή ταξιδιώτισσα δεν πολυενδιαφέρεται για εκείνα, που αφορούν το παρελθόν της χώρας που επισκέφτηκε. Δεν καταλαβαίνει—γράφει—γιατί έχουν ειπωθεί τόσα και τόσα για την αρχαία Ελλάδα και κανείς δεν λείπει τίποτε για τη νέα. Και, όμως, η σημερινή Ελλάδα έχει να προσφέρει περισσότερους

Η Ακρόπολις με το πλήθος από τους ξένους τουρίστες, όπως την είδε η νεαρή Γερμανίδα...

θαυσαυρούς πολιτισμού από πολλές άλλες χώρες που έτυχε να επισκεφτώ.

Οι έληδες και τ' αμπέλια, τα μισογκρεμισμένα παλιά έρημοκλήσια, τα γαιθουράκια στους έξοχους δρόμους, η θερμή φιλοξενία των ελληνικών χωριών, συγκίνησαν την Γερμανίδα ταξιδιώτισσα πολύ περισσότερο από τα κλασσικά μνημεία...

Ένα σημείο, στο οποίο διαφωνεί με πολλούς ξένους, είναι ο θαυμασμός της για την ελληνική κουζίνα. Ένώ οι Αμερικανοί ταξιδιώτες οδηγού συμβουλευδούν στους τουρίστες να ξεκινούν με όσο το δυνατόν περισσότερες... κονσερβές μαζί τους—προφανώς, για να μη ξεχάσουν την εξάισια γεύσι της γίας και του κόρν—μπφι!—η Γερμανίδα ταξιδιώτισσα δηλώνει πως, όσο καιρό έμεινε στην Ελλάδα, έγκατέλειψε την διεθνή κουζίνα, προς χάριν των «θαυμασίων ελληνικών σπεσιαλιτέ»!

Ανάλογος ήταν ο ένθουσιασμός της από τα ελληνικά κρασιά, που αναφέρει—χωρίς κανένα λάθος, αποδείξει πως τα έζησε αρκετά!—δεκά από τις γνωστότερες μάρκες τους. Μόνο με την ρετσίνα δε μπόρεσε να συμφιλιωθεί!

Μόλις την βάλει κανείς στο στόμα του για πρώτη φορά—γράφει—αισθάνεται κάτι το τρομερό! Μου έβλεπε πως είναι πολύ υγιεινή και πώς, όταν κανείς την συνιθίζει, του άρεσει πολύ. Άλλα δεν είχε τόσο καιρό μπροστά μου για να το εξασκεύωσω...

Αντίθετα, το οδοί της άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις. Και έφυγε με την αίσιαριά πως ο Διόνυσος έπινε οδοί, με άλλης και η γανιτές γαρίδες για μεζέ!

Έπειτα από τις τουριστικές καμπίνες και την ρετσίνα, το τρίτο—και τελευταίο—πράγμα, που την τρέμασε στην Ελλάδα, ήταν... οι τιμές των ενοικίων!

Συγκρίνοντας τα ενοίκια με τους υπαλληλικούς μισθούς και τα εργατικά ημερομίσθια, έγραψε—οποσδήποτε—το συμπέρασμα πως όλοι οι Έλληνες υπάλληλοι και εργάτες θά έπρεπε να είναι άστεγοι!

«Ρώτησα—πρόσθετε—την άργαιολόγο που μας συνόδευε, πως τα καταφέρουν, παρ' όλα αυτά, να είναι στεγασμένοι, αλλά δε μπόρεσε ούτε εκείνη να μου το εξηγήσει».

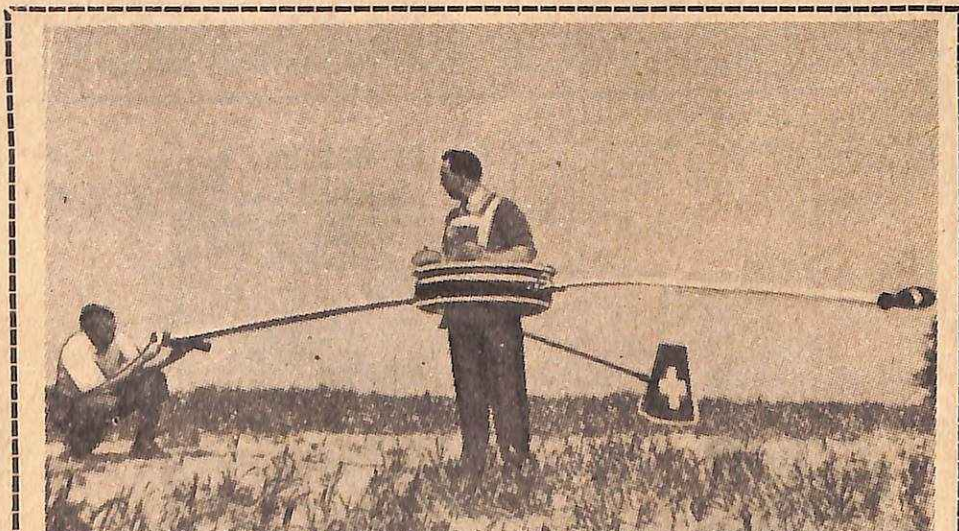
Η άδικη, όμως, αυτή ερώτησι δεν ήταν η μόνη που έφερε, σε άσκαλην θέσι την Γερμανίδα αρχαιολόγο. Όταν οι τέσσερις Γερμανίδες έφευγαν με το πλοίο για τους Δελφούς, η φίλη μες ρώτησε την συνοδή τους, πως λεγόταν ο δρόμος που περνούσαν.

«Ιερά Όδοι», της αποκρίθηκε εκείνη.

Η Γερμανίδα το πήρε κατά γράμμα: «Και πως επιτρέπεται—ξαναρώτησε—να περνανε τα πλοία από την... Ιερά Όδοι»;

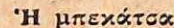
Η αρχαιολόγος είδε κι' έπαθε να της εξηγήση πως η διαδρομή των πλοίων από την Ιερά Όδο δε θα μπορούσε με κανένα τρόπο να θεωρηθί ως... ιεροσυλία!

«Αι με ρωτούσαν τώρα πια είναι η μεγαλύτερη επιθυμία μου—καταλήγει η Γερμανίδα επισκέπτριά μας—θα άπαντούσε! Νά ξαναδού για μια ακόμη φορά το φεγγάρι να ξεπροβάλλει πίσω από τις κολώνες της Ακροπόλεως».

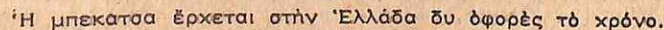
ΤΟ ΣΚΟΥΤΕΡ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ένας Έλβετος μηχανικός κατασκεύασε το παράξενο αυτό ελικόπτερο, που ονόμασε «Σκούτερ του αέρος». Η όλη συσκευή ζυγίζει 50 κιλά και αποτελείται από μια στρογγυλή ζώνη, μέσα στην οποία τοποθετείται ο μοναδικός έλικας. Γύρω απ' αυτήν δε περιστρέφεται η έλικη, η οποία κινείται μ' ένα απλοποιημένο σύστημα αεροπροωθησεως. Το «σκούτερ του αέρος» είναι η μικρότερη ίπταμένη συσκευή, που κατασκευάστηκε μέχρι σήμερα.

ТО КУННТИ

Μάταιη προσπάθεια, Μάταιος κόπος.
 'Απολαυστικό και αποδοτικό είναι τὸ κυνηγί τῆς μπεκκάτσας με
 σκυλί τῆς φέρμας. Ἡ μπεκκάτσα δέχεται πολλή ὥρα τὴ φέρμα τοῦ
 σκυλιοῦ καὶ μὲνει ἀκίνητη. Ὅταν, ὁμως, ἀναγκαστῇ νὰ σηκωθῇ

Τοι χωριστός.
Οι μπρεκαστές, αντίθετα προς τὸν κανόνα, ταξιδεύουν μὲ τὸν καιρὸ, δηλαδή πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ ανέμου. Σχηματίζουν σμήνη ἀπὸ λίγα ἄτομα καὶ μεταναστεύουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο διαδοχικά. Ἀντικύον, δηλαδή, στὴν κατηγορία τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν, ποὶ λέγονται «ἐκτοπιστικά». Φεύγουν ἀπὸ ἕνα τόπο γιὰ νὰ πάνε σὲ ἄλλον ὅταν τὶς ἀναγκάζουν οἱ τοπικὲς συνθήκες, ὅταν, δηλαδή, κινδυνεύουν νὰ μείνουν χωρὶς τροφή. Γιὰ τὴν κυρία αἰτία τῶν μεταναστεύσεων τῶν πουλιῶν εἶναι ὁ φόβος μήπως ψοφήσουν ἀπὸ τὴν πείνα. Οἱ μπρεκαστές δὲν κολοῦνται. Τὸν Μάιο

Ὁ λύκος

Ὁταν οἱ λύκοι εἶναι πολλοὶ μαζί καὶ τοὶ κοππαῖ φυλαγμένοι καὶ χωρὶς φόβο, ἐφαρμόζουν τὴ ἐξῆς στρατηγικὴ σχέδιο: ἀπὸ πολλὰ σκυλιά, τότε ἐφαρμόζουν νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ Δυό-τρεις ἀπ' αὐτοὺς πετυχαίνουν νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τῶν σκυλιῶν ἐπάνω τους καθὼς καὶ τοὺ τοσπάνων. Οἱ ἄλλοι λύκοι βρισκόμεν τότε τὴν ευκαιρίαν καὶ ριχνόμεν στὸ κοπάδι ποὺ ἔμεινε ἀμύηλον. Τὰ ἀλογα καὶ τὰ μουλάρια τὰ πιάνουν ἀπ' τὰ ρουμπίλινχτο.

Κοπάδι πεινασμένων λύκων

Οι κυνηγοί τοποθετούνται απ' αυτούς.
Δυο τρόποι χρησιμοποιούνται συνήθως για το κυνήγι του λύ-
κου: η παγάνα και το καρπέρι. Για την παγάνα γίνονται δυο ομά-
δες. Ή ομάδα των κυνηγών και ή ομάδα των παγανιστάδων.
Οι κυνηγοί τοποθετούνται απ' τον άρχηγό της παγάνας στις
κατάλληλες θέσεις πολύ πριν ξημερώσει. Οι θέσεις αυτές πρέπει
νά βρίσκονται αντίθετα στον άνεμο, για να μη πάρη τη μυρουδιά

των κυνηγών ο λύκος και... στρίψη. 'Επίσης οι θέσεις πρέπει να διαλέγονται ώστε οι κυνηγοί να βλέπονται μεταξύ τους, για να μη τουφεκιστεί ο ένας τον άλλο. Οι κυνηγοί στις θέσεις τους πρέπει να μένουν ακίνητοι σαν αγάλματα. Δεν επιτρέπεται να κινούνται ούτε να μιλούν, και γενικά να μη κάνουν τον παραμικρό θόρυβο ή την πιο ανεπαίσθητη κίνηση. Όλες αυτές οι προφυλάξεις είναι αναγκαίες για να μη τους αντιληφθούν οι λύκοι. Γιατί, όπως αναφέραμε, ήδη, ο λύκος είναι προικισμένος με εξυτάτη όραση, ακοή και όσφρηση.

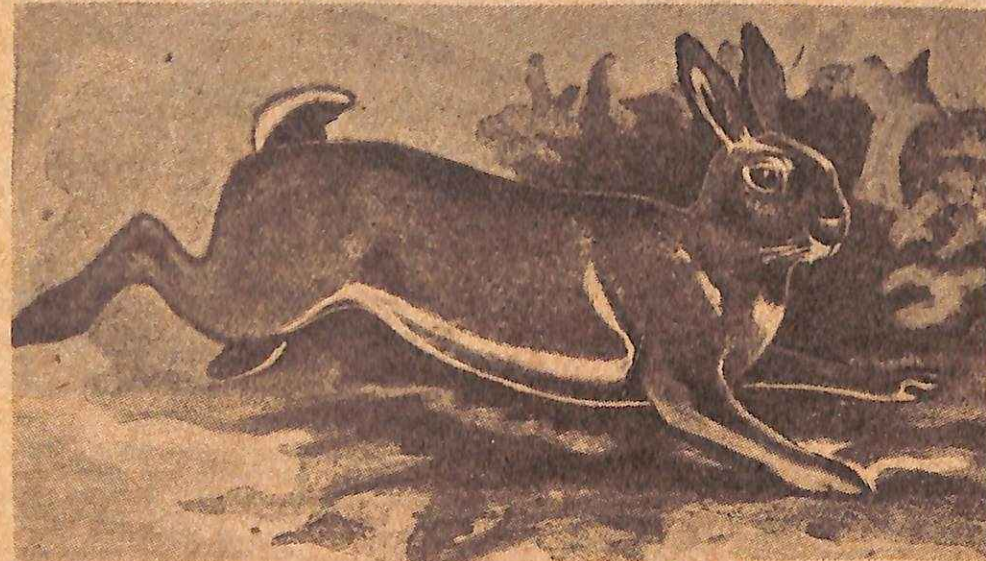
Οι κυνηγοί πρέπει να παίρνουν και μέτρα για την προσωπική ασφάλειά τους. Και ένα απ' αυτά, το κυριότερο, είναι να μην αλλάζουν θέσι χωρίς την άδεια του αρχηγού της παγάνας.

Έχουν συμβεί θανάσιμα δυστυχήματα από πυροβολισμούς κυνηγών σε διεύθυνση όπου δεν υπέθεταν πως υπήρχαν κυνηγοί.

Οι παγανιστάδες (άλλου τους λένε παγανιστές και άλλου χουγιαχτάδες) αφού κάνουν μεγάλη περιφερειακή διαδρομή και ζώσουν καλά το μέρος όπου υποτίθεται ότι κρύβονται λύκοι, αρχίζουν, στο σύνθημα του αρχηγού της παγάνας, να προχωρούν προς το μέρος των κυνηγών με φωνές, κρότους και πυροβολισμούς. Έτσι εξαναγκάζουν τους λύκους να βγούν από τα κρησφύγετά τους και να πέσουν επάνω στα καρτέρια των κυνηγών.

Ο λύκος, όμως, παντού καθώς είναι δεν ακολουθεί πάντοτε τα μονοπάτια που οδηγούν στις θέσεις - καρτέρια των κυνηγών. Διαλέγει τις περικοιές για να ξεφύγει μέσα απ' αυτές. Κυνηγημένος απ' τους παγανιστάδες ακόμα δυσκολότερα παίρνει τη μυροδιά τους. Καμμιά φορά παρουσιάζονται μπροστά στον κυνηγό ξαφνικά από εκεί που δεν τον περιμένει.

Για να πετύχει το κυνήγι αυτό, πρέπει οι κυνηγοί να είναι πολλοί καθώς και οι παγανιστάδες για να ζωστή καλά το μέρος. Μαζί με τους παγανιστάδες, εκτός απ' τον αρχηγό, πρέπει να είναι και κυνηγοί, γιατί ο λύκος γυρίζει πίσω και προσπαθεί να ξεφύγει μέσα απ' τους παγανιστάδες.

Το άγριοκουνέλο μοιάζει καταπληκτικά με λαγό

Το κυνήγι στο καρτέρι γίνεται κατά τον εξής τρόπο: Σε θέση από όπου έχει εξακριβωθεί ότι περνούν λύκοι βάζουν τη νύχτα ένα φωφίμι ή δένουν ένα ζωντανό κατσικάκι. Οι κυνηγοί κρύβονται από έναρξια, μόλις σουρουπώσει, κάπου εκεί κοντά. 'Αν υπάρχουν δέντρα ψηλά είναι προτιμότερο ν' ανέβουν σ' αυτά. Εκεί πάνω δύσκολα τους βλέπει ο λύκος και ακόμα δυσκολότερα παίρνει τη μυροδιά τους. Με τον τρόπο αυτό τον σκοτώνουν εκ του ασφαλούς.

Το δέρμα του λύκου χρησιμοποιείται για στρώσιδι και για γυναικικό. Ο λύκος σκοτώνεται με σφαίριδια και όχι με σφαίρα. 'Η σφαίρα προορίζεται για τα ευγενή θηράματα, ελάφια, ζαρκάδια κλπ.

Το άγριοκουνέλο

Το άγριοκουνέλο μοιάζει καταπληκτικά του λαγού. Όμως λαγός και άγριοκουνέλο δε ζουν ποτέ στο ίδιο μέρος. Τ' άγριοκουνέλα βρίσκονται σε διαρκή κίνηση και προκαλούν κρότους που τρομάζουν τους λαγούς και τους αναγκάζουν ν' αφήνουν τα μέρη όπου ζουν άγριοκουνέλα.

Το θηλυκό άγριοκουνέλο, ή κουνέλα, γεννάει πολλές φορές το χρόνο από έξη και περισσότερα μικρά κάθε φορά. Όταν πρόκειται να γεννήσει σκάβει βαθειά μέσα στη γη, μακριά από το άσβεστο άγριοκουνέλο, και εκεί γεννάει. Την τρύπα της φωληάς της την κρύβει σκεπάζοντάς την με άμμο ή χόρτα και χώμα. Τις προφυλάξεις αυτές τις παίρνει γιατί ο κουνέλος, για να την αναγκάσει να δειχτεί τις ερωτικές περιπτύξεις του, τρώει τα μικρά της. Όταν τα μικρά αρχίσουν να τρώνε μόνα τους, τότε η κουνέλα τα οδηγεί κοντά στον κουνέλο και ζουν οικογενειακώς όλοι μαζί μέσα στη φωληά τους.

Τη φωληά του το άγριοκουνέλο την κατασκευάζει κάτω από το έδαφος, μέσα στη γη. 'Η φωληά έχει διάφορους διαδρόμους, και πολλές εισόδους και εξόδους. Διαλέγει για να φτιάξει τη φωληά του μέρη πυκνοφυτεμένα από θαμνούς, πετρώδη ή άμμο και με κλίση σε βαθμό που να μη μπορούν να μπει μέσα τα νερά των βροχών.

Το άγριοκουνέλο είναι νυκτόβιο ζώο. Βγαίνει τη νύχτα για να βρει τροφή. Τρώει όποιο φυτό του τύχει. Πολλές φορές το βρίσκει

η ημέρα έξω απ' τη φωληά του. 'Αν τότε δεν μπορέσει να πάει στη φωληά του, κρύβεται προσωρινά μέσα στα βότανα, στα πουρνάρια, στα χαντάκια ή σε σωρό από πέτρες ή εύλα.

Κρατάει πολύ τη φέρμα του σκυλιού. Όταν αναγκαστεί να βγεί από τον κρυψώνα του, δεν ακολουθεί ευθεία γραμμή αλλά κάνει ελιγμούς και τρέχει να κρυφτεί στα πυκνά ή να καλυφτεί μέσα στα όρωματα και ν' αποφυγή έτσι τα βόλια του κυνηγού. Τότε χτυπιέται δύσκολα γιατί δεν παρουσιάζει στον κυνηγό, εύκολο στόχο.

Ο κυνηγός για να το πετύχει πρέπει να είναι καλά εξασκημένος στις μπηχτές ντουφεκίες και να μπορεί να προβλέψει από πού ανοίγεται το μέρος θα περάσει το άγριοκουνέλο, για να του ρίξει.

Η Ευρώπη είναι γεμάτη άγριοκουνέλα. Φαίνεται πως τάφεραν από την 'Αφρική πρώτα στην 'Ισπανία, από όπου διαδόθηκαν κατόπιν σ' όλη την Ευρώπη και στην 'Αγγλία. 'Οτι κάτι τέτοιο συνέβη βεβαιώνεται από ρωμικά νομίσματα, όπου παρασταίνεται η 'Ισπανία νάχη στα πόδια της κουνέλι.

Οι Αυστραλοί έφεραν άγριοκουνέλα και στη χώρα τους αλλά τα μετάνιωσαν σκληρά. Τους έκαναν τέτοιες ζημιές, ώστε έπληρωναν απόζημιώσεις σε όσους σκότωναν άγριοκουνέλα.

Πολλά από τα ξερωνίσια μας είναι γεμάτα από άγρια κουνέλια. Δύσκολα όμως κυνηγιούνται την ημέρα γιατί όπως είπαμε είναι κρυμμένα μέσα στη γη.

Τα κυνηγούν τη νύχτα με το φεγγάρι. Χρειάζονται πολλοί κυνηγοί για να φυλάξουν μπροστά στις τρύπες της φωληάς τους. 'Αμα βγεί το κουνέλι από την τρύπα της φωληάς του πρέπει ο κυνηγός να τ' αφήσει ν' απομακρυνθεί και έπειτα να του ρίξει. 'Αν το ντουφεκιστεί μπροστά στη φωληά του και τα πληγμένα μπορεί να το χάσει γιατί θα μπει μέσα στη φωληά του και δεν θα ξαναβγεί. Μ' αυτό τον τρόπο ο κυνηγός μπορεί να σκοτώσει όλα τα άγριοκουνέλα που είναι κρυμμένα μέσα στη φωληά, γιατί ξεχνούν τις ντουφεκίες και ξαναβγαίνουν έπειτα από λίγο για να βουκίσουν.

Άλλος τρόπος να κυνηγήσει κανείς άγριοκουνέλα είναι ο έπτο-μενος: 'Αφού ανακαλύψει ο κυνηγός τις τρύπες της φωληάς των κουνελιών, περιμένει ναρθούν μεσάνυχτα και τότε τις κλείνει μία μία. Τα κουνέλια αφού δοσκήσουν τη νύχτα θ' αρχίσουν να γυρίζουν, κατά τα χαραμάτα στη φωληά τους. Βρίσκουν όμως κλειστές τις τρύπες και αναγκάζονται να κρουτούν τριγύρω της. 'Ο κυνηγός θα τα ανακαλύψει τότε εύκολα αν έχη καλό σκυλί και μπορεί να σκοτώσει πολλά αν, έννοείται είναι καλός σκοπευτής.

*

Σε πολλές χώρες της Ευρώπης μεταχειρίζονται για το κυνήγι του άγριοκουνελιού τη νυφίτσα. 'Η νυφίτσα είναι ένα όμορφο μικρό ζώο της οικογενείας των κουνελιών. Έχει λεπτοκαμωμένο και πολύ ελαστικό σώμα. Χάρη σ' αυτή την κατασκευή του σώματός της, η νυφίτσα μπορεί να μπει στη μικρή τρύπα. 'Εξημερώνεται εύκολα και υπακούει στη φωνή του άφεντικού της.

Η νυφίτσα είναι πολύ τεμπέλικό ζώο. Γ' αυτό όταν πρόκειται να τη μεταχειριστή ο κυνηγός για να κυνηγήσει άγριοκουνέλα δεν πρέπει να της δώσει να φάει πολύ, γιατί όταν έχη γεμάτο το στομάχι θέλει ν' αναπαύεται και τότε όταν μπει στη φωληά των κουνελιών το ρίχνει στον ύπνο και βγαίνει έξω έπειτα από πολλές ώρες.

Το κυνήγι άγριοκουνελιών με νυφίτσα γίνεται κατά τον εξής τρόπο: 'Αφού ανακαλυφθεί η φωληά του κουνελιού τοποθετείται από ένα κυνηγός μπροστά και κοντά σε κάθε τρύπα της. 'Η φωληά ανακαλύπτεται από τις φρέσκες κοπριές των κουνελιών και τα σκαλισμάτα τους. Έπειτα βάζουν τη νυφίτσα από την ειδική τσάντα με την οποία τη μεταφέρουν στον τόπο του κυνηγιού, και την αφήνουν να μπει μέσα στη φωληά των κουνελιών.

Όταν τ' άγριοκουνέλα αντιληφθούν τη νυφίτσα, κάνουν με τα πισινά πόδια τους ένα δαιμονιώδη θόρυβο. 'Η νυφίτσα τους επιτίθεται, τα γρατσουνάει με τα μυτερά νύχια της, τα δαγκώνει και στο τέλος τα αναγκάζει να ξεπεταχτούν από τις τρύπες της φωληάς τους, έξω στο υπαίθρο. Πολλές, όμως φορές τ' άγριοκουνέλα δεν έννοούν να βγούν έξω και παλεύουν με τη νυφίτσα. Φτάνουν ως την έξοδο της φωληάς, βγάζουν λίγο έξω τη μουσούδα τους και ξαναμπαίνουν μέσα. Ξαναρχίζει το πάλεμα του άγριοκουνελιού με τη νυφίτσα ή οποία στο τέλος τους βγαίνει με μάτια τα τρώει και τους ρουφάει το αίμα. 'Αμα γίνει αυτό, η νυφίτσα το ρίχνει στον ύπνο και μάταια θα την περιμένει ο κυνηγός να βγεί έξω. Συνήθως, όμως, όλα τα κουνέλια της φωληάς βγαίνουν έξω και τελευταία η νυφίτσα, γιατί δεν έννοει να βγεί, αν δεν δώσει και το τελευταίο κουνέλι απ' τη φωληά του.

Ο κυνηγός δεν πρέπει να ντουφεκιστεί το άγριοκουνέλο όταν βγάλει τη μουσούδα του απ' την τρύπα της φωληάς του, γιατί σφαλώς από πίσω του θα βρίσκεται η νυφίτσα και θα χτυπήσει και αυτήν. Πρέπει να το αφήσει να προχωρήσει και έπειτα να του ρίξει. Θα το σκοπεύσει όπως σκοπεύει το λαγό. 'Αν έρχεται κατεπάνω του θα του ρίξει χαμηλά μπροστά στα πόδια του. 'Αν φεύγει από μπροστά του θα του ρίξει επάνω απ' τα αυτιά του. 'Αν, τέλος, το άγριοκουνέλο φεύγει δεξιά ή αριστερά του ο κυνηγός θα του ρίξει ένα μήκος του σώματός του μπροστά. Αυτό το μήκος της σκοπεύσεως είναι το συνηθισμένο, γιατί σπανίως θα σκοπεύσει ο κυνηγός άγριοκουνέλο σε απόσταση που χρειάζεται μεγαλύτερο μήκος προσκοπεύσεως, όπως συμβαίνει με το λαγό. Γιατί, όπως είπαμε ήδη, το άγριοκουνέλο δεν ανοίγεται όπως ο λαγός, αλλά τρέχει να κρυφτεί κάπου κοντά.

Ο κυνηγός που παραφυλάει μπροστά στην τρύπα της φωληάς του κουνελιού, πρέπει ν' αποφεύγει κάθε θόρυβο ένόςω ή νυφίτσα βρίσκεται μέσα στη φωληά των κουνελιών. Γιατί τ' άγριοκουνέλα ένησυχούν, φοβούνται και δεν έννοούν να βγούν έξω.

Το κυνήγι του άγριοκουνελιού με νυφίτσα είναι απόλαυστικώτατο και έχει πάντοτε έπιτυχίες. 'Αρκεί οι μετέχοντες στο κυνήγι να είναι πολλοί, να είναι δε ψυχραίμοι και καλοί σκοπευτά, για να μη ντουφεκισθούν μεταξύ τους. Το κυνήγι αυτό θα έπρεπε να εισαχθεί και στον τόπο μας για να σωθούν οι λίγοι λαγοί που άπομειναν. 'Αγριοκουνέλα έχουνε πολλά καθώς και νυφίτσες.

Η συντήρησι της νυφίτσας δεν κοστίζει. Την τρέφουν με γάλα μέσα στο όποιο τρίβουν λίγο ψωμί και της δίνουν και κανένα αυγό.

Το κρέας του άγριοκουνελιού είναι αρκετά νόστιμο. Μαγειρεύεται όπως και του λαγού. Γίνεται στιφάδο, σαλμί, στο φούρνο με σκορδαλιά ή λαδορίγανη. Έπισης έλκετο φαγητό είναι το άγριοκουνέλο μαγειρεμένο σιβέ.

Το σιβέ γίνεται ως εξής: 'Αφού βγάλουμε το κουνέλι από τη μαρινάδα, το σκουπίζουμε και το κόβουμε σε μικρά κομμάτια. 'Αλατοπιπερώνουμε τα κομμάτια, τα άλευράνουμε και τα τηγανίζουμε σε δυνατή φωτιά, ως ότου κοκκινίσουν καλά, με βούτυρο ανακατεμένο με λάδι. 'Αφού τηγανίσουν τα κομμάτια, τα βάζουμε σε μία κατσαρόλα. Στο τηγάνι που τα τηγανίσαμε ρίχνουμε 2—3 κουταλιές της σούπας άλευρι, τρ ανακατεύουμε διαρκώς ως ότου πάρη καστανό χρώμα και ρίχνουμε συγχρόνως κρσσί και λίγο νερό, καθώς και μερικές κουταλιές της σούπας ντομάτα πουρέ, 1—2 φύλλα δάφνης, 5—6 γαρύφαλλα και ανάλογο άλατι και πιπέρι καθώς και 50 δράμια κρεμμυδάκια κοκκάρ και λίγο σκόρδο αν μας άρέσει.

Όλο αυτό το υλικό άμα πάρη βράσι το άδειάζουμε στην κατσαρόλα που είναι τα κομμάτια του κουνελιού. Σκεπάζουμε καλά την κατσαρόλα και τα άφίνουμε να βράσουν σε σιγανή φωτιά. 'Αμα ψηθούν τα κομμάτια τα βγάζουμε από την κατσαρόλα με μία τρυπητή κουτάλα και τα βάζουμε σε μία πιατέλα. Βγάζουμε και τα κρεμμυδάκια. Το άλλο υλικό το άφίνουμε να βράση, αφού βγάλουμε προηγουμένως τη δάφνη και τα γαρύφαλλα. Το άφίνουμε να βράση ως ότου γίνει μία σάλτσα πυκνή. Με τη σάλτσα αυτή περιλούζουμε τα κομμάτια του κουνελιού.

Για τη μαρινάδα μιλήσαμε στο κεφάλαιο του λαγού, στο τεύχος 929 του περιοδικού.

Οι τσίχλες

Οι τσίχλες είναι πουλιά μεταναστευτικά, έκτοπιστικά και ένδημικά. Άλλες, δηλαδή απ' αυτές περνούν από τη χώρα μας χωρίς να παραμείνουν, άλλες αλλάζουν διαδοχικώς τους τόπους παραμονής τους στη χώρα μας κι' άλλες μένουν μονίμως μαζί μας. Οι τσίχλες προδίδουν την παρουσία τους με τη χαρακτηριστική φωνίτσα τους «τσά... τσά... τσά». Είναι πουλιά άνησχα. 'Απ' τρ πρώι ως τρ βράδυ πηγαίνοντάς εδώ κι' εκεί. Τρώνε σκυλιά, σαλιγκάρια και κάθε λογής σπόρους και καρπούς: σταφύλια, κεράσια, μούρα, έληές, ίξο κλπ. Είναι, συνεπώς, ωφέλιμες και έπιβλαβείς.

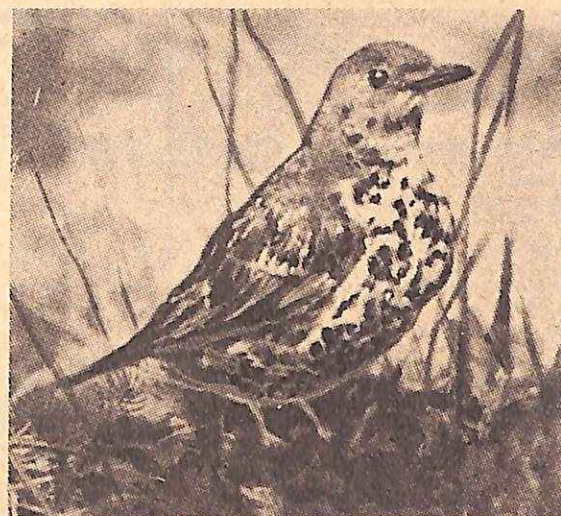
Υπάρχουν πολλών ειδών τσίχλες. Στη χώρα μας συναντώνται τέσσερα από τα είδη τους: η γερακότσιχλα ή βουνίσια τσίχλα, η λογγίσια τσίχλα, η κοκκινωπή τσίχλα και η κερότσιχλα. Το έπιστημονικό όνομα του πουλιού είναι «κίχλα». Όλες οι τσίχλες κελάιδουν, η λογγίσια όμως κελάιδει καλύτερα από όλες και γι' αυτό την άνωμασαν «φιλόμελο». Οι Νορβηγοί μάλιστα τη λένε «αη-δόνι του βορρά».

Οι τσίχλες είναι ξυπνότερα πουλιά, προικισμένα με ισχυρότατη όραση και όξυτατη ακοή. Είναι και καχύποπτες. Με τον παραμικρό θόρυβο φεύγουν. Πάνουν επάνω στα δέντρα και στους θάμνους, αλλά στο έσωτερικό τους για ασφάλεια. Άλλάζουν διαρκώς θέσεις. Καθισμένες στα δέντρα και στους θάμνους είναι δυσδιάκριτες χωρίς στον χρωματισμό του σώματός των. Πετάνε ταχύτατα. Διανύουν 100 και πλέον χιλιόμετρα την ώρα. Στο κυνήγι της τσίχλας δεν χρειάζεται σκυλί, γιατί τις διώχνει προτού ο κυνηγός τις πλησιάσει έντός βολής.

Οι τσίχλες κυνηγιούνται σκλητές από τα δέντρα και τους θάμνους ή σε καρτέρι σε θέσεις απ' όπου περνούν για να πάνε να κουρνιάσουν το βραδύκι. Σε πολλές χώρες της Ευρώπης το κυνήγι στο καρτέρι έχει συστηματοποιηθεί. Κατασκευάζουν μέσα στα δάση

καλύβες - φυλάκτες και τις σκεπάζουν με φύλλα δέντρων.

Απ' έξω απ' τη φυλάκτρα τοποθετούν κλουβιά με ζωντανές τσίχλες. Οι τσίχλες αυτές με το κελάιδισμά τους προσελκύουν τις διαβατικές, που άυποπτες πλησιάζουν έντός βολής τον ένεδρευόντα κυνηγόν. Πολλοί κυνηγοί για να γά. Πολλοί κυνηγοί τής προσελκύουν με τα άποκαί σφυρίχτες που άπομιμούνται τη φωνή της τσίχλας Σε μακρινές χώρες με-

Η τοίχλα είναι από τα πιό άνησχα πουλιά.

σε παλαιότερη εποχή.

Τον αναφέρει ακόμη και ο Όμηρος.

Οι τσίχλες έχουν τα εξής γενικά χαρακτηριστικά: χρώμα σώματος, κεφαλής και πτερύγων σταχτόλαδο, χρώμα στήθους άνοιχτό καφέ με έλαφρεία άσπρη άπόχρωσι διάστιχτο από καστανό-μαυρες πιτσιλάδες.

Και τα τέσσερα είδη τσίχλας, που αναφέραμε πάρα πάνω, έχουν κοινά τα γενικά αυτά χαρακτηριστικά του σώματος και των πτερύγων του.

Παρουσιάζουν, όμως, και μερικές άρκετά χαρακτηριστικές διαφορές μεταξύ τους:

Η βουνίσια τσίχλα ή γερακότσιχλα είναι η μεγαλύτερη απ' τις άλλες τρεις. Το άναστημά της φτάνει τους 27 πόντους.

Έχει ιδιαίτερη προτίμησι στον ίξο στο «γκύ», όπως είναι διεθνώς γνωστό το παράσιτο αυτό φυτό του ελάτου. Καθώς δε καθορίζει τη μύτη της επάνω στα κλαριά του έλατου από τον ίξο που είναι κολλημένος επάνω της, τον μεταφυτεύει από έλατο σε έλατο.

Τα κρέας της γερακότσιχλας δεν είναι νόστιμο γιατί τρώει κατ' προτίμησιν, ίξο. Οι γερακότσιχλες προτιμούν τα έλατοσκεπή δάση για διαμονή τους.

Η λογγίσια τσίχλα είναι μικρότερη απ' τη γερακότσιχλα. Το άναστημά της, δεν περνάει τους 20 πόντους. Την άνωμάζουν, όπως είπαμε πιό πάνω, και φιλόμελο για το ωραίο κελάιδισμά της.

Ο χρωματισμός του σώματός της είναι σταχτός ανακατωμένος με άσπρο και λαδί χρώμα. Στο στήθος της έχει πολλές καστανόμαυρες πιτσιλάδες.

Η κοκκινωπή τσίχλα είναι ίδια με την φιλόμελο στο άναστημα και στον χρωματισμό με τη διαφορά ότι στο στήθος και στις πλάτες έχει μια διάχυτη κοκκινίλα και οι πιτσιλιές έχουν σχήμα τριγωνικό.

Και αυτή και η φιλόμελος τρώνε ιδιαίτέρως έληές. Γ' αυτό θα τις συναντήσουμε και τις δύο στους έλαιώνες.

Η κερότσιχλα έσχεται δεύτερη στο μέγεθος έπειτα απ' την γερακότσιχλα. Ξεχωρίζει απ' τις άλλες τσίχλες από το μολυδί χρώμα της κεφαλής της, τις σκούρες καστανές πλάτες της και την βραχνή φωνή της.

Είναι σπανιώτερη στον τόπο μας απ' τις τρεις άλλες. Πήρε το όνομα κερότσιχλα από την προτίμησι που έχει στους καρπούς του κέδρου.

Οι τσίχλες υπέτες είναι ένα απ' τα νοστιμότερα φαγητά, το χειμώνα που είναι παχείες. 'Από τα τέσσερα είδη που αναφέραμε, η λογγίσια τσίχλα και η κοκκινωπή είναι οι νοστιμότερες.

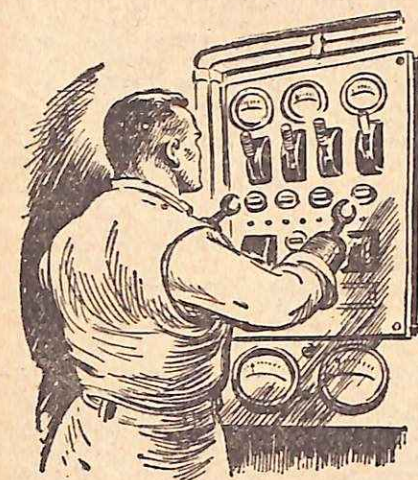
Στο κυνήγι της τσίχλας πρέπει να μεταχειρίζαστε γερές ντουφεκίες για να πέσει το πουλί επί τόπου. Γιατί αν πέση μακριά μας είναι πολύ δύσκολο να την βρούμε, αφού στο κυνήγι της δεν παίρνουμε μαζί μας σκυλί. Το χρώμα της συγγέεται με το χρώμα του εδάφους και είναι δυσδιάκριτη. Σκαγία ένδεδειγμένα για τις τσίχλες είναι το Νο 7 και το Νο 8.

Το τίρο (βολή) της τσίχλας είναι από τα δυσκολότερα που μπορεί να γίνει.

Σ' αυτό αναδεικνύονται οι καλύτεροι κυνηγοί - σκοπευτά «στο φτερό» κατά τη συνηθισμένη κυνηγετική έκφρασι. Μία έπιτυχία 30% θεωρείται ικανοποιητική. Οι 'Αθηναίοι κυνηγοί έπιδίδονται ιδιαίτέρως σ' αυτό το τίρο.

ΩΡΙΩΝ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η άγριόκηνα, τρ άρπακτικό πουλιά, άσκαει και έφάρια του κυνηγού, κυνηγετική τέχνη και άγωγή.

Ο άνθρωπος έχει μάθει να χρησιμοποιεί τα τεχνητά χέρια του με καταπληκτική ευκολία.

ΟΙ ΑΝΑΠΗΡΟΙ δεν είναι άχρηστοι

Μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις

Ο νεαρός Αμερικανός Τζόντσεφ Μάκ Κίμπιν απολύθηκε εδώ και λίγες εβδομάδες από τη δουλειά του στο λιμάνι όπου εργαζόταν, με μόνη δικαιολογία το γεγονός ότι το ένα μάτι του είναι ψεύτικο.

Ό,τι κι αν έκανε, ο Μάκ Κίμπιν δεν μπορούσε να προσληφθεί πάλι. Κανείς, από όσους απευθύνθηκε, δεν έδωσε σημασία στο γεγονός ότι ο νέος αυτός, που έχασε τη δουλειά του, γιατί δεν έχει δύο μάτια, υπηρέτησε οκτώ μήνες στο στρατό, χωρίς μάλιστα να τοποθετηθεί σε βοηθητική υπηρεσία.

Ένας άλλος νεαρός Αμερικανός εργαζόταν για καιρό σε μια τράπεζα, όπου υπεβλήθη στη συνθησισμένη γενική ιατρική εξέταση.

Ανεκαλύφθη τότε ότι η καρδιά του ήταν αδύνατη. Ο ίδιος, ωστόσο, δεν είχε νοιώσει ποτέ έννοχες και ούτε καν φανταζόταν ότι ήταν άρρωστος. Αλλά η τράπεζα τον απέλυσε, γιατί τον θεωρούσε «ανάπηρο».

Ένα τρίτο περιστατικό, είχε για θύμα μια δασκάλα, που αν και θεραπευτική εντελώς από μία επικίνδυνη μορφή αναιμίας, δε μπορούσε να διοριστεί σε κανένα από τα γυμνάσια, όπου απευθύνθηκε.

Η δικαιολογία, κι' εδώ, ήταν ότι η δασκάλα θεωρήθηκε ανάπηρη!

Είναι όμως σωστό, οι άνθρωποι που έτυχε να στερηθούν κάποιο από τα μέλη τους, ή να προσβληθούν από μία αρρώστια που αργότερα θεραπεύτηκε, να θεωρούνται ακατάλληλοι για εργασία και να καταδικάζονται σε ουσιαστική αχρηστία;

Γιατί, βέβαια, η στέρση της δουλειάς, είναι καταδική ακόμη χειρότερη και από την αναπηρία τους. Κι' αυτό, μάλιστα, συμβαίνει σε μία εποχή όπου είναι αποδεδειγμένο ότι ακόμη και η βαρεία αναπηρία, δε στερεί τα θύματά της από την δυνατότητα να αγωνιστούν για να κερδίσουν τη ζωή τους.

Κι' όταν πάρουν την απόφαση να αγωνιστούν, οι ανάπηροι αποδεικνύουν ότι δεν είναι άχρηστοι και ότι καταφέρνουν πραγματικά θαύματα.

Σε ένα μεγάλο αγγλικό εργοστάσιο, ένας υπάλληλος με ακρωτηριασμένα και τα δύο χέρια του, χειρίζεται ένα πολύπλοκο μηχανήμα έλεγχου, που είναι γεμάτο διακόπτες, κουμπιά και μοχλούς. Η δουλειά αυτή απαιτεί ταχύτητα και ευγυνία στα χέρια και ο ανάπηρος έχει μάθει να χρησιμοποιήσει τα τεχνητά μέλη του με καταπληκτική ευκολία.

Σ' ένα άλλο εργοστάσιο, ένας ακόμη ανάπηρος — κι' αυτός με ιουμένα τα δύο χέρια που τα έχει αντικαταστήσει με τεχνητά — έρ-

γάζεται εδώ και είκοσι χρόνια σε μία βαρεία δουλειά. Ο εργοδότης του, όμως, δε σκέφτηκε ποτέ να τον απολύσει, γιατί ο ανάπηρος υπάλληλος είναι πιο αποδοτικός και από τους άρτιμελεις συναδέλφους του.

Έξ' ίσου αξιοθαύμαστος με τους δύο προηγούμενους είναι ένας υπάλληλος στο Μάντσεστερ, που του λείπουν και τα δύο πόδια. Αλλά ούτε αυτός, ούτε και οι προϊστάμενοί του, δε σκέφτηκαν ότι είναι δυνατόν να σταματήσει τη δουλειά που κάνει από χρόνια και που τον αναγκάζει να τριγυρίζει αρκετή ώρα μέσα στο εργοστάσιο.

Το περίεργο είναι ότι οι στρατιωτικές υπηρεσίες, όπου θα περίμενε κανείς ότι ο έλεγχος είναι αυστηρότερος, δούν αφορα τηνωματική αρτιότητα, δε δείχνουν πάντοτε μεγάλη σχολαστικότητα στο θέμα της αναπηρίας.

Είναι γνωστό, λόγω χάριν, ότι αρκετοί από τους πιλότους αεροπλάνων, έχουν ελαττωματική όραση και πολλοί υποψήφιοι πιλότοι, μάθαιναν απ' έξω τις οπτικές ασκήσεις στις οποίες τους υπέβαλαν, μόνο και μόνο για να περάσουν στις εξετάσεις τους.

Κατά την διάρκεια του τελευταίου πολέμου, αρκετοί πιλότοι κυβερνούσαν τα αεροπλάνα τους χωρίς να χρησιμοποιούν τα πόδια τους. Κι' αυτό, όχι γιατί δε χρειαζόνταν τα πόδια τους, αλλά απλούστατα γιατί δεν είχαν.

Η Αμερικανίδα Ζακελίν Κόκραν, μία από τις πιο διάσημες πιλότους —δοκιμάστριες αεροπλάνων, κλείνει πάντοτε το ένα μάτι της, όταν πρόκειται να προσγειωθεί ή να απογειωθεί.

Αυτό δεν το κάνει για «γούρι» ή για κάποια παράδοση αλτρία. Αλλά, όταν έχει και τα δύο μάτια ανοικτά, η γυναίκα αυτή δεν καταλαβαίνει τις διαφορές ύψους και βάθους — κάτι εντελώς απαραίτητο για πιλότο αεροπλάνου.

Η «ανάπηρη» της, ωστόσο, δεν εμποδίζει την Κόκραν να είναι μία από τις ικανότερες πιλότους της Αμερικής.

Όλους αυτούς, όμως τους ξεπέρασε ο Τζών Σλέσσφορ, που όταν ήταν μικρός προσεβλήθη από πολιομυελίτιδα, με αποτέλεσμα να παραλύσουν και τα δύο πόδια του. Όταν κηρύχτηκε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, ο Σλέσσφορ ζήτησε να καταταγεί στο στρατό, αλλά τον απέριψαν άουζήτητοι.

Ο Σλέσσφορ δεν τώβαλε κάτω. Χάρη σε έναν γνωστό του ανώτερο αξιωματικό, κατετάγη στην αεροπορία, όπου είχαν ανάγκη από πιλότους, και ανέδειξε κατά τη διάρκεια του πολέμου ένας από τους καλύτερους αεροπόρους. Μετά τον πόλεμο, έμεινε στην αεροπορία και όταν κηρύχτηκε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, έγινε αρχηγός του επιτελείου της αγγλικής αεροπορίας.

Εκτός από τα άπειρα παραδείγματα ιστορικών προσώπων, που αν και ανάπηρα, κέρδισαν σημαντικές στρατιωτικές ή πολιτικές νίκες, υπάρχουν επίσης αμέτρητες περιπτώσεις αναπήρων αθλητών — όπως έχουμε γράψει και άλλοτε — που διακρίθηκαν στα σπορ και κατόρθωσαν να επιβληθούν και σε ολυμπιακούς αγώνες.

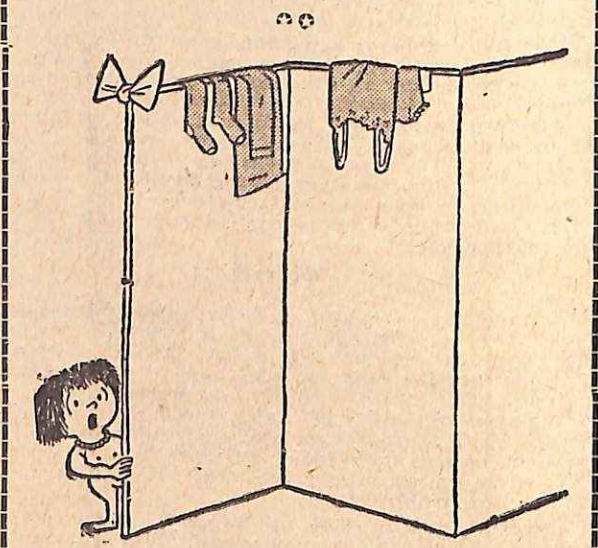
Όλα αυτά τα περιστατικά, βέβαια είναι μεμονωμένα και δείχνουν την αόμαστη θέληση ωριμμένων ανθρώπων να πολεμήσουν με κάθε τρόπο την αναπηρία τους και να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στην κοινωνία, βοηθώντας έτσι και τους ίδιους τους εαυτούς τους.

Τα τελευταία χρόνια, όμως, στις εξελιγμένες χώρες, λαμβάνεται πρόνοια ώστε οι κάθε είδους ανάπηροι να μη νοιώθουν ότι είναι άχρηστοι. Ειδικά ιδρύματα τους μαθαίνουν να χρησιμοποιούν τα μέλη τους με τον πιο κατάλληλο τρόπο και τους κάνουν ικανούς να εργάζονται ακόμη και σε δύσκολες εργασίες, που απαιτούν πολύπλοκους χειρισμούς.

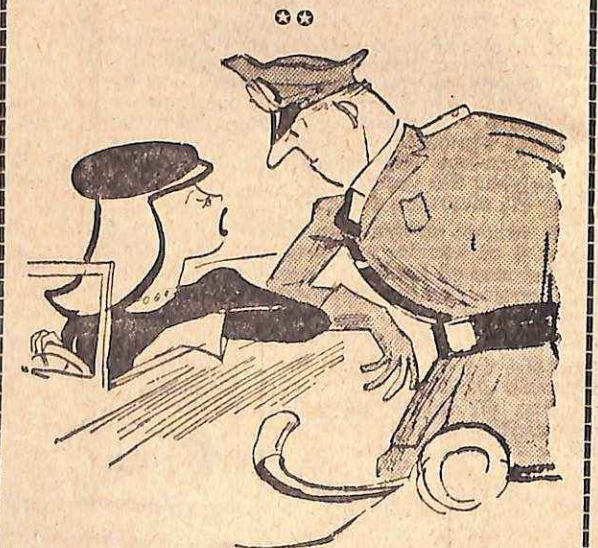
Ετσι, όχι μόνο οι ανάπηροι, αλλά και η κοινωνία, παραδέχονται ότι η στέρση κάποιου μέλους, ή μία σοβαρή αρρώστια, δεν κάνουν τον άνθρωπο άχρηστο.

— Έχετε υπ' όψη σας, ότι αυτό είναι το διεθνές σήμα αναγνώρισης των Ελλήνων δολογών... (Του Αρκέλαου)

— Να βγάλω και το κολλιέ, γιατί;

— Και βέβαια ακούω! Αλλά δεν είσαι ο μόνος, που μου αφυρίζει, όταν περνάω...

Η τρελή λεοπάρδαλη

Μία τρομακτική περιπέτεια ενός επιστήμονος

Το «Ινστιτούτον Θηλαστικών» της Ζυρίχης είναι ένα ίδρυμα με αποστολή την επιστημονική μελέτη των ανωτέρων ειδών του ζωικού βασιλείου. Ένας από τους ζωολόγους λοιπόν που αποτελούν το προσωπικό του, ο δόκτωρ Τζών Σίμπερ, ασχολείται το 1951 με έρευνες γύρω από τις ψυχοπάθειες των ζώων.

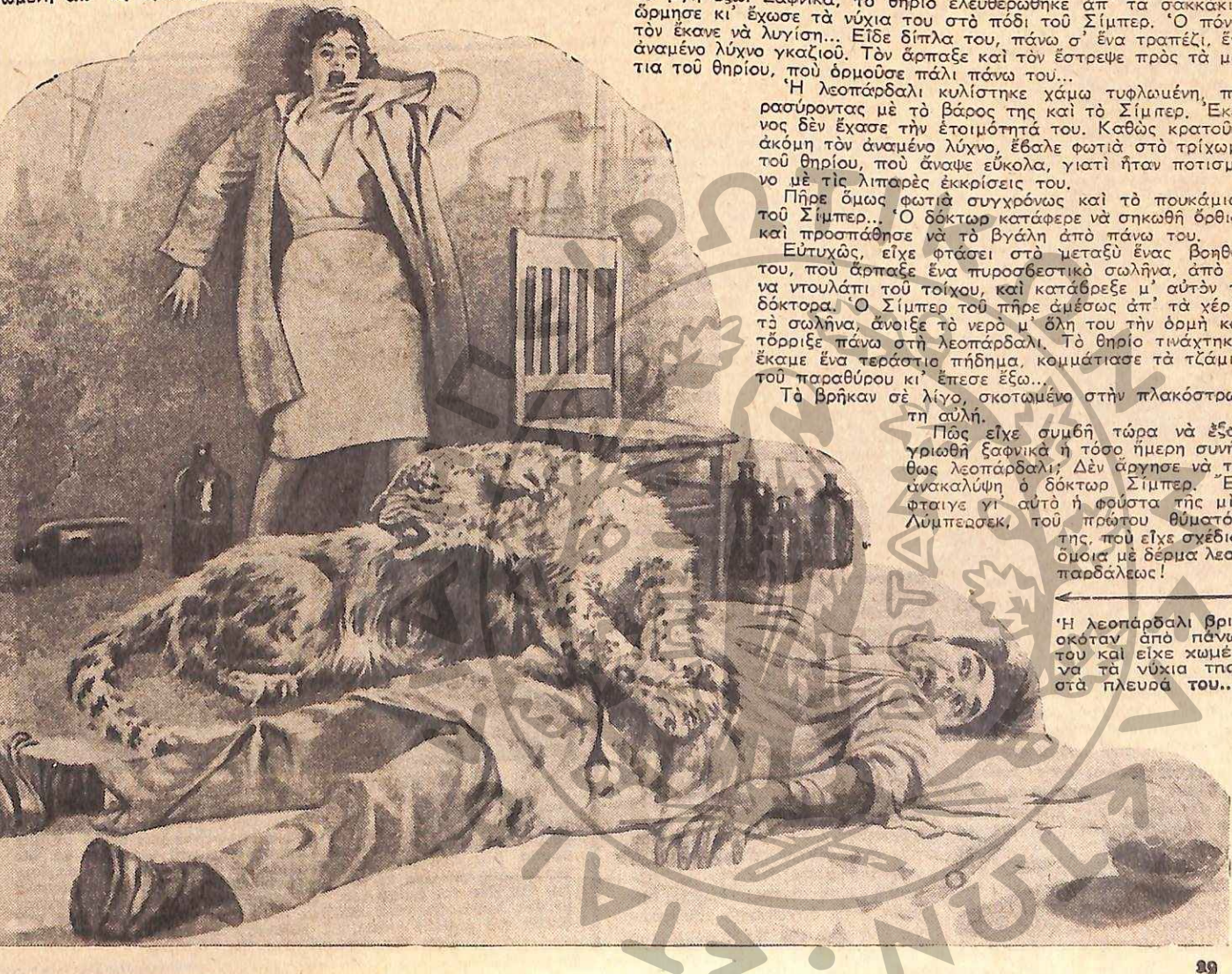
Ήταν ένα θέμα πρωτότυπο και εξαιρετικά ενδιαφέρον. Γι' αυτό το σκοπό, λοιπόν, ο δόκτωρ Σίμπερ είχε αγοράσει από το Ζωολογικό Κήπον του Λονδίνου μία άσπρη λεοπάρδαλη της Ασίας, που παρουσίαζε μία παράξενη συμπεριφορά: Μεγαλωμένη στην αιχμαλωσία, είχε γίνει ήμερη σαν μια μεγάλη γάτα. Αφίε στην χαϊδέψουν, να την ταισούν με το χέρι... Όταν όμως βρι- νά τη χαϊδέψουν, σε άλλα ζώα, εξαγριωνότανε. Είχε ήδη κατασπα- σκόταν αντίκρυ σε άλλα ζώα, σε σκύλους, σε σκίτσους... Τό αφι- έπειθε ακόμη και σ' ένα πελώριο ελέφαντα!

Ήταν ένα μεγαλόσωμο θηρίο, μήκους 2 μέτρων από το ρύ- χος ως την άκρη της ουράς. Τό είχαν βαπτίσει «Γκαίτσε», γιατί έπαιρνε συχνά μία στάση σαν να βυθιζότανε σε σκέψεις... Τό αφι- ναν δε να τριγυρίζει ελεύθερα μέσα στο Ινστιτούτο — εκτός από τό νεκροτομείο των ζώων, γιατί ή όσμη τού θανάτου τό έκανε δύσθυμο και ανήσυχο.

Τό πρωί της 19ης Μαρτίου 1951 ο δόκτωρ Σίμπερ εργαζό- τανε στο γραφείο του, όταν άκουσε μία σπαρακτική γυναικεία φωνή στο διάδρομο. Πετάχτηκε άμέσως έξω κι' είδε μία νεαρή συ- νάδελφό του, τη μίς Λύμπερσεκ, να τρέχει σαν τρελλή, με τά χέ- ρια της καταματωμένα από βαθιές γρατζουνιές.

Την ακολουθούσε ή λεοπάρδαλη, εξαγριωμένη κι' έτοιμη να έ- ξεσκίση όποιον θάρρισκε μπροστά της... Τό θηρίο μπήκε στο έρ- γαστήριο, απ' την ανοικτή πόρτα. Ο Σίμπερ τ' άκουσε να έπι- γασθεί σε κάποιον. Έτρεξε άμέσως κι' είδε να κείται χαμό ο Βόλκε, ένας απ' τούς βοηθούς του. Η λεοπάρδαλη βρισκόταν από πάνω του κι' είχε χωμένα τά νύχια της βαθιά μέσ' στα πλευρά του!

Μία άλλη βοηθός, ή μίς Μένκες, είχε κολλήσει στον τοίχο, πα- νωμένη απ' τη φρίκη...

Ο Βόλκε ήταν ήταν ακόμη ζωντανός. Κύτταζε μ' απόγνωση τó δόκτωρ Σίμπερ. Δεν φώναξε όμως, δεν έκανε την παραμικρή κί- νηση, γιατί ήξερε καλά πώς τó θηρίο θά τόν αποτελείωνε τότε...

Ο δόκτωρ δεν κρατούσε τίποτε, για να χτυπήσει μ' αυτό τó θηρίο. Είδε όμως σε μία γωνιά ένα μακρύ κι' αρκετά χοντρό σι- δερίνο λοστό και προχώρησε για να τόν πάρει.

Βάδιζε όσο μπορούσε πιο αργά. Γιατί ήξερε καλά ότι τά θη- ρία υπνωτίζονται σχεδόν, όταν βλέπουν να κουνιέται κάποιος σι- γά - σιγά. Αρκεί όμως να κάνει μία ξαφνική ή γρήγορη κίνηση, για να τού επιτεθούν άμέσως και να τόν κατασπαράξουν.

Τό σίδερο απέχει μόλις τέσσερα βήματα, κι' όμως ο Σίμπερ χρειάστηκε αρκετά λεπτά της ώρας για να τó φτάσει. Έστερα, για να τó πάρει στα χέρια του, έμεινε κατ' ανάγκη επί μερικά δευτερόλεπτα με την πλάτη γυρισμένη στο θηρίο. Κρύος ιδρώ- τας άγανιες κυλούσε στη ράχη του...

Με τις ίδιες άργες κινήσεις πάντα, πλησίασε τη λεοπάρδαλη, σήκωσε σιγά - σιγά τó σίδερο... και ξαφνικά τó κατέβασε στο κε- φάλι της, μ' όλη του τή δύναμη!

Τό θηρίο μούγκρισε και σύρθηκε προς τά πίσω, ώσπου χτύπη- σε στον τοίχο. Ο Σίμπερ μεταχειρίστηκε τότε τó λοστό σαν λόγχη, ζητώντας να χτυπήσει τó θηρίο σ' ένα ζωτικό μέρος τού σώματος.

Αλλά ή λεοπάρδαλη, μ' ένα ξαφνικό πήδημα, έσκισε τόν αέρα, πέρασε πάνω από τού τραπέζια τού εργαστηρίου και βρέθηκε στην άλλη άκρη τού δωατορίου.

Με τή φορά που είχε πάρει, ο δόκτωρ έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε χάμα. Ο λοστός ξέφυγε απ' τά χέρια του.

Αλλά τó θηρίο δεν ασχολείτο τώρα πια μ' αυτόν. Είχε επιτεθή στη βοηθό. Έκείνη άμυνότανε, κρατώντας μπροστά της μία καρέ- κλα, που την κομμάτιασαν λίγο-λίγο οι φοβερές νυχίες τού ζώου.

Ο Σίμπερ άρπαξε τού σακκάκια απ' την κρεμάστρα και τάρ- ρισε πάνω στο κεφάλι τού θηρίου. Έστερα πήρε πάλι τó λοστό.

Η λεοπάρδαλη έκανε τώρα άταχτα πηδήματα, προσπαθώντας ν' απαλλαγεί απ' τά σακκάκια. Ο δόκτωρ φώναξε, στη βοηθό του να βγει έξω. Ξαφνικά, τó θηρίο έλευθερώθηκε απ' τά σακκάκια, ώρμησε κι' έχωσε τά νύχια του στο πόδι τού Σίμπερ. Ο πόνος τόν έκανε να λυγίση... Είδε δίπλα του, πάνω σ' ένα τραπέζι, ένα αναμένο λύχνο γκαζιού. Τόν άρπαξε και τόν έστρεψε προς τά μά- τια τού θηρίου, που όρμούσε πάλι πάνω του...

Η λεοπάρδαλη κυλίστηκε χάμα τυφλωμένη, πα- ρασύροντας με τó βάρος της και τó Σίμπερ. Εκεί- νος δεν έχασε την έτοιμότητά του. Καθώς κρατούσε ακόμη τόν αναμένο λύχνο, έβαλε φωτιά στο τρίχωμα τού θηρίου, που άναψε εύκολα, γιατί ήταν ποτισμέ- νο με τίς λιπαρές έκκρίσεις του.

Πήρε όμως φωτιά συγχρόνως και τó πουκάμισο τού Σίμπερ... Ο δόκτωρ κατάφερε να σηκωθεί όρθιος και προσπάθησε να τó βγάλει από πάνω του.

Ευτυχώς, είχε φτάσει τó μεταξύ ένας βοηθός του, που άρπαξε ένα πυροσβεστικό σωλήνα, από έ- να ντουλάπι τού τοίχου, και κατάδρεξε μ' αυτόν τó δόκτωρ. Ο Σίμπερ τού πήρε άμέσως απ' τά χέρια τά σωλήνα, άνοιξε τó νερό μ' όλη του την όρμη και τόρριξε πάνω στη λεοπάρδαλη. Τό θηρίο τινάχτηκε, έκαμε ένα τεράστιο πήδημα, κομμάτιασε τά τάμια τού παραθύρου κι' έπεσε έξω...

Τά βρήκαν σε λίγο, σκοτωμένο στην πλακόστρω- τη αυλή.

Πώς είχε συμβεί, τώρα να εξα- γριωθεί ξαφνικά ή τόσο ήμερη συνή- θως λεοπάρδαλη; Δεν άργησε να τó ανακαλύψει ο δόκτωρ Σίμπερ. Έ- φταιγε γι' αυτό ή φούστα της μίς Λύμπερσεκ, τού πρώτου θύματός της, που είχε σχεδία- ομοία με δέρμα λεο- παρδάλεως!

Η λεοπάρδαλη βρι- σκόταν από πάνω του και είχε χωμέ- να τά νύχια της στα πλευρά τού...

Προτού όμως προσφέρω στον άντρα μου το ούισκυ του έφερα το ποτήρι στα χείλη μου και ήπια δυο-τρεις γουλιάς...

Τό ούϊδ'κυ που

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

λητηρίασα εγώ! Το ποτήρι του με το ούισκυ είχε μέσα μια ισχυρή δόσι από υδροκυάνιο!...

Σας φαντάζομαι ν' ανοίγετε τα μάτια σας διπλωμένα από κατάπληξη. «Πώς είναι δυνατόν; σκεφτόσαστε. Πριν ο άντρας σας φέρον το ποτήρι στα χείλη του, ήπιατε έσείς — δηλαδή εγώ — μερικές γουλιάς, χωρίς να πάθετε τίποτα!»

Κι' όμως... Θα σας εξηγήσω πώς κατάφερα να δηλητηριάσω τον άντρα μου χωρίς εγώ να πάθω τίποτα. Το πράγμα ήταν πολύ απλό. Πήρα από το ηλεκτρικό ψυγείο έναν μικρό κύβο πάγου, τον έσκαψα με τη μύτη ενός μαχαιριού κι' έβαλα μέσα μια μικρή ποσότητα υδροκυάνιου. Έπειτα βούλωσα με προσοχή την πύλη μ' ένα θρύμαλο πάγου, που έκοψα από έναν άλλο κύβο...

Γυρίζοντας έπειτα στην τράπεζα, όπου βρισκόταν ο άντρας μου με τον αδελφό του, έφερα το ποτήρι στα χείλη μου και ήπια επιδεικτικά δυο-τρεις γουλιάς, χωρίς να πάθω τίποτα, γιατί το υδροκυάνιο δεν είχε ακόμη διαλυθεί. Όταν, όμως, ύστερα από μερικά λεπτά, ο άντρας μου έφερε το ποτήρι στα χείλη του, ο πάγος είχε διαλυθεί και το υδροκυάνιο είχε δηλητηριάσει το ούισκυ.

Θα σας εξηγήσω τώρα γιατί έκαμα αυτό το έγκλημα. Αγαπούσα το γιατρό Χένρυ Στάνλεϋ κι' ήθελα ν' απολαύω από τον Μπίλλινγκ για να τον παντρευτώ. Ο Στάνλεϋ μου είχε προμηθεύσει το υδροκυάνιο και μου είχε πη με ποιά τρόπο να το χρησιμοποιήσω για να στείλω στον άλλο κόσμο τον άντρα μου, χωρίς να μπορέ κανείς να με υποπτευτεί. Όπως και έγινε.

Θα ξέρετε ίσως ότι ο Χένρυ Στάνλεϋ ήταν τότε ένας μικρός επαρχιακός γιατρός. Μετά το θάνατο του συζύγου μου, η μεγάλη περιουσία του έγινε δική μου. Έδωσα τότε ένα σημαντικό ποσό στο Στάνλεϋ, που, με τα χρήματα αυτά, εγκαταστάθηκε στην πιο άριστο-κρατική συνοικία του Λονδίνου κι' άνοιξε εκεί ένα πολυτελέστατο λατρείο.

Όσο την περασμένη ακόμη εβδομάδα, μου έπαιρνε διαρκώς χρέματα, ενώ, από το άλλο μέρος, εύρισκε διάφορα προσχήματα για ν' αναβάλει να εκπληρώσει την υπόσχεση που μου είχε δώσει να με παντρευτεί. Αλλά πικαχτές έμεινα τους άρραβώνες του με τη μισ Βιοτζίνια Λάρενς.

Σας άφηνα να μαντέψετε την αγανάκτηση και την όργη που μου προκάλεσε αυτή η πληροφορία.

Σήμερα το πρωί πήγα στο σπίτι του για να έχω μια όριστη εξήγησι μαζί του. Αυτός του μίλησε για αξιόπρεπεια, για κοινωνικές υποχρεώσεις και δεν ξέρω για ποιά άλλα πράγματα, δίνοντάς μου διάφορες συμβουλές, σαν να είχα ανάγκη απ' αυτές. Κι' όταν του θύμισα την υποσχέσή του, μου απάντησε με κυνισμό πως δεν μπορούσε να πάρει μια γυναίκα, που είχε δηλητηριάσει τον άντρα της!...

Το αίμα ανέθηκε άμέσως στο κεφάλι μου. Τα λόγια αυτά τ' άκουγα από τον άνθρωπο, που με είχε παρακινήσει στο έγκλημα, μου είχε προμηθεύσει τα μέσα και μου είχε υποδείξει τον τρόπο για να το πραγματοποιήσω.

Προτού φύγω από το σπίτι μου, είχα βάλει μέσα στην τσάντα μου ένα μικρό περιστρόφ. Το έβγαλα από κεί, διέυθυνα την κάνη του προς το μέρος του Στάνλεϋ και πίεσα τη σκανδάλη.

Η σφαίρα τον βρήκε στη καρδιά και τον είδα να σωριάζεται μπροστά μου πλημμυρισμένος στα αίματα...

Ο θάνατός του ήταν κεραυνόβολος. Δεν πρόφτασε να βγάλει λέξι από το στόμα του...

Έρριξα μια τελευταία ματιά στο πτώμα κι' έπειτα άνοιξα την πόρτα κι' έφυγα.

Ένοιωθα τώρα μια παράξενη ήρεμία κι' όταν έφτασα στο σπίτι μου, πήρα άμέσως την απόφασή μου. Είχα εύτυχώς μια μικρή ποσότητα από το υδροκυάνιο, που μου είχε δώσει. Άλλωστε ο Στάνλεϋ για να δηλητηριάσω τον άντρα μου, Μ' αυτό θα τελματίσω τη ζωή μου...

Και τώρα τα ξέρετε όλα. Δυο άνθρωποι ήταν υπεύθυνοι για το θάνατο του Σάιμ Μπίλλινγκ, του συζύγου μου: ο Στάνλεϋ κι' εγώ. Κανείς από τους δυο δε βρίσκεται πια στη ζωή. Πλήρωσαν κι' οι δυο το έγκλημά τους.

Η δικαιοσύνη μπορεί να είναι ήσυχη. Νομίζω, ωστόσο, ότι θαφείναι από τη ζωή μ' ένα μεγάλο βάρος στην ψυχή, αν δεν φανέρωνα όλες τις λεπτομέρειες αυτής της τραγωδίας. Νά τί μ' έκαμε να γράψω αυτή την επιστολή.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΟΡΙΣ ΣΟΝ

«Πώς τὰ είδες,

ΒΡΕ ΞΟΑΝΟ;...»

Ρητορικοί διαξιφισμοί και παρατράγουδα στην παλιά Βουλή

ΤΟ 1846 είχε υποβληθεί στη Βουλή από την Κυβέρνησι του Ιωάν. Κωλέτη, μέσον του υπουργού των Στρατιωτικών Κίτσου Τζαβέλα, νομοσχέδιο για την άπονομή συντάξεως χιλίων δραχμών στον γέρο Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη.

Εκείνα τα χρόνια τα νομοσχέδια δεν συνοδεύονταν από εισηγητική έκθεσι, επεξηγηματική και δικαιολογητική του περιεχομένου των νομοσχεδίων, πράγμα που καθιέρωθηκε αργότερα.

Γι' αυτές τις περιπτώσεις, λοιπόν, έπρεπε ένας βουλευτής — από τους κυβερνητικούς, βέβαια — ν' ανέθι στο βήμα, ν' αναπτύξει το νομοσχέδιο, να το υποστηρίξει καλά και τέλος να συστήσει στους συναδέλφους του να το ψηφίσουν.

Υστερα ανέβαιναν και άλλοι βουλευταί στο βήμα, όπως γίνεται και τώρα, για να μιλήσουν υπέρ ή εναντίον του νομοσχεδίου, σύμφωνα με τις ατομικές αντιλήψεις τους ή ανάλογα (κι' αυτό ήταν συνήθεστο) με τις ιδέες της πολιτικής παρατάξεως στην οποία ανήκαν.

Για το νομοσχέδιο του Πετρόμπεη είχε όρισθ να μιλήσει πρώτος ο βουλευτής Σκοπέλου Κ. Αντωνιάδης. Και οι συγγενείς των Μαυρομιχαλαίων, μαζί με τους άλλους ενδιαφερομένους, δώσανε στο νεαρό Σκοπέλιτη βουλευτή έτοιμο ένα λόγο για να τον απαγγείλει, επαινώντας τις υπηρεσίες της οικογενείας, τις μάχες, όπου άρίστησαν οι Μαυρομιχαλαίοι, μ' ένα λόγο όλες τις θυσίες τους κατά την Έπανάστασι του 1821.

Ακούοντας το λόγο αυτό ο βουλευτής Λακωνίας (Μισιρά) Π. Μπαρμπιτσιώτης, συν)χής αγωνιστής, σηκώθηκε από τη θέση του και διέκοψε το ρήτορα.

— Σέ μερικές από τις μάχες που ανέφερε ο κ. Αντωνιάδης, έπρε, παρευρέθηκα κι' εγώ ο ίδιος! Μα βλέπω πως ο κ. συνάδελφος δεν με αναφέρει...

Του εξήγησαν ότι ο άγορητής μιλούσε εκείνη τη στιγμή για τη δράσι των Μαυρομιχαλαίων μόνο.

Αλλά σιγά-σιγά, ο Μπαρμπιτσιώτης πήρε φωτιά.

Πετάγεται τότε, κάνει δευτέρα διακοπή του Αντωνιάδη και του λέει:

— Πού τὰ είδες και πού τὰ ξέρεις εσύ αυτά, βρε ξοάνο;...

Οι βουλευταί όλοι άρχισαν να γελούνε με τη νέα αυτή διακοπή του παλμού άγωνιστή, αλλά του συνέστησαν πώς έπρεπε ν' ανακαλέσει τη φράσι του.

— Ανακαλώ, έπρε επί τέλους, ο άψυς Μπαρμπιτσιώτης, μ' να προσέχη άλλη φορά, τί τσαμπουνάει αυτός!...

Τα γέλια μέρ' στην αίθουσα των συνεδριάσεων ξέσπασαν άκράτητα. Πολλοί όμως βουλευταί είπαν ότι ο Μπαρμπιτσιώτης πρέπει ν' αποχωρήσει άμέσως. Αυτό και έγινε.

Ο Μπαρμπιτσιώτης όμως, με την καταναγκαστική αποχώρησι του απ' τη Βουλή είχε θιγί στη φιλοτιμία του. Και όταν βγήκε από την αίθουσα, κάθισε στο διάδρομο και περίμενε...

Αφού άποτελείωσε ο Αντωνιάδης το λόγο του, βγήκε κι' αυτός στο διάδρομο. Εκεί όμως δέχτηκε μια ξαφνική κλωτσιά από το Μπαρμπιτσιώτη.

— Πάρ' την, του έπρε, για να δροσίσεις τα ρητορικά σου άνηθ!

Η Βουλή τότε πήρε απόφασιν να τον επιτιμήσει, αλλά κι' ο Μπαρμπιτσιώτης υπέβαλε παραίτησι από τη βουλευτική του ιδιότητα.

Υποχώρησε όμως η Βουλή και άφησε άτιμώρητο το γέρο άγωνιστή και υποχώρησε και ο ίδιος τέλος και απέσυρε την παραίτησή του.

Έτσι έμεινε μόνο ο Αντωνιάδης με το διάφορο της κλωτσιάς.

Το νομοσχέδιο για τη σύνταξι του Π.

Μαυρομιχάλη πέρασε από τη Βουλή. Μάλιστα το δίκαιο της άπονομής της, άσχετα με το έπεισόδιό του με τον Αντωνιάδη, το άνεγνώρισε και ο Μπαρμπιτσιώτης. Και το σχετικό έκτελεστικό διάταγμα δημοσιεύτηκε στην Έφημερίδα της Κυβερνήσεως (25 Μαΐου 1846).

Σε μια άλλη συνεδρίασι της Βουλής του 1846 γινόταν ψηφοφορία με ονομαστική κλήσι των βουλευτών.

— Φασίτσας (βουλευτής Λιδωρικίου), φωνάζει ο γραμματέας του προεδρείου της Βουλής.

— Παρών! ακούγεται μια βροντερή φωνή.

Η φωνή όμως ήταν του Ν. Κριεζώτη, βουλευτού Χαλκίδος. Ο Φασίτσας δεν ήταν μέσα στην αίθουσα. Έλειπε.

— Είναι άτιμον να ψηφοφορή άλλος άντ' άλλου, φωνάζουν οι βουλευταί Ν. Καλλέργη και Μ. Σχινάς, αντιπολιτευόμενοι της Κυβερνήσεως Κωλέτη.

Ο λόγος ήταν βαρύς κι' ο Κριεζώτης, άκράτητος, έδρισε το Σχινά και τον Καλλέργη. Οι τελευταίοι απαντήσανε, χωρίς ν' ακούωνται μέρ' το πανδαμόνιο, που ακούλθηκε.

Τέλος η συνεδρίασι διαλύθηκε.

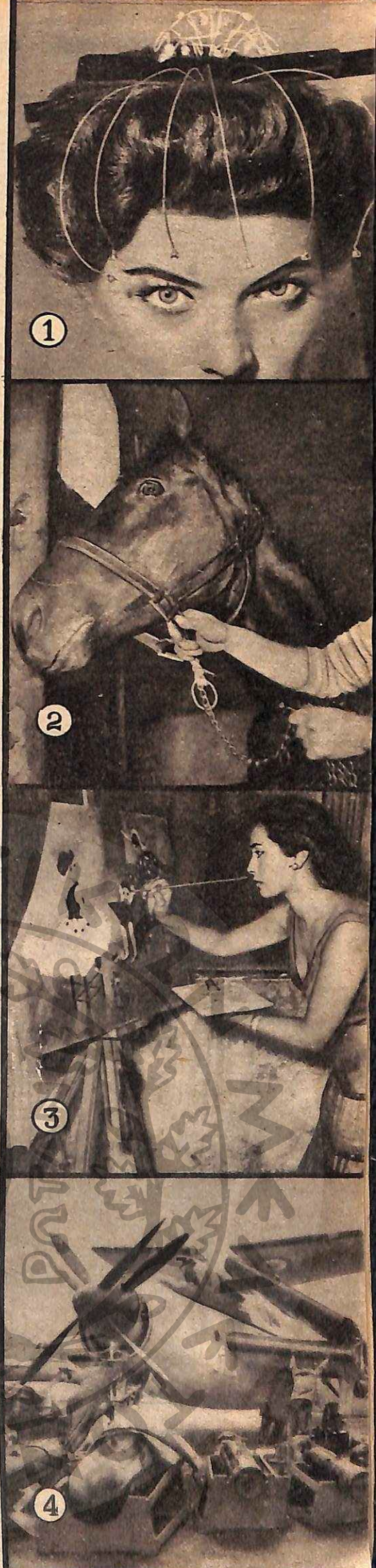
Μετά δυο μέρες ο Καλλέργης κατήγγειλε από το βήμα της Βουλής ότι οι βουλευταί της αντιπολιτευσως άπειλούνται με έξόντωσι από τους συναδέλφους τους, που ήταν παρόντες εκείνη τη στιγμή στη συνεδρίασι.

Τότε σηκώθηκε ο Θ. Γρίβας.

— Ο κ. συνάδελφος θέλει να πη έμέ, δήλωσε. Σάν τίμιος άνθρωπος θα πω την αλήθεια: Είχα βγή χτές περίπατο με το στρατηγό Κριεζώτη και στο δρόμο ανταμώθηκα με τον κ. Καλλέργη. Ο στρατηγός θέλησε να τον κτυπήσει, αλλά τον έμποδισα. Ψέμμα είναι πως ήθελε να τον σκοτώσει. Νά τον δείρη είχε σκοπό μόναχα...

Και το έπεισόδιο έτσι έληξε.

Γ. Α. Κ.

1

2

3

4

1 Αυτή είναι μια από τις κομώσεις της σειράς «Νέα εποχή» του Γάλλου κομμωτού Γκυγιώμ. Το χτένισμα γίνεται σε σχήμα του λίκας, γι' αυτό και ονομάστηκε «Μαύρη του λίκας», το διακοσμούν δε χρυσά σύρματα που καταλήγουν σε μεγάλα άπαστράπτονα κάτω από τα ηλεκτρικά φώτα διαμάντια ή στράς. Ειδικά για την κομώσι αυτή ο Κριστιάν Ντινρ δημιούργησε ένα κομψό βραβυνό φόρεμα από μουσελίνα. Το σύνολο προβάλεται ότι θα κάνει θράσι τον εφετείν χειμώνα στα κοσμικά σαλόνια και κέντρα του Παρισιού.

2 Αυτός είναι ο περίφημος Ιταλικής παραγωγής ίππος «Ριμπόν», ο οποίος μετά τη νίκη του στην ιπποδρομία του «Ασκού απέδειξε πια, πως είναι άπτητος στην Εύρωπη. Οι πνεύμονες του «Ριμπόν», όπως απέδειξε η ειδική ιατρική εξέτασι, αποτελούν φαινόμενον. Σε δυναμικότητα ο ίππος αυτός υπερβαίνει κατά πολύ τον περίφημο «Νέαρχο», γι' αυτό και διεξάγεται τη στιγμή αυτή ένας φοβερός άγων μεταξύ Αγγλων και Αμερικανών ιπποπαρωνών, ποιος ν' αντισταθεί πρώτος. Μέχρι της στιγμής οι Αμερικανοί προσφέρουν για τον «Ριμπόν» την έξωφρενική τιμή των 500.000 δολλαρίων.

3 Η Γλώρα Βιλλαβιτσέντσιο Πιέντρα, η οποία βρίσκεται εδώ και μερικές εβδομάδες επί κεφαλής του γραφείου τύπου της προεδρίας του Ίσμηρινού στη Ρώμη, είναι όχι μόνο η ωραιότερη αλλά και η πιο νέα γυναίκα-διπλωμάτης του κόσμου. Ηλικίας 20 χρόνων και κόρη του υπουργού των Οικονομικών του Ίσμηρινού, η ωραία Γλώρα είναι γνησία απόγονος του μεγάλου αυτοκράτορος των Ίνκας Αταγκουάλπα. Είναι εξαιρετικά μορφωμένη και λατρεύει το χορό και τη ζωγραφική, τους αφιερώνει δε το μεγαλύτερο μέρος από τις ελεύθερες ώρες της. Ο υπουργός των Έξωτερικών της πατρίδας της πιστεύει πως πολύ σύντομα η Γλώρα θα τεθεί επί κεφαλής προεδρίας.

4 Όσο βαθεία και αν καταδυθούν τα όπλα θύκια θα πάψουν στο έλεος να είνε ασφαλή. Το νέο αυτό καταδιωκτικό της βρετανικής αεροπορίας θα μπορεί να επιφέρει θανάσιμα πλήγματα σ' ένα υποδύχιο, όσο βαθεία κι' αν βρίσκεται. Ο ειδικός οπλισμός του του έπιτρέπει να στείλει τα βλήματά του στα μεγαλύτερα βάθη στα οποία μπορεί να φτάσει ένα σμηρινό υποδύχιο. Το αεροπλάνο αυτό, που ονομάζεται «Φαίρετς Γκάνετ» είναι επυλισμένο για να χωρέσει όσο το δυνατόν περισσότερα τέτοια αεροσκάφη πάνω σ' ένα αεροπλανοφόρο.

Α NAMEΣΑ στον πατέρα και στο γιο Λουκίδη είχε ξεπεταχτή μια τρυφερή διαφωνία — η πρώτη στη ζωή τους... — εκείνο το φθινόπωρο πρωί.

Μιλούσαν μέσα στο εύρυθμο και βαρύ γραφείο του Πάνου Λουκίδη. Ο Γιώργος Λουκίδης κύτταζε με δακρυσμένη στοργή τον πατέρα του:

— Μά... πώς θα σ' αφήσω μόνο σου;... τόν ρώτησε βαθειά αναστατωμένος.

— Τι θα πει πώς θα μ' αφήσεις;... διαμαρτυρήθηκε λίγο νευρικά ο γέρος. Μαρό είμαι;...

— Δεν μπορώ να σ' αφήσω, πατέρα!... "Όπως δέ μ' άφησες κι' εσύ ποτέ!...

Πραγματικά, ο γερο - Λουκίδης δεν είχε αφήσει ποτέ το γιό του. Από μωρό τον παράσχεκε. Βρισκότανε πάντα πλάι του και σαν πατέρας και σαν μητέρα και σαν αδερφός, και σαν φίλος και σαν προστάτης και σαν σύντροφος!... Τον είχε βοηθήσει να περάσει ως τώρα όλες τις κακοτοπιές της ζωής, όλες τις δυσκολίες... και, να πουν το μικρό, αφού είχε γίνει παιδί και έφηβος, τώρα πια ήταν έτοιμος, ολοκληρωμένος άντρας! Είχε βγεί από το πανεπιστήμιο με το δίπλωμα του δικηγόρου με άριστα. Και ο γερο - Λουκίδης, προτού αναθέσει στο γιό του τη συνέχιση της κορριέρας του, είχε αποφασίσει να τον στείλει για να τελειοποιήσει τις σπουδές του στο εξωτερικό. Τότε όμως ο Γιώργος διαφώνησε: Πώς θα φεύγε; Πώς θα τον άφινε το γέρο πατέρα του, μόνο, μέσα στο σπίτι, μέσα στη ζωή;... Τόν είχε τόσο συνηθίσει, είχανε τόσο συνηθίσει ο ένας τον άλλον, που ο χωρισμός τους αυτός κινδύνευε να τους σπαράξει τις καρδιές!...

— Κι' όμως! Πρέπει να πας έξω να τελειοποιηθείς να ολοκληρώσεις τις σπουδές σου!... είπε με τρυφερό πείσμα ο πατέρας.

— Αν υπήρχε δίπλα σου μια οποιαδήποτε συντροφιά, ένας στενός συγγενής, ένας φίλος, δε θα δίσταζα να φύγω... του αποκρίθηκε ο γιός του. Όμως, βλέπεις, δίπλα μας δεν υπάρχει κανένας άλλος! Είμαστε οι δυο μας, συντροφιά ο ένας του άλλου!... Πώς θα χωρίσουμε;...

Τόν πονούσε το Γιώργο να φανταστή τον πατέρα του μόνον, χωρίς έναν άνθρωπο δίπλα του... Και γι' αυτό δίσταζε να φύγει και να τον αφήσει...

Χτύπησε τη στιγμή εκείνη η πόρτα και μπήκε στο γραφείο η υπηρέτρια:

— Κάποια ζητάει να σάς δει... είπε.

— Κάποια;... απόρησε ο πατέρας. Και ποιά είν' αυτή;...

— Εγώ, Πάνο... αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή αδύνατη.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ...

— Ό νέος την κύτταζε στα μάτια... — Λοιπόν;... τη ρώτησε. — Λοιπόν, του αποκρίθηκε με ένα θλιμμένο χαμόγελο, από τη μέρα εκείνη η ζωή της κόπηκε απότομα!... Κατάλαβε, λίγο αργά όμως ή τρέλλα, ότι αυτό που είχε κάνει είχε καταστρέψει τη ζωή της!... Άνωφελα μετανιωμένη, πασαφύλαγε στις γωνιές του δρόμου για να δει τον άντρα της να περνάει, το γιό της — τα δυο λατρευτά πλάσματα που τάχα κάνει απαγορευμένα γι' αυτήν ή τρέλλα της... Και τα χρόνια περσάνανε, βαρεία, καταθλιπτικά, για την έλκεϊνη ένοχη, πουχε πληρώσει με τη δυστυχία όλης της ζωής της την ένοχη της... Ωσπου...

Πάλι σταμάτησε η γυναίκα με την ανάσα της κομένη...

— Ωσπου;... τη ρώτησε γεμάτος ανεξήγητη συγκίνηση ο Γιώργος.

Τα τρεμουλιάρικα δάχτυλά της σκαλώσανε στα μαλλιά του...

— Ωσπου, Γιώργο μου, ή δυστυχισμένη αυτή γυναίκα, εξαθλιωμένη, γερασμένη, πνιγμένη στις τύψεις και στη μετάνοια, σκέφτηκε να πάει να πέσει στα γόνατα μπροστά σε κείνον που τόν είχε τόσο βαθειά πληγώσει κάποτε ή φυγή της, και να τόν ίκετέμην να της επιτρέψει να άγκαλιάσει για τελευταία φορά το γιό της, το γιό τους, κι' ύστερα... να πεθάνει εύτυχισμένη!...

Δάκρυα κυλήσανε από τα ρυτιδωμένα μάγουλα της γυναίκας... Απότομα, ο Γιώργος σηκώθηκε, την άρπαξε στην άγκαλιά του, την έσφιξε, τη φίλησε.

Η γλυκειά λέξι γλύστρησε από τα χείλια του:

— Μαννούλα!...

Κούρνιασε εκείνη στην άγκαλιά του... Δυνατοί λυγμοί της ανάταραζαν το κορμί...

Γύρισε ο Γιώργος και είδε τον πατέρα του, που είχε αφήσει την αλύγιστη σκληράδα, και άπάνω στο πρόσωπό του διαγραφότανε τώρα μια δυνατή συγκίνηση!... Έτρεξε, τόν άγκάλιασε, και τού ψιθύρισε:

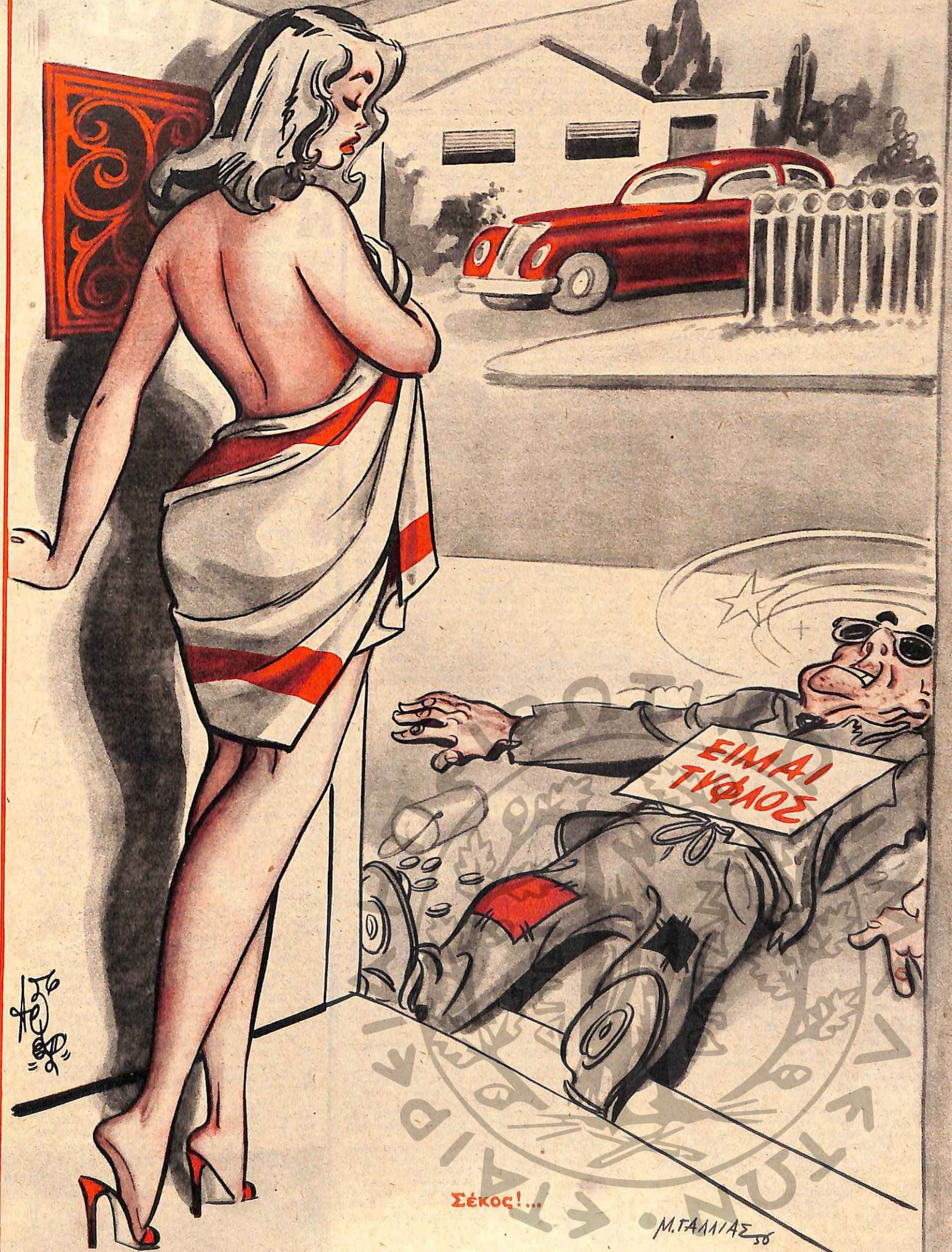
— Συχώρεσέ την, πατέρα... Άξιζει πια να τη συγχώρεσης...

Τόν πήρε ύστερα από το χέρι, της τόν πήγε, τόν έρριξε στην άγκαλιά της...

Κι' όταν τούς είδε άγκάλιασμένους και τούς δυο να κλαίνε, φώναξε, κλαίγοντας κι' αυτός από χαρά:

— Τώρα μπορώ να φύγω για όπου θές, πατέρα!... Δέ θα σ' αφήσω μόνο σου!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Σέκος!...

M. ΓΑΛΛΙΑΣ 50

— Σου χρωστάω, Γιώργο μου, μια εξήγησι... μουρμούρισε εκείνη με φωνή που έτρεμε.

★ ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ της Ελληνικής ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Η Έλληνική φιλανθρωπία

ΣΤΗ μακραίωνη διαδρομή της ελληνικής ζωής, η φιλανθρωπία κυριαρχεί σαν ένα συστατικό βιολογικής ανάγκης. Όπως προκύπτει από τα ιστορικά κείμενα, τόσο κατά τους χρόνους της αρχαιότητας, όσο και κατά την ακμή του Βυζαντίου, η φιλανθρωπία ήταν οργανωμένη, σε ώριμες μορφές περιπτώσεις και νομοθετημένη. Ο Όμηρος αναφέρει ότι «οι πτωχοί και ξένοι είναι προστατευόμενοι του Διός», υπό την έννοια της παροχής βοήθειας σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη.

Ο Ξένιος Ζεύς, είχε η πιο έντονη συμβολική έκφραση του αισθήματος της φιλανθρωπίας, που αποβόλυνε μια από τις βασικές ηθικές υποχρεώσεις του αρχαίου ελληνικού κόσμου. Κατά την πρώτη περίοδο της ακμής του Βυζαντίου και συγκεκριμένα από τις αρχές του τετάρτου αιώνα μ. Χ. το θέμα της φιλανθρωπίας απασχολήσε την ηγετική τάξη, την κρατική, τη θρησκευτική και την πνευματική, από της πλευράς της πρακτικής οργανώσεώς της. Επί Μεγάλου Κωνσταντίνου η Έκκλησία, η οποία διέθετε πλέον δική της περιουσία, ανέλαβε την οργάνωση της συστηματικής περιθαλψής των ασθενών, φτωχών, ορφανών, ξένων, ακόμη και των αιχμαλώτων και υπάρχοντων εκκλησιαστικού ύμνου οι οποίοι αναφέρονται σ' αυτή την πρακτική έννοια της Έκκλησίας.

Στην ανάγκη συστηματικής οργάνωσης της φιλανθρωπίας οφείλεται και η λειτουργία ειδικών ξενωνών στις περιοχές των εκκλησιών και των μοναστηρίων, οι οποίοι έπαιζαν ρόλο πτωχοκομείων και νοσοκομείων. Οι καλόγηροι της παλαιάς εποχής είχαν λίγες στοιχειώδεις ιατρικές γνώσεις, χωρίς τις οποίες νοσηλευσαν τους αρρώστους. Όταν ήταν ανάγκη, έκαναν και χειρουργικές επεμβάσεις.

Στην τερσασία έκτακτο που είχε πάρει η συστηματική και πρακτική οργάνωση της φιλανθρωπίας, ίσως πρέπει να αποδοθεί και η πληθώρα των μοναστηρίων κατά τους βυζαντινούς χρόνους. Ανεξάρτητα από τη φιλανθρωπική δραστηριότητα των μοναστηρίων, το πρώτο μεγάλο και επάνω σε ορθολογισμένες βάσεις φιλανθρωπικό συγκρότημα που ιδρύθηκε στον χριστιανικό κόσμο, είναι το ίδρυμα του Μεγάλου Βασιλείου, η «Βασιλεία», όπως ονομαζόταν, που αποτελούσε ολόκληρη πόλη κοντά στην Καισάρεια της Καππαδοκίας. Προορισμός του δεν ήταν να συντηρήσει απλώς τους φτωχούς και να περιθάλπει τους αρρώστους, αλλά και να μορφώσει τα φτωχά παιδιά, να τα μαθαίνει και τέχνη και γενικά, να τα προετοιμάζει για τη βιοποριστική πάλη.

Από την «Βασιλεία» της Καισαρείας, χωρίς σόν σύστημα της πρακτικής εκπαιδεύσεως, βγήκαν περίφημοι αγγιστροφοί και καλλιγράφοι, χρησιμώτατοι και περιήγησης οι τελευταίοι για την αντιγραφή συγγραμμάτων της εποχής, κωδίκων, αλλά κυρίως των Ευαγγελίων και των εκκλησιαστικών βιβλίων.

Κατά τον 6ο και 7ο μ. Χ. αιώνα, η φιλανθρωπία είχε καθιερωθεί σ' όλο τον τότε πολιτισμένο κόσμο ως κοινωνικός θεσμός. Το 615 μ. Χ. όταν οι Πέρσες κυριεύσαν τα Ίεροσόλυμα, τερσασία κύματα προσφύγων, Ελλήνων και ξένων, κατέφυγαν στην Άλεξάνδρεια, όπου ανέλαβε την περίθαλψή τους ο πατριάρχης Ιωάννης, ο οποίος και απέκαλετο Έλεη-

μων, ακριβώς επειδή αφιέρωνε όλες τις φροντίδες του κι' όλες τις σκέψεις του στην άσκηση ώργανωσης φιλανθρωπίας. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που μας δίνουν τα μεσαιωνικά κείμενα, το θέμα της φιλανθρωπίας είχε κατακτήσει τόσο πολύ τον κόσμο της εποχής εκείνης, ώστε υπήρχαν περιπτώσεις κατά τις οποίες σ' «(πτωχοτροφεία)» και ξενώνες των επαρχιών δαριάζονταν κάθε μέρα εκατό και διακόσια μεγάλα τραπέζια, γύρω στα οποία μαζεύονταν μεσημέρι, βράδυ, σμήνη φτωχών ανθρώπων και έτρωγαν.

Κατάλοιπο της ώργανωμένης εκείνης φιλανθρωπίας είναι και οι ξενώνες που διαθέτουν σήμερα τα μοναστήρια, μολονότι ο προορισμός τους δεν έχει πια φιλανθρωπικό χαρακτήρα. Η εκ μέρους της Έκκλησίας συστηματοποίησης της φιλανθρωπίας εδωμοσύνησε και τους ιδιώτες δωρητές και ευεργέτες, οι οποίοι έκτοτε κατέκτησαν την τιμητική τους θέση στην ελληνική ιστορία. Οι ναοί και τα μοναστήρια δεν διέθεταν βέβαια, τόσο μεγάλες περιουσίες, ώστε να είναι σε θέση να ανταποκριθούν στις τεράστιες φιλανθρωπικές υποχρεώσεις τους. Τότε ένεφανίσθησαν οι ευεργέται, πλούσιοι έμποροι συνήθως, οι οποίοι έθεταν στη διάθεση της Έκκλησίας τα μέσα για τη βοήθεια των πτωχών. Χάρη στις δωρεές αυτές ιδρύθηκαν σε πολλές επαρχίες του Βυζαντίου Κράτους, κυρίως σε δυσπρόσιτες — λόγω έλλειψης δρόμων και συγκοινωνιακών μέσων — τις Μικράς Ασίας, ειδικά φιλανθρωπικά ξενοδοχεία και πανδοχεία, όπου τόσο οι φτωχοί της περιοχής, όσο και οι περαστικοί ξένοι εύρισκαν πάσης φύσεως περίθαλψη.

Μόλις άρχισε να εκδηλώνεται η ιδιωτική φιλανθρωπία και να γίνονται γνωστά τα ονόματα των εθνικών δωρητών και ευεργετών, ενθουσιασμός και έλκος φιλαλληλίας κατέλαβε τους πλούσιους της εποχής, έμπόρους, στρατηγούς, ανώτατους κρατικούς λειτουργούς κ. ά. Αποτέλεσμα ήταν να εμφανιστούν στην Κωνσταντινούπολη τα πρώτα μεγάλα ιδρύματα της ιδιωτικής φιλανθρωπίας, όπως το «Ορφανοτροφείο» — δημιουργία του όσιου Ζωτικού του «Ορφανοτρόφου» — και ο «Ξένων του Σαμψών», νοσοκομείο και πτωχοκομείο μαζί. Και τα δύο αυτά ιδρύματα, που αποτελούσαν από πάσης απόψεως κομμηματα της πρωτεύουσας του Βυζαντίου, είχαν ανεγερθεί επί Ιουστινιανού.

Ο αυτοκράτορας έξετίμησε τόσο πολύ την ιδιωτική αυτή εκδήλωση, ώστε παρεχώρησε άτέλεια φόρων, πράγμα δυσκολώτερο για την εποχή εκείνη και εφαρμόζόμενο σε έντελως έκτακτες μόνο περιστάσεις. Το πρώτο αυτό ώργανωμένο ορφανοτροφείο ώνομαζόταν και «Μέγιστον πτωχείον των κατά την Βασιλεία» και φαίνεται πως ήταν το μεγαλύτερο από τα φιλανθρωπικά ιδρύματα που έλειτουργούσαν στην Κωνσταντινούπολη από τους βυζαντινούς χρόνους ως την τελευταία εποχή.

Κατά τα στοιχεία που περιέχονται στις έρευνες των ειδικών βυζαντινολόγων, ο αυτοκράτορας Αλέξιος ο Κομνηνός ανέλαβε υπό την προστασία του το «Ορφανοτροφείο», το οποίο απέκτησε και πτέρυγες νοσοκομείου με τημέταλη γνηροκομίου, βρεφοκομίου, χειρουργικό κ. ά. «Ανάπφοι στρατιώται, λέγει ο ιστορικός, πτωχοί ξένοι, χήροι έρμηροι και βρέφη και ορφανά και άσθενείς και καθόλου οιοσδήποτε έχουν άνηλικήν περιθαλψήν κατέφευγεν εις το μέγα φιλανθρωπικόν ίδρυμα του Αλεξίου Κομνηνού. Το δε χαρακτηριστικώτερον είναι ότι ο Αλέξιος εγκατέστησε ειδικό σκάλοιο και τεχνίτας οικοδόμους εντός του «Ορφανοτροφείου», δια να διδάσκουν γράμματα και τέχνας εις τα ορφανά...»

Από τις γυναίκες του Βυζαντίου, η μεγαλύτερη φιλανθρωπία ήταν η Αγία Έλενη. Επίσης η Ειρήνη η Αθηναία, η Ειρήνη του Αλεξίου Κομνηνού, η Πουλχερία, η Θεοδώρα, η Πλακίλλα, σύζυγος του Θεοδωρίου του Μεγάλου, η οποία έτρεφε από νοσοκομείο σε νοσοκομείο και υπηρετούσε μόνη της τους άσθενείς.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η μακροβιότης στα σκυλιά

Πόσα χρόνια μπορεί να ζήσει ένας σκύλος; Στη Νέα Υόρκη, έγινε από ένα ειδικό ίδρυμα μία έρευνα πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Έξετάστηκαν 200 γερικά σκυλιά. Τα περισσότερα απ' αυτά ήταν 17-18 χρόνων, υπήρχε όμως κι' ένα που είχε φτάσει τα 26!

Έξεκρισσότερα χρόνια οι σκύλοι που βρίσκουν αγάπη και περιποίηση και που τρέφονται με άφθονο κρέας και άλλες ειδικές τροφές. Παρατηρήθηκε ακόμη ότι τα άρρενα σκυλιά είναι πιο μακρόβια απ' τα θηλυκά και τα «μπαστάρδια» περισσότερο απ' τα καθαρόαιμα.

Ο ΕΡΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

Η γυναίκα είναι πιο ψυχρή από τον άνδρα;

Η γυναίκα είναι πιο ψυχρή από τον άνδρα; Ο Άντρέ Σεργί, που ασχολήθηκε με το ζήτημα της ερωτικής ιδιαιτερότητας των δύο φύλων, έγραψε άλλοτε τα εξής:

«Η γυναίκα τρελλανέται για τις ερωτοτροπίες. Και είναι περήφανη για την αγάπη που έμπνέει. Άλλα παραδίεται στον άνδρα σαν θύμα — σαν πρόβατο επί σφαγής, στην κυριολεξία. Γνώρισα γυναίκες που συναντρέφονταν τις περιπτώσεις, μ' αλο που λάτρευαν τους άνδρες τους. Άλλες, νέες αυτές, που παντρεύτηκαν με την ιδέα ότι θα βρουν στο γάμο μία πηγή εύτυχίας, εξωμολογούτο κατά την ότι δεν συναντήσαν τίποτ' άλλο κοντά στο σύζυγό τους, εκτός από την απογοήτευση και την πλήξη».

Ένας άλλος συγγραφέας, ο διάσημος Ιταλός επιστήμονας Κάιζαρ Λομπρόζο, έγραψε τα εξής:

«Όλοι έζομεν πως χρειάζεται πολλή τρυφερότης για να υποχωρήσει μία γυναίκα σ' έναν άνδρα. Άλλά, τις περισσότερες φορές, παραμένει ψυχρή και άσυγκληπτη. Κι' όταν υποχωρή, αυτό γίνεται από συγκρατάσει η γιατί νομίζει ότι ο ρόλος της είναι να υποχωρήσει».

Δεν βλέπει κανείς κάθε μέρα νέες που παντρεύονται γέροντες;

Άλλες πάλι αφήνουν τον άνδρα που αγαπούν για να παντρευτούν έναν άλλον, που είναι σε θέση να τους εξασφαλίσει μία ζωή περισσότερο άνετη είτε κοινωνικά άνωτέρω».

«Αποτελεί ήλιθιότητα το να νομίζουμε ότι η γυναίκα υποχωρεί στον άνδρα, νικημένη από την αγάπη του, έγραψε ο Μισέλ. Αυτή η πλάνη συγχωρείται στους νέους, στους πρωτόπαιδους. Άλλα είναι γελοίοι στους ανθρώπους που έχουν κάποια πείρα. Όσοι έγινώρισαν τη γυναίκα, ξέρουν ότι τις πιο πολλές φορές υποχωρεί στον άνδρα για εκείνον κι' όχι για τον ίδιο τον έαυτό της».

Άλλά πώς εξηγείται τότε το ότι η γυναίκα αφιερώνει όλη την ύπαρξή της στον έρωτα και δεν ζή παρά μόνον γι' αυτόν; Δεν υπάρχει μία αντίθεσι ανάμεσα στο γεγονός ότι η γυναίκα θεωρεί τον έρωτα σαν την κυριώτερη εύτυχία της ζωής και στο ότι δείχνεται, από τ' άλλο μέρος, ψυχρή;

Άλλα η αντίθεσι αυτή είναι μόνον φαινομενική. Η γυναίκα δεν αγαπάει τον άνδρα, αλλά τον έρωτα.

Εκείνο που θέλει από τους άνδρες είναι να την φλερτάρει, να της λένε ωραία λόγια, να εξιμούν τα πραγματικά ή φανταστικά χαρίσματα της και στην ανάγκη να σφάζονται κάτω από τα παραθύρα της για τα ωραία της μάτια ή για το γοητευτικό χαμόγέλο της.

Με απλούστερα λόγια, ο άνδρας δεν είναι ο σκοπός αλλά το μέσον. Η ιστορία κι' η άφοσίωσί του την κάνουν εύτυχισμένη. Και, πολλές φορές, δεν ζητάει τίποτα άλλο.

Ο άνδρας αντίθετα δεν αγαπάει τον έρωτα. Τον αποστρέφεται και προσπαθεί να τον αποφυγή, γιατί πιστεύει πως τον απο-

μακρυνει από τη δουλειά του ή από εκείνο που νομίζει για σκοπό της ζωής του. Τρέχει, όμως, σαν τρελλός πίσω από τη γυναίκα και, θέλοντας να την κατακτήσει, υποδουλώνεται σ' αυτήν.

Κι' ο πιο ψυχρός άνδρας παίρνει ύψος γυναικοκατακτητή μπροστά σε δυο ωραία μάτια.

Αν αναλύσωμε την όρμη του, θα βρούμε μέσα σ' αυτήν ένα μεγάλο πόθο και ελάχιστη αγάπη κι' ίσως καθόλου. Εκείνο που ζητάει ο άνδρας από τη γυναίκα είναι να τον έλκύει και να του χαρίσει ευχάριστες στιγμές.

Η αγάπη της, με τον τρόπο τουλάχιστον που την αισθάνεται η γυναίκα, του περισσεύει.

Θέλετε μία απόδειξι της διαφοράς που υπάρχει ανάμεσα στις ερωτικές εκδηλώσεις του άντρα και της γυναίκας;

Είναι σπάνιο το φαινόμενο ενός άνδρα που είναι ερωτευμένος ταυτόχρονα με δυο γυναίκες. Κι' όταν αυτό συμβαίνει, πρόκειται για μία μεταβατική κατάσταση. Συνδέεται με μία άλλη, γιατί έχει βαρεθεί την πρώτη. Άλλά δεν βλέπει τη στιγμή που θα την ξεφορτωθεί όριστικά από πάνω του.

Η γυναίκα, αντίθετα, φλερτάρει με πολλούς άνδρες ταυτόχρονα και δεν δυσκολεύεται να λήσ σ' όλους πως τους αγαπάει, για τον απλούστατο λόγο πως δεν λέει σε κανένα την αλήθεια.

Κυττάξετε τους μεγάλους γυναικοκατακτητές. Είχαν πολλές γυναίκες, αλλά κάθε φορά (δηλαδή, σε μία ώριστη χρονική περίοδο) από μία. Οι γυναίκες που οι συμπατριώτες τους — άρχισαν να υποδεικνύουν ως μάγους και μάγισσες διάφορους κατοίκους του χωριού. Οι κατηγορίες τους γίνονταν σοβαρότατα δεκτές.

Τον ίδιο καιρό άλλωστε, μερικοί νέοι βεβαίωσαν ότι τους είχαν επίσημα τη νύχτα και τους είχαν κλέψει την αγνότητά τους άρισμένες μάγισσες του χωριού! Μία απ' αυτές ήταν π.χ. η Μπρίτζετ Μπίρσοπ, μία δημοφιλής γυναίκα που διατηρούσε μία ταβέρνα κι' αγαπούσε το πιοτό, τα στολίσια και τους άντρες.

Εκτός απ' τους νεαρούς, την κατηγορούσαν και παντρεμένοι άνδρες κι' άξιόπρεπτα και με κύρος. Ορκίζονταν όλοι πως είχε μπη από το παράθυρο στην κάμαρά τους, σαν φάντασμα, για να τους προσφέρει τα θέλημά της. Επειδή δε αυτοί είχαν άρνηση, τους είχε εκδικηθεί ύστερα, κάνοντας ν' άρρωσταθούν και να πεθάνουν τα παιδιά τους.

Ακόμα κι' ο άντρας της πήγε με το μέρος των έθρονών της. Διακήρυξε κι' αυτός πως είχε κρυφοκυττάξει μία νύχτα απ' το παράθυρο της κάμαράς της και την είχε δη στις αγκάλες του Σατανά!

Επίσης είπαν τα ίδια πράγματα για τη Σουζάνα Μάρτιν, μία γυναίκα προκλητική και φιλάρεσκη, που σκανδαλίζει πάντα όλο το χωριό με τους ελεύθερους τρόπους της. Το πιθανώτερο ήταν πως αυτό που τις κατηγορούσαν, είχαν όνειρευτη πως τις έσφιξαν στην αγκαλιά τους, κι' ύστερα είχαν πιστέψει για πραγματικό το ερωτικό αυτό διενόη τους... Άπασιδήςποτε, οι ένορκες καταθέσεις τους στο δικαστήριο προκάλεσαν τη θανατική καταδίκη της Μπρίτζετ και της Σουζάνας.

Τις κατηγορούσαν άλλωστε ως μάγισσες και οι έξη «δαιμονισμένες», ίσως από φόβο γιατί είχαν δοκιμάσει χαρές, που ήταν άπαγορευμένες σ' αυτές. Έπειτα, πριν από την καταδίκη τους, τις είχαν έξετάσει μερικές ήλικιωμένες γυναίκες του χωριού κι' είχαν βεβαίώσει πως βόηκαν

ΣΤΟ ΠΡΙΟΞΙΕΧΕΣ: Οι γυναίκες δεν είναι σταθερές στον έρωτα;

Κατηγόρησαν για μάγισσα και τη Σουζάνα Μάρτιν, μία γυναίκα προκλητική και φιλάρεσκη...

Οι έξη «δαιμονισμένες»

ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ

Έστειλαν στην άγχονη δεκαεννιά άδωους

πάνω στο κορμί τους «άνεξίτηλα σημάδια των έρώτων τους με το Σατανά»!

Απαγχانیθηκαν λοιπόν κι' οι δυο. Άλλά το όργιο του σαδισμού και της δαιμονισίας συνεχίστηκε... Δεκαεννιά άντρες και γυναίκες του Σάλεμ κατηγορήθηκαν για μαγεία, δικάστηκαν επί τόπου κι' εκτελέστηκαν, μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα.

Ένας απ' αυτούς ήταν κι' ο Τζώρτζ Μπύρου. Τον κατηγορούσαν οι «άνεμφοι της Κολάσεως», επειδή τόλμησε να τις κατακρίνει. Και το πλήρωσε με τη ζωή του.

Του κάκου διαμαρτυρήθηκε στη δίκη του πως ήταν άθώος... Οι δικαστάι κι' ο κόσμος είχαν επηρεαστεί απ' το θέμα των έξη κοριτσιών που σπάρσαν. Έστειλαν, λοιπόν, στην κρεμάλα το Μπύρου! Κι' ο πάστορ Μάτερ, ο στενοκέφαλος και φανατικός διάκτος των «μαγών», φρόντισε, όπως είπαμε, να εκτελεστεί η καταδίκη του.

Ακόμα κι' ένας άγοράκι 6 χρόνων συνεληφθη τότε και φυλακίστηκε, γιατί η μητέρα του κατηγορήθηκε πως ήταν μάγισσα και πως είχε κάνει παιδί με το Σατανά! Ύστερα πέρασε σιγά-σιγά αυτή η δαιμονική μανία, που την είχαν πληρώσει με τη ζωή τους τόσο άθωοι. Και το Σάλεμ ξαναβρήκε την ησυχία του.

Όσο για τις «άνεμφοι της Κολάσεως», κομμάτια τους δεν μπόρεσε να παντρευτεί, γιατί οι υπομνησμοί γοηστριοί τρόμαξαν στη σκέψη πως τις είχε αγκαλιάσει ο Σατανάς! Λίγο όμως πριν πεθάνη, το 1706, η Άνν Πούτνιμ ώμολόγησε πως οι κατηγορίες που είχαν όλοι της τόσο δυστυχισμένους στην κρεμάλα, ήταν δημιουργήματα της νοσηρής φαντασίας της!

Γιατί τον έσωσε...

Ένα φορτηγό πλοίο ήταν άγκυροβολημένο στη Ζανζιβάρη. Δίπλα τους, ένας ναύτης, ο Μογκάμεντ, έπαιρνε το μπάνιό του στη θάλασσα. Ξαφικά, φάνηκε ένας καρχαρία, έτοιμος να του έπιτεθεί! Άμέσως έβιας ένας συνάδελφός του, ονόματι Άμπντούλ Σίνγκ, τρύπησε το μαχαίρι του, βούτηξε στη θάλασσα, γύρισε τον καρχαρία και τον έτρεψε εις φυγήν.

Όταν ώστόσο ο καπετάνιος του τον συγχάρηκε για την πράξι του, ο Άμπντούλ Σίνγκ άπάντησε άπλα:

— Δεν μπορούσα ν' άφισω το Μογκάμεντ να τον φάει ο καρχαρία. Μου χρωστάει 30 ρούπιες!...

— φοβόμουν πως δε μ' α
γαπούσεσ πιά! τού είπε
παράνοο ή Ντονάτελα.

ANPY MATIE

— Ούτε καν την προσέχει! Μά για σ'αυτά
δύσω ένα απ' τὰ γράμματά της. Θα γελάσουμε με την
καρδιά μας!...
— Πώς; Έκανε η Ντονατέλα. Είναι εδώ στο Παρίσι και
σευ γράφει:

Ναι, λέει πώς νοιώθει την αναγκή
 εκείνον. Τον λένε Βίκ... Αλήθεια κι' ο άρραβωνιαστικός

Ο χαμός του Άννιδα

Μαιωμένοι θρόνοι

ΕΙΝΑ απόγευμα, λίγο προτού βασιλέψη ο ήλιος, οι κάτοικοι της Βιθυνίας άκούσαν ήχους βαρέϊς και ραγισμένους που πλησίαζαν. Τρόμαξαν κι' έτρεξαν στα τείχη να μάθουν τί συμβαίνει. Είδαν τότε μακριά κάτι που τους έκανε εντύπωση: Ήταν ένα μεγάλο πορφυρό φορείο, στολισμένο στις γωνίες του με φτερά στρουθοκάμηλου. Αλυσίδες κρυστάλλινες, με γυρίλάντες από μαργαρίτα, χτυπούσαν από κλειστά παραπετάσματά του. Μία μεγάλη σειρά από καμήλες το ακολουθούσαν και στο κάθε τους βήμα, αχολογούσε παράξενα το μεγάλο άσημνο κουδούνι, που ήταν κρεμασμένο στο στήθος τους. Δεξιά κι' αριστερά, προχωρούσαν άργα και συγκρατημένα μερικοί καβαλάρηδες. Από τις φτέρνες ως τους ώμους, φορούσαν πανοπλία με χρυσά λείψα...

Σταμάτησαν σ' ένατό μέτρα απόσταση από τα τείχη της πολιτείας κι' απόθεσαν μπρός στα πόδια τους την άσπαστη τους άσπιδά, το βαρύ τους σπαθί και την περικεφαλαία τους. Μερικοί έμειναν με τις καμήλες. Οι άλλοι ξανάρχισαν να περπατούν. Τέλος, φάνηκαν τα έμβληματά της Κορχηδώνος. Τρία ραβδιά από γαλάζιο ξύλο, που είχαν στην άκρη τους κουκουάρια ελάτου. Οι κάτοικοι της Βιθυνίας άνασκηκώθηκαν στις επάλξεις, στάθηκαν για λίγο άκίνητοι κι' άξαφνα ξέσπασαν σ' έπαιψη και καλά χαιρεκροτήματα. Οι νεώτεροι έτρεξαν ν' αναγγείλουν την είδηση στο πλήθος που περίμενε από κάτω. Κι' οι όπλητες τράβηξαν για να είδοποιήσουν το βασιλέα τους, τον Προυσία Α'. Το φορείο προχωρούσε κρατούμενο επάνω στους ώμους δώδεκα Νιγριτών, που περπατούσαν κανονικά με γρήγορα βήματα.

Έφτασαν στη μεγάλη πόλη της πόλεως, που τη φύλαγαν πανύψηλοι άκοντιστές, με πέδιλα από μαύρη τόσσα, κεντημένα μ' άσημένα φεγγάρια. Δύο καβαλάρηδες τότε προχώρησαν σ' αυτούς, έσυραν έναν πάπυρο τυλιγμένο σε μεταλλικό κύλινδρο και τον έδωσαν στον έξιματικό της φρουράς. Τον έξιματικό έκείνος κι' έτοιμάστηκε να τον διαβάσει. Την ίδια όμως στιγμή, φάνηκε στην πόλη ο ίδιος ο βασιλέας, ακολουθούμενος από το γιού του Πόλυβο, τον έγγονό του Νικοδήμο και τους πρεσβευτές του. Ο άξιωματικός του παρέδωσε μ' έπισημότητα τον πάπυρο κι' ο Προυσίας του έριξε μία ματιά. Τ' άχρο το πρόσωπο πήρε άμέσως μία χαρούμενη έκφραση κι' έτρεξε προς το φορείο μ' άνοιχτά τα χέρια.

Τα βαρέϊα παραπετάσματα άνασκηκώθηκαν. Ένας άνθρωπος, νέος άκόμη, με γλυκεία φυσιογνωμία ήταν άκουμπισμένος πάνω σε μαξιλάρια από δέρματα άγριμιάων.

Καλώς ήρθες στη χώρα μου, ώ νικητή των μισητών Ρωμαίων! φώναξε ο Προυσίας με φωνή που έτρεπε. Έσύ, ό Άννιδας, έρχεσαι να ζητήσης άσυλο από τον ταπεινό βασιλέα της Βιθυνίας; Ω θεοί, πρέπει να εύλογώ τ' όνομά σας για την τιμή που μου έπιφυλάξατε στα τελευταία χρόνια της ζωής μου! Άλλά πρέπει και να καταρτίεμαι τον έαυτό μου, που μ' άφησατε ν' άντικρύσω το δοξαμένο γιού του Άμιλκα, να έρχεται σε φορείο σαν έμπορος κι' όχι πάνω στο φημισμένο του άτι...

Ήταν ένα έξοσασμα γεμάτο ελκρινεία και συγκίνηση. Ο Άννιδας πήδησε άνάλαφρα στη γη και στάθηκε μπρός στο γέρο βασιλέα με τα χέρια στο στήθος, δείγμα ύποταξης.

Σ' εύχαριστώ, ό Προυσία, για τα καλά σου λόγια και τη θερμή σου ύποδοξη! του έπτε. Ήρθα όμως με φορείο, για να κρατήσω τις συνθήκες. Γιατί δεν είμαι πλέον στρατηγός! Δεν είμαι αυτός που συνάτριψε τόσες και τόσες φορές τον έθροισ' άπέραντα πεδία των μαχών. Είμ' ένας προδομένος και νικημένος, που έρχεται να ζητήσει τη φιλοξενία σου.

— Προδομένος ναί, μά όχι και νικημένος! άποκρίθηκε ο βασιλέας. Ίδου ή χώρα μου, ώ Άννιδά! Το βασιλείό μου είναι και δικό σου. Μπορείς να ζήσης εδώ εύτυχισμένος σ' όλη σου τη ζωή! Οι θεοί κι' ο λαός μου, θα σε προστατεύουν πάντα.

Η πομπή πέρασε την πόλη και συνέχισε το δρόμο της προς τα βασιλικά άνάκτορα. Σ' όλων τα πρόσωπα άντανταλούσε ή χαρά κι' ή συγκίνηση για τον έρχομό του Άννιδά, που ήταν άγαπητός για την απαρύμιλλη δόξα του. Δεν είχε σημασία γι' αυτούς αν έρχόταν τώρα σαν ένας ήττημένος. Σημασία είχε ότι επί τριάντα έξη δόκλιπρα χρόνια, νικούσε τις Ρωμαϊκές λεγεώνες και τις άφάνιζε σε στεριά και σε θάλασσα. Κι' αν τον άνάγκασαν να ζητήσει άσυλο στη Βιθυνία, ήταν γιατί τον πρόβωσαν οι πιά πιστοί του φίλοι, αυτοί που πουλήθηκαν στο μιστό του έθροισ. Χαρόταν ο λαός και πανηγύριζε και μόνο ο γιός του Προυσία, ο Πόλυβος, κλείστηκε στον κοίτάνα του μ' ένα μαύρο κι' άσίγαστο μίσος στην ψυχή του. Φθονούσε τον Άννιδά, γιατί ο ίδιος δεν ήταν τίποτε. Μέχρι τότε είχε πάρει μέρος σε πολλούς πολέμους στο πλευρό του πατέρα του. Μά ενώ όλοι νικούσαν, αυτός έχανε πάντα τις μάχες. Ο λαός τον θεωρούσε άνίκητο στρατηγό και κακό διάδοχο...

Ποτέ ο Προυσίας δεν του είχε πη έναν καλό λόγο. Άκόμη κι' αυτός ο γιός του, ο Νικόδημος, του έδειχνε μία βουδή περιφρόνηση και μόνο τον παπού του, τη γιαγιά του και τη μητέρα του Λυσιμάχη άγαπούσε. Τού κακού ο Πόλυβος προσπάθησε να κερδίσει την καρδιά του. Δεν το κατάφερε. Το βασιλόπουλο, που ήταν τότε μόλις δέκα άχτώ έτών, είχε στρέψει όλο του το θαυμασμό στον άκατανίκητο Άννιδά. Τον γνώριζε μονάχα από τη φήμη του κι' από τους τυφλούς ραψώδους που έρχόντουσαν στην αλή του παπού του κι' έψαλλαν τ' άπίστευτα κατορθώματά του. Συχνά παρακαλούσε τους θεούς να τον δώ μιά μέρα από κοντά. Και να του αυτό είσάκουσαν την παράκλησή του και τον έστειλαν στη Βιθυνία.

Ο Προυσίας τον δέχτηκε με άφάνταστες τιμές. Του άνοιξε τ' άνάκτορα και την άγκαλιά του και του τόνισε πως το βασιλείό του ήταν και δικό του. "Όλ' αυτά λοιπόν πλόνγωνα θανάσιμα τον άρρωστο έγγισμό του Πόλυβου...

Τα βαρέϊα παραπετάσματα του κοίτάνα άνασκηκώθηκαν άνάλαφρα. Σ' το άνοιγμα τους φάνηκε ή Λυσιμάχη, άδελφή του βασιλέα της Μακεδονίας Περσέως. Άρραία κι' άπλη μέσα στο μεταξωτό της χιτώνα, ζύγωνε τον άντρα της και κάθισε σιμά του. Έκείνος ούτε γύρισε να την κοιτάξει. Και μόνο όταν ή γυναίκα του άπλωσε τα χέρια της και τ' απόθεσε στα γόνατά του, έστρεψε το βλέμμα του και το κάρφωσε στο δικό της. Τρόμαξε ή Λυσιμάχη με κείνη τη ματιά και γονάτισε στα πόδια του.

— Τι σου συμβαίνει, Πόλυβε; τον ρώτησε με την τρεμάμενη φωνή

της. Ούτε στο συμπόσιο παρουσιάστηκες χτές τη νύχτα, ούτε σήμερα στους άγώνες που έγιναν προς τιμή του Άννιδά. Η μητέρα σου σε άναζητεί πολλές φορές. Γιατί άπομονώθηκες;

— Πεταχτηκε πάνω εκείνος και με σφιγμένες γροθιές άπομακρόνηκε μερικά βήματα. Μά σαν να μετάνιωσε ξαφνικά, γύρισε κοντά της, την άρπασε βάνουσα από τους ώμους και την τράνταξε δυνατά.

— Σ' ενδιαφέρει λοιπόν να μάθεις γιατί άπομονώθηκα; της φώναξε κατά πρόσωπο. Όταν δεν κατάλαβες άκόμη πως ή παρουσία μου σ' άνάκτορα είναι περιττή; Δεν κατάλαβες ότι όχι μόνο ο πατέρας μου, αλλά κι' ο γιός μου και ή μητέρα μου με περιφρονούν; Και σύ άκόμη με περιφρονείς, Λυσιμάχη! Όσο κι' αν προσπάθεις να το κρύψεις, το βλέπω στα μάτια σου. Γιατί έγώ δεν είμαι Άννιδας! Είμαι ένας άποτυχημένος στρατηγός...

Κάτι πήγε ν' άπαντήσει εκείνη, μά ο Πόλυβος δεν στάθηκε να την άκούσει. Βγήκε σαν μεθυμένος από τον κοίτάνα, κατέθηκε στους σταύλους, καθάλισε τ' άλογό του και χύθηκε σ' έναν τρελλό κάλαμο. Γύρισε πίσω άργά τη νύχτα. Το παλάτι ήταν άκόμη φωτισμένο. Κάτω, στις μεγάλες αίθουσες, άκούγονταν όργανα και φωνές. Τό τριήμερο συμπόσιο έξακολουθούσε κι' ο Προυσίας έκανε το πόν για να διασκεδάσει το μεγάλο του φιλοξενούμενο. Άπαρτητήτος πέρασε μέσα ο Πόλυβος κι' άρχισε να κατασκοπεύει τους πάντες. Είδε τον πατέρα του, είδε το γιού του, είδε τη Λυσιμάχη και τη μητέρα του, την καλή και συνετή βασιλίσσα Άραδμή. Ο Άννιδας, έχοντας το χέρι του άκουμπισμένο στο σγουρόμαλλο κεφάλι του Νικοδήμου, καθόταν σ' ένα χαμηλό σκαμνί στολισμένο με τομαρία θηρίων και πορφυρά άσκεπάσματα. Κάτι διηγείτο με τη βαρεία του φωνή κι' οι άλλοι τον άκουσαν κρεμασμένοι από τα χείλη του. Ψηλόκορμοι δοῦλοι και μύδρες σκλάβες, γέμιζαν τους άμφους και τις κούπες μ' έλεκτεά κρασιά. Και πέρα, στο βάθος της αίθουσας, δώδεκα μικρές χορεύτριες από τα Έκβάτανα, κουνούσαν το κορμί τους στο ρυθμό μίας παράξενης μουσικής...

Ένα σατανικό χαμόγελο χαράχτηκε στα στενά χείλη του Πόλυβου. Τίναζε το κεφάλι του άγρια κι' άπομακρόνηκε γρήγορα. Άντί όμως να τράβηξη για τον κοίτάνα του, μπήκε με τρόπο στο δωμάτιο του πατέρα του, προσέχοντας μη τον δει κανείς. Έσυρε τότε από τον κόρφο του ένα μεταλλικό κουτάκι, τ' άνοιξε και σκόρπισε πάνω στα μαξιλάρια του κρεβατιού του Προυσία μία κατάλευκη σκόνη. Χαμογέλασε πάλι, σαρκαστικά και άκροπατώντας, βγήκε έξω και κατέθηκε στην αίθουσα.

Οι συμπουσιάζοντες τον ύποδεχτηκαν χαρούμενοι. Ο Άννιδας τον περιέβαλε με το έγκάρσιο βλέμμα του.

— Μας άρνθήθηκε την ώρα σου συντροφιά, του έπτε με ελκρινεία. Άλλά σε δικαιολογώ. Η Λυσιμάχη μου έξηγησε ότι τον τελευταίο καιρό ήσουν άδιάθετος. Έλπίζω όμως οι θεοί ν' άποκατάστησαν την όυεία σου...

Ο Πόλυβος δεν άποκρίθηκε άμέσως. Γέμισε μία κούπα από το φημισμένο κρασί της Σάμου, στάθηκε μπρός στον Κορχηδόνο στρατηλάτη και ύψωνοντας τ' άριστερό χέρι με κλειστή παλάμη, την κατέθεσε μονορούφι. Ξαναγέμισε κατόπιν την ίδια κούπα και την πρόσφερε στον Άννιδά. Την πήρε εκείνος και χωρίς να προφέρει λέξη, ύ-

ψωσε κι' αυτός το χέρι του με τον ίδιο τρόπο και ήπτε το περιεχόμενο της ως την τελευταία σταγόνα. Ύστερα ο δῦδ άντρες άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν. Η Λυσιμάχη κύταξε μ' εύγνωμοσύνη τον Πόλυβο. Γιατί ή σκηνή αυτή του κρασιού, ήταν όρκος που σήμαινε για το φιλοξενούμενο: Άπό αυτή τη στιγμή σε θέτω υπό την προστασία μου. Ο,τι κι' αν σου συμβεί, θα βριακωμαι πάντα στο πλευρό σου, έτοιμος να θυσιαστώ αν είναι άνάγκη...

Συγκινήθηκε ο Άννιδας κι' έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια του για να μη δούν τα δακρυσμένα του μάτια. Αυτός ό πάντα νικητής, ό πάντα τροπαιοφόρος, ήταν τώρα ένας φυγάς που ζητούσε την προστασία των άλλων. Ο Σκιπίων ό Άφρικανός, ό φοβερός του αντίπαλος, θα χαϊρόταν για τη συντροβή του. Κι' οι Ρωμαίοι θα πανηγύριζαν το γεγονός όσο τίποτε άλλο.

— Μη λυπάσαι, ώ Άννιδά! του έπτε ο Προυσίας σαν να διαισθώθηκε τις σκέψεις του. Η μοίρα έχει πολλούς κύκλους. Τίποτε δεν χάνεται, όταν πιστεύη κανείς στο πεπρωμένο του...

Στην αίθουσα άπλώθηκε μία βαρύσκιωτη αιγή. Τα όργανα σάπασαν κι' οι χορευτριές άποτραβήχτηκαν. Σ' έ λίγο όλοι σηκώθηκαν κι' ό καθένας τράβηξε για τον κοίτάνα του. Ξημέρωνε πιά και πέρα, στο κατασκόπειο βουνα της Βιθυνίας, φάνηκε μία ρόδινη άπόχρωσι. Ο Πόλυβος φαινόταν εύχαριστήμένος. Άγκάλιασε τη Λυσιμάχη και με λόγια θερμά, της ζήτησε να τον συγχωρήσει για την προηγούμενη διαγωγή του. Ήταν τρελλός και δεν ήξερε ούτε τί έλεγε, ούτε τί έκανε. Τώρα όμως είχε συνέλθει κι' έέλεπε τα πράγματα καθαρά. Λυνε. Πόταν για την τύχη του Άννιδά, μά ένοιωσε και μικρό πράγμα. Βέ- πού τον φιλοξενούσαν στο παλάτι τους. Δεν ήταν καμιά υπερφάνεια, αλλά, όταν αυτό θα το μάθαιναν οι Ρωμαίοι, θα ζητούσαν να τους τον παραδώσουν. Διαφορετικά υπήρχε κίνδυνος να τους κηρύξουν ό τον πόλεμο. Σ' αυτόν όμως δεν έπεφτε λόγος. Άφού τον δέχτηκε ο πατέρας του, πού ήταν βασιλέας και κύριος του τόπου, όλα τ' άλλα δεν είχαν σημασία. Άλλωστε όρκίστηκε να τον προστατέψει. Και για τίποτε στον κόσμο δεν θα καταπατούσε τον όρκο του...

Η Λυσιμάχη τον άκούσε εύτυχισμένη. Ήταν ή πρώτη φορά που ο Πόλυβος της μιλούσε με τέτοιο τρόπο. Χρόνια δόκλιπρα κοντά του, τη βασάνιζε πάντα με τον κακό χαρακτήρα του και πά βαρεία του λόγια. Συχνά την κατηγορούσε πως αυτή ήταν ή αίτια που δεν τον άγαπούσε ο γιός του. Κι' έφτασε μία μέρα να της πη κατά πρόσωπο, πως είχε μετανιώσει πικρά πού την παντρεύτηκε. Έκλαψε ή Λυσιμάχη, χτυπήθηκε και πήρε την άπόφαση να ξαναγυρίσει στη Μακεδονία, κοντά στους δικούς της. Μά μπήκαν στη μέση ο Προυσίας κι' ή Άραδμή και τη έπεισαν να μείνη για χάρη του παιδιού τους, του Νικοδήμου.

Μονομιάς όμως τώρα έσθυσαν όλοι οι πίκρες της. Η συγγνώμη που της ζήτησε ο άντρας της, τη βύθισε σε μία μακάρια χαρά. Κι' ωστόσο δεν του έπτε λέξη. Άπλωσε μονάχα τα χέρια της, τα πέρασε στεφάνι στο λαμό του και τον κύταξε με τρυφερότητα. Κι' ή πρώτη άχτίνα του ήλιου που μπήκε από τ' άνοιχτό παράθυρο του κοίτανα, τους βρήκε άγκαλιασμένους. Δεν είχαν προλάβει όμως ν' άποκοιμηθούν, όταν φωνές και τρεχάματα άκούστηκαν στους διαδρόμους του παλατιού. Ο Πόλυβος προσποήθηκε τον ξαφνιασμό.

— Κάτι πρέπει να συμβαίνει, έπτε στην άήσυχη Λυσιμάχη. Ο θόρυβος αυτός είναι άδικαιολόγητος τόσο πρωί...

Βγήκε έξω όπως ήταν. Όταν έπείστρεψε σε λίγο, το πρόσωπό του ήταν άχρο και τα χέρια του έτρεμαν. Με φωνή ύπόκωφη τότε της άγγειλε πως ο βασιλέας, ο πατέρας του, είχε πεθάνει.

Έβγαλε μία κραυγή ή Λυσιμάχη κι' έπεσε στο κρεβάτι με λυγμούς. Ο Πόλυβος κάθισε δίπλα της και της άνασκήκωσε το πρόσωπο.

— Δεν πρέπει να κλαίς, της ψιθύρισε σαν να φοβόταν την ίδια του τη φωνή. Ο Προυσίας δεν πέθανε μόνος. Η Άραδμή, ή μητέρα μου, τον άκολούθησε στον αιώνο ύπνο του, λές κι' ήταν θέλημα των θεών να πεθάνουν μαζί. Τους βρήκαν σιμά στο ίδιο κρεβάτι. Σήμερα, Λυσιμάχη! Άπό τη στιγμή αυτή, έσ' είσαι βασιλίσσα της Βιθυνίας...

Το φοβερό κι' άπάνθρωπο έγκλημα είχε συνετελεστεί. Όλοι οι ιστορικοί συμφωνούν πως ο Πόλυβος, δεν είχε σκοπό να δηλητηριάσει και τη μητέρα του. Μά ή φαρμακερή σκόνη που έριξε στο μαξιλάρι του πατέρα του, είχε επιδράσει και σ' αυτήν.

Έτσι, έπειτα από σαράντα μέρες, στέφθηκε έπίσημα βασιλέας με τ' όνομα Προυσίας Β', πράγμα που δυσάρεσθηκε το λαό, γιατί ήξερε το δειλό και άστατο χαρακτήρα του. Ο Νικόδημος ήταν τώρα ο διάδοχος του θρόνου. Το βασιλόπουλο όμως δεν έδειχνε καμιά χαρά. Άντίθετα, ό θάνατος του παπού του και της γιαγιάς του, τον έκανε να χάσει το άμέριμνο χαμόγελό του.

Κι' ίσως να ήταν ό μόνος που σκεφτόταν πως ό διπλός αυτός θάνατος, δεν ήταν έργο των θεών. Κάτι σκοτεινό κι' άποτρόπαιο υπήρχε στη μέση. Πώς είχε συμφέρον να πεθάνουν; Ο πατέρας του βέβαια.

Ήταν όμως ποτέ δυνατόν να φτάσει σ' ένα τέτοιο έγκλημα; Πέρασε ώστόσο ένας δόκλιπρος χρόνος και στο διάστημα αυτό ο Πόλυβος, ξανάγινε δύστροπος και σκληρός.

Η Λυσιμάχη ξανάρχισε πάλι να ύποφέρει κοντά του. Και όπως ο Νικόδημος, έτσι τώρα κι' αυτή, άρχισε να σκέφτεται τα ίδια πράγματα με κείνον.

Ο Άννιδας έξακολουθούσε να παραμένει φιλοξενούμενος στο παλάτι. Ήταν κλεισμένος διαρκώς. Μά όταν καμιά φορά άποφάσιζε να βγίη περίπατο με τον Πόλυβο, ό λαός, αντί να ζητωκραυγάζει το βασιλέα του, έπαιψιμούσε αυτόν.

Ο φθόνος κατέρωγε τον Προυσία Β'. Δεν έδειχνε όμως τη δυσάρεσκέα του, γιατί είχε καταστρώσει πρό πολλού τα φοβερά του σχέδια. Άπό καιρό τώρα είχε στείλει πρεσβεία στους Ρωμαίους, ζητώντας τη συμμαχία τους. Γι' αντίλλαγμα, θα τους παρέδιδε ζωντανά τον Άννιδά! Εκείνοι φυσικά, δέχτηκαν πρόθυμα την πρότασή του κι' έστειλαν μυστικά μερικούς άνδρες τους για να τον παραδώσουν. Μά ο Νικόδημος, που άγρυπνούσε, άντελήφθηκε έλη την προδοσία του πατέρα του. Ήταν τόσο φοιχτό το άόσχημα που ένοιωσε γι' αυτόν, ώστε πήγε κι' έπεσε στα πόδια της μητέρας του κλαίγοντας σπαραχτικά. Η Λυσιμάχη δεν άπόρησε.

— Ξέρω τον πόνο σου, παιδί μου! του έπτε άπλά. Τα έμαθα όλα από τον ίδιο τον Πόλυβο, που πάνω σε μιάν έκρηξη του θυμού του, μου τα όμολόγησε. Αυτός δηλητηρίασε τον παπού σου και την άγαπημένη Άραδμή. Και τώρα έτοιμάζεται να παραδώσει το γιού του Άμιλκα, στους άπαισίους έχθρούς του...

— Και θα τον άφήσουμε λοιπόν να κάνει την άνοχη αυτή πράξη, μητέρα; φώναξε ο Νικόδημος. Θα τον άφήσουμε να καταπατήσει τον όρκο που του έδωσε;

Η Λυσιμάχη συμφώνησε τότε μαζί του, να είδοποιήσουν τον Άννιδά για τα καθεκαστα και να του δώσουν τα μέσα να δραπέτευση από το παλάτι της Βιθυνίας. Εκείνος όμως τους άκούσε μ' ένα πικρό χαμόγελο κι' άρνθήθηκε να φύγη σαν λιποτάκτης.

— Ήξερα πάντα πως θα φτάσει αυτή ή στιγμή, τους έπτε. Άπό φήμη γνώριζε τη μικροψυχία του Πόλυβου. Μά βεβαίως ήταν, όταν έκανε τον όρκο του τη νύχτα του συμπόσιου κι' όταν την έπομπη το πρωί έμαθα το ράντο του Προυσιού. Για να μού βγάλη κάθε ύποψια, όρκίστηκε στο κρασί. Και δηλητηρίασε τον πατέρα του, για να με παραδώσει άνέλεη στους Ρωμαίους. Άλλά μη φοβάστε, άγαπητέ μου φίλοι. Είμαι προετοιμασμένος για όλα.

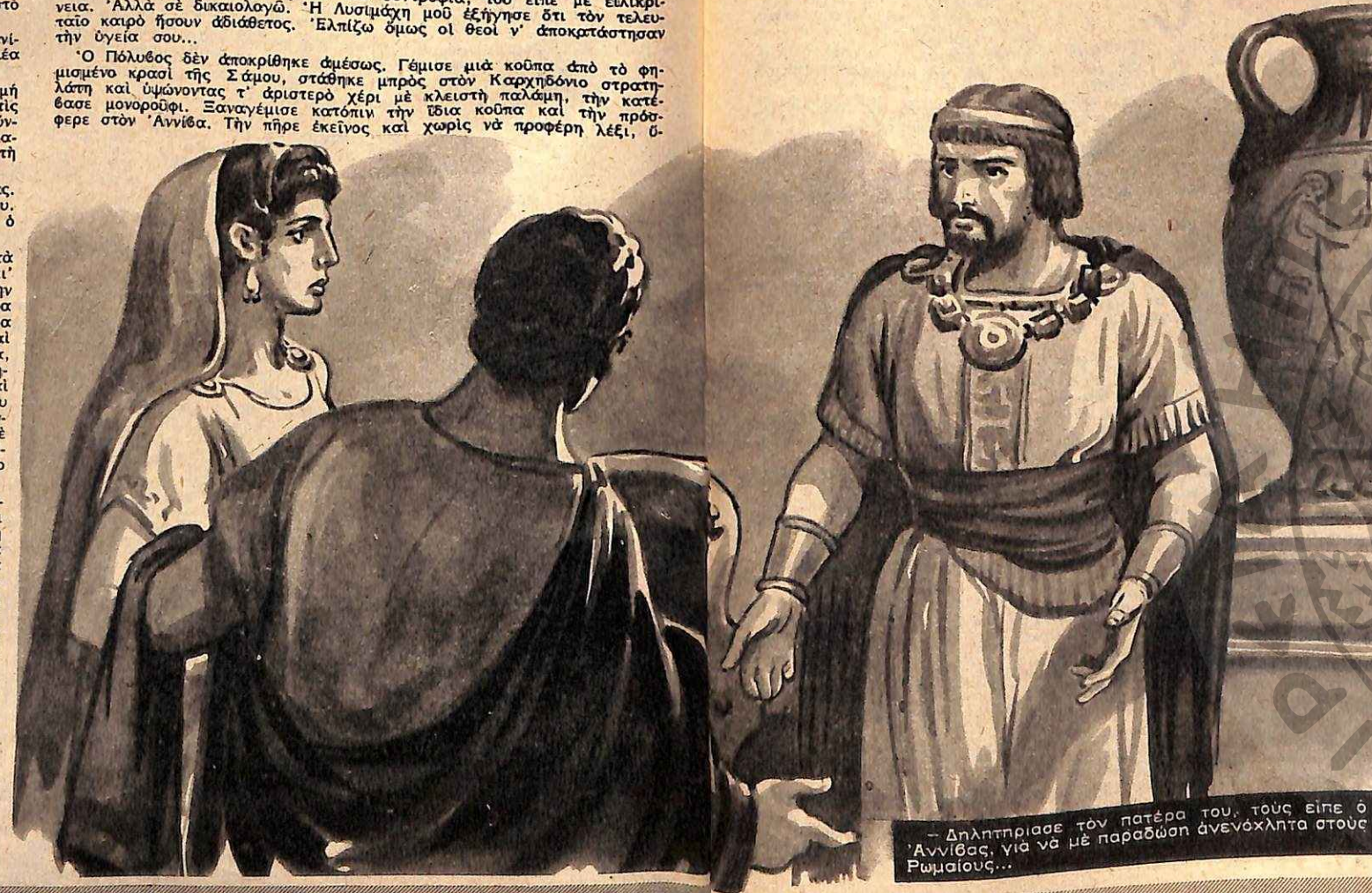
Φίλησε τον Νικόδημο σαν να τον άποχαιρετούσε για πάντα, κύταξε σιωπηλώς την τραγική Λυσιμάχη κι' άποτραβήχτηκε στον κοίτάνα του. Κι' όταν σε λίγο έφτασε ο Πόλυβος με τους άποσταλμένους των Ρωμαίων και πήγαν για να τον συλλάβουν, βρήκαν τον Άννιδά νεκρό! Είχε στάξει στο ποτό του ένα δραστικό δηλητήριο που έκρυβε στην πέτρα του δοχτυλιδιού του κι' αυτόκτόνησε. Έτσι πέθανε ο Κορχηδόνος στρατηλάτης, προδομένος από έναν δειλό βασιλέα. Ο Προυσίας κατάλαβε άμέσως πως αίτια της άτυχίας του ήταν ή γυναίκα του κι' ο γιός του. Αυτοί είχαν προδώσει τα έγκληματικά του σχέδια στον Άννιδά. Έξαλλος τότε, έσυρε το σπαθί του και πήγε να τους άναζητήσει. Και οι δύο όμως είχαν καταφύγει στην αλή του βασιλέα της Περγιάμου Άττάλου του Β', που δέχτηκε όχι μόνο να τους φιλοξενήσει, αλλά και ν' άπαλλάξει τη χώρα τους από τον πατροκτόνο. Με άνδράπους που έστειλε κρυφά στη Βιθυνία, άρχισε να διεγείρη το λαό εναντίον του. Και μία μέρα οι κάτοικοι επαναστάτησαν...

Ο Προυσίας κλείστηκε έντρομος σ' άνάκτορά του. Τού κακού ζήτησε τη συνδρομή των Ρωμαίων. Εκείνοι άρνθήθηκαν να του προσφέρουν και την παραμικρή βοήθεια. Ο στυγερός κακούργος άρχισε να διασβάνεται πως το τέλος του ήταν κοντά. Παράγγειλε τότε του γιού του πως αν έρχόταν στη Βιθυνία, θα του παρέδιδε το θρόνο. Ο Νικόδημος όμως του άπάντησε πως άχι οι άνθρωποι, αλλά οι θεοί είχαν άποφασίσει την τιμωρία τους.

Άπελπιμένος που έέλεπε πως τίποτε δεν μπορούσε να τον σώσει, με τη βοήθεια ενός πιστού άξιωματικού του, βγήκε από τ' άνάκτορα μεταμφιεσμένος σε δοῦλο. Πέρασε στη Νικομήδεια και πήγε να ζητήσει προστασία στο ναό του Άπόλλωνος.

Άπό φόβο ώστόσο μήπως προδοθή από τον άξιωματικό του, ο Προυσίας έπαχέρησε να τον δολοφονήσει μέσα στον ιερό εκείνο χώρο, μή γονιάς του ένα έγγειριδί στην πλατή. Άλλ' εκείνος κατάφωρε να είδοποιήσει το έγκλημα που ήταν κρυμμένος ο πατέρας του. Το βασιλόπουλο κατέβηκε τότε στη Νικομήδεια με συνοδεία και μήνους του Προυσία να παραδοθή. Αυτός άρνθήθηκε. Και νομιζόντας πως θα τα καταφέρει να γλυτώσει, έσφαξε έναν ιερέα του ναού, του πήρε τη στολή και φόρωντας την προσπάθησε να διαφύγη. Ο λαός όμως τον άναγνώρισε, χύμψε επάνω του και τον κατακρεοόργησε. Έτσι πέθανε ο Προυσίας Β', ό σκληρός και άπάνθρωπος βασιλέας, που κηλίδωσε το θρόνο του με το πατρικό αίμα κι' έγινε αίτια να χάσει ή Άννιδας...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

— Δηλητηρίασε τον πατέρα του, τους έπτε ο Άννιδας, για να με παραδώσει άνενόχλητα στους Ρωμαίους...

ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ των λιονταριών

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Λούκι Μάστερ αποτελούσε ένα μυστήριο για όλους μας, στο τσίρκο Μπένταλ. Πιστεύαμε πως είχε ξαναεργαστεί σε τσίρκο, εκείνος όμως δεν έκανε ποτέ λόγο γι' αυτό. Ήταν τώρα ένας απλός βοηθός. Έκείνο όμως το βαθύ σημάδι πληγής σ' όλο του το μπράτσο...

— Είναι από νύχια λιονταριού, είμαι βέβαιη, μούλεγε η Μπελνίτα. Πρόσεξε πως δεν κυττάζει ποτέ το νούμερό μου με τα θηρία;...

— Όχι, δεν τόχα προσέξει. Έγω κύτταζα μονάχα εκείνη, τη Μπελνίτα! Μά ήμουν ένας κλόουν κι' αυτή ήταν η κόρη του διευθυντού του τσίρκου. Όσο κι' αν την αγαπούσα, δε μπορούσα ποτέ να ελπίζω πως θα μου την δίνει ο πατέρας της. Ούτε και στο Λούκι θα την δίνει. Τόδερε η Μπελνίτα. Νά γιατί αποφάσισε να διακινδυνέψει τη ζωή της, για να δώσει την ευκαιρία στον άντρα που αγαπούσε, να δείξει την αξία του.

Σ' αυτό δα τη βοηθούσε κι' ο Ρέξ, το πιο κακότροπο απ' τα λιοντάρια της.

— Είμαι βέβαιη, Κοκό, πως ήταν άλλοτε θηριοδασιαστής ο Λούκι, μου είπε μία μέρα. Θά ταυ συνέβη όμως κάποιο ατύχημα με τα θηρία, κι' από τότε σπάσανε τα νεύρα του. Θάχης προσέξει πόσο φοβάται τώρα τα λιοντάρια... "Αν μπορούσα να τον κάνω να ξαναβ-ή ν' ο θάρος του, να σταθί άφοβα απέναντί τους!

— Ποτέ δε θα το κάνη! απάντησε κοφτά.

— Ποτέ;... Δεν ξέρεις για τί είναι ικανός ένας άντρας που αγαπάει!...

Υστερα μου εξήγησε το σχέδιό της. Διαμαρτυρήθηκα στην αρχή, μα ύστερα υποχώρησα.

— Θά δης πού θα πετύχη, Κοκό, μου είπε η Μπελνίτα, χαμογελώντας. "Αν πιστέψω πως κινδυνεύω, θα μητ' αμέσως στο κλουβί των λιονταριών!...

Δεν ήμουν τόσο βέβαιος... Μά, αφού τόδελε η Μπελνίτα, έπρεπε να τη βοηθήσω. Το ίδιο βράδυ, την ώρα της παραστάσεως, είπα στο Λούκι:

— Ο διευθυντής διάταξε να βρίσκεσαι κοντά στο κλουβί των θηρίων, την ώρα που κάνει το νούμερό της η Μπελνίτα. Θάχης μαζί σου μία δεύτερη καρέκλα, για να της τη δώσεις, αν τυχόν σπάσει αυτή που κρατάει.

— Έγινε κατακρίνιος.

— Έγω; τραύλισε. Μά έχω άλλες δουλειές...

— Δεν ξέρω, αυτά να τα πής στο διευθυντή, τον έκοβα. Κάνε γρήγορα, γιατί το νούμερο αρχίζει.

Σαφνικά η Μπελνίτα γλύστρησε κι' έπεσε γονατιστή.

Ο Λούκι έσκυψε το κεφάλι του και υπάκουσε. Τον είδα να παίρνει μία καρέκλα και να στέκεται κοντά στο κλουβί.

Κρατώντας μία καρέκλα στο ένα χέρι και το μαστίγιό της στ' άλλο, η Μπελνίτα άρχισε τις επιδείξεις της με τα λιοντάρια. Απόψε ωστόσο ο Ρέξ μου φαινόταν πιο κακόκεφος από τις άλλες βραδιές.

Εξήρα μία ματιά στο Λούκι. Κύτταζε τα θηρία σαν υπνωτισμένος...

Σαφνικά η Μπελνίτα γλύστρησε κι' έπεσε γονατιστή. Επίτηδες άραγε; Βαθεία σιωπή είχε άπλωθ-ή τώρα στη σάλα. "Ακουγα το Λούκι ν' ανασαίνει με αγωνία. Τα μάτια του δεν ξεκολλούσαν απ' τα θηρία. Μά έμενε ακίνητος...

Η Μπελνίτα σηκώθηκε, γύρισε και χαμογέλασε βλέποντας τον πατέρα της.

Αυτό ήθελε ακριβώς: Νάσαι παρών κι' εκείνος, όταν θα επενέβαινε ο Λούκι για να τη γλυτώσει, ώστε να εκτιμήσει την αξία του!

Ξανακύτταξα το Λούκι. Η φυσιογνωμία του ήταν αλλοιωμένη απ' το φόβο...

Μέσα στο κλουβί, η Μπελνίτα άρχισε να ετοιμά-ζη τη μεγάλη πυρραμίδα, που μ' αυτήν τελείωνε πάντα το νούμερό της. "Ανακουφίστηκα, στη σκέψη πως έφτανε πιά στο τέλος. Μά, ξαφνικά, κατάλαβα με φρίκη πως περίμενε αυτό το εντυπωσιακό εφινά-λε, για να εφαρμόσει το τελλό σχέδιό της!

Μάντευα τώρα ότι δεν μου είχε πη: Θά φρόντι-ζε να μην είναι καλά ισορροπημένο ένα απ' τα με-γάλα σκαμνιά, που σχημάτιζαν την πυρραμίδα. "Ε-τσι, το βάρος των πέντε λιονταριών θα τα γκρέμι-ζε όλα. Και τότε...

— Λούκι! μουμούρισα με τρόμο, αρπάζοντάς τον απ' το μπράτσο και τραν-τάζοντάς τον. Μην την άφισς να προχωρήση! Θά την κοι-ματιάσουνε τα θηρία!

Με κύτταξε, σαν παραχα-λισμένος.

— Δεν καταλαβαίνεις λοι-πόν; πρόσθεσα με αγωνία. "Η πυρραμίδα θα γκρεμιστή!... Πρέπει να μητ' αμέσως στο κλουβί... όπως έκανες άλλοτε, όταν ήσουν και σ' θηριοδασια-στής... όταν πληγώθηκες εδώ...

Κι' αναστηκωνάνας το μα-νίκι του, τούδειξε το σημάδι της πληγής.

Τα μάτια του γούλωσαν απ' τη φρίκη.

— Μά κάνετε λάθος! τραύλισε. "Ημουν πάντα ένας απλός βοη-θός! Ένα λιοντάρι με γρατζούνισε μέσ' απ' τα κάγκελλα, έπειδή τό πείραξα για να διασκεδάσω...

Πάγωσα δολιχώς. "Ακουσα πίσω μου τη φωνή της Μπελνίτας να διατάζει το Ρέξ να πηδήση πάνω στο ψηλότερο σκαμνί.

— Όχι, Μπελνίτα, όχι! Ξεφώνισα.

Μά ήταν πιά πολύ αργά! Ο Ρέξ σκαρφάλωσε στο σκαμνί. Η πυρραμίδα ταλαντεύθηκε μία στιγμή, κι' ύστερα γκρεμίστηκε. Τα πέντε λιοντάρια, εξαγριωμένα, έτοιμάστηκαν να επιτεθούν στη Μπελνίτα!

Η καρέκλα που χρησιμοποίησε για να προφυλαχτή, έγινε κομ-μάτι μ' ένα χτύπημα του ποδιού του Ρέξ! Ο Μπένταλ φώναξε να ετοιμάσουν αμέσως τους πυροσβεστικούς σωλήνες, για να ρί-ξουν πάνω στα λιοντάρια νε-ό με μεγάλη πίεση. Ήταν ένα μέσον που εφαρμόζεται μόνο σε έχαττή ανάγκη, γιατί κανείς διευθυντής τσίρκου δεν θέλει, βέβαια, να μουσκέψη και τους θεατές, μαζί με τα θηρία...

Η Μπελνίτα άκουμπουσε τη ράχη της στα κάγκελλα του κλου-βιού, χτυπούσε το μαστίγιό της στον αέρα κι' έδινε διαταγές. Μά είχε χλωμιάσει τώρα, σαν πεθαμένη.

Μία στιγμή μονάχα, έπαψε να κυττάζει τα εξαγριωμένα θηρία. Γύρισε προς το μέρος όπου βρισκότανε ο Λούκι κι' έγω... και φώναξε!

Ήταν μία τελευταία, απελπισμένη επίκληση, μ' όλη την ελπί-δα, την εμπιστοσύνη και την αγάπη που μπορεί να δείξη μία γυ-ναίκα σ' έναν άντρα. Κανείς άντρας πραγματικός δεν μπορεί ν' άρνηθί, ακούγοντας μία τέτοια επίκληση.

Έτσι φέρθηκε λοιπόν κι' αυτός που φώναξε η Μπελνίτα...

Δεν θυμάμαι ακριβώς τί έγινε τότε. "Ακουσα φωνές, μουγκρητά κι' ένοιωσα ένα σουβέλο πάνω στον ώμο μου...

Όταν συνήλθα, ήμουν ξεπλωμένος σ' ένα ντιβάνι, κι' η Μπελνί-τα έσκυβε πάνω μου, άκουμπώντας το ένα της χέρι στο μέτωπό μου.

— Ένας άντρας που αγαπάει, Κοκό, είναι ικανός για το κάθε τι... μου είπε γλυκά.

Μά κι' οι γυναίκες κάνουν παράξενα πράγματα, όταν αγαπάνε. Στις στιγμές του μεγάλου κινδύνου στρέφονται από ένστικτο στον αγαπημένο τους — ακόμα κι' αν δεν είχαν καταλάβει ως τότε ποιος ήταν...

Κι' η Μπελνίτα βλέποντας πως κινδύνευε η ζωή της, είχε φωνά-ξει απελπισμένα:

— Κοκό!... Βήθεια, Κοκό!...

Μπορούσε ποτέ να μου δώσει μεγαλύτερη απόδειξη της αγά-πης της;

ΣΙΝΤΕ-Υ ΜΠΟΥΝ Σ

Ένα ANΤΡΕΞ' Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Η μαύρη κουκίδα που φανερώνει το φύλο των έρμαφροδίων

ΟΤΑΝ έφτασε στο αεροδρόμιο της Ν. Υόργης η Χριστίνα Γιόργκενσεν, μία ξανθή 26 χρονών, την υποδέχθηκαν 35 φωτογράφοι, 40 ρεπόρτερ κι' ένα πλήθος περιέργων. Γιατί η Χριστίνα ήταν προηγουμένως... ο στρατιώτης Τζώρτζ Γιόργκενσεν, που είχε υποβληθί σε μία σειρά έγχειρήσεων και σε ορμονοθεραπεία και είχε αλλάξει φύλο! Η έκπληκτη αυτή μετα-βολή είχε συντελεστή σε μία ειδική κλινική της Κοπεγχάγης.

Δεν πρόκειται ν' ασχοληθούμε εδώ περισσότερο με την περί-πτωση του η της Γιόργκενσεν, για την οποία έγραψε τόσα ο έλ-ληνικός κι' ο ξένος τύπος. Την αναφέραμε μόνο σαν ένα από τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα έρμαφροδιτισμού. Γιατί την καθιστά επίκαιρη μία ανακάλυψη του Καναδού δόκτορος Μούρραη Μπάρ, που θα αποκλείη στο εξής τα τραγικά λάθη των αγοριών που ανατρέφονται σαν κορίτσια, και των κοριτσιών που ζουν ά-φυσικά σαν αγόρια.

Πράγματι, ο επιστήμων αυτός βρήκε—για πρώτη φορά στην ιστορία της Ιατρικής—μία γρήγορη, απλή και αλάνθαστη μέθοδο διαγνώσεως του πραγματικού φύλου των ατόμων που παρουσιάζουν άρσενικά και θηλυκά χαρακτηριστικά μαζί, δηλαδή των έρ-μαφροδίων. Πρόκειται για μία εύκολη μικροσκοπική εξέταση ενός μικρού κομματιού δέρματος, παρμένου από οποιοδήποτε μέρος του σώματος.

Ενώ ο πολυς κόσμος θεωρεί τους έρμαφροδίτους σαν σπάνιες παραξενιές της Φύσεως, στην πραγματικότητα ό από κάθε 1.000 παι-νιά απίστευτα μεγάλοι: "Υπολογίζεται ότι από κάθε έρμαφρόδιτο! Έξ δια που έρχονται στον κόσμο, το ένα είναι έρμαφρόδιτο! Μόνο 3% αίτίας όμως μιας κακώς έννοουμένης σεμνοτυφίας, μόνο 3% των έρμαφροδίων υποβάλλονται στην απαιτούμενη χειρουργική ή άλλη θεραπεία, για ν' αποκτήσουν το πραγματικό φύλο τους. Σ' αυτό συντελεί και ο φόβος μήπως γίνουν περιγέλωσ του κόσμου.

Κι' όμως, τα 99% των έρμαφροδίων θα μπορούσαν να τακτο-ποιήσουν αυτή την ανωμαλία του οργανισμού τους και να ζήσουν πιά κανονικά, δίχως τα βασανιστικά ψυχολογικά συμπλέγματα κατωτερότητας και ένοχης που δηλητηριάζουν τη ζωή τους.

Τό... ανάκαταμα των φύλων στους έρμαφροδίτους άρ-χίζει από τους πρώτους μήνες της έμβρυακής ζωής, με μία αδενική ανωμαλία. Κανονικά, η υπόφυσις είναι εκεί-νη που διεγείρει τους γεννητικούς αδένες και τους κά-νει να παράγουν γεννητικές ορμόνες άρσενικές στ' αγό-ρια και θηλυκές στα κορίτσια. Συμβαίνει όμως κάποτε να διαγκωθούν πολύ τα επινεφρίδια (σε μερικούς έρμα-φροδίτους, βρέθηκαν 24 φορές μεγαλύτερα από το κα-νονικό) και ν' άρχισουν να παράγουν κι' αυτά γεννη-νικές ορμόνες, αλλά χωρίς τον έλεγχο της υπόφυσεως.

Αυτές λοιπόν οι ορμόνες δεν είναι πάντοτε του σω-στού φύλου. Μπορεί δηλαδή νάσαι θηλυκές σ' ένα αγόρι ή άρσενικές σ' ένα κορίτσι.

Στο μεταξύ, η υπόφυσις, διαπιστώνοντας ότι παρά-γονται άφθονες γεννητικές ορμόνες στον οργανισμό, γοντάει τους γεννητικούς αδένες να σταματήσουν την παραγωγή τους. Έτσι, πλεονάζουν ακόμα περισσότερο οι ετερόφυλες ορμόνες που παράγουν τα επινεφρίδια, και η κατάσταση χειροτερεύει. Αλλάζουν τα δευτερεύ-οντα χαρακτηριστικά — χωρίς όμως ν' αλλάξη πρα-γματικά το φύλο. Τό αγόρι αποκτά στήθος, ή ή φωνή του κοριτσιού γίνεται βαρεία και βραχνή και το πρό-σωπο του τριχωτό...

Κάποτε, οι έρμαφροδίτοι έχουν γυναικεία έσωτερικά όργανα φύλου, ενώ τα έξωτερικά — μάλλον άρσενικά — φαίνονται άρσενικά, ακόμη και στο εξασκημένο μάτι του γιατρού. Αυτή φαίνεται πως ήταν η περίπτωση, γιατί Γιόργκενσεν, που τη νόμιζαν όλοι επί τόσα χρόνια για άντρα, είχε τα επινεφρίδια της πλημμύριζαν τον οργανισμό της με άρσενικές ορμόνες.

Ακόμα πιο πολύπλοκα γίνονται τα πράγματα, όταν συνυπά-ρουν στο ίδιο άτομο έξωτερικά όργανα φύλου, άρσενικά και θη-λυκά (άλλά με γεννητικούς αδένες του ενός μόνο φύλου). "Ανα-φέρονται δε εξακριβωμένα περιστατικά τέτοιων ατόμων, που ήσαν ικανά να έχουν σχέσεις τόσο με άντρες όσο και με γυναίκες.

Πρέπει να προσθέσουμε ακόμη ότι οι ανωμαλίες αυτές μπορεί ή να δημιουργηθούν από ένα όγκο των επινεφριδίων ή από άλλα τέτοια παθολογικά αίτια.

Πάντως, σε τέτοιες περιπτώσεις, μονάχα με μία έγχειρήση στην κοιλία μπορούσε ως τώρα να εξακριβωθί τί είδους γεννητικούς αδένες έχει το άτομο, κι' επομένως σε ποιο φύλο άνήκει πραγ-ματικά. Δίχως αυτή την έγχειρήση, οι γιατροί δε μπορούσαν να ξε-καθαρίσουν με βεβαιότητα πώς να άποκαταστήσουν την κανονική όρμο-νική ισορροπία, κι' έκαναν συχνά λάθη στην ορμονοθεραπεία που εφαρμόζανε.

Η ανακάλυψη όμως του δόκτορος Μπάρ τους έδωσε επιτέλους ένα άσφαλές μέσο για ν' άποφεύγουν αυτά τα σοβαρά λάθη.

Όπως και τόσες άλλες, όφειλεται κι' αυτή σε μία τυχαία πα-ρατήρησι.

Θέλοντας να εξακριβώση τα αποτελέσματα των μεγάλων τα-χυήτων στον οργανισμό, ο δόκτωρ Μπάρ εξέταζε νεύρα γάτας με το μικροσκόπιο. Παρατήρησε λοιπόν ότι άλλα απ' αυτά είχαν μία μικρή μαύρη κουκίδα στα κύτταρά τους, κι' άλλα δεν την είχαν.

Αναζητήσε την εξήγησι αυτής της διαφοράς κι' εξακρίβωσε επιτέλους ότι αυτή η κουκίδα υπήρχε μόνο στα κύτταρα από θηλυκές γάτες. Τό ίδιο παρατήρησε κατόπιν και για διάφορα άλ-λα ζώα: Τα κύτταρα των θηλυκών, παρμένα από οποιοδήποτε μέρος του σώματός τους, είχαν πάντα τη μαύρη κουκίδα. Τα κύτταρα των άρσενικών δεν την είχαν ποτέ.

Τέλος, ο δόκτωρ Μπάρ βεβαιώθηκε ότι το ίδιο συμβαίνει και με τους ανθρώπους.

Οι έρευνες του αυτές διάρκεσαν 4 δολιχλήρα χρόνια. Για να τις επιβεβαιώση κατόπιν, έκαμε το εξής πείραμα:

Τέσσερες έρμαφρόδιτοι έπρόκειτο να έγχειριστούν, σ' ένα νο-σοκομείο του Τορόντο, για να εξακριβωθί το πραγματικό τους φύλο. Ο δόκτωρ Μπάρ λοιπόν έκαμε πρώτα τη διάγνωση με τη δική του μέθοδο, κι' ύστερα στην έγχειρήση, άποδείχθηκε πως δεν είχε γελαστή σε καμμία περίπτωση.

Από τότε, η μέθοδος αυτή έχει εφαρμοστή πολλές φορές.

Οι επιστήμονες είναι συνήθως επιφυλακτικοί στις κρίσεις τους για κάθε νέα ιατρική ανακάλυψη. Κι' όμως ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Νταφός, καθηγητής της μαιευτικής και της γυναικολογίας στο Πανεπιστήμιο του Τορόντο, χαρακτήρησε την ανακάλυψη του Μπάρ ως «αρχή μιας νέας εποχής στην Ιατρική έρευνα».

Όσο για την εξήγησι τώρα της παρουσίας (ή της άπουσίας) της μαύρης κουκίδας, φαίνεται πως όφειλεται στην ύπαρξη μιας ειδικής ουσίας που λέγεται «χρωματίνη». Η ουσία αυτή υπάρχει μόνο στα θηλυκά κύτταρα.

Αφού εξακριβωθί με βεβαιότητα το πραγματικό φύλο ενός έρμαφροδίου, ή πλαστική χειρουργική τροποποιεί, αν χρειάζε-ται τα έξωτερικά όργανα του φύλου, ώστε ν' άνταποκρίνονται

Η κάθοδος των αδένων του φύλου. Στο έμβρυον (α) βρίσκον-ται αρχικά ψηλά, στο σημείο απ' όπου ξεκινάνε. Όσο αναπτύσ-σεται το οργανισμό του κοριτσιού, παίρνουν θέσι όριζοντία προς τα πλάγια (β). Στο αγόρι, εξακολουθούν να κατεβα-νουν, ώπου βγαίνουν από το σώμα και παίρνουν θέσι κατα-κόρυφη (γ).

στο φύλο αυτό και στα έσωτερικά όργανα.

Με τη χορήγησι δε καταλλήλων γεννητικών ορμονών και κορ-τιζόνης άποκαθίσταται ή ορμονική ισορροπία του οργανισμού.

Θά μπορούμε να φτιάξωμε καινούργια καρδιά

Ένας Αυστραλός γιατρός υποστηρίζει ότι, το πολύ έπειτα από δέκα χρόνια, θα μπορούμε να φτιάξωμε καινούργια καρδιά με παλιούς καρδιακούς μύς, που θα τους παίρνωμε από πτώματα ανθρώπων που πέθαναν προσφάτως. Κατά τον Αυστραλό έπιστή-μονα, μάλιστα, θα μπορούμε να διατηρούμε αυτούς τους μύς αρκετό χρονικό διάστημα, για να τους χρησιμοποιήσωμε τη στι-γμή που θα μάς χρειαστούνε όπως γίνεται και για το όστα, τις αρτηρίες κλπ.

— Αυτός ο Ζουκάσκας είναι φτιαγμένος για ντέτεκτιβ! είπε χαμογελώντας ένας αστυνομικός που έφαχνε για δακτυλικά αποτυπώματα...

ΤΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ

Το φως που δε χρειαζότανε

ΜΟΛΟΝΟΤΙ δεν είχε βρή κανένα πτώμα, ή αστυνομία του Γουατερμπούρι, της πολιτείας Κοννέκτικατ, ήταν βεβαία σ' αυτή την περίπτωση πως είχε να κάνει με μία δολοφονία...

Ένα μεσημέρι του Νοεμβρίου του 1945, κατά τη 1, κάποιος Άντονι Πλουντζής ειδοποίησε την αστυνομία, ότι είχε εξαφανιστεί η γυναίκα του Στέφι κι' ότι είχε βρή κηλίδες αίματος και τρύπες από σφαίρες μέσα στ' αυτοκίνητό του. Πραγματικά, οι ντέτεκτιβ που εξέτασαν τ' αυτοκίνητο, βρήκαν κι' αυτοί ένα μεγάλο λεκέ από αίμα στο μπροστινό κάθισμα και μέτρησαν πέντε τρύπες από σφαίρες περιστράφου στη στέγη του αυτοκινήτου, πάνω απ' τη θέση του σωφέρ.

Ο Πλουντζής εργαζότανε τη νύχτα σ' ένα εργοστάσιο. Είχε πάει λοιπόν, όπως πάντα, στη δουλειά του το προηγούμενο βράδυ, με τ' αυτοκίνητό του, και το είχε αφήσει έξω απ' το εργοστάσιο, αφού κλείδωσε το μοτέρ. Όταν τελείωσε την εργασία του, τα ημερώματά, και πήγε να το πάρει, παρατήρησε πως είχε χαθεί ένα δεύτερο κλειδί της μηχανής, που το έκρυβε πάντα σ' ένα ώρισιμένο μέρος.

Δεδομένου δε ότι μόνον αυτός κι' η Στέφι ήξεραν αυτή την κρύπτη του κλειδιού, συμπεράνε ότι είχε πάρει η γυναίκα του τ' αυτοκίνητο και το είχε μεταχειριστή, την ώρα που αυτός βρισκότανε στη δουλειά του.

Ήταν σκοτάδι ακόμη, όταν μπήκε στ' αυτοκίνητό, κι' έτσι δεν πρόσεξε άμεσα τα αίματα και τις τρύπες. Ούμως, ωστόσο με τη γυναίκα του, που είχε πάρει τ' αυτοκίνητο δίχως την άδειά του — πολύ δε περισσότερο έφσαν είχαν χαρίσει εδώ και 6 μήνες, χωρίς όμως να έχουν πάει διαζύγιο. Μόλις γύρισε λοιπόν στίτι του, την πήρε στο τηλέφωνο για να της τα πει...

Τού απάντησε μία φίλη της, που έμενε μαζί της στην ίδια κάμαρα. Και τού είπε μ' ανησυχία πως η Στέφι δεν είχε φανη καθόλου, όλη τη νύχτα.

Όταν ξαναγύρισε ο Πλουντζής στ' αυτοκίνητό του, ήταν πιά ημέρα. Είπε τότε τις τρύπες και τα αίματα. Τάχασε, τρόμαξε, και μη έχοντας τί να κάνει συμβουλευτηκε το νεαρό γείτονα του Φράνσις Ζουκάσκας, ένα πρόσθετο αστυφύλακα.

Αφού εξέτασε εκείνος τ' αυτοκίνητο, τόν σύστησε να ειδοποιηθεί η αστυνομία. Ωστόσο, ο Πλουντζής περίμενε ως το μεσημέρι, ελπίζοντας μήπως εμφανιστεί στο μεταξύ η Στέφι.

Όταν τόν ρώτησαν γιατί είχε χαρίσει απ' τη Στέφι, ο μεσοκόπος Πλουντζής εξήγησε πως την είχε παντρευτεί όταν ήταν 15 χρόνων κοριτσάκι, ενώ αυτός την περνούσε πολύ στα χρόνια. Αφού ζήσανε 9 χρόνια μαζί, η Στέφι άρχισε να κάνει συντροφιά με νέους της ηλικίας της. Κι' όταν διαμυρτηρήθηκε ο άντρας της, τόν παρήγαγε και πήγε να μείνη μαζί με μία φιλενάδα της.

Ο Πλουντζής ανέφερε ακόμη στην αστυνομία ότι, πριν πάη στη δουλειά του την προηγούμενη μέρα, είχε καθαρίσει καλά τ' αυτοκίνητό του, μέσα κι' έξω.

Ο αστυνομικός Τζόζεφ Μπέντλερ διέταξε τους άντρες του να ψάξουν για τη χαμένη Στέφι και να εξελέγξουν επίσης την κατάρθεσι του Πλουντζή.

Στο μεταξύ, οι ειδικοί είχαν εξετάσει το έσωτερικό του αυτοκινήτου κι' είχαν βρή τα δακτυλικά αποτυπώματα τριών ατόμων: του Πλουντζή, της γυναίκας του και του Ζουκάσκας. Οι δυο πρώ-

τοι είχαν οδηγήσει τ' αυτοκίνητο, κι' ο τρίτος το είχε εξετάσει, όταν τού το ζήτησε ο σύζυγος.

— Αυτός ο Ζουκάσκας είναι φτιαγμένος για ντέτεκτιβ! είπε χαμογελώντας ένας αστυνομικός που έφαχνε για δακτυλικά αποτυπώματα. "Όλα τα ψαχούλεψε, μέσα στ' αυτοκίνητο. Βρήκα ένα αποτυπώμα του ακόμα και στο διακόπτη που ανάβει την πλαφονιέρα!"

Όσο για τη χαμένη γυναίκα, δε βρέθηκε το παραμικρό ίχνος της. Οι ντέτεκτιβ βεβαιώθηκαν ότι ο Πλουντζής δούλευε στο εργοστάσιο όλη την προηγούμενη νύχτα, όπως είχε ισχυριστή. Έξακρίβωσαν ακόμα πως η Στέφι έπεφτε από μία σε άλλη άγκαλιά, από τότε που είχε χαρίσει απ' τόν άντρα της. Ο τελευταίος φίλος της ήταν ένας νέος μηχανουργός, που εργαζότανε στο Νιού Χάβεν.

Όταν τόν ανέκρινε η αστυνομία, ο νέος αυτός παραδέχτηκε πως είχε δη τη Στέφι, την προηγούμενη νύχτα. Ισχυρίστηκε όμως ότι είχε διαρκέσει ελάχιστα το ραντεβού τους, γιατί η φιλενάδα του βιαζόταν να φύγει, για να συναντήσει κάποιον.

Ύστερα αυτός είχε πάει σε μία ταβέρνα, είχε μείνει εκεί λίγη ώρα, κι' ύστερα είχε πάει να κοιμηθ' από νωρίς.

Οι αστυνομικοί τόν ρώτησαν ποιόν επρόκειτο να συναντήσει η Στέφι.

— Τό Φράνσις Ζουκάσκας, τούς είπε ο νέος.

Ήταν κάτι που δεν τόν περιεμεναν καθόλου οι ντέτεκτιβ...

Εξέτασαν τότε τόν πρόσθετο αστυφύλακα, κι' αυτός παραδέχτηκε πως είχε άλλοτε σχέσεις με τη Στέφι.

— Τα χαλάσαμε όμως γρήγορα, κι' από τότε δεν την ξαναείδα καθόλου, πρόσθεσε. "Ετσι επιπόλαιη ήταν πάντα αυτή η γυναίκα..."

— Ίσως να είχε πάει στο φίλο της πως θα συναντούσε έμένα, και να τόν ρίζει στάχτη στα μάτια, ενώ είχε ραντεβού με κάποιον άλλο, καινούριο!

Είπε ακόμα πως είχε ξεκινήσει για τη δουλειά του, το προηγούμενο βράδυ, άλλ' είχε αρρωστήσει στο δρόμο κι' είχε γυρίσει στο σπίτι του. Τό επιβεβαίωσαν δε η γυναίκα του κι' ο γιατρός που είχε καλέσει.

Αφού ο αστυνόμος Μπέντλερ μελέτησε τις εκθέσεις και τις αναφορές που τόν είχαν υποβάλει οι ύψιστάμενοί του για τις έρευνές τους, δήλωσε αδιάστατα:

— Είμαι βέβαιος πως η Στέφι δολοφονήθηκε. Κι' ο δράστης προδόθηκε μόνος του, μ' ένα μικρό αλλά μοιραίο λάθος που έκανε.

Βλέποντας δε πως τόν κύτταζαν όλοι μ' άπορία, τούς εξήγησε:

— Ο Πλουντζής μάς είπε πως ήταν ημέρα, όταν πρόσεξε τούς λεκέδες του αίματος και τις τρύπες απ' τις σφαίρες. Δεν υπήρχε λοιπόν καμιά ανάγκη ν' ανάμνη ο Ζουκάσκας την πλαφονιέρα του αυτοκινήτου! Αφού υπάρχουν τ' αποτυπώματά του στο διακόπτη, σημαίνει πως βρισκότανε στ' αυτοκίνητο την προηγούμενη νύχτα μαζί με τη Στέφι. Γύρισε ύστερα αρρωστος στο σπίτι του... αρρωστος γιατί είχε σκοτώσει τη δυστυχισμένη γυναίκα!

Πραγματικά, όταν τόν υπολόγισε σε συστηματική ανάκρισι, μπροστά στο λογικό επιχείρημα τού Μπέντλερ ο Ζουκάσκας ωμολόγησε πως είχε συναντηθ' με τη Στέφι, είχε μιλώσει μαζί της, έπειδη πήγαινε ραντεβού μ' άλλους άντρες, και την είχε σκοτώσει.

Εβείξε μάλιστα στους αστυνομικούς μία έρημη τοποθεσία, όπου είχε θάψει τ' πτώμα της.

Η δίκη του έγινε τόν Απρίλιο του 1946, και καταδικάστηκε σε θάνατο. Γλύτωσε όμως από την ηλεκτρική καρέκλα, γιατί, λίγο πριν από την εκτέλεσι, μετετράπη η ποινή του σε ισόβια δεσμά.

Υποχωρούν

ΟΙ ΜΟΛΥΣΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Ο πολὺς συγχρωτισμὸς ἐξασθένησε τὰ μικρόβια

ΟΙ πιδό ηλικιωμένοι από τούς άναγνώστες μας θα θυμούνται άσφαλώς τὰ αστηπρότατα ύγειονομικά μέτρα που εφαρμόζονταν πρίν από 50 χρόνια, όταν τύχαινε νά εμφανιστή σέ κάποιο σπίτι ένα κρούσμα μεταδοτικής άσθενείας. Άπαγορευότανε τότε νά μπή στή δωμάτιο τού άρρώστου όποιοσδήποτε άλλος από τόν γιαντρό, τή νοσοκόμο και τή μητέρα του. Τά ρούχα του και τά σεντόνια του άπολυμαίνονταν μέσα σέ άντισηπτική διάλυσι και βράζονταν ύστερα. Τά παιδιά τής οικογενείας πήγαιναν νά μείνουν προσωρινά σέ συγγενικά σπίτια. Πολλές φορές δε, άπαγορευόταν ακόμα και στόν οικογενειακό νά πάη στή δουλειά του, για όσο χρονικό διάστημα διαρκούσε αυτή ή άπομόνωσι — και τόν διάστημα αυτό, μπορούσε νά είναι ένας μήνας και πάνω, προκειμένου για βαρείες άρρώστειες όπως π. χ. ή διστεραια.

Ύστερα, άφού γινόταν καλά ό άρρωστος, άκολουθούσε μία σχολαστική άπολύμανσι. Έκαίγαν τά στρώματα, έτριβαν με βούρτσες τά πατώματα, άσβέσταναν τούς τοίχους και κάπνιζαν τά δωμάτια με θειάφι ή με φορμόλη.

Παρ' όλες όμως τίς τόσες προφυλάξεις, οι μολυσματικές άσθενείες άπλώνονταν και βέριζαν τόν κόσμο. Η διστεραια και ή διφθερίτις προκαλούσαν τόν πανικό, πρίν από 20 χρόνια άκόμη, κι' ό κοκκύτης ήταν τρομακτικός για τά πολύ μικρά παιδιά.

Τί μεσολάβησε λοιπόν, ώστε ν' αλλάξει αυτή ή κατάσταση; Έλειψαν οι μολυσματικές άσθενείες, ή έγιναν πιδό έλαφρές;

Η φθορίτις, που έστειλε στόν τάφο χιλιάδες παιδιά στόν περασμένο αιώνα, είναι σχεδόν άγνωστη σήμερα. Η θεραπεία της βρέθηκε τόν 1890, κι' από τήν εποχή τού πρώτου παγκοσμίου πολέμου άρχισε νά εφαρμόζεται ό προφυλακτικός άντιδιφθεριτικός έμβολιασμός.

Με τήν διστεραια, συνέβη κάτι άλλο: "Άλλάξε ή ίδια ή άσθένεια. Πρίν από 50 χρόνια, ήταν βαρύτερη. Θανάτωνε τά 25% τών άρρώστων κι' άφινε πολλούς άλλους κορυφούς, ή τούς χτυπούσε στή νεφρά είτε στήν καρδιά. Τό μικρόβιό της λοιπόν (ένα είδος στρεπτοκόκκου) έξακολουθεί νά υπάρχει και σήμερα, άλλ' έχει χάσει τήν περισσότερη δύναμή του. Πρέπει δε νά σημειωθεί ότι ή εξασθένησι τού αυτής άρχισε πρίν άκόμη άνακαλυφθόν τά σημερινά φάρμακα (πού τόν καταπολεμούν άποτελεσματικά (σουλφαιμίδες και άντιβιοτικά).

Η μεταβολή αυτή φαίνεται ότι όφείλεται στήν αύξησι τού πληθυσμού και τών μεταφορικών μέσων, που έφερε ένα μεγαλύτερο συγχρωτισμό τών ανθρώπων. Πράγματι, όταν οι άνθρωποι βρίσκονται σέ συχνή και στενή έπαφή μεταξύ τους, τά διάφορα μικρόβια περνούν από τόν ένα στόν άλλον σέ μικρές δόσεις και συντελούν στή σχηματισμό προστατευτικών άντισωμάτων μέσα στόν οργανισμό τους. Έτσι, οι άσθενείες χάνουν πιά τή δύναμή τους.

Όταν όμως ένα είδος μικροβίων φτάση κατά κάποιο τρόπο σέ μία άπομονωμένη ομάδα ανθρώπων, που δεν τούς έχει δοθή ευκαιρία ν' άποκτήσουν άντίστασι σ' αυτά, προκαλεί βαρύτερα κρούσματα τής αντίστοιχης άσθενείας. Αυτό άκριβώς συνέβη πρίν όλίγων έτών με τούς κατοίκους ενός μακρινού, νησιού τών Έβριδών, που μεταφέρθηκαν στή Σκωτία για νά ζήσουν εκεί εύκολότερα και πιδό άνετα.

Οι νησιώτες αυτοί δεν είχαν ως τότε έπαφή με τόν έξωτερικό κόσμο και άγνοούσαν τίς μολυσματικές άσθενείες —έκτός απ' τά συνήθεια πού πάθαιναν μία φορά τόν χρόνο, όταν έφτανε στό νησί τους τό πλοίο πού τούς πηγαινε τόν ταχυδρομείο. Μόλις όμως έγκαταστάθηκαν στή Σκωτία, άρχισαν ν' άρρωσταίνουν σοβαρά, και σέ λίγα χρόνια είχαν πεθάνει σχεδόν όλοι.

Όσο άνεβαίνει τώρα τό βιωτικό επίπεδο, λιγοστεύουν οι εύεργετικές έπαφές με τά μικρόβια που εξασφαλίζουν άνοσία, κι' έτσι οι άνθρωποι γίνονται έπιρρεπέστεροι στίς μολυσματικές άσθενείες. Πράγματι, παθαίνουν εύκολότερα τίς άσθενείες αυτές οι εύπορες οικογένειες, που μένουν σέ εύρύχωρα σπίτια, μεταχειρίζονται ιδιωτικά μεταφορικά μέσα και παίρνουν περισσότερες ύγιεινές φροντίδες.

Τό φαινόμενο αυτό έξηγεί γιατί παρουσιάζει τόση διάδοσι ή πολιομυελίτις στήν πλούσια και προώδευμένη Άμερική. Άλλά και στή Σοβιετική Ρωσία, όσο καλύτερεύει τόν τελευταίο καιρό τό βιωτικό επίπεδο, τόσο εμφανίζονται έπιδημίες πολιομυελίτιδος —πράγμα που έχει άνησυχήσει σοβαρά τίς σοβιετικές άρχές.

Υπάρχουν ωστόσο και εξαιρέσεις τής άρχής, ότι ή συχνή έκθεσι στά μικρόβια έχει ώφέλιμα άποτελέσματα γιατί προκαλεί άνοσία. Η κυριώτερη δε απ' αυτές είναι ή περίπτωση τής φυματίωσης. Η έπαφή με τό μικρόβιό της δεν φέρνει άποτελεσματική άνοσία, κι' ή άσθένεια αυτή είναι συχνότερη όπου υπάρχει πολὺς κόσμος και χαμηλό βιωτικό επίπεδο.

Τά καινούργια φάρμακα ήρθαν νά δώσουν τή χαριστική βολή εναντίον τών μολυσματικών άσθενειών. Τά παιδιά έμβολιάζονται τώρα κατά τής ευλογιάς, τής διφθερίτιδος, τού κοκκύτη, τού τετάνου. Κι' αριθμός τών προφυλακτικών αυτών έμβολίων αύξάνει όλοένα.

Αν δε, παρ' όλ' αυτά, έκδηλωθ' ή άσθένεια τά άντιβιοτικά τήν καταπολεμούν άποτελεσματικά.

Μπορούμε νά πούμε λοιπόν πως έλειψε πιά ό μεγάλος κίνδυνος τών μολυσματικών άσθενειών.

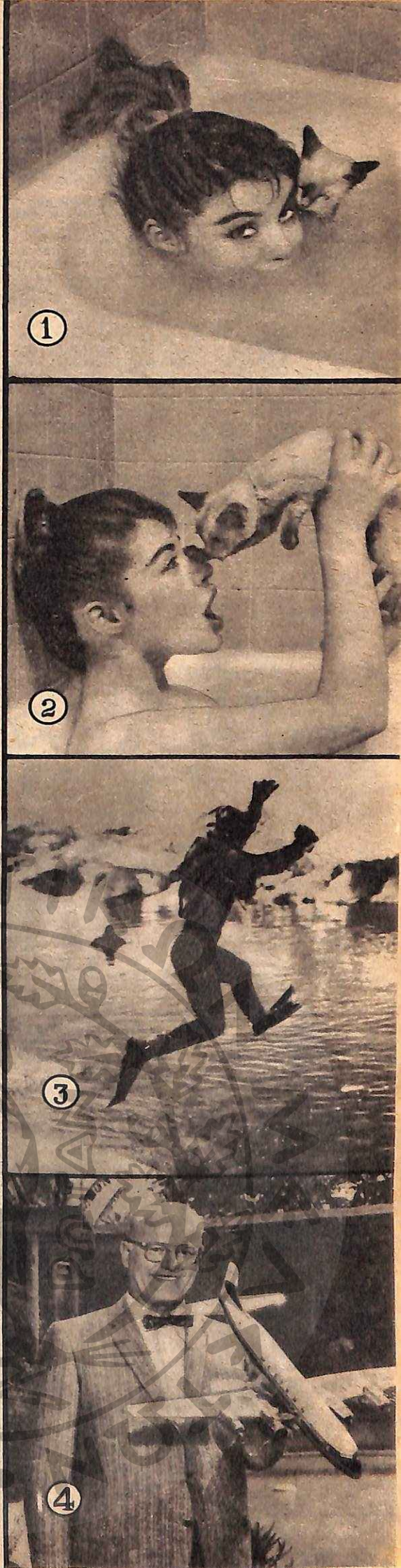
Υπάρχουν ωστόσο ακόμη μερικές, άρκετά σοβαρές, για τίς όποιες παίζει σπουδαίο ρόλο ή έγκαιρη διάγνωσις. Προκειμένου π.χ. για τή μηνιγγίτιδα, όσο γρηγορώτερα γίνη ή διάγνωσι, τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες έχει ό άρρωστος νά γίνη καλά.

Έξ άλλου, δεν έχει σημειωθ' καμμία πρόοδος στόν άγώνα κατά τών άσθενειών που προκαλούνται από τούς, όπως είναι ή Ιλαρά, ή άνεμοβλογιά και ή παιεωτίτις. Έπειδή δε οι άσθενείες αυτές, ενώ είναι συνήθως έλαφρές στά παιδιά, γίνονται σοβαρότερες στά άπαικούς, στίς μεγαλύτερες ηλικίες, πολλοί συιστούν νά έπιδώκουν οι γονείς νά περάσουν τίς άρρώστειες αυτές τά παιδιά τους, ώστε νά εξασφαλίσουν πιά άνοσία.

1-2 Η Νάντια, τό περιφημότερο μαννεκέν τού Βερολίνου, δεν διακρίνεται μόνο για τήν όμορφιά και τή χάρι της, αλλά και για τή μεγάλη της άγάπη για τά ζώα. Η άγάπη της αυτή τήν έχει κάνει νά τα μελετήση όλα προσεκτικά και νά βρή ένα τρόπο νά τα κάνει νά ύποτάσσονται στίς θελήσεις της. Χάρη στό μεγάλο της αυτό μυστικό έκανε τό άρώο της γατάκι ν' άγαπήση τό νερό και τώρα, κάθε μέρα τό τετραπόδο, πού συνήθως δεν άγαπά καθόλου τό νερό, δεν βλέπει τήν ώρα πού ή κυρία του θά μπη στό λουτρό της για νά μωρέση κι' αυτό νά πάρη τό μπάνιο του μαζί της. Λέγεται πως όλοι άνεξαιρέτως οι Βερολί-νέοι ζηλεύουν σήμερα τό γατάκι της Νάντιας. Τι λέτε κι' εσείς; Έχουν άδικο;

3 Ο Βατραχάνθρωπος αυτός τού άμερικανικού ναυτικού καταδύεται στά παγωμένα νερά τών δατών της Άλάσκας για νά μελετήση σέ ποιά βάθος φτάνουν τά παγόβουνα πού αποτελούν μεγάλο κίνδυνο για τή ναυσιπλοία και παρεμποδίζουν τά ταξίδια στίς βορεινές θάλασσες. Ο Βατραχάνθρωπος θά τοποθετήση κάτω από τό παγόβουνο στίς βορεινές θάλασσες. Η όποια θά μία όρολογιακή βόμβα βυθού, ή όποια θά τό διασπάση έπιτρέποντας στά πλοία μιάς ναυτικής μοίρας νά συνεχίσουν τό ταξίδι τους.

4 Τό νέο αυτό άεροπλάνο πού παρουσίασε πρίν ήμερών ό κ. Λέσλυ Χόφμαν, πρόεδρος τής "Αόφμαν Έλεκτρικ Κονστροκτιόν" τού Λος Άντζελες είναι τό άεροπλάνο τού μέλλοντος, τό όποιον όμως δεν θά άφύγει καθόλου στούς μετόχους τών μεγάλων έπιχειρήσεων πετρελαίου τής ύψηλου. Τό τετρακινητήριο αυτό άεροσκάφος θά είναι... ηλεκτροκίνητο. Ο κάθε κινητήρ θά κινηται από μία ειδική μπαταρία, πού, τοποθετημένη στά στήθερα τού σκάφους, θά άνεφοδιάζεται από τίς δακτύες τού ήλιου τίς όποιες θά μεταβάλλη σέ ηλεκτρική ενέργεια.

Ο μόνιμος χιτώνας

ΣΤΑ πολύ παλιά χρόνια, εκεί που χύνεται ο Ροδανός, ένα από τα μεγάλα ποτάμια της Γαλλίας, υπήρχε ένας πύργος της πεντάμορφης και καταξάνθης Γκριζάλτας.

Η Γκριζάλτα έμεινε όρφανη κι' από τους δυο γονείς της κι' επειδή δεν είχε άλλα αδέρφια, το φέουδο του πατέρα της έγινε δικό της, πράγμα που μαζί με την καλλονή της έκανε πολλά από τα άρχοντάκια των γύρω περιοχών νά'ρθουν να της ζητήσουν το χέρι της.

Μά η φρόνιμη Γκριζάλτα ήταν δισταχτική και δεν την ξεπλάνευαν ούτε η όμορφη ούτε η άντρευσή της ούτε τα γλυκά λόγια των θαυμαστών της. Περιμένε με υπομονή να βρεθεί ο άντρας που θα αχμάλωτιζε την καρδιά της με τα άδρακα δεσμά του έρωτα.

Ωστόσο η καλωσύνη της κι' η ευγένειά της ήταν τόσο μεγάλες, ώστε δεχόταν μ' ευχαρίστηση και χωρίς να πολυπροσέχη τους τύπους κάθε υποψήφιο μνηστήρα της, που την επισκεπτόταν στον πύργο της.

Μιά μέρα, λοιπόν, έκαναν την εμφάνισή τους τρεις νεαροί ιππότες που έρχονταν από μακρινά μέρη, για να λάβουν μέρος στις κονταρομαχίες, που θα γίνονταν την επομένη στη γειτονική πόλη. Οι τρεις νέοι ζήτησαν φιλοξενία από την ώραία πυργόδεσποινα για εκείνο το βράδυ κι' εκείνη με χαρά της τους δέχτηκε.

Ήταν κι' οι τρεις τους ψηλοί, με ξανθά μαλλιά, φαρδείς ώμους και πρόσωπα ψημένα από τον ήλιο. Έμοιαζαν πολύ μεταξύ τους, γιατί ήταν πρώτα αδέρφια κι' η Γκριζάλτα ένοιωσε πως ήταν έρωτευμένη με κάποιον ανάμεσά τους. Άλλα με ποιά; Η ομοιότητά τους ήταν τέτοια, που δεν ήξερε ποιάς ήταν στ' αλήθεια ο διαλεκτός της.

Το ίδιο μ' εκείνη πάθανε κι' οι τρεις ιππότες. Έρωτεύτηκαν από την

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Έτσι, τους ξεπροδόθηκε την άλλη μέρα, δίνοντας τους άδρακες υποσχέσεις, που τους κρατούσαν σε γλυκεία αγωνία.

—Μετά τους αγώνες, τους είπε, θα σας φιλοξενήσω πάλι, αν θελήσετε νά'ρθετε στον πύργο μου. Και τότε ίσως κάνω κάποιον από σας εύτυχισμένο.

Όταν οι τρεις ιππότες χάθηκαν στο βάθος του δρόμου, καλπάζοντας πάνω στα άτια τους, η Γκριζάλτα φώναξε την πιό εμπιστή από τις γυναίκες της ακολουθίας της, της έδωσε ένα κόκκινο μακρύ χιτώνα, κομμένο από λινό ύφασμα και της είπε:

—Πήγαινε να βρεις τους τρεις νέους στην πόλη, όπου θα γίνουν σήμερα οι κονταρομαχίες. Δώσε πρώτα στον ιππότη με το θυρεό του λιονταριού τον χιτώνα και πές του πως θα τον παντρευτώ, αν δεχτεί αντί για την πανοπλία του να φορέσει στον αγώνα μονάχα αυτό τον χιτώνα. Αν δε δεχτεί, κάνε την ίδια προσφορά στον ιππότη που έχει στο σκουτάρι του για θυρεό τον αετό. Κι' αν κι' εκείνος δε δεχτεί, δώσε τον χιτώνα στον τρίτο...

Η γυναίκα της ακολουθίας της παράλαβε τον χιτώνα, είπε να της ετοιμάσουν ένα αλγόκι κι' έφυγε ευθύς για την πόλη.

Βρήκε πρώτα τον ιππότη με το θυρεό του λιονταριού και δείχνοντάς του τον κόκκινο χιτώνα της κυρίας της, του είπε την παραγγελία της. Ο νέος σκέφτηκε μιά στιγμή κι' ύστερα της αποκρίθηκε:

—Ευγενική μου κοπέλλα, αν δεχόμουν την πρότασή της κυρίας σου, θα σκοτώνομαι σίγουρα, παρ' όλη την τέχνη και το θάρρος μου. Δεν μπορώ να δεχτώ τη σκληρή προσφορά της...

Ο ιππότης με το θυρεό του αετού αρνήθηκε κι' αυτός. Ο Γκυ όμως πήρε τον χιτώνα με χαρά, τον φίλησε μ' ευλάβεια, τον έσφιξε πάνω στην καρδιά του κι' απάντησε στην απεσταλμένη της Γκριζάλτας:

—Γύρνα στην κυρία σου και πές της, πως αυτός ο χιτώνας θά'ναι για μένα ή πιό δυνατή και πολύτιμη άμυνα, γιατί μου τη στέλνει εκείνη που λατρεύω!

Υστερα έδωσε την πανοπλία του και την πέταξε μακριά.

Το μεσημέρι άρχισαν οι αγώνες κι' ο Γκυ, έλασε μέρος σ' αυτούς, φορώντας τον κόκκινο χιτώνα. Όλοι, όταν τον είδαν, τον πέρασαν για τρελλό κι' ήταν βέβαιοι για τον τραγικό του θάνατο.

Μά όταν άρχισε η κονταρομαχία, διαπίστωσαν πως ο Γκυ ήταν άρταστος σ' αυτό το σκληρό αγώνισμα. Κάτω από τα φοβερά χτυπήματά του ο αντίπαλός του νικηθηκε γρήγορα. Άλλα, στο μεταξύ, είχε προλάβει και τον χιτώνα κι' εκείνος. Στο στήθος του Γκυ είχε ανοίξει μιά μεγάλη πληγή. Άλλα το αίμα της, που είχε βάψει τον χιτώνα, δεν φαινόταν, γιατί το χρώμα του ύφασματος ήταν κόκκινο.

Μετά τη νίκη του, ο Γκυ, που μόλις κρατιόταν στα πόδια του, παρουσιάστηκε μπροστά στο βασιλιά, που τον ανακλήρυε πρώτο νικητή των αγώνων. Άλλα όταν λίγο αργότερα βρέθηκε στη σκηνή του, λιποθύμησε...

Στο μεταξύ, η ακολουθία της Γκριζάλτας γύρισε στην κυρία της και της πώς η ζωή του αγαπημένου της κινδύνευε.

Η όμορφη πυργόδεσποινα χλώμιασε, σάυση φωνή. —Αν πεθάνει, εγώ θα μένω μόνιμη Γκυ.

Γρήγορα όμως συνήλθε κι' έστειλε αμέσως στην πόλη τον καλύτερο γιατρό του πη πως η Γκριζάλτα τον αγαπούσε και τον είχε διαλέξει για άντρα της.

Περισσότερο από τον γιατρό, αυτά τα λόγια έκαναν τον Γκυ να αναλάβει το ίδιο εκείνο βράδυ και να ξεπεράσει τον κίνδυνο.

—Θέλω να με πάτε στον πύργο της, είπε στο γιατρό.

—Πρέπει να περάσουν λίγες μέρες, γιατί δεν μπορείς να μετακινηθείς, τόν αποκρίθηκε εκείνος. Άλλωστε η κυρία σου θα φιλοξενήσει απόψε το βασιλιά.

Ο Γκυ σκέφτηκε λίγο κι' ύστερα μιά λάμψη πέρασε στα μάτια του.

—Τότε, είπε, να φύγω κάποιος αμέσως για τον πύργο και να πάω στην αγαπημένη μου τον χιτώνα. Έχω κι' εγώ μιά άσπαιτη απ' αυτή, έναν όρο να της βάλω, αν θέλη να την παντρευτώ.

—Θα γίνη το θέλημά σου, τόν αποκρίθηκε ο γιατρός. Πες μου τί θέλεις να της πουν εκ μέρους σου.

—Μονάχα αυτό, αποκρίθηκε ο Γκυ. Νά φορέσει κι' αυτή το χιτώνα, αντί για άλλο ρούχο, όταν θα υποδεχτεί το βασιλιά.

Όταν η Γκριζάλτα έμαθε, ύστερα από λίγη ώρα, τί της ζητούσε ο αγαπημένος της, δε δίστασε. Φόρεσε τον κόκκινο μακρύ χιτώνα κι' υποδέχτηκε το βασιλιά μ' αυτή τη φτωχική περιβολή.

Εκείνος, που στο μεταξύ είχε πληροφορηθεί όλη την ιστορία του χιτώνα, χαμογέλασε και είπε:

—Αυτός ο χιτώνας είναι η πιό πολύτιμη άμυνή σου, που φόρεσε ποτέ μιά γυναίκα μπροστά μου!

Και το μεσημέρι, στο γεύμα, έβαλε ως θέμα συζητήσεως το θέμα της γυναίκας στους συνδαιτημένους. Ποιάς έμπνευσε, που για την αγάπη της δείξει καλύτερα την αγάπη του; Ο ιππότης, που για την αγάπη της Γκριζάλτας είχε ριψοκινδυνεύσει τη ζωή του βασιλιά της.

Κι' όλοι συμφώνησαν πως η αγάπη του Γκυ για τη Γκριζάλτα είχε την ίδια δύναμη με την αγάπη της πυργόδεσποινας για τον άδρακα ιππότη.

ΠΙΕΡ ΛΕΡΟΥΑ

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρι

Η ΝΕΡΑΙΔΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όσο πλησιάζει η ημέρα του γάμου, μεγαλώνει η μανία του Ρομαίν Γκού. Τη βραδυά της υπογραφής στο προκομμένο μνημόνιο, πηγαίνει κρυφά στο μέγαρο του Μπερτινιόλ και παρακολουθεί μιά τρυφερή συνδιάλεξη των αρραβωνιασμένων. Ύστερα, όταν μένει μόνη η Τζέννυ, παρουσιάζεται μπροστά της, της φανερώνει τον έρωτά του και της ζητάει να εγκαταλείψει τον Λωράν, απειλώντας την πως θα συμβούν αλλιώως μεγάλες συμφορές. Επειδή αναστατώνεται απ' τις απειλές του και τα λέει όλα στον πατέρα της. Τότε ο Μπερτινιόλ, μη βλέποντας πιά άλλη λύση, αποφασίζει να δολοφονήσει το Ρομαίν, για ν' απαλλαγεί απ' αυτόν. Πηγαίνει λοιπόν στο ξενοδοχείο του, φροντίζοντας να μη τον δει κανείς, και προσπαθεί πρώτα να τον καλοπιάσει, προσφέροντάς του ένα τερόποιο χρηματικό ποσό. Μά εκείνος αρνείται.

—Τί θα κερδίσετε μ' αυτό; Τίποτε άπολύτως... Δεν φαντάζομαι νάσαστε τόσο τρελλός, ώστε να όνειρευεσθε πως μπορεί να σας έρωτευθί η κόρη μου μιά μέρα! Ποτέ δεν πρόκειται να σας αγαπήσει!

—Τό ξέρω! —Λοιπόν; —Θα έκδικηθώ... έσας, εκείνη, όλους!

Ενώ μιλούσε, ο Μπερτινιόλ είχε σκύψει προς το γραμμάτιό του. Είχε ακουμπήσει τ' αριστερό χέρι του πάνω στο δικό του, δίνοντάς του, έτοιμος να του αρπάξει τον καρπό και να τον σφίξει με τή σιδερένια δαχτυλίδα του, για να τον κρατήσει ακίνητον.

—Σκεφθήτε λογικά, Ρομαίν, παιδί μου!... Έλεγε συμπληρωτικά.

Ο νέος γέλασε.

—Δεν μπορείτε να με ξεγελάσετε μ' αυτό το υποκριτικό ύφος σας, είπε. Καλύτερα να μου μιλήσετε μ' ανοιχτά χαρτιά.

—Αφине ωστόσο το χέρι του, δίχως καμιά προφύλαξη.

—Απορώ γιατί μου συνιστάτε να σκεφτώ! πρόσθεσε. Πρέπει νάχη κανείς την αυτοκυριαρχία του, για να μπορέσει να σκεφτεί, κι' εγώ την έχω χάσει πρό πολλού... Είμαι σαν τρελλός! Βαδίζω κατ' ευθείαν σ' ένα σκοπό, χωρίς ν' απομακρύνω μί απ' το δρόμο μου... κι' αυτό το σκοπό θα τον πετύχω όπωσδήποτε!

Μη συμβουλευέτε λοιπόν έμένα να σκεφτώ, άλλα τον έαυτό σας! Ξέρετε ποιόν κίνδυνο διατρέχετε, με το γάμο της Τζέννυ. Γιατί την παντρεύετε;

—Όποτε είναι άμετάκλητη ή άποφασί σας;

—Άπολύτως.

—Άλλοίμονο σας λοιπόν, Ρομαίν! Τα δαχτυλά του Μπερτινιόλ είχαν σφίξει ξαφνικά το χέρι του Ρομαίν Γκού και τόν είχαν ακινητήσει.

Συγχρόνως έδωσε με τ' άλλο του χέρι το μαχαίρι και τόν άνεβοκατέβασε με όρμη. Στο άστροπαίο όμως κατέβασμά του, τόν σταμάτησε ο Ρομαίν Γκού, που είχε κι' αυτός σφίξει σαν τανάλια το όπλισμένο χέρι του Μπερτινιόλ.

Ήταν ωστόσο τόση η όρμη του κι' η δύναμη του χτυπήματος που έπρόκειτο να σκοτώσει το Ρομαίν, ώστε τόν μαχαίρι έφτασε ως τή στήθος του, τρύπησε τή ρούχα του και γρατζούνισε τή δερμά του.

Οι δυο συνένοχοι έμειναν έτσι, κοντά-κοντά, σχεδόν ακίνητοι, συγκεντρώνοντας όλη τους τή δύναμη στα δαχτυλά τους. Ήσαν κι' οι δυο τόν ίδιο δυνατοί. Ή πάλι τους εκείνη μπορούσε να κρατήσει πολύ...

Μά ο Ρομαίν, με μιά υπέρτατη προσπάθεια, ακούμπησε στον τοίχο κι' έσπρωξε μακριά τόν αντίπαλό του, αναγκάζοντάς τον να κόψη δυο-τρία βήματα πίσω προς

και σεις έμένα. Δεν πιάνουν οι ψευτιές σας!... Ήρθατε εδώ με τόν σκοπό να με σκοτώσετε. Είχατε έτοιμο τόν μαχαίρι σας μέσ' στην τσέπη σας... και μεταμφιεσθήκατε μάλιστα, για να μπητέ στο ξενοδοχείο, γιατί, καθώς σας έσπρωχνα πρό όλίγου, πέσαν απ' τήν τσέπη σας μιά περούκα κι' ένα ψεύτικο μουστάκι! Νά τα, τά πατάτε!...

Αυτή τή φορά, ο Μπερτινιόλ δεν άπάνησε. Είχε άποκαλυφθεί.

—Ξέρετε πως θα μπορούσα να σας σκοτώσω, πρόσθεσε ήσυχα ο Ρομαίν.

—Σκοτώστε με... μ' μη πειράξετε τή Τζέννυ! Έκδικήθηκε έμένα, αφού εγώ είμαι ο ύπαιτιος, όχι όμως εκείνη, τόν θυμά...

—Αφίστε τούς θρήνους και τά παρακάλια! Τόν μόνο που κατορθώνετε έτσι, είναι να έξευτελιζέστε... Μήπως με λυπηθήκατε έσεις έμένα, όταν σας παρακαλούσα; Γιατί να σας λυπηθώ εγώ;

—Ρομαίν!

—Ό,τι κι' αν πητέ, θά'ναι περιττό. Θέλω να ματαιωθεί αυτός ο γάμος. Δεχσέτε ή όχι;

—Αυτό θά'ταν ο θάνατος της Τζέννυ! Δεν μπορώ να σκοτώσω τήν κόρη μου... Δεν μπορώ να τήν κάω να κλάψη...

—Αρνείσθε λοιπόν;

—Αρνούνται! Πάρτε τή ζωή μου...

—Τί να τήν κάνω; Φύγετε, αφήστε με!

—Τίποτα δεν μπορεί λοιπόν να σας μαλάξει;

—Τίποτα... ούτε και τόν χαμόγελο ή τά δάκρυα της Τζέννυ... Κι' όμως ξέρετε αν τήν αγαπά!

Ο Μπερτινιόλ σηκώθηκε.

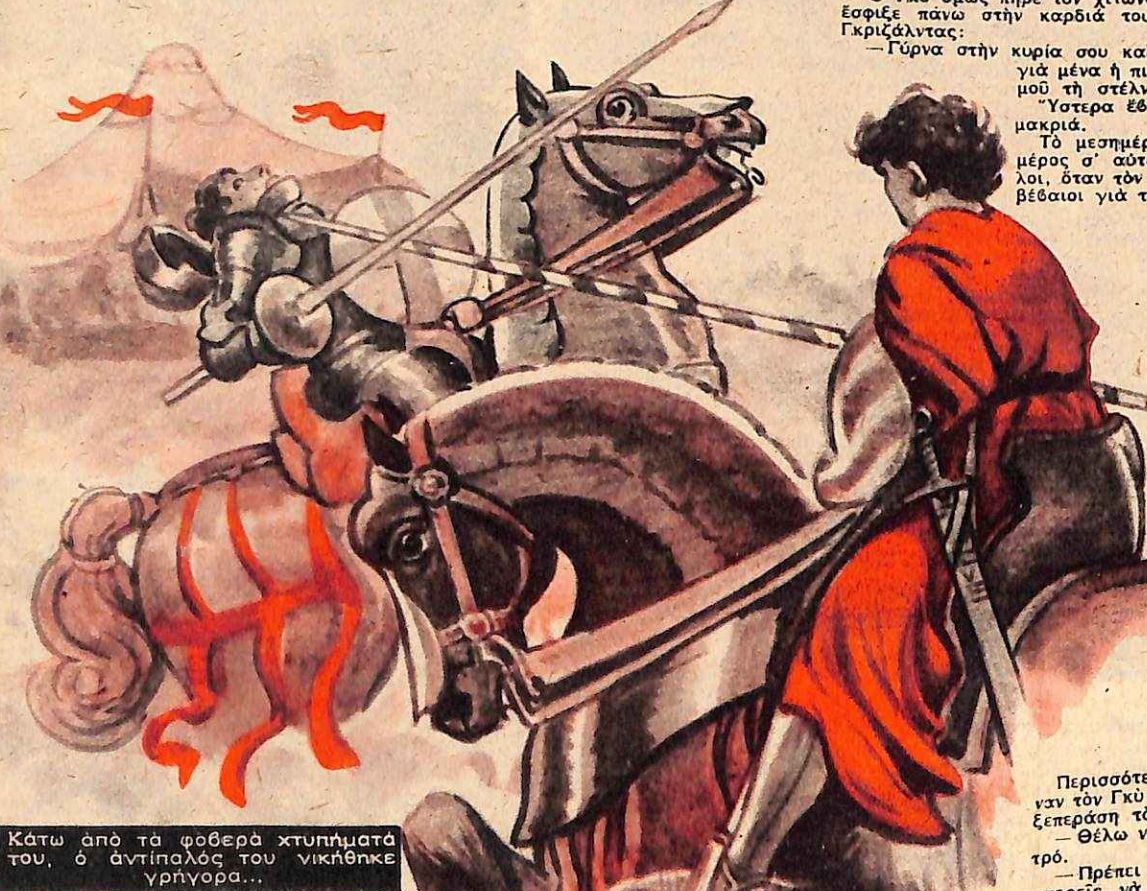
—Πολύ καλά, είπε. Τουλάχιστον θ' άμυνθώ ως τόν τέλος.

—Δικαίωμά σας, απάντησε ο Ρομαίν ειρωνικά. Σας δίνω όμως μιά συμβουλή: ν' άμυνθήτε καλύτερα απ' όπωσδήποτε!

Ο Μπερτινιόλ βγήκε άργά. Στο κατώφλι, στράφηκε και κύτταξε τόν

Η καρδιά του χτύπησε πιό δυνατά, όταν είδε να βγαίνουν από τόν αυτοκίνητο δυο άντρες...

Κάτω από τά φοβερά χτυπήματά του, ο αντίπαλός του νικηθήκε γρήγορα...

πρώτη στιγμή τή Γκριζάλτα και δεν δίστασαν να της εξομολογηθούν τόν αίσθημά τους και να τή ζητήσουν, ο καθένας χωριστά, για γυναίκα τους.

Ο πρώτος απ' αυτούς, που είχε στο σκουτάρι του για θυρεό ένα λιοντάρι, της μίλησε για τήν άντρευσή του και της υποσχέθηκε, πως αν τόν παντρευόταν, θα μεγάλωνε τόν φέουδο της, γιατί με τούς πολέμους που θά'κανε, θα πρόσθετε σ' αυτό κι' άλλες περιοχές.

Ο δεύτερος, που είχε στο σκουτάρι του για θυρεό έναν αετό, της έκανε λόγο για τή πλούτη, που θα κληρονομούσε από τόν πατέρα του και της παράσχεσε με ζωηρά λόγια τή χλιδή και τήν καλοπέραση που θα'χε, αν αποφάσιζε να ζήση μαζί του. Όλα αυτά τ' άγαθά τ' άνηκαν σ' αυτήν, αν τόν διάλεγε από τούς δυο άλλους.

Ο τρίτος ιππότης, όμως, που τόν έλεγαν Γκυ και δεν είχε κανένα θυρεό στο σκουτάρι του, δεν της υποσχέθηκε τίποτα. Της μίλησε μονάχα για τήν άπέραντη και βαθεία αγάπη, που τόν είχε έμπνευσει η βλέμματά της και της περισσότερο από τά χείλη του της μιλούσαν τά βλεμματά του, που τήν άγκάλιαζαν με τρυφερή και σιωπηλή λατρεία.

Η όμορφη Γκριζάλτα δεν ήξερε ποιάς από τούς τρεις ήταν αυτός που της προώριζε ή μοίρα. Άφησε, λοιπόν, να περάσει ή νύχτα και νάρθη τόν πρωί, χωρίς να πάρη καμιά άποφασί και χωρίς να πη στους τρεις ιππότες ποιών προτιμούσε ανάμεσά τους.

...Εννοείται, όταν να είχε γεννηθεί κάποιος ιδέα στο αναστατωμένο μυαλό του, σαν ύστερη λύση...
—Εσείς το θελήσατε! είπε ύστερα από παύση...
Κι' έφυγε, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Β'.

Όταν γύρισε σπίτι του, άρχισε πολύ να ξαναβρή την ψυχραιμία του.
Τον απασχολούσε πάντα η ιδέα που είχε έρθει στο ξαναμένο μυαλό του, καθώς έφευγε απ' το ξενοδοχείο του Ρωμαίν Γκού. Την εξέταζε απ' όλες τις πλευρές της.
Ήταν επικίνδυνη γι' αυτόν; Ποιά αποτελέσματα θα είχε...

Θα καταστρεφόταν ίσως κι' αυτός ο Γκιόριος, ζητώντας να καταστρέψει το Ρωμαίν. Τουλάχιστον όμως θα τον εμπόδιζε να εκδικηθεί πάνω στη Τζέννυ! Θα τον εμπόδιζε να ματαιώσει το γάμο της κόρης του!

Πέρασε στο γραφείο του Ρωμαίν. Υπήρχε εκεί η γραφομηχανή του, η ίδια που είχε μεταχειριστή άλλοτε ο Μπερτινιόλ για να καταγγείλει τη Νεράϊδα της 'Ανοιξης στη μαρκησία Σουλαίμ.

Πέρασε στον κύλινδρο ένα φύλλο χαρτί κι' άρχισε να γράφει:

«Κύριε Διευθυντή της 'Αστυνομίας.

Ξέρω πως οι άνθρωποι σας αναζητούν το δράστη της δολοφονίας του ταμία Ζακτέλ, που έγινε στο Νοζάν, κι' ότι συνεχίζονται οι έρευνές τους από το Σεπτέμβριο. Ξέρω επίσης πως οι υποψίες τους στρέφονται προς ένα υπάλληλο του μαρκησίου ντε Σουλαίμ, κάποιο Λάζαρο Μπέρμαν, που έχει εξαφανιστεί. Μπορώ λοιπόν να σας δώσω μια πολύτιμη πληροφορία: 'Ο Λάζαρος Μπέρμαν, ο θεωρούμενος δολοφόνος του Ζακτέλ, μένει τώρα στο 'Ξενοδοχείο του Λέοντος' στην οδό Κουρσέλ. Το δωμάτιό του βρίσκεται στο υπόγειο δεξιά κι' έχει αριθμό 2».

Εκείνος το γράμμα σ' ένα φάκελλο, έγραψε πάνω τ' όνομα και τη διεύθυνση, πάντα με τη γραφομηχανή, και πήγε ύστερα να κοιμηθεί. Θάσπελε την άλλη μέρα το γράμμα αυτό, γιατί ήταν άργα τώρα.

Δεν έδλεπε άλλο μέσον για να προφυλάξει τη Τζέννυ απ' την εκδίκησι του Ρωμαίν Γκού.

Σίγουρα, θα συλλαμβάνανε το Ρωμαίν. Κι' αν δε ακόμη κατάρθωνε να γεννηθεί αμφιβολίες στο νου του ανακριτού και ν' απαλλαγεί—πράγμα άπιθανο—θα περνούσαν πάντως μερικές μέρες. Και, σ' αυτό το μεταξύ, θα γινόταν ο γάμος της Τζέννυ.

Όταν έβγαине απ' τη φυλακή ο Ρωμαίν, θα βρισκότανε πιά μπροστά στο τελεσμένο γεγονός και δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα.

Ο Μπερτινιόλ εξέταζε ψυχραιμία τι μπορούσε να συμβεί σ' αυτόν τον ίδιο, αν τον κατηγορούσε ο Ρωμαίν.

Θα μιλούσε άραγε; Ασφαλώς, όταν θα μάντευε από που προερχόταν το χτύπημα. Θα εξηγούσε στον ανακριτή πως δεν ήταν

παρά ένα όργανο στα χέρια ενός άσυνειδητου... Θα διηγείτο την όλη την αλήθεια: τις πλαστογραφίες, την κλοπή του Νοζάν που άσποκοπούσε στην καταστροφή του μαρκησίου ντε Σουλαίμ, τη δολοφονία που είχε έρθει σαν απρόβλεπτη συνέχεια!

Ο Μπερτινιόλ χαμογελούσε.
«Ε, κι' ύστερα; Πώς θ' αποδείκνυε τα παράξενα αυτά πράγματα; Δεν είχε το παραμικρό στοιχείο... Γι' αυτό χαμογελούσε ο Μπερτινιόλ.

Βέβαια, θα τον καλούσε κι' αυτόν ο ανακριτής, θα τον ρωτούσε. Μα ήταν κάτι που δεν τον ανησυχούσε καθόλου.

Θα παραδεχόταν ότι είχε γραμματέα του το Λάζαρο Μπέρμαν. Θάλεγε πως τον είχε περιμαζέψει άλλοτε, στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, και τον είχε κρατήσει κοντά του από φιλανθρωπία, με την ελπίδα να νικήσει τα κακά του ένστικτα και να τον κάνει τίμιο άνθρωπο.

Θα πρόσθετε όμως ότι, εδώ και πολλούς μήνες, είχε αναγκαστή να τον διώξει. Τί είχε απογίνει; Δεν ήξερε...

Σίγουρα, σ' αυτό το διάστημα, είχε βρή μια θέσι στην επιχείρησι του μαρκησίου ντε Σουλαίμ. Έκει είχε προετοιμάσει κι' είχε εκτελέσει το έγκλημά του!

Είχε καμιά ευθύνη γι' αυτό ο Μπερτινιόλ; Όχι, βέβαια!

Να τι θ' άπαντούσε στον ανακριτή... Ούτε μια απόδειξι δεν υπήρχε εναντίον του! Είχε φροντίσει να πάρη από καιρό όλα του τα μέτρα!

Πριν ακόμη στείλη το γράμμα της καταγγελίας, απολάμβανε προκαταβολικά τη λύσσα του Ρωμαίν Γκού, την ανίσχυρη μανία του.

Κι' ήταν τόσο βέβαιος για την επιτυχία του σχεδίου του, ώστε πλάγιασε και αποκοιμήθηκε άμέσως, ήσυχα-ήσυχα.

Γ'.

Όταν ξύπνησε, την άλλη μέρα, η πρώτη του σκέψι ήταν το γράμμα...

Σηκώθηκε, ντύθηκε και πήγε να το ταχυδρομήσει ο ίδιος, από άλλη συνοικία, μακριά απ' το σπίτι του. Καθώς τόρριχνε μέσα στο κουτί, ένοιωσε μια δυνατή συγκίνηση. Γιατί ήταν η τελευταία του ελπίδα.

Θα τούδιαν άραγε προσοχή, ή θα το πετούσαν στο καλδί;

Για να το μάθη γρηγορότερα, θα μπορούσε να σταθί και να παραμονέψει κοντά στην οδό Κουρσέλ, ώστε να δει αν θα πήγαινε η άστυνομία να συλλάβη το Ρωμαίν Γκού.

Αυτό έκανε πραγματικά, το ίδιο βράδυ. Μα έμεινε εκεί ένα μέρος της νύχτας, χωρίς να παρατηρήσει τίποτα το αξιοσημείωτο...

Την άλλη μέρα, βρισκότανε και πάλι απ' το κωρίς στη θέσι του: μέσα σ' ένα καφενείο. Τέλος, είδε να περνάει εν' αυτοκίνητο με δυο επιβάτες. 'Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο Γκού!

Πλήρως βιαστικά και βγίκε στο δρόμο... 'Η καρδιά του χτύπησε άκομμη πιά

δυνατά, όταν είδε να σταματάει τ' αυτοκίνητο έξω απ' το 'Ξενοδοχείο του Λέοντος' και να κατεβαίνουν απ' αυτό οι δυο άντρες.

Θάταν άπρονοςία να μείνη περισσότερο εκεί. Έφυγε λοιπόν, νιώθοντας μια άπειρη ανακούφισι.

Είχε κερδίσει τώρα πιά το παιχνίδι του! Γύρισε στο μέγαρό του. Το βράδυ, ζήτησε να του φέρουν όλες τις εφημερίδες. Όσο κι' αν έψαξε όμως, δε βρήκε πουθενά την είδησι της συλληψέως του Ρωμαίν Γκού.

Αυτό τον παραξένεψε, αλλά δεν τον άνησυχισε. Σίγουρα, η άστυνομία είχε κρατήσει μυστική αυτή τη σύλληψι, ώσπου να βεβαιωθεί πως δεν είχε ακολουθήσει λανθασμένο δρόμο.

Την Κυριακή το πρωί, οι εφημερίδες εξακολουθούσαν να μη γράφουν τίποτα.

Ο Μπερτινιόλ άναρωτήθηκε αν είχαν προφυλάξει ή όχι το Ρωμαίν Γκού. Δεν ήθελε να παρουσιαστή ο ίδιος στο ξενοδοχείο του, να ρωτήση. Κατέφυγε λοιπόν σ' ένα τέχνασμα: 'Εκείσε σ' ένα φάκελλο ένα άγραφο χαρτί, έγραψε πάνω τη διεύθυνσι του Ρωμαίν και τσέπωσε μ' ένα λουστράκι στο 'Ξενοδοχείο του Λέοντος'.

Θα μού φέρης την άπάντησι σ' αυτό εκεί το καφενείο, του είπε. Θα σε περιμένω.

Σε λίγο, ο μικρός ξαναγύρισε και τσέπωσε πίσω το γράμμα του.

—Δεν θέλησα να τ' άφισω, του είπε.

—Γιατί;

—'Ο άνθρωπός σας δεν μένει πιά σ' αυτό το ξενοδοχείο.

—Αλλά πού μένει;

—Κάπου άλλο, που δεν πληρώνει νοίκι: στο φρέσκο! Έχει εξασφαλίσει τζάμπα κατοικία, φαί και θέρμανσι. Κερδισμένος βγήκε ο κατεργάρης!

Αυτό ήθελε να μάθη ο Μπερτινιόλ. Πλήρως γενναϊκόδωρα το λουστράκι για την καλή είδησι που του είχε φέρει. Ύστερα, ανακουφισμένος, έκαμε ένα μακρινό περίπατο στο Βουλεβάρτο.

Όταν το γράμμα του Μπερτινιόλ είχε φτάσει στον προορισμό του, είχαν γίνει άμέσως οι σχετικές ενέργειες. 'Η υπόθεσι εκκρεμούσε ακόμη. Ήθεσαν πως την είχε αναλάβει ο Γκού και πως έλπιζε να διαφωτίση το μυστήριο. Τό είχε πη ο ίδιος στους άνωτέρους του, κι' εκείνοι του είχαν έμπιστοσύνη.

Ειδοποιήθηκε λοιπόν άμέσως για το γράμμα κι' έτρεξε στο διευθυντή του για περισσότερες εξηγήσεις.

Πώς είχε φτάσει η πληροφορία εκείνη στη Διεύθυνσι της 'Αστυνομίας, ξεφεύγοντας απ' αυτόν;...

Πήρε το γράμμα, το διάβασε κι' έμεινε σκεπτικός.

Από ποιόν προερχόταν άραγε το χτύπημα; Δεν ήξερε τί να υποθέση...

«Κι' αν εξακριβώσω πως ο Λάζαρος Μπέρμαν δεν είναι ο Ρωμαίν Γκού; είπε με το νου του. Μπορεί να γελάστηκα σέ τέτοιο σημείο;»

Ήταν πολύ άργα πιά, για να πάη άμέσως στην οδό Κουρσέλ. Περιορίστηκε μόνον να τηλεγραφήσει στο μαρκησίο και στο Λωράν, παρακαλώντας τους να παρουσιάσουν την άλλη μέρα στην άστυνομία, μαζί με τη μητέρα τους.

Το πρωί, πήρε μαζί του ένα συνάδελφό του και πήγαν μ' αυτοκίνητο στο 'Ξενοδοχείο του Λέοντος'. Μπήκε στο γραφείο και ρώτησε:

—Έχετε εδώ κάποιον ένοικο, όνομαζόμενο Λάζαρο Μπέρμαν;

—'Ο θυρωρός φάνηκε έκπληκτος, άκούγοντας αυτό το όνομα.

Δεν είχε σκεφτεί καθόλου ο Γκού πως ο Ρωμαίν δεν θα είχε μεταχειριστή αυτό το ψευδώνυμο στο ξενοδοχείο...

—Δώσε μου το βιβλίο σας! διέταξε.

—Τί είσαστε σεις;

—'Αστυνομικός.

Κι' ο Γκού έδειξε την ταυτότητά του.

—'Ορίστε το βιβλίο μου, κύριε. Είμ' έν τάξει. Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα.

Ο Γκού το ξεφύλλισε. Ξαφνικά άνασκήρτησε κι' έβγαλε μια φωνή έκπληξης: Είχε διαβάσει το όνομα του Ρωμαίν Γκού.

—Δεν τόχα σκεφθί! ψιθύρισε. Τόν ξέρουν εδώ μ' αυτό το όνομα... Έτσι έπρεπε να τον ζητήσω. Αποδλακώθηκα λοιπόν;... Και κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα, κάνον-

τας νόημα στο συνάδελφό του να τον ακολουθήση.

Χτύπησε την πόρτα του δωματίου 2. Δεν του άπάντησε κανείς. Άνοιξε τότε και μπήκε στην κάμαρα.

Ο Ρωμαίν καθότανε στην ίδια πολυθρόνα, όπου τον είδαμε την προηγούμενη βραδιά. Το κρεβάτι του ήταν άπειραχτο. Δεν είχε πλავήσει καθόλου.

Στη μέση της κάμαρας, ήταν πεσμένα χάμω ή περούκα και το ψεύτικο μουστάκι του Μπερτινιόλ, καθώς και το μαχαίρι του.

Ο Γκού πρόσεξε με μια ματιά όλες αυτές τις λεπτομέρειες.

Μα δεν είπε τίποτα στο Ρωμαίν. Τόν κτύπησε μονάχα, με καρδιοχτύπι κρύθοντας τη συγκίνησι του κάτω από ένα χαμόγελο. Και έκρινε πάλι: τόν κτύπησε μ' άνησυχία.

—Τί θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε. Μήπως κάνατε λάθος στην κάμαρα;

—Όχι, όχι, δεν έκανα λάθος, άπάντησε ο Γκού. Είσαστε ο κ. Ρωμαίν Γκού... δεν είμ' έτσι;

—Μάλιστα.

—Όχι όμως μονάχα ο Ρωμαίν Γκού. Νομίζω πως είσαστε επίσης κι' ο πρώην υπάλληλος του μαρκησίου ντε Σουλαίμ Λάζαρος Μπέρμαν... εκείνος που μούδωσε άλλοτε τόσο πολύτιμες πληροφορίες για τόν δύστυχο Μιραντόρ.

—Δεν ξέρω τί θέλετε να πητε...

—Έλάτε δά! είπε γελώντας ο Γκού. Άπεναντίας, το ξέρετε πολύ καλά, και δε θα χάσω τόν καιρό μου με εξηγήσεις... Είσαστε ο Ρωμαίν Γκού, πρώην γραμματέας του κ. Μπερτινιόλ;

—Μάλιστα. Δεν έχω όμως καμιά σχέση μ' αυτό το Λάζαρο Μπέρμαν.

—Ακολουθήστε με.

—Πού θά πάμε;

—Στην άστυνομία. Ψάχνω τόν καιρό να σας βρώ!

—Μα για τί με κατηγορείτε;

—Θα σας το πούμε σε λίγο...

Θάταν άνώφελο ν' αντίσταθί ο Ρωμαίν. Έβλεπε πως ήταν χαμένος.

Στο μεταξύ, ο Γκού είχε σηκώσει από χάμω το μαχαίρι, το ψεύτικο μουστάκι και την περούκα.

—Ποιος ξέρει, μπορεί να μάς χρειαστούν! ψιθύρισε.

Κι' ανέβηκαν κι' οι τρεις στ' αυτοκίνητο, που τούς πήγε στην άστυνομία.

Μπαίνοντας, ο Γκού είπε σιγανά δυο λόγια σ' ένα επιθεωρητή:

—'Ηθωνε κάποιος που είχα καλέσει για σήμερα το πρωί;

—Μάλιστα. Δυο κύριοι με μια γρήγ κυρία τυφλή.

—'Ο άστυνομικός που είχε συνοδέψει το Γκού στην οδό Κουρσέλ, κρατούσε απ' το χέρι το Ρωμαίν Γκού. Μα ο νέος δεν σκεπτότανε καν ν' αντίσταθί.

Συλλογιζόταν μόνον τη Τζέννυ και το Μπερτινιόλ... το γάμο που θα γινόταν με τα δυο μέρες... Κατάπιε τα δάκρυά του, κι' αυτά στάζανε στην καρδιά του και τόν έκαigan.

Ο Γκού μπήκε, στο γραφείο του. 'Ο Λωράν, ο Μισέλ κι' η μαρκησία τόν περίμεναν. Άγνοούσαν γιατί τούς είχε καλέσει από τόσο νωρίς, υποψιάζοντας όμως πως έπρόκειτο για κάτι το πολύ σοβαρό.

Η μαρκησία έμεινε καθισμένη, ενώ οι δυο υιοί της προχώρησαν προς τόν άστυνομικό, δίνοντας του το χέρι τους.

—Κρατάω τόν άνθρωπό μου! τούς είπε εκείνος με σιγανή φωνή, για να μη τόν άκούση ή τυφλή.

—Το Ρωμαίν Γκού;...

—Ναί. Κι' αν δεν κάνω λάθος, θα μού επιβεβαιώσετε τώρα, κύριε μαρκησιν, πως είναι ο ίδιος με τόν Λάζαρο Μπέρμαν, τόν υπάλληλό σας... Σας παρακαλώ όμως, ούτε μια λέξι, ούτε μια χειρονομία! Συγχαίρω τόν θυμό σας και την έκπληξί σας.

Επιθυμώ να μην καταλάβη τίποτα η μητέρα σας...

Ο άνθρωπός μας άρνεϊται, όπως είναι φυσικό. Θέλω λοιπόν να τόν κάνω να ομολογήση, άμέσως...

Ο μαρκησίνος κι' ο Λωράν ξαναγύρισαν κοντά στην τυφλή, ενώ ο Γκού πήγαινε προς την πόρτα του γραφείου του. Ήξερε πως περίμεναν πίσω απ' αυτήν ο Ρωμαίν κι' ο

άστυνομικός. Την άνοιξε και είπε:

—Έλάτε μέσα!

Βλέποντας όμως το Λωράν, τόν Μισέλ και την τυφλή, ο Ρωμαίν έμεινε άκίνητος, τρομοκρατημένος, τρέμοντας σύγκορμος.

Ο μαρκησίνος είχε αναγνωρίσει στο πρόσωπό του τόν Λάζαρο Μπέρμαν.

Μα κι' ο Λωράν πίστεψε πως αναγνώρισε τόν άγνωστο που τού είχε πάει στο σπίτι του τα πλαστά γραμμάτια.

Όστόσο, προειδοποιημένοι απ' το Γκού, δεν έδειξαν την παραμικρή έκπληξι. Άλλαξαν μόνον μια εύλωτη ματιά με τόν άστυνομικό.

Εκείνος έπιασε απ' το χέρι τόν Ρωμαίν Γκού και τόν ώδηγησε προς την τυφλή.

Όταν φτάσανε κοντά της, τού είπε:

—Δεν είσαστε καθόλου ευγενής... Γιατί δεν χαιρέτησε τόν πρώην προϊστάμενό σας;

Ο Ρωμαίν φάνηκε σαν να μη τόν άκούγε.

—Βουβηθήκατε λοιπόν; πρόσθεσε ο Γκού. 'Αν δεν αναγνωρίζετε τόν κ. ντε Σουλαίμ, κι' αν δεν εργαστήκατε ποτέ στην ύπηρεσία του, πέστε το τουλάχιστον.

Ο άθλιος έτρεμε σύγκορμος. Κτύπαζε τη μαρκησία...

—'Αν μιλούσε, θα τόν αναγνώριζε αυτή απ' τη φωνή του! Ήταν χαμένος!

—'Αν δεν μιλούσε, θα καταλάβαιναν γιατί σώπαινε, και θάταν χαμένος και πάλι...

—Μου είναι αδιάφορο αν μιλήσετε ή όχι... το καταλαβαίνετε! του είπε ο Γκού, καταλαβαίνοντας τη σκέψι του.

Ο Ρωμαίν πήρε τότε την άπόφασί του.

—Τί θέλετε να μάθετε από μένα; ρώτησε. Είμ' έτοιμος να σας τα πώ όλα!

—Όσο σιγά κι' αν είχε προφέρει αυτά τα λόγια του, τόν αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο. 'Η μαρκησία σηκώθηκε, άπλώνοντας τα χέρια της προς τόν μέρος του.

—'Ο δολοφόνος! 'Ο δολοφόνος! φώναξε. Και τόν άρπαξε απ' το μπράτσο.

Εκείνος έσκυψε τόν κεφάλι κι' έκλεισε τα μάτια του για να μη δλεπ...

Ο Γκού τόν τράνταξε δυνατά απ' τόν αμμο.

—Θα τολήμης ν' άρνηθης άκόμα; τού είπε.

—Όχι, άπάντησε εκείνος με φωνή υπόκωφ.

—Εσύ πήγες στον κ. Λωράν ντε Σουλαίμ τα γράμματα με την πλαστή ύπογραφή του άδελφού του;...

—Ναί, ένά.

—Εσύ σκότωσες τόν Ζακτέλ;

—Εγώ!

—Καλά. Μου φτάνουν αυτά, για την ώρα.

—Άλλ' ο Λωράν έπενέβη και είπε σιγανά:

—Ποιος ήταν ο σκοπός που έπιδίωκε; Πρέπει να τόν μάθουμε... Δεν ήταν παρά ένα όργανο, ένα χέρι που χτύπησε... Ποιά ήταν όμως τόν κεφάλι που τόν διάταξε;

—'Ο άνθρωπος αυτός μπορεί να ένεργησε από ζήλεια, γιατί άγαπάει τη Τζέννυ... Θυμηθήτε τη φράσι που τόν άκουσα

να λήη στο Μπερτινιόλ, στο χορό!... 'Επρόκειτο για τη Τζέννυ, είμαι βέβαιος!... 'Ηξερε τόν έρωτά της για σας... και θέλησε να σας έμποδίστη να ένωθήτε!

—Γκώμ, για πρώτη φορά δεν είσαστε ειλικρινής απέναντί μου. Μου κρύβετε τη σκέψι σας.

—Πραγματικά... Μα είναι τόσο παράξενο αυτό που έχω στο νου μου!

Ο Γκού δίσταζε ανάμεσα στην επιθυμία να σωπάση ή να πη όλα στον καλό εκείνο νέο που συμπαθούσε.

Τέλος, κούνησε τόν κεφάλι του και δήλωσε:

—Θα σωπάσω τώρα... Πρέπει να μού χετε όμως έμπιστοσύνη!...

Στράφηκε στο Μισέλ, που μιλούσε με την αναστατωμένη μητέρα του, και τού είπε:

—Σας εύχαριστώ που ήρθατε, κύριε ντε Σουλαίμ. Κι' από σας, κυρία, ζητώ συγγνώμη που σας έκαμα να σηκώθητε από τόσο νωρίς... Δεν σας χρειάζομαι πιά...

—Έκαμε ένα νόημα στον άλλο άστυνομικό, κι' εκείνος βγίκε απ' τόν γραφείο, παίρνοντας μαζί του τόν Ρωμαίν. Ύστερα είπε διστακτικά:

—Επιθυμώ να μην αλλάξει καθόλου η ύπάρχουσα κατάσταση. 'Εσείς, κυρία μαρκησία, θα γυρίσετε στο μέγαρο της λεωφόρου Φρίντλαντ, κοντά στη Τζέννυ. 'Εσείς Λωράν, δε θ' άφίσετε καθόλου μόνη την άρραβωνιαστική σας — πράγμα φυσικό, άφου πρόκειται να παντρευτήτε τη Δευτέρα. Και σεις, μαρκησιν, αν συναντήσετε τόν Μπερτινιόλ, θα τού φερθήτε όπως και πριν.

—'Η σύλληψι του ανθρώπου αυτού, τὰ λόγια σας, όλα κρύβουν ένα μυστήριο!

—Ναί, ζούμε μέσα στο μυστήριο, εδώ και τέσσερες μήνες!

—Δεν θα μάς τόν εξηγήσετε επιτέλους;

—Τί ώφελει; Τη Δευτέρα, θα εξηγηθί μόνο του.

Ο Γκού δε θέλησε να πη περισσότερα. Μονάχα, τη στιγμή που θάδωνε ο Λωράν, τόν σταμάτησε απ' τόν χέρι και τού είπε θλιμμένα:

—Μπορώ άκόμη να τὰ σταματήσω όλα, Λωράν... Μην ξεχνάτε πως η τιμωρία, έκτος από τούς δυο ένόχους, θα χτυπήση και μια άθάνα!

—'Ο νέος δεν άπάντησε.

—Καλά, κατάλαβα... πρόσθεσε ο Γκού. Και πήγε να βρή τόν Ρωμαίν Γκού.

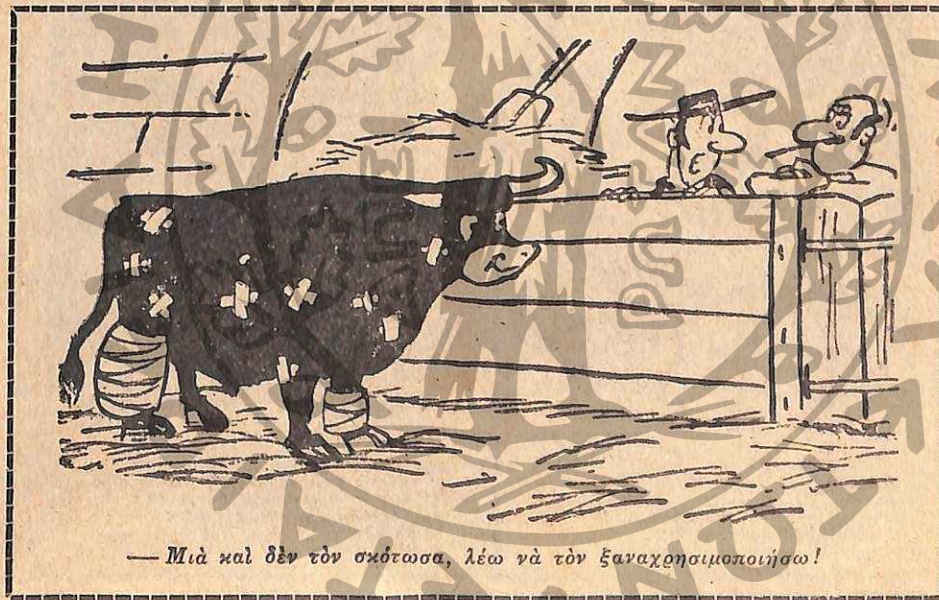
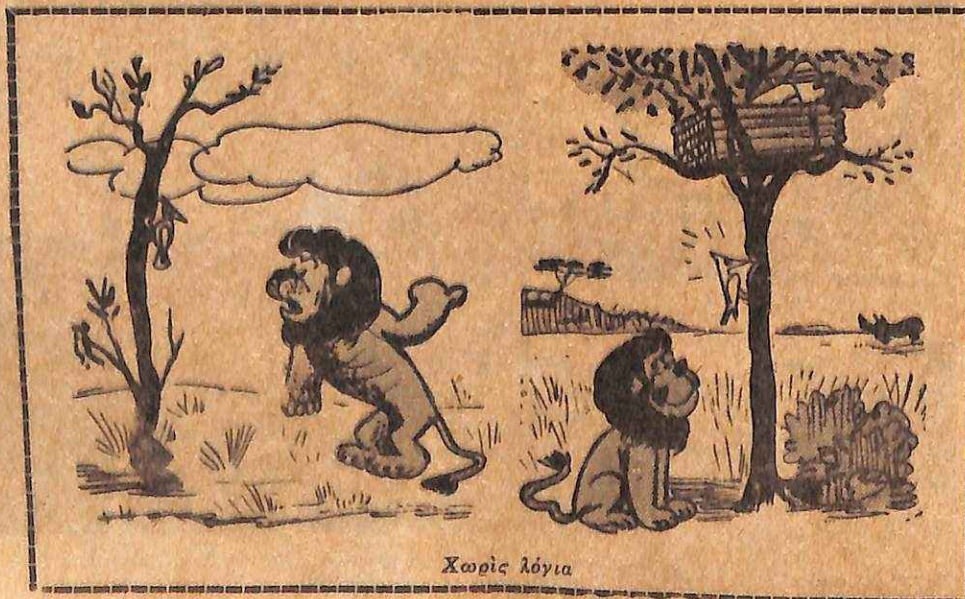
—Δεν μού τάπατε όλα, Ρωμαίν, τού είπε.

—Ναί... σας τ' όρκίζομαι...

—Όχι, δεν μού τάπατε όλα... Έχετε λόγους λοιπόν να κρύβετε πως είχατε κι' ένα συνένοχο;

—'Αληθινά, έχω ένα συνένοχο. Τί ώφελει όμως να σας τόν πώ, άφου δεν υπάρχουν άποδείξεις εναντίον του;

—Δεν καταλαβατε άκόμα πως η σύλληψι σας άφελεται σε μια καταγγελία; Κάποιος άφείδειζε που να σας βρούμε...

— Μα... μονάχα ένας άνθρωπος μπορούσε να τὸ κάνει αυτό!...
— Ακριβώς! Νὰ τὸ ἀνώνυμο γραμμα πού μὰς ἐστειλε, δακτυλογραφημένο.
— Ο Ρωμαῖν ἐθρίξε μιά ματιά στὸ χαρτί. Ἐσπίξε τὶς γραφίδες του κι' ἐθρίξε τὰ δόντια του μὲ μαυία.

— Ο Μπερτινιόλ! μουρμούρισε.
— Ναι, ὁ Μπερτινιόλ... Καὶ τώρα πού εἶδατε πὺς ὑποπεύονται ἕνα μέρος τῆς ἀλήθειας, δὲν ἔχετε πιά λόγο νὰ δυσπιστήτε σὲ μένα... Μιλήστε... κι' εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ γίνουμε φίλοι ὑστερα...

— Θὰ μὲ βοηθήσετε λοιπὸν νὰ ἐκδικηθῶ;
— Δὲ μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἐκδίκησὶ σας. Ἄν δῶς θάνατι συγχρόνως καὶ τιμωρία, ναί, θὰ σὰς βοηθῶς τότε...

— Θὰ σὰς τὰ πῶ όλα!
— Σὰς ἀκούω.

— Ο Ρωμαῖν διηγῆθηκε ὅσα ξέρουμε ἤδη. Ὅταν τελείωσε, πρόσθεσε:

— Τώρα τὰ μάθατε όλα... Ἄν πρόκειται νὰ μὲ ἐκτελούσαν, ἄς τελειώνουμε γρήγορα. Δὲ μὲ φοβίζει ὁ θάνατος. Θὰ τὸν δεχτῶ σὰν ἀπολύτρωσι... Ὡστόσο, θὰ πέθαινα μὲ τὴ λύσσα στὴν καρδιά, ἂν ἀφίνα πῶ μου τὸ Μπερτινιόλ εὐτυχισμένο καὶ θριαμβευτῇ.

— Ο Γκὼμ διέταξε νὰ κλείσουν προσωρινὰ στὸ κρατητήριον τὸν Ρωμαῖν Γκού καὶ πῆγε ὑστερα νὰ βρῇ τὸν ἀνακριτὴ κ. Σαμπέρ. Ἦταν πολὺ σοδαρα αὐτὰ πού εἶχε μάθει. Δὲ μπορούσε νὰ τὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του μονάχα. Ὡφειλε νὰ τ' ἀναφέρῃ ἀμέσως.

Τὶ θὰ μπορούσαν δῶς νὰ κάνουν κατὰ τοῦ Μπερτινιόλ; Τίποτε. Ἡ μαρτυρία τοῦ Ρωμαῖν ἐναντίον του μπορούσε νὰ θεωρηθῇ σὰν ἐκδίκησι ἐπειδὴ τὸν εἶχε διώξῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του.

Ἀποδείξεις δὲν ὑπῆρχαν... Μονάχα δυὸ ἐνδείξεις εἶχε συγκεντρώσει ὁ Γκὼμ: Εἶχε βρῇ στὸ δωμάτιον τοῦ Ρωμαῖν, στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν περρούκα, τὸ ψεύτικο μουστάκι καὶ τὸ μαχαίρι — πού θάταν εὐκολὸ ν' ἀποδείξῃ πὺς προερχόταν ἀπὸ τὴν πανοπλία τοῦ Μπερτινιόλ.

Μὰ ἦταν ἀπόδειξι, αὐτὴ; Ὁ Μπερτινιόλ μπορούσε νὰ ἰσχυρισθῇ πὺς τοῦ τὰ εἶχε κλέψῃ ὁ Ρωμαῖν, πρὶν φύγῃ.

Μιά ἄλλη ἀπόδειξι ἀποδείκνυε πὺς τὸ ἀνώνυμο γράμμα εἶχε γραφῇ ἀπ' τὸν Μπερτινιόλ: Ὁρισμένα ψηφία του παρουσίαζαν ἕνα μικρὸ ἀλλὰ χαρακτηριστικὸ ἐλάττωμα τῆς γραφομηχανῆς. Μὰ κι' αὐτὸ ἐπίσης δὲν ἀποτελοῦσε ἀξιόλογο ὄπλο ἐναντίον τοῦ Μπερτινιόλ.

Ὁ νόμος, ἡ δικαιοσύνη, ἔμενε ἀνίσχυρη ἀκόμα.

Γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν, ἔπρεπε νὰ καταφύγουν σὲ ἄλλα μέσα, ἀσυνήθιστα.

Νὰ γιατί ὁ Γκὼμ εἶχε θελήσει νὰ συζη-

Μιά μαχαίριὰ κατάστηθα...

Μιά μαχαίριὰ κατάστηθα, μιά σφαῖρα στὸ κεφάλι.

Ἄλλο νὰ ζῆς μὲ μπορῶ, σ' ἔχασα πρὶν νὰ σὲ χάρῃ καὶ δὲ θὰ σ' εὐρῶ πάλι.

Αὐτὸ εἶν' τὸ μόνο φάρμακον στὴν πίκρα τῆς (γάλη: μιά μαχαίριὰ κατάστηθα, μιά σφαῖρα στὸ κεφάλι).

Μιά καὶ θάρρη ὁ θάνατος, ἄς ἐρῇ αὐτὸ τὸ (βράδυ, τὸ βράδυ αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ, πούναϊ ὁ πόνος μου βουδῇ κι' οἱ λύπες μου κοπῶν).

Ἄντ' ἰσχυρὰ σου μόνος μου, καλύτερα στὸν (ἄδῃ, μιά καὶ θάρρη ὁ θάνατος, ἄς ἐρῇ αὐτὸ τὸ (βράδυ, τὸ βράδυ αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ, πούναϊ ὁ πόνος μου βουδῇ κι' οἱ λύπες μου κοπῶν).

Ἄλλοιμόν μου, σ' ἔχασα καὶ δὲ θὰ σ' εὐρῶ (πάλι, τὸ βράδυ αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ, πούναϊ ὁ πόνος μου βουδῇ κι' οἱ λύπες μου κοπῶν).

Αὐτὸ εἶν' τὸ μόνο φάρμακον στὴν πίκρα τῆς (γάλη: μιά μαχαίριὰ κατάστηθα, μιά σφαῖρα στὸ κεφάλι).

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Μιραντόρ, ἐλευθερὸς πιά κι' ἀπαλλαγμένος ἀπ' τὸν ἐφιάλτη, παρουσιάστηκε στὸ Νοζάν, στὸ μαρκήσιο ντὲ Σουλαίμ.

— Βρῆκαν λοιπὸν τὸν ἀληθινὸ ἔνοχο; ρωτοῦσε.

— Κανεὶς δῶς δὲν τὸν πληροφοροῦσε γι' αὐτό.

Τὸ ἴδιο βράδυ, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ φιλενάδισσά του, γιὰ νὰ γιορτάσουν μαζὶ τὴν ἀποφυλάκισί του, μ' ἕνα γενναῖο γλέντι...

Ὁ Γκὼμ εἶχε ξαναμιλήσει στὸ μεταξὺ μὲ τὸν Ρωμαῖν.

— Τί λογαριάζατε νὰ κάμετε, ἂν δὲν

σὰς πιάνανε ξαφνικά; τὸν ρώτησε.

— Νὰ ἐμπροσθῶ τὸ γάμο τῆς Τζένυ.

— Καὶ τί θὰ κάνατε τώρα, ἂν βρισκόσαστε ἐλευθεροί καὶ πάλι;

— Ἐλευθεροί; Πῶς εἶναι δυνατόν;... Ὁ γιὰτί νὰ μὴ μὲ συλλάβετε τέσσερες μέρες ἀργότερα;...

Ὁ Γκὼμ τὸν κύτταξε, ἀμίλητος.

— Ἐλάτε μαζὶ μου, τοῦ εἶπε ἐπιτέλους. Ἐκείνος τὸν ἀκολούθησε πειθήνια.

Ὁ Γκὼμ τὰ εἶχε κανονίσει όλα, προφανῶς, ὅλες τὶς διατυπώσεις, γιὰτί δὲν τοὺς σταμάτησε κανεὶς. Ὡδηγήσε τὸν Ρωμαῖν ἐξω στὸ δρόμο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἰσάστε ἐλευθεροί.

— Ἐλευθεροί;... τραύλισε ἐκεῖνος. Ἐπειτα ἀπ' ὅσα σὰς εἶπα;...

— Ναι, ἀλλὰ σὰς δίνω τὴν ἐλευθερία σας μονάχα γιὰ νὰ τιμωρήσετε τὸν ἔνοχο! Ὑστερα θὰ ξαναγυρίσετε ἐδῶ μονάχος σας.

— Ναι, θὰ ξαναγυρίσω! Σὰς τ' ὀρκίζομαι!

— Δὲ σὰς κρύβω ἄλλωστε ὅτι θὰ σὰς ἐπιτηροῦν οἱ ἀνθρωποὶ μου. Δὲ θὰ σὰς ἀφίσουν οὔτε λεπτῶς...

— Ἄς ἐρθουν, ἄς μὲ παρακολουθήσουν παντοῦ... Δὲν πρόκειται νὰ δραπέτσω...

Ὁ Γκὼμ ἔκαμε νόημα σὲ δυὸ ἀστυνομικούς, πού περιμέναν ἐκεῖ κοντά. Τοὺς εἶπε:

— Νὰ οἱ καινούργιοι φίλοι σας. Πηγαίνετε τώρα!

— Ναι, ναί! Σὰς εὐχαριστῶ!...

Κι' ὁ νέος ἀπομακρύνθηκε, τρέχοντας σχεδὸν καὶ χειρονομώντας σὰν τρελλός.

Ὁ Γκὼμ τὸν κύτταξε θλιμμένα. Ἡ σκέψι του ξαναγύριζε διαρκῶς στὴ γλυκεῖα Τζένυ.

— Πιστεύω πὺς προετοίμασα τὴ θύελλα! μουρμούρισε.

Δ.

Ἡ Κυριακὴ πέρασε ἡσυχᾶ, στὸ μέγαρο Μπερτινιόλ, καὶ ξημέρωσε ἡ Δευτέρα, φωτεινὴ, χαροῦμενη.

Ὁ Μπερτινιόλ δὲ φοβότανε πιά τίποτα. Χάρης στὸ ἀνώνυμο γράμμα του, εἶχε ξεουδετερώσει τὸν Ρωμαῖν Γκού.

Βλέποντας τὴν κόρη του μελαγχολικὴ καὶ συλλογισμένη, τῆς εἶχε πῇ:

— Εἶδα τὸν Ρωμαῖν, τοῦ μίλησα ὅπως ἔπρεπε καὶ νὸ ἔκαμα νὰ λοικεῖται... Μοῦ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὸ παραστράφημά του. Τὸν εἶχε σπρώξῃ, μοῦ εἶπε, ἡ τρελλὴ ζήλεια του... Μὰ τώρα τελείωσε πιά, δὲν θὰ τὸν ξαναδῇς ποτέ.

— Ἀλήθεια, πατέρα;

— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι.

Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Γκὼμ, δὲν εἶχε ἀλλάξῃ τίποτα.

Ἡ μαρκήσια ἔμενε πάντα στὸ μέγαρο. Ὁ Λωρὰν εἶχε περάσει τὴν Κυριακὴ κοντὰ στὴ μηχανή του. Τὸ πρῶτ' ἔδῃ τῆς Δευτέρας, βρισκόταν καὶ πάλι ἐκεῖ.

Τὶ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ; Τί περίμενε ὁ Γκὼμ; Ὁ ἀφίνα νὰ γίνῃ ἐκεῖνος ὁ γάμος; Μήπως εἶχε γελασθῇ στὶς προβλέψεις του;

Ἡ Τζένυ εἶχε δῇ ἀπ' τὴν κάμαρά της νὰ φτάνῃ ὁ Λωρὰν. Εἶχε σηκωθῇ, πολὺ νωρὶς ἀπ' τὸ κρεβάτι κι' ἐξέταξε τὸ νυφικὸ της. Τὶ δμορφὴ πού θάταν μ' αὐτό! Θὰ ἔλαμπε ἀπὸ χάρη, ὁμορφιά, εὐτυχία!

Ὁ γάμος θὰ γινόταν τὸ μεσημέρι. Εἶχε καιρὸ νὰ ντυθῇ ὡς τότε.

Ζήτησε τὸν Λωρὰν. Βιαζότανε νὰ τὸν δῇ, τὴν εὐλογημένη αὐτὴ μέρα πού θὰ ὁλοκληρώανε τὴν εὐτυχία της.

Ὁ νέος μπήκε σὲ λίγο στὴν κάμαρά της. Δὲ βρῆκε νὰ τῆς πῇ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα κομπλιμέντο γιὰ τὴν ὁμορφιά της.

Ἐκείνη πῆγε κοντὰ του κι' ἀκούμπησε στὸ μπράτσον του μ' ἐγκατάλειψι.

— Λωρὰν! Λωρὰν μου! τοῦ εἶπε.

— Τζένυ...

— Ἐχω ἀνάγκη ν' ἀκούσω ἀπ' τὰ χεῖλιά σου πὺς μ' ἀγαπᾷς!

— Ἀμφιβάλλεις λοιπὸν γι' αὐτό;

— Ναι, σοῦ τ' ὁμολογῶ!... Κύτταξέ με στὰ μάτια... χαμογέλασέ μου καὶ πὺς μου πὺς μ' ἀγαπᾷς!

Δὲν μπορούσε ὁ νέος. Ἦταν δυνατώτερο ἀπ' αὐτόν...

Κι' ὥστόσο ἡ Τζένυ περίμενε μὲ λαχτάρα τὴν τρυφερὴ ἐκείνη ἐξομολόγησι, πού εἶχε τόσο καθυστερήσει.

— Ναι, Τζένυ, σ' ἀγαπῶ! μουρμούρισε ὁ Λωρὰν μὲ σδυμένη φωνή.

Ἐκείνη κλονίστηκε, χαμογελώντας εὐτυχισμένη...

χισμένα, κι' ἡ καρδιά της πλημμύρισε χαρά.

— Ὡ, Λωρὰν, Λωρὰν μου! ψιθύρισε.

Δὲν μπορούσε νὰ περιγράψῃ πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀγάπη της. Μονάχα τὰ μάτια της φανερώνανε τὴ λατρεία της.

Σὲ λίγο βγήκε ὁ Λωρὰν.

Ἡ ὥρα πλησίαζε. Ἐπρεπε νὰ φορέσῃ ἡ Τζένυ τὸ νυφικὸ της. Ἀπλώσε τὸ χεῖρ της γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι, νὰ φωνάξῃ τὴν καμαριέρα της. Μὰ σταμάτησε ἀπὸτομα μπήγοντας μιά φωνὴ τρόμου.

Εἶχε ξεπροβάλλῃ ξαφνικὰ μπροστά της ὁ Ρωμαῖν, χλωμὸς σὰν φάντασμα.

— Ἐσεῖς!... φώναξε ἡ κοπέλλα. Ὁ πατέρας μου εἶχε πῇ πὺς δὲν θὰ σὰς ξαναβλέπα πιά!

— Σὰς εἶπε ψέμματα ὁ πατέρας σας! Σὰς εἶχα ὑποχρεῖ πὺς θάρῃ, καὶ ἦρθα.

— Τί θέλετε;

— Θέλω νὰ ματαιωθῇ ὁ γάμος σας!

— Ὁ φωνάξω τὸν πατέρα μου νὰ σὰς διώξῃ!

— Φωνάχτε τον λοιπὸν! Καὶ φωνάχτε μαζὶ τὸν Λωρὰν καὶ τὴν κ. ντὲ Σουλαίμ. Φωνάχτε τοὺς ὅλους, γιὰ νὰ μ' ἀκούσουνε!

Θὰ τοὺς πῶ, μπροστὰ σὲ ὅλους, ὅτι εἶπα καὶ σὲ σὰς μονάχα: Εἶμαι πλαστογράφος, κλέφτης καὶ δολοφόνος!... Μὰ εἶχα συνένοχο σ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματά μου τὸν πατέρα σας.

Ἐκείνος διάταξε κι' ἐγὼ χτύπησα! Ὁ πατέρας σας ἤξερε τὴν ντροπὴ τῆς οικογενείας ντὲ Σουλαίμ. Ἦθελε νὰ ταπεινώσῃ αὐτὴ τὴν οικογένεια γιὰ νὰ τὴν κατεβάσῃ στὸ δικό του κοινωνικὸ ἐπίπεδο...

— Λέτε ψέμματα!

— Ὁρκίζομαι πὺς λέω τὴν ἀλήθεια. Ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες δὲ, ἐπειδὴ φοβότανε τὶς σμερινὲς ἀποκαλύψεις μου, ὁ πατέρας σας ἦρθε καὶ μὲ βρήκε, μεταμφιεσμένος, γιὰ νὰ μὲ δολοφονήσῃ...

— Ψέμματα, ψέμματα!

— Τέλος, ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες, θὰ σὰς εἶπε ὁ πατέρας σας νὰ μὴ φοβόσαστε πιά τίποτα ἀπὸ μένα, ἂν τὸν εἶχατε μιλήσει γιὰ τὶς ἀπειλές μου...

— Πραγματικά!

— Ἔχετε λοιπὸν γιὰτί μὲ νόμιζε ἀνίσχυρο πιά; Γιὰτί μὲ εἶχε καταγγεῖλει ὁ ἴδιος στὴ δικαιοσύνη ὡς κλέφτη καὶ δολοφόνο!... Πῶς θάξερε δῶς αὐτὰ τὰ ἐγκλήματά μου, ἂν δὲν ἦταν συνένοχός μου;

— Ὁχι, ὀχι, δὲν σὰς πιστεύω!

Ὁ Ρωμαῖν πέταξε χάμω ἕνα μαχαίρι, στὴ μέση τῆς κάμαρας, στὰ πόδια σχεδὸν τῆς Τζένυ.

— Φωνάχτε λοιπὸν τὸν πατέρα σας! Ξαναεἶπε. Ἄν, ὅταν μὲ δῇ, δὲν ἀρπάξῃ ἀπὸ χάμω αὐτὸ τὸ μαχαίρι καὶ δὲν ριχθῇ ἀπάνω μου μὲ μαυία γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ, κι' ἔτσι σὰς εἶπα ψέμματα!

Ἡ Τζένυ ἐνοιῶσε νὰ σαλεύουν τὰ λογικά της. Ὡστόσο εἶπε, προσπαθώντας νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν πατέρα της:

— Μὰ, ἂν σὰς κατήγγειλε, ὅπως λέτε, πὺς συμβαίνει ἀσάστες τώρα ἐλευθεροί;... Δὲν σὰς συλλάβανε;...

— Μ' ἀφίσανε ἐλευθεροί, ἐπειδὴ τοὺς εἶπα πὺς ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ... κι' ἐπειδὴ ἐγὼ μονάχα μπορούσα νὰ τὸ κάνω!

— Καὶ πῶς λέτε ψέμματα. Ἰσχυρίζεστε πράγματα ἀδύνατα!

— Σὰς παρακάλεσα νὰ φωνάξετε τὸν πατέρα σας!

— Ναι, θὰ τὸν φωνάξω, γιὰ νὰ βάλῃ τοὺς ὑπέρτερες νὰ σὰς πετάξουν ἐξω.

Κι' ἡ κοπέλλα πίεσε ξαφνικὰ τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνίου πού ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴν κάμαρα τοῦ Μπερτινιόλ.

Ὁ Ρωμαῖν Γκού δὲν ἔπαυε νὰ κυττάξῃ τὴ Τζένυ καὶ νὰ χαμογελά.

Πάνω στὴν πρώτη του ἐξαψή, ὁ Μπερτινιόλ θὰ μὲ σκοτώσῃ... ψιθύρισε. Δὲ θὰ προσπαθῶς τώρα ν' ἀμυνθῶ.

Ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο. Ἡ νέα κι' ὁ Ρωμαῖν ἀναγνώρισαν τὴ βαρεῖα περπατήσιά τοῦ οἰκοδεσπότη...

Ὁ Μπερτινιόλ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπήκε.

— Μὲ χρειάζεσαι, ἀγαπητό μου παιδί; ρώτησε συγχρόνως.

Σταμάτησε ὅμως ἀπότομα, βλέποντας τὸν Ρωμαῖν πού τοῦ χαμογέλουσε καὶ τὴν κόρη του μισοπεταμένη ἀπ' τὸν τρόπο καὶ τὴ φρίκη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ φοράδα «Λίμπεσλιντ»

Το καλύτερο ΚΑΘΑΡΟΑΙΜΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ἡ γερμανικὴ φοράδα «Λίμπεσλιντ», πού κέρδισε δέκα νίκες σὲ δώδεκα συμμετοχές της

Ἐνα γερμανικὸ καθαρόαιμο 3 ἐτῶν, ἡ φοράδα «Λίμπεσλιντ», εἶναι σήμερα, κατὰ τὴν σύμφωνη γνώμην ὅλων τῶν εἰδικῶν, τὸ καλύτερο ὄλογο κούρσας σ' ὅληκληρη τὴν Εὐρώπην. Γιὰ τὴν ὥρα, ἔχει λάβει μέρος σὲ δώδεκα συνολικὰ ἱπποδρομίες. Καί, ἀπὸ τὶς δώδεκα, ἔχει κερδίσει τὶς δέκα!

«Λίμπεσλιντ», σημαίνει, στὰ γερμανικά, «ἐρωτικὸ τραγούδι». Ὅμως, τὸ γλυκύτατο αὐτὸ ὄνομα, πού δόθηκε στὴν κόρη τῆς καθαρόαιμης «Λίμπεσλιντ» — «θεῶς τοῦ ἐρωτος» — μόλις ἦρθε στὸ κόσμο, ἀποδείχτηκε ἐκ τῶν ὑπέρτερων πῶς πολὺ λίγο τῆς ταίριαζε: Ἡ «Λίμπεσλιντ» εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιά ἀγρία καὶ ἀτίθασσα ζῶα τοῦ γερμανικοῦ ἱπποδρόμου — σωστὸς φόβος καὶ τρόμος γιὰ ὅσους ἐπικεῖρον νὰ τὴν πλησιάσουν.

Ἡ ἐγγλέζα προνιγιά της, ἡ «Λάβλυ Νάπλ», ἔταν ἡδ ἔνδοξον, ὅταν τὸ 1927 τὴν ἀγόρασε ὁ κόμης Κανλάν, στὴν τιμὴ τῶν 490.000 δραχμῶν, γιὰ νὰ τὴ φέρῃ στὴν Γερμανία. Ἐκεῖ, ἡ «Λάβλυ Νάπλ» συνέχισε τοὺς θριάμβους της καὶ ἡ κόρη της, ἡ «Λεγκαντίν», ἀποδείχτηκε ἀντάξια τῆς, κερδίζοντας, τὸ 1933, τὸ ἐπαθλο τῶν διετῶν. Ἡ «Λίμπεσλιντ», ἡ τρίτη τῆς γενεᾶς, ἀποδείχτηκε λυγώτερο τυχερὴ. Μόλις ἀναρράστηκε, τὸ 1942, ὡς διετῆς, στὸ ποσὸ τῶν 140.000 δραχμῶν, σταμάτησε στὴν Γερμανία οἱ ἱπποδρομίες.

Τὸ 1949, οἱ βιομηχανοὶ ἀδελφοὶ Ρέσλερ, πού ἔχουν ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους σταύλους τῆς Γερμανίας, τὴν ἀγόρασαν γιὰ ἀναπαραγωγῇ.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού εἶδε, νεογέννητο πούλαρι, ἀκόμη, τὴν «Λίμπεσλιντ», ὁ προπαινετὴς Χάινς Σμίντ, δὲ δυσκολεύτηκε νὰ μαντέψῃ τὸ ἐξαιρετικὸ μέλλον πού τὴν περίμενε καὶ νὰ ἀναγγεῖλῃ στοὺς ἰδιοκτῆτες της πὺς εἶχαν ἀποκτήσει ἕναν θησαυρὸ. Ἀλλὰ ἡ σταδιοδρομία τῆς «Λίμπεσλιντ» ἔμελλε νὰ ξεπεράσῃ καὶ τὶς πρὸ αἰσιόδοξες προσδοκίες.

Στὶς 17 Ἰουλίου 1955, ἐτρεξε τὴν πρώτη κούρσα τῆς ζωῆς της ὡς διετῆς στὸ Κρέφελντ. Κέρδισε τὰ ἄλλα γερμανικά διετῆ κατὰ περισσώτερον ἀπὸ εὐκόλα καὶ ἕνα μῆνα ἀνοήτερα σημείωσε, στὴν κλασσικὴ ἱπποδρομία τοῦ Ὀππενχάιμ, τὴν πρῶτὴ νίκη της μὲ διεθνῆς ἀντιπάλο.

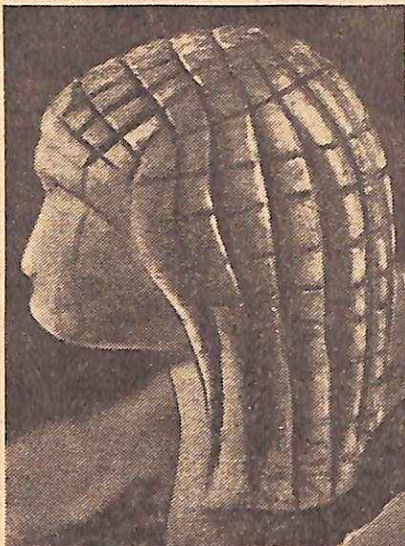
Παρ' ὅλα αὐτὰ, κανεὶς δὲν τῆς εἶδε καμμίαν τύχη, ὅταν ἀντιτιπώσετο, στὸ Μπέντεν Μπέντεν, τὸ γαλλικὸ καθαρόαιμο «Πολί», ὁ «Πολί» εἶχε κερδίσει κατὰ κράτος τὴν «Παλαίδια», τὴν καλύτερη φοράδα τῆς Ἀγγλίας, τὴν καλυτέραν ὄλογο σὺν βεβαίωσιν. Στὰ στοιχήματα, ἦταν τὸ πρῶτο φαβορί μὲ μεγάλη διαφορά ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του.

Ὡστόσο, ὁ «Πολί» ἦρθε δεύτερος! Καὶ δεύτερος μὲ τὴν καθαρή διαφορά τῶν 2 μῆκων ἀπὸ τὴν νικήτρια «Λίμπεσλιντ»! Τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ νίκη ἐπακολούθησαν ἀκόμη δυὸ σὲ σειρά. Ἡ «Λίμπεσλιντ» κέρδισε τὸ ἐπαθλο τοῦ Ράτιμπορ μὲ διαφορά 4 μῆκων ἀπὸ τὸν δεύτερο καὶ τὸ φθινοπωρινὸ Γκράν Πρί τῆς Κολωνίας μὲ διαφορά... 7 μῆκων!

Οἱ εἰδικοί εἶχαν μείνει κατάπληκτοι. Πέντε νίκες ἡ μιά ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη — πού ἀποφάρανε συνολικὰ στοὺς ἰδιοκτῆτες της τὸ νημεονικὸ ποσὸ τῶν 51.500 μάρκων, δηλαδὴ 360.000 δραχμῶν ἀπὸ τὰ ἐπαθλα — δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ φαινόμενα πού συμβαίνουν σὺν τὸν ἱπποδρόμο!

«Τὸ ἐκπληκτικώτερον εἶναι — δὴλως ὁ πρόεδρος τῆς γερμανικῆς Φίλιππου Ἐνώσεως βαρώνων Σκοτχάιμ — πὺς οἱ νίκες της γίνονται συνεχῶς εὐκολώτερες. Ἡ «Λίμπεσλιντ» βρίσκεται σήμερα στὴν κορυφὴ τῆς διεθνούς κλάσεως!»

Ἡ ἔκτη κατὰ σειρά δοκιμασία τῆς ἀντιπῆς γερμανικῆς φοράδας ἔμελλε νὰ εἶν

«Η γυναίκα με την καλύπτρα» που βρέθηκε στο σπήλαιο του Πάπα στη Γαλλία.

Οι προϊστορικές ΑΦΡΟΔΙΤΕΣ

Το ρούζ για τα χείλη ήταν γνωστό πριν από 15.000 χρόνια!

Πριν από δώδεκα χιλιάδες χρόνια, οι γυναίκες ήταν πιο όμορφες από τη Μαίριλιν Μονρόε, τη Σοφία Λώρεν, τη Τζίνια Λολομπρίτζινα και τη Μαρτίν Κασόλ, και τις τέσσερις μαζί... Αυτό το υπέρβολο βεβαιώνει ο δόκτωρ Πάλ, υποδιευθυντής του «Ανθρωπολογικού μουσείου των Παρισίων», που έχει ειδικευτεί στη μελέτη των προϊστορικών ανθρώπων. «Είναι πιθανόν, γράφει, ότι κατά τις περιόδους της προϊστορίας έζησαν άνθρωποι τύπου υπέρχως λαμπροί, που μάς είναι άγνωστο να τους συλλάβουμε σήμερα με τη φαντασία μας».

Η υπόθεση αυτή ενισχύεται και από τα αγαλμάτια γυναικών προϊστορικής τέχνης, που έχουν αποκλιθεί από τους επιστήμονες «προϊστορικές Αφροδίτες».

Τα αγαλμάτια αυτά δείχνουν έναν ωριμο ανθρώπινο τύπο, που είχε φτάσει σε μεγάλο βαθμό αρμονίας και τελειότητας. «Αν εξαιρέσουμε μερικές υπερβολές, που έγιναν από πρόθεση, τα αγαλμάτια αυτά είναι άψογα. Το ότι οι υπερβολές αυτές έγιναν από πρόθεση, το μαρτυρεί το γεγονός ότι οι ίδιοι καλλιτέχνες απέδωσαν πιστά τα ζώα άνομενα, στα οποία ζούσαν».

Γνωρίζουμε σήμερα τριάντα περίπου αγαλμάτια γυναικών αυτής της μακρινής εποχής. Τα περισσότερα απ' αυτά βρέθηκαν στη Γαλλία, την Αυστρία και την Ιταλία. Το κοινό χαρακτηριστικό όλων αυτών των αγαλματιών είναι αδυναμία του καλλιτέχνη να αποτυπώσει τις γραμμές του προσώπου. Μόνο ένα απ' αυτά αποτελεί εξαίρεση, η «κυρία του Μπρασμπού», που λέγεται επίσης και κυρία με την καλύπτρα και που βρέθηκε το 1894 στη Γαλλία, στο καλούμενο «σπήλαιο του Πάπα». Τα προεξέχοντα μύλα του προσώπου αυτού του αγάλματος μάς υπενθυμίζουν τη μογγολική φυλή, ενώ το χτένισμα βρίσκεται πλησιέστερα προς εκείνο της άσκαίας Αιγύπτου.

Τα αγαλμάτια των γυναικών της λιθικής εποχής, είναι όλα γυνά. «Αλλά, κατά τη γνώμη των επιστημόνων, από τη γυναικότητα τους αυτή δεν πρέπει να συμπεράνουμε ότι τα ενδύματα τους ήταν άγνωστα. «Αν κρίνουμε με ανάλογο τρόπο και οι επιστήμονες του μέλλοντος από τα σύγχρονα εκθέματα τέχνης, θα πρέπει να

βγάλουν και για μας το συμπέρασμα ότι αγνοούσαμε την ενδυμασία ή ότι ντυνόμαστε με πολύ περιορισμένο τρόπο (αγαλμάτια ή πινάκες που παριστάνουν μαρκησίες, άρχαίους θεούς, σκηνές από το παρελθόν, γυναίκες με μαγιώ κλπ.).

Διάφορα σχέδια, που βρέθηκαν σε σπήλαια της Ισπανίας και που ανήκουν στην ίδια εποχή μ' αυτά τα αγαλμάτια, μάς δείχνουν, τουλάχιστον, γυναίκες που φορούσαν φούστες σε σχήμα καμπάνας. Το σύνολο της ενδυμασίας τους τις κάνει να μοιάζουν με τις σημερινές γυναίκες των Ήσκιμων. Βρέθηκαν επίσης κουμπιά και χτένες από κόκαλα που ανήκουν στην ίδια περίοδο. Πράγμα που δείχνει ότι οι γυναίκες των μακρινών αυτών εποχών ενδιαφέρονταν για την ομορφιά τους και πρόσεχαν το χτένισμα τους. Οι επιστήμονες, στηριζόμενοι σε διάφορα εύρηματα αυτών των εποχών, έχουν καταλήξει επίσης στο συμπέρασμα ότι οι γυναίκες, πριν από 15.000 χρόνια, έβαφαν τα χείλη τους με ρούζ που το έφτιαχναν σε μικρούς κυλίνδρους όπως και σήμερα.

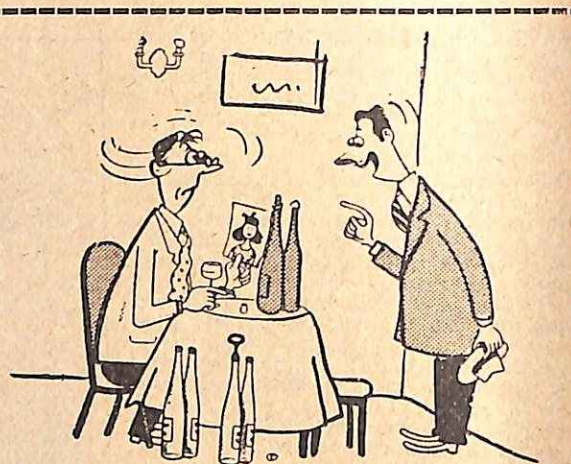
Οι έθνολογοι εξηγούν κατά πολλούς τρόπους την προτίμηση των ανθρώπων των σπηλαίων προς τις παχιές και εύτραφες γυναίκες. Κατά τον δόκτορα Σωδέ, τα γούστα τους έμοιαζαν με εκείνο των «Ανατολιτών». «Είναι πιθανόν, γράφει ο Σωδέ, ότι αυτό το υπερβολικό πάχος επιτυχετόν με ειδικές τροφές. Το ίδιο γίνεται και σήμερα σε ώριμους φυλές της Αμερικής, όπου οι γονείς παραδίδουν τα κορίτσια τους σε γυναίκες που έφρουν τον τρόπο να τα παχαίνουν. Οι γυναίκες αυτές τα δένουν ανάσκελα, για να μην κάνουν την παρασκήνη κίνηση και τα υποχρεώνουν να πίνουν μέσα από ένα καλαμί 25 περίπου κιλιά γάλα γκαμήλας την ημέρα».

Είναι πιθανόν, όμως, η γυναίκα των σπηλαίων να υπέφερε από διαταραχές των ενδοκρινών αδένων, που την έκαναν τερατωδώς παχιά.

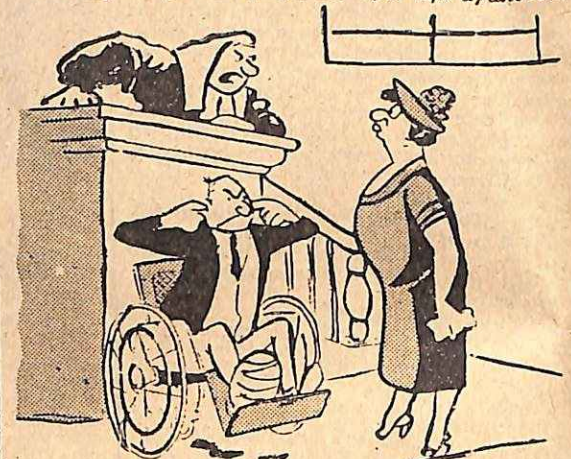
Σύμφωνα με τον δόκτορα Πάλ, εξ άλλου, αυτό το υπερβολικό πάχος της περιφέρειας οφειλόταν πιθανόν στις σκληρές συνθήκες της ζωής των ανθρώπων της λιθικής εποχής και στο ότι περνούσαν έξη μήνες το χρόνο και κάποτε περισσότερο μέσα στις σπηλιές τους, καταδικασμένοι σε ακινησία, που ευνούσε την παχυνσι των κατωτέρων μερών του σώματος.

Μια άλλη έρμηνεία είναι η εξής: Το πάχος των ευρέων αγαλματιών δεν αντιστοιχεί σ' ένα πραγματικό μοντέλο, αλλά αποτελεί μια συμβολική παράσταση του γυναικείου σώματος. Πράγματι, μεταξύ των πρωτογόνων λαών, το πάχος θεωρήθηκε ανέκδοτο ως δείγμα γονιμότητας. Σύμφωνα με αυτή την υπόθεση, οι γλύπτες του έτους 12.000 π.Χ. παρήγαγαν τη γυναίκα παχιά για να δείξουν το βαθύτερο προορισμό της, που είναι η μητρότης. Η γυναίκα της προϊστορικής περιόδου έπρεπε πρωτίστως να γεννάει παιδιά. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη αξία της. Την εποχή εκείνη, οι άνθρωποι σπάνια ξεπερνούσαν τα τριάντα χρόνια, λόγω των σκληρών συνθηκών της ζωής τους. Δεν πρόσεχαν, λοιπόν, παρά μόνον τις γεροδεμένες γυναίκες που μπορούσαν να τους συνοδεύουν στις μακρές οδοιπορίες τους και που ήταν σε θέση να γεννούν πολλά παιδιά, ώστε, παρά τη μεγάλη θνησιμότητα της παιδικής ηλικίας, να μπορούσαν τουλάχιστον να επιζήσουν μερικά απ' αυτά.

Έτσι οι παχιές γυναίκες, που παρείχαν έλπίδες να φέρουν στη ζωή πολλούς και καλούς απογόνους, έγιναν το ιδανικό της εποχής τους. Ένώ οι αδύνατοι και οι ασθενικές παραμερίστηκαν.

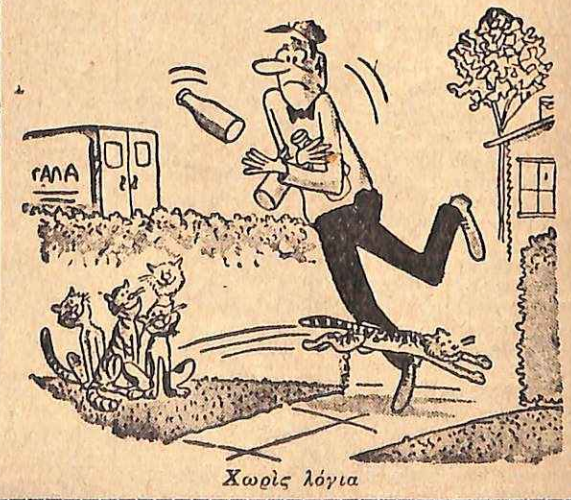
— Πίνω για να ξεχάσω την αραβωνιαστική μου.
— Ας πιούμε τότε μαζί. Κι' εγώ την αγαπούσα.

— Όστε παραπονέστε ότι ο σύζυγός σας σας... κακομεταχειρίζεται;

Πρωτοβόρεια.

Χωρίς λόγια

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΔΙΟΡΘΩΝΕΙ ΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Κάνετε τοπική γυμναστική χωρίς να κινηθείτε

Ήταν απαραίτητη, ζωτική ανάγκη για τη νέα αυτή γυναίκα να ξαναεπιτύχει ή μέση της, που είχε χάσει να στρογγυλεύει επιπλέον. Μόνο έτσι θα μπορούσε να διατηρήσει τη δουλειά της. Ήταν μανέκεν κι' έπρεπε να έχει άψογη σιλουέτα, όταν παρουσίαζε τα καινούργια μοντέλα στην πελατεία.

Γι' αυτό, άνασσε μ' άνακούφισι όταν η ζυγαριά την πληροφορήσε πως είχε χάσει 5 κιλά. «Αλλοίμονο όμως! Το μέτρο της έδειξε κατόπιν ότι οι διαστάσεις της μέσης της δεν είχαν ελαττωθεί σχεδόν καθόλου, παρ' όλη την αστήρη διαίτα που είχε κάνει!»

Αυτό λοιπόν είναι ένα δράμα που βασανίζει πολλές γυναίκες. Χάνουν βάρος με τη δίαιτα που ακολουθούν, κι' όμως δεν κατορθώνουν να εξαφανίσουν τις τοπικές συσσωρεύσεις λίπους στη μέση, στους γοφούς, στους μηρούς ή σε άλλα μέρη του σώματος, ούτε και να διορθώσουν τους πλαδαρούς μύς τους. Μόνο με τη γυμναστική θα μπορούσαν να το επιτύχουν.

«Αλλ' η έντονη γυμναστική τους ανόγει την όρεξη, κι' έτσι εξανακρίβουν όσα κιλά έχασαν, κι' ακόμη παραπάνω! Ας αφήσουμε δε το ότι η προσπάθεια μπορεί κάποτε να βλάψει την υγεία τους...»

Να όμως που η ηλεκτρονική μηχανή τους προσφέρει τώρα μια λύσι για το πρόβλημά της! Πρόκειται για μια εξυπνη μικρή συσκευή, που τους επιτρέπει να γυμνάσουν τοπικά ένα ώριμο μέρος του σώματος, χωρίς να κουρασθούν καθόλου, δίχως καν να σηκωθούν απ' το κρεβάτι τους! Χάρη σ' αυτήν, μπορούν να διαβάσουν ένα βιβλίο, να καπνίζουν ένα τσιγάρο, να μισοκοιμούνται, και συγχρόνως να κάνουν την ενδεχόμενη γυμναστική. Φυσικά δε, εφόσον δεν κοινοούνται καθόλου, δεν αυξάνει η όρεξί τους.

Η συσκευή αυτή ορείλειται στον Αμερικανό ηλεκτρομηχανικό Ουίλλιαμ Μπράουνερ. Έχει πάρει δε την ονομασία «Ρελαξασίζορ». Μοιάζει μ' ένα φορητό ραδιόφωνο. Ζυγίζει 4 κιλά περίπου. Και συνοδεύεται από διάφορα εξαρτήματα — ζώνες, στρογγυλά ελαστικά, μαξιλαράκια, λουριά και σύρματα — που χρησιμοποιούνται αναλόγως της κάθε ειδικής περιπτώσεως.

Θέλετε ν' αδυνατίσετε τοπικά, στην κοιλιά, στους μηρούς, στα μπράτσα, στις γάμπες, στο πηγούνι ή στο στήθος; Εφαρμόζετε το κατάλληλο εξάρτημα στη συσκευή, γυρίζετε το διακόπτη, κι' άμέσως οι αντίστοιχοι μύς αρχίζουν να συσπώνται και να χαλαρώνονται ρυθμικά, 40 φορές στο λεπτό. Με την άσκηση δε αυτή σφίγγουν και δυναμώνουν, ενώ συγχρόνως λιώνει το περιττό λίπος που υπάρχει στο μέρος αυτό του σώματος.

Η ιστορία αυτής της τόσο χρήσιμης εφευρέσεως αρχίζει απ' το 1938. Ο Μπράουνερ έκανε τότε πειράματα σχετικά με ώρισμένες μυϊκές παθήσεις και ανωμαλίες. Βρήκε λοιπόν ένα νέο είδος ηλεκτρικών ρευμάτων, διαφορετικών από τα ήδη γνωστά γαλβανικά.

Τα γαλβανικά ρεύματα κάνουν τους μύς να συσπαστούν και να μείνουν ύστερα έτσι συνεσπασμένοι. Τα νέα όμως ρεύματα του Μπράουνερ προκαλούσαν διαδοχικές και γρήγορες συσπάσεις και χαλαρώσεις, μαζί μ' ένα γενικό συναίσθημα ευεξίας.

Ο εφευρέτης τους τα δοκίμασε στον εαυτό του, γιατί είχαν παραπαχύνει η κοιλιά του και η μέση του, κι' έμεινε απόλυτα ικανοποιημένος από τ' αποτελέσματα. Κατάλαβε τότε τις δυνατότητες που παρουσίαζε το ενδιαφέρον του ιδιοκτήτη ενός απ' τα γνωστότερα Ινστιτούτα καλλονής του Λος Άντζελες. Ο τελευταίος εγκατέστησε στο Ινστιτούτο του μια συσκευή του Μπράουνερ. Κι' η πελατεία του έμεινε πολύ γρήγορα ενθουσιασμένη.

«Αλλ' η «θεραπεία» στο Ινστιτούτο κόστιζε ακριβά. Γι' αυτό, ο Μπράουνερ σκέφτηκε να τελειοποιήσει τη συσκευή του και να την κάνει μικρή και κατάλληλη για να τη χρησιμοποιήσει ο κάθε ενδιαφερόμενος στο σπίτι, μόνος του.

«Ήρθε όμως ο πόλεμος κι' η έλλειψη ώρισμένων μετάλλων που χρειαζόνταν για την κατασκευή της μηχανής. Έτσι, ο Μπράουνερ άναγκάστηκε να περιμένει μερικά χρόνια ακόμη, ώπου να μπορούσε ν' αρχίσει τη συστηματική παραγωγή της συσκευής του.

Σήμερα, η συσκευή του Μπράουνερ πουλείται σε 800 καταστήματα της Αμερικής, έχει αρχίσει δε να γίνεται γνωστή και στην Ευρώπη.

Δεν χρειάζονται καθόλου ειδικές γνώσεις για τη χρησιμοποίησή της. Ένας ανατομικός χάρτης που τη συνοδεύει, υποδεικνύει ακριβώς σε ποιο σημείο του σώματος πρέπει να εφαρμοστούν οι ζώνες ή τα μαξιλαράκια, για να εξασκήσουν ώρισμένους μύς. Τα μαξιλαράκια συνοδεύονται με τα αντίστοιχα σύρματα, ρυθμίζεται η ενέργεια της συσκευής στην απαιτούμενη ένταση και βάθος και, μ' ένα γύρισμα του διακόπτη, αρχίζει η λειτουργία της.

Μέσα σε 1 ώρα, γυμνάζει τους μύς το ίδιο σαν μιά πελοπορεία διαρκείας 5 ωρών. Μισή ώρα την ημέρα, επί 1—2 μήνες, αρκεί συνήθως για να διορθωθεί το τοπικό ελάττωμα του σώματος. Για να διατηρήσει η συσκευή κανονική, η σιλουέτα, κατόπιν κανονική, η σιλουέτα, είναι αρκετό να χρησιμοποιείται η συσκευή μιά—δύο φορές τη βδομάδα.

Έχει αποδειχτεί στην πράξη ότι δυσκολότερο απ' όλα είναι να λεπτύνουν οι μηροί, και εύκολότερο η κοιλιά.

Τελευταίως, έγινε μιά δοκιμή της συσκευής σε 17 γυναίκες επί ένα μήνα. Οι όκτώ απ' αυτές έπιναν 1—10 πόντους απ' τη μέση τους κι' άλλο τόσο απ' τους γοφούς. Άλλες πέντε έχασαν 2—12 πόντους απ' την κοιλιά, και έξη έχασαν 3 πόντους από τους μηρούς.

χρόνος λιώνει το περιττό λίπος που υπάρχει στο μέρος αυτό του σώματος.

Η ιστορία αυτής της τόσο χρήσιμης εφευρέσεως αρχίζει απ' το 1938. Ο Μπράουνερ έκανε τότε πειράματα σχετικά με ώρισμένες μυϊκές παθήσεις και ανωμαλίες. Βρήκε λοιπόν ένα νέο είδος ηλεκτρικών ρευμάτων, διαφορετικών από τα ήδη γνωστά γαλβανικά.

Τα γαλβανικά ρεύματα κάνουν τους μύς να συσπαστούν και να μείνουν ύστερα έτσι συνεσπασμένοι. Τα νέα όμως ρεύματα του Μπράουνερ προκαλούσαν διαδοχικές και γρήγορες συσπάσεις και χαλαρώσεις, μαζί μ' ένα γενικό συναίσθημα ευεξίας.

Ο εφευρέτης τους τα δοκίμασε στον εαυτό του, γιατί είχαν παραπαχύνει η κοιλιά του και η μέση του, κι' έμεινε απόλυτα ικανοποιημένος από τ' αποτελέσματα. Κατάλαβε τότε τις δυνατότητες που παρουσίαζε το ενδιαφέρον του ιδιοκτήτη ενός απ' τα γνωστότερα Ινστιτούτα καλλονής του Λος Άντζελες. Ο τελευταίος εγκατέστησε στο Ινστιτούτο του μια συσκευή του Μπράουνερ. Κι' η πελατεία του έμεινε πολύ γρήγορα ενθουσιασμένη.

«Αλλ' η «θεραπεία» στο Ινστιτούτο κόστιζε ακριβά. Γι' αυτό, ο Μπράουνερ σκέφτηκε να τελειοποιήσει τη συσκευή του και να την κάνει μικρή και κατάλληλη για να τη χρησιμοποιήσει ο κάθε ενδιαφερόμενος στο σπίτι, μόνος του.

«Ήρθε όμως ο πόλεμος κι' η έλλειψη ώρισμένων μετάλλων που χρειαζόνταν για την κατασκευή της μηχανής. Έτσι, ο Μπράουνερ άναγκάστηκε να περιμένει μερικά χρόνια ακόμη, ώπου να μπορούσε ν' αρχίσει τη συστηματική παραγωγή της συσκευής του.

Σήμερα, η συσκευή του Μπράουνερ πουλείται σε 800 καταστήματα της Αμερικής, έχει αρχίσει δε να γίνεται γνωστή και στην Ευρώπη.

Δεν χρειάζονται καθόλου ειδικές γνώσεις για τη χρησιμοποίησή της. Ένας ανατομικός χάρτης που τη συνοδεύει, υποδεικνύει ακριβώς σε ποιο σημείο του σώματος πρέπει να εφαρμοστούν οι ζώνες ή τα μαξιλαράκια, για να εξασκήσουν ώρισμένους μύς. Τα μαξιλαράκια συνοδεύονται με τα αντίστοιχα σύρματα, ρυθμίζεται η ενέργεια της συσκευής στην απαιτούμενη ένταση και βάθος και, μ' ένα γύρισμα του διακόπτη, αρχίζει η λειτουργία της.

Μέσα σε 1 ώρα, γυμνάζει τους μύς το ίδιο σαν μιά πελοπορεία διαρκείας 5 ωρών. Μισή ώρα την ημέρα, επί 1—2 μήνες, αρκεί συνήθως για να διορθωθεί το τοπικό ελάττωμα του σώματος. Για να διατηρήσει η συσκευή κανονική, η σιλουέτα, κατόπιν κανονική, η σιλουέτα, είναι αρκετό να χρησιμοποιείται η συσκευή μιά—δύο φορές τη βδομάδα.

Έχει αποδειχτεί στην πράξη ότι δυσκολότερο απ' όλα είναι να λεπτύνουν οι μηροί, και εύκολότερο η κοιλιά.

Τελευταίως, έγινε μιά δοκιμή της συσκευής σε 17 γυναίκες επί ένα μήνα. Οι όκτώ απ' αυτές έπιναν 1—10 πόντους απ' τη μέση τους κι' άλλο τόσο απ' τους γοφούς. Άλλες πέντε έχασαν 2—12 πόντους απ' την κοιλιά, και έξη έχασαν 3 πόντους από τους μηρούς.

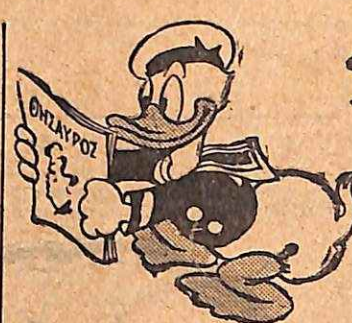
Μέσα σε 1 ώρα, γυμνάζει τους μύς το ίδιο σαν μιά πελοπορεία διαρκείας 5 ωρών. Μισή ώρα την ημέρα, επί 1—2 μήνες, αρκεί συνήθως για να διορθωθεί το τοπικό ελάττωμα του σώματος. Για να διατηρήσει η συσκευή κανονική, η σιλουέτα, κατόπιν κανονική, η σιλουέτα, είναι αρκετό να χρησιμοποιείται η συσκευή μιά—δύο φορές τη βδομάδα.

Έχει αποδειχτεί στην πράξη ότι δυσκολότερο απ' όλα είναι να λεπτύνουν οι μηροί, και εύκολότερο η κοιλιά.

Τελευταίως, έγινε μιά δοκιμή της συσκευής σε 17 γυναίκες επί ένα μήνα. Οι όκτώ απ' αυτές έπιναν 1—10 πόντους απ' τη μέση τους κι' άλλο τόσο απ' τους γοφούς. Άλλες πέντε έχασαν 2—12 πόντους απ' την κοιλιά, και έξη έχασαν 3 πόντους από τους μηρούς.

Μέσα σε 1 ώρα, γυμνάζει τους μύς το ίδιο σαν μιά πελοπορεία διαρκείας 5 ωρών. Μισή ώρα την ημέρα, επί 1—2 μήνες, αρκεί συνήθως για να διορθωθεί το τοπικό ελάττωμα του σώματος. Για να διατηρήσει η συσκευή κανονική, η σιλουέτα, κατόπιν κανονική, η σιλουέτα, είναι αρκετό να χρησιμοποιείται η συσκευή μιά—δύο φορές τη βδομάδα.

Έχει αποδειχτεί στην πράξη ότι δυσκολότερο απ' όλα είναι να λεπτύνουν οι μηροί, και εύκολότερο η κοιλιά.

Τα μαλλιά της Καίτης

Από την πρώτη στιγμή που αντίκρισα την Καίτη, είπα:

— Αυτός είναι ο τύπος μου. Άνασσημα μέτριο προς το υψηλό. Προσωπικά στρογγυλούτσικο. Μέση δαχτυλίδι. Χείλη σαρκώδη και πικάντικα. Μάτια καστανά και παιχνιδιάρικα. Και μαλλιά!... — Ω Θεέ μου κάτι μαλλιά! Τα ωραιότερα και τα περισσότερα μαλλιά που έχουν καμεί ποτέ την κενότητα γυναικείου κρανίου! Μαλλιά πλούσια, μεταξωτά, κυμασιδεή, που ξεχύνονταν απ' την κορφή της Καίτης και κατρακύλαγαν μεγαλόπρεπα μέχρι λίγο παρα κάτω από τη μέση της (καταλαβαίνω, νομίζω).

Κοντολογίς, αυτή ήταν για μένα η ιδεώδης γυναίκα, η γυναίκα που περίμενα σ' όλη μου τη ζωή. Την ψώνισα κατακούτελα, όπως λέει ο χυδαίος λαός, και σε μιά βδομάδα με τα την πρώτη γνωριμία μας, αφοιδάρσα στο σπίτι της μ' ένα μπουκετό στο χέρι και «έλαβα την τιμήν να ζητήσω την χείρα της από τους γονείς της».

Επιφυλαχτήκανε να μου απαντήσουν, για να συγκεντρώσουν πληροφορίες για το άτομό μου. Κι' όταν έλαβαν απάντηση, οι πληροφορίες που τους έδωσαν για μένα ήταν λανθασμένες.

Φυσικά, και η Καίτη δεν είχε καμιάν αντίρρηση ν' αλλάξει το επίθετό της με το δικό μου. Και λέω «φυσικά», γιατί — πώς να το κάνουμε, δηλαδή: — είμαι ένας άρρενκος κι' ως συνήθως, τόσο σοβαρός κι' επιληπτικός, ώστε η Καίτη άναγκάστηκε ν' αλλάξει κουδέντα.

Αλλά την άλλη μέρα κι' όλος, είχαμε κανονικό κρούσμα. Καθώς καθόταν και κα-

ορεκτικός κύριος, που προσέχεται, τραβάω, συγκινώ και γοητεύω.

Κυριακή, λοιπόν, που λέτε, είπαμε το «ναί». Δεύτερα πουρνό - πουρνό αγόρασα τις βέρες, φρόντισα για κουμπάρο κι' εκκλησία κι' άνεθεσα σ' ένα είδικό πακικελατή την έκδοσι των αδελφών του γάμου.

Σε είκοσι μέρες ήταν έτοιμα όλα οι άδεις, τα στέφανα, το υφικό, το γαμπριάτικο κοστούμι-καί, προ παντός, εγώ, που ήμουν πάνοπλος από πάσης απόψεως — σωματικής, ψυχικής και πνευματικής — για να δεθώ δια βίου με την Καίτη και να κολυμήσω πανευτυχής μέσα στους ποταμούς των υπέρχων και καταπληκτικών μαλλιών της.

Θα παραλείψω τις λεπτομέρειες του ταξιδιού του μέλιτος (αν κι' αυτές, δίχως άλλο, σάς ενδιαφέρουν περισσότερο) και θα φτάσω κατ' ευθείαν στην ουσία. Κι' η ουσία σ' αυτή την Ιστορία δεν μπορεί να είναι άλλη από τα πρωτοφανή μαλλιά της Καίτης.

— Τι θάλεγα, αν τάκοβα; με ρώτησε ξαφνικά μιά μέρα.

— Για όνομα του Θεού! φώναξα προαναγγέλλοντας. Αυτό θα ήταν κανονικό κι' ασυγχώρητο εγκλημα!

— Την ίδια γνώμη είχε κι' η μαμά μου, με πληροφορήσε.

— Διηλαδή, τώρα έχει άλλη γνώμη;

— Ναι. Και δεν πρόκειται να φέρη, αντίρρηση, αν αποφασίσω να τα κόψω.

— Θα φέρω, όμως, εγώ! Κι' επειδή εγώ είμαι ο άντρας σου, έμένα πρέπει ν' ακούσης!

Ο τόνος της φωνής μου ήταν, ως συνήθως, τόσο σοβαρός κι' επιληπτικός, ώστε η Καίτη άναγκάστηκε ν' αλλάξει κουδέντα.

Αλλά την άλλη μέρα κι' όλος, είχαμε κανονικό κρούσμα. Καθώς καθόταν και κα-

— Περάστε αργότερα, γιατί αυτή τη στιγμή, όπως βλέπετε, επιμενεύεται το χρηματοκιβώτιο!...